

TISDAGEN DEN 10 MARS 2009

ORDFÖRANDESKAP: ROTHE

Vice talman

1. Öppnande av den årliga sessionen

Talmannen. – Jag förklarar Europaparlamentets session 2009–2010 öppnad.

2. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.05.)

3. Debatter om fall av kränkningar av de mänskliga rättigheterna samt av demokratiska och rättsstatliga principer (tillkännagivande av ingivna resolutionsförslag): se protokollet

4. Beslut om brådskande förfarande

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen om begäran om brådskande förfarande när det gäller förslaget till rådets förordning om en flerårig återhämtningsplan för blåfenad tonfisk i östra Atlanten och Medelhavet.

Philippe Morillon, ordförande för fiskeriutskottet. – (FR) Fru talman, mina damer och herrar! Den begäran om brådskande förfarande som ligger framför oss denna förmiddag, med tillämpning av artikel 134 i arbetsordningen, överlämnades till oss förra veckan av rådet och avser, som ni har sagt, förslaget till rådets förordning om en flerårig återhämtningsplan för blåfenad tonfisk i östra Atlanten och Medelhavet.

Syftet med detta förslag är att genomföra den nya återhämtningsplan som Internationella kommissionen för bevarande av tonfisk i Atlanten (ICCAT) rekommenderade för dessa områden vid sitt möte i november förra året.

Som rådet påpekade i sin begäran om tillämpning av brådskande förfarande måste denna förordning träda i kraft innan den huvudsakliga fiskesäsongen inleds den 15 april, något som innebär att det obligatoriska samrådet med parlamentet måste genomföras under detta plenarsammanträde för att bana väg för en politisk överenskommelse inom rådet under de kommande veckorna.

Mot denna bakgrund, och med tanke på att Europeiska unionen måste uppfylla sina internationella åtaganden och genomföra sin del av de avgörande ansträngningarna för att ta itu med den akuta krisen för beståndet av blåfenad tonfisk, har Europaparlamentets fiskeriutskott enhälligt godkänt denna begäran om tillämpning av brådskande förfarande. Jag uppmanar er därför att bekräfta detta godkännande under förmiddagens omröstning.

(Parlamentet biföll begäran om brådskande förfarande.)

*

* *

José Ribeiro e Castro (PPE-DE). – (PT) Fru talman! Bara en kort ordningsfråga om denna veckas föredragningslista. Onsdagen den 11 mars är Europeiska dagen för terrorismens offer. Denna dag var parlamentets förstahandsförslag i en omröstning som ägde rum den 11 mars 2004. Vi diskuterade då en bedömning av området med frihet, säkerhet och rättvisa. Det var den dag som de tragiska attackerna inträffade i Madrid. Förslaget gällde ursprungligen den 11 september, men med tanke på den tragedi som inträffade denna dag röstade parlamentet för att det skulle bli den 11 mars.

Flera dagar senare, den 25 mars, om jag minns rätt, antog Europeiska rådet detta datum som Europeiska dagen för terrorismens offer. Trots detta har vi nu ett plenarsammanträde i morgon – den 11 mars – och på föredragningslistan ser jag att det inte ens förekommer någon minnesstund av något slag. Jag skulle vilja veta om det har planerats något sådant för denna veckans sammanträdesperiod.

Talmannen. – Herr Ribeiro e Castro! Såvitt jag förstår kommer talmannen att göra ett uttalande i morgon vid öppnandet av plenarsammanträdet om den dag som ni hänvisar till och de särskilda omständigheterna. Detta kommer att utgöra en del av detta.

5. Krav för typgodkännande av allmän säkerhet hos motorfordon (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande (A6-0482/2008) av Andras Schwab, för utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd, om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om krav för typgodkännande av allmän säkerhet hos motorfordon (KOM(2008)0316 – C6-0210/2008 – 2008/0100(COD)).

Andreas Schwab, föredragande. – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag skulle vilja inleda – och inte för formens skull, utan det är en äkta känsla från min sida – med att sända ett hjärtligt tack till kommissionsledamot Günter Verheugen, kommissionen, dess personal, det tjeckiska ordförandeskapet, som tyvärr inte kunde vara med oss i dag, och personalen i utskottet för deras positiva och konstruktiva samarbete i detta ärende.

Om man granskar hur miljövänliga åtgärder för bilar kan uppnås blir man ibland förvånad över att så mycket tid läggs ned på att se över andra åtgärder. Jag anser att vi, som parlament, som ett europeiskt organ, tillsammans har gjort ett viktigt framsteg, vars betydelse man hittills inte riktigt lyckats påvisa för allmänheten eller i den politiska debatten.

Den förordning som vi ska anta i dag är miljövänlig, eftersom den är en del av koldioxidpaketet och utgör ett viktigt bidrag från den europeiska politikens sida när det gäller att minska koldioxidutsläppen från motorfordon. Samtidigt – och jag skulle kalla detta smart miljöpolitik – hjälper det också konsumenterna – förarna – att betala mindre, samtidigt som de handlar mer miljövänligt, eftersom det leder till betydande besparingar, inte bara när det gäller koldioxid, utan också när de gäller konsumtion av bensin och diesel. Detta leder också till – och även detta är en viktig punkt som var särskilt viktig för parlamentet och dess ledamöter – en förbättrad säkerhet på europeiska vägar, och inte bara när det gäller fordon för transport av gods, utan även bilar.

Jag har ingen tanke på att gå igenom de enskilda punkterna i förordningen rubrik för rubrik, utan jag anser att det finns några viktiga politiska signaler som vi bör gå in på mer i detalj nu.

Den första punkten är vi, genom att installera ett obligatoriskt system för övervakning av däcktryck för motorfordon, kommer att skapa en situation där bättre däcktryck, genom de förbättrade köregenskaper för däcken som däckindustrin är i stånd att genomföra, kommer att ha förare som konsumerar upp till 5 procent mindre bränsle utan att kostnaderna skjuter i höjden. Ett övervakningssystem för däcktryck som redan finns på marknaden kostar omkring 100 euro, ibland mycket mindre, och de resulterande kostnadsbesparingarna för konsumenterna kommer att bli mycket större än så.

Den andra punkten som jag anser är värd särskild uppmärksamhet är den att vi har lyckats uppnå den obligatoriska installationen av ett stabilitetssystem – känt som ESP-systemet – i fordon så tidigt som 2011, och vi gjorde inte detta mot den europeiska motorindustrins vilja, utan med dess uttalade deltagande och stöd, eftersom detta kommer att leda till en stor förbättring när det gäller säkerheten på EU:s vägar. På grund av att de relevanta tekniska specifikationerna tyvärr inte var tillräckligt utvecklade ännu lyckades vi inte säkerställa en obligatorisk installation av nödbromssystem och varningssystem vid avvikelser ur fil – jag ber om ursäkt för dessa några tekniska termer, som i allmänhet inte förekommer i den allmänna debatten om denna fråga – på i synnerhet nyttofordon före 2018. Denna åtgärd kommer att förbättra säkerheten på EU:s vägar i hög grad, särskilt på våra motorvägar. Allt jag kan säga är att detta skulle kunna minska antalet dödsfall och skador med omkring 35 000 fall.

Slutligen – och det råder fortfarande meningsskiljaktigheter i denna fråga – har vi också skapat en situation med hjälp denna förordning där bullerutsläppen från däck kommer att minska avsevärt. Detta innebär vissa kostnader, det stämmer, och av denna anledning ansåg vi att det var särskilt viktigt att innefatta en text i förordningen som föreskriver att minskat bullerutsläpp från vägtrafik inte bara kan vara däcktillverkarnas och indirekt konsumenters ansvar, utan att det också är medlemsstaternas ansvar i fråga om de vägbanor som de tillhandahåller, och jag är oerhört tacksam för att rådet i slutändan antog denna bestämmelse.

Jag vill tacka er för ert samarbete, och jag ser fram emot en intressant debatt.

Günter Verheugen, *kommissionens vice ordförande*. – (DE) Fru talman, ärade ledamöter! Även jag skulle vilja börja med att uttrycka mitt tack, i detta fall till föredraganden Andreas Schwab och de parlamentsledamöter som deltog i det förberedande arbetet, för deras verkligt konstruktiva och engagerade samarbete, som gör det möjligt att nå en överenskommelse vid första behandlingen.

Det som vi egentligen behandlar här verkar vara en mycket teknisk förordning, men det är en förordning som har en omfattande och långtgående politisk betydelse. Det som vi strävar efter att anta i dag utgör en milstolpe för den förbättrade vägsäkerheten. Denna förordning kommer att göra de europeiska bilarna säkrare. Det är en milstolpe när det gäller europeiska fordons förenlighet med miljön, eftersom förenlighet med miljön naturligtvis är något som inte bara kan uppnås genom att tillverka mer bränsleeffektiva motorer – bilar erbjuder också helt andra alternativ för att spara bränsle och minska föroreningar. När allt kommer omkring kommer det också att utgöra en viktig del av vår politik för bättre lagstiftning, eftersom det leder till en verkligt drastisk förenkling av hela lagstiftningen.

Låt mig börja med säkerhetsaspekten, som var den viktigaste delen i detta projekt. Vägsäkerhet inom EU är fortfarande en fråga som kräver vår största uppmärksamhet och något som oroar oss mycket. De regler som vi fastställer här, och som kommer att vara standard för europeiska bilar från och med 2011, kommer att leda till 35 000 färre dödsfall och allvarliga skador per år på EU:s vägar. Införandet av det elektroniska stabilitetskontrollsystemet för personbilar, och särskilt för kommersiella fordon, kan rädda närmare 3 000 liv per år och hindra att 25 000 människor skadar sig allvarligt. Detta är i slutändan en del av en säkerhetsutrustning som, särskilt när det gäller nyttofordon som ofta är inblandade i allvarliga olyckor, hittills har använts sällan. Kostnaderna för tillverkarna kommer i allra högsta grad att uppvägas av den totala ekonomiska fördelen.

Detta åtgärds paket kommer att spela en stor roll vid genomförandet av den europeiska strategin som ska minska koldioxidutsläpp från personbilar och lätta kommersiella fordon. Däck med lågt rullmotstånd blir obligatoriska och kräver installation av system för övervakning av däcktryck samt växlingsindikatorer. Dessa åtgärder kommer att sänka det genomsnittliga koldioxidutsläppet med 6–7 gram koldioxid per kilometer. Det är därför ett mycket anmärkningsvärt inslag. Dessutom vill jag inte missa tillfället att påpeka att detta förslag kommer att leda till betydligt mindre vägbuller, eftersom en minskning av däckbullernivåerna klart kommer att förbättra denna situation.

Låt mig nu åter betona att vi bara kan uppnå hållbar rörlighet inom EU om vi, som en del av en integrerad strategi, innefattar potentialen för alla inbegripna faktorer här, vilket innebär fordonet självt – det som vi diskuterar i dag – men vi måste också diskutera transportinfrastrukturen och de berörda personernas körbeteende. Det gläder mig oerhört att det är exakt så som Europaparlamentet ser på saken.

När det gäller förbättring av lagstiftningen kommer denna förordning att bidra till en imponerande förenkling av lagstiftningen. Denna förordning i sig kommer att upphäva 50 befintliga direktiv och, där så är möjligt, ersätta dem med internationella regler. Lägre administrationskostnader, bättre insyn och större internationell harmonisering kommer att innebära anmärkningsvärda besparingar för näringslivet, och detta kommer att medverka till att förstärka dess konkurrenskraft. Samtidigt kommer medlemsstaterna att gynnas av minskade förvaltningsutgifter.

När det gäller bilar är det knappast möjligt att inte nämna att den europeiska motorindustrin för närvarande befinner sig i en mycket allvarlig kris, den allvarligaste på årtionden. Det är därför naturligt att man undrar om detta är rätt tillfälle att genomföra tekniska förordningar. Jag vill vara helt tydlig när jag svarar på detta, när jag säger att det som vi strävar efter att anta här i dag är ett av resultaten från Cars 21-förfarandet, där vi arbetade intensivt med tillverkare, medlemsstaterna och civilsamhället om hur ramen för den europeiska motorindustrin ska se ut i framtiden och hur vi föreställer oss den europeiska bilen i framtiden. Jag skulle verkligen vilja betona att de europeiska tillverkarna, till och med i denna kris – och särskilt i denna kris i själva verket – inte får bromsa in när det gäller utveckling och införandet av bilar på marknaden som uppfyller de krav som ställdes i början av 2000-talet, och dessa krav är mycket tydliga. Konsumenter vill ha fordon som förbrukar mindre bränsle, är bättre för miljön och säkrare.

Visionen för den europeiska bilen i framtiden, som blev följden av Cars 21, och alla deltagares gemensamma linje när det gäller framtiden för denna industri, är exakt denna – vi vill att EU ska sända ut inte bara de kvalitativt bästa bilarna, utan också de som förbrukar minst, är mest miljövänliga och säkrast för att möta den internationella konkurrensen, och jag är helt säkert på att den europeiska industrin kommer att behålla sin ledande ställning på den internationella fordonsmarknaden med sådana produkter. Tack så mycket.

Jorgo Chatzimarkakis, *föredragande för yttrandet från utskottet för industrifrågor, forskning och energi.* – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot! Först av allt skulle jag vilja gratulera Andreas Schwab till den kompromiss som han har framställt i samarbete med rådet. Inte alla frågor togs upp, men det är så det är med kompromisser.

Införandet av obligatoriska säkerhetssystem för fordon är något som jag i synnerhet välkomnar. Det obligatoriska införandet av ny säkerhetsteknik som ESP kommer i framtiden att innebära att inte bara de som köper personbilar av högre klass kommer att gynnas av en högre säkerhetsstandard på vägarna, utan också förare av nyttofordon. Genom att göra detta bidrar vi i hög grad till EU:s säkerhet. Detta måste också ovillkorligen gälla för däcksäkerheten.

Det är riktigt att klassificera däckens väggrepp vid vått väglag, och därmed deras säkerhet, som viktigare än rullmotståndet, som hjälper till att minska koldioxidutsläpp. Däckens rullmotstånd, som beror på körförhållanden och hastighet, står för 20–30 procent av bränsleförbrukningen. Det är därför klart att, med tanke på den aktuella miljödebatten och för att minska bensinkostnaderna, en minskning måste genomföras. Men det är nödvändigt att inse att säkerhet och bekväm körning skulle vara omöjligt utan rullmotstånd, som uppstår vid deformation av däck och deras elastiska egenskaper. Vi måste därför se säkerheten under ett annat ljus här också. Däcktillverkarnas nya utveckling visar att det är möjligt att få både säkerhet och lägre rullmotstånd. På detta sätt kommer vi också att se till att den europeiska motorindustrin intar och behåller en världsledande ställning.

De kompromissförslag som vi ska rösta om i morgon sänder ut en tydlig signal som går från koldioxidhysterin och mot mer vägsäkerhet.

Malcolm Harbour, *för PPE-DE-gruppen.* – (EN) Fru talman! För min grupps räkning vill jag tacka min kollega Andreas Schwab för att ha hanterat ett mycket komplicerat ärende mycket skickligt. När nu rådet inte är här bör vi kanske också säga att förhandlingarna har varit tuffa men rättvisa, och vi har nått ett mycket bra resultat.

Jag vill ta upp ett antal punkter som bygger på vad kommissionsledamoten sa. Jag har haft förmånen att vara en del av Cars 21-initiativet redan från början, och vi ser nu resultatet av detta integrerade synsätt. Det är en viktig terminologi och ett klassiskt exempel på hur ett antal olika bestämmelser har sammanförts i en rullande uppdatering av ramverket som påverkar motorfordon, men en uppdatering som branschen väntar sig.

Vi slår fast en färdplan i Cars 21 om utmaningar när det gäller miljö och säkerhet som vi förväntade oss att branschen skulle uppfylla. Det avgörande är att ge dem stabilitet och kunskap så att de kan planera och utforma sina nya produkter på ett känsligt och logiskt sätt, om än med krävande tidsfrister och mål. Vi vill inte avstå från dessa utmanande mål, utan ge dem den stabiliteten. Precis som Günter Verheugen påpekade är denna rättsliga stabilitet ytterst viktig, med tanke på att branschen befinner sig i en så eländig situation med vikande efterfrågan.

Jag vill framhålla två saker. Till att börja med är avtalet om att införa elektroniska stabilitetskontrollsystem så tidigt som möjligt ett mycket stort bidrag till säkerheten, och jag välkomnar det verkligen. De av oss som har haft tillfälle att prova systemen vet hur effektiva de är. För det andra vill jag betona frågor kring den internationella ramen, upphävandet av EU-direktiven och deras införlivande i nationell lagstiftning. Jag välkomnar det, men jag anser att det nu är viktigare än någonsin att processen blir betydligt öppnare när det gäller kommissionens linje i förhandlingarna om dessa direktiv som genomförs inom ett annat organ, ett FN-organ, och inte i kammaren.

Gary Titley, *för PSE-gruppen.* – (EN) Fru talman! Låt mig börja med att gratulera Andreas Schwab till hans betänkande och tacka honom för hans mycket samarbetsvilliga synsätt på hela frågan.

I torsdags kväll var en av våra kolleger, Linda McAvan, inblandad i en mycket allvarlig bilolycka. Hennes bil blev förstörd, men hon kunde ta sig därifrån relativt oskadd tack vare att den bil hon körde hade de modernaste säkerhetsanordningarna. Det är mot den bakgrunden vi diskuterar betänkandet. Vägsäkerheten räddar liv, som kommissionsledamot Günter Verheugen nämnde, och är så avgörande för välbefinnandet för många familjer i Europeiska unionen. Vi ska inte förlora det ur sikte, inte ens under dessa mycket svåra tider.

Jag vände mig därför bestämt emot de människor i parlamentet och i rådet som ville försämma kommissionens förslag. Jag tycker att kommissionens ursprungliga förslag är mycket bra, och vi var beslutna att stå emot förändringar i det.

Förslaget innehöll emellertid en viktig svaghet, nämligen att det saknades en bestämmelse om att sälja ut däck som inte uppfyllde de nya kraven efter datumet för införlivande. Det anser jag är den största bristen. Jag föreslog därför utskottet ett ändringsförslag som utskottet accepterade och som innebär att däck som inte uppfyller normen efter genomförandedatum ska säljas ut efter 12 månader.

Under rådande förhållanden inom bilindustrin när så få bilar säljs var det ganska tydligt i de diskussioner vi hade med rådet att 12 månader sannolikt var orealistiskt. Vi behövde överväga de allvarliga miljökonsekvenserna av att undanröja däck som är fullständigt acceptabla och i gott skick. Vi var därför beredda att i trepartsmötet acceptera en period på 30 månader efter genomförandedatumet för att sälja ut däck som inte uppfyller kraven. Tack vare Andreas Schwabs ingripande är detta förberett genom kommittéförfarandet, om kommissionen nu tror att det kan bli tidigare. Det var ett viktigt område som stärktes.

Jag vill också framhålla de omfattande miljöåtgärderna – särskilt systemen för övervakning av däcktryck – som inte bara sparar koldioxid utan även gör bilar säkrare. Vi har minskat rullmotståndet och införlivat växellindikatorer, vilket inte fanns med i det ursprungliga förslaget. Det kommer inte bara att gynna miljön utan även spara pengar för bilisterna – något som är mycket viktigt nu.

Punkten som handlar om säkerhet är välutformad. Som jag sa är system för övervakning av däcktryck mycket viktigt eftersom däck med för lågt tryck är en orsak till olyckor – och jag skäms att säga att Storbritannien är en av de största syndarna när det gäller däck med för lågt tryck. Varningssystem vid avvikelse ur fil och elektroniska stabilitetskontrollsystem är också viktiga. Jag gratulerar Andreas Schwab till att ha tidigare lagt genomförandet av dessa ett år, eftersom de kommer att vara till stor fördel när det gäller säkerheten.

Såsom Malcolm Harbour och kommissionsledamoten har påpekat är förenklingen en del av förslaget, och det är mycket viktigt.

Avslutningsvis vill jag gärna peka på vad vi har gjort när det gäller att kräva större betoning på att minska buller som härrör från vägtrafik. Vägtrafikbuller orsakar stress som i sin tur leder till dålig hälsa och svåra olyckor, och det är därför viktigt att ta upp frågan.

Olle Schmidt, för ALDE-gruppen. – Fru talman, herr kommissionär! Detta är ett bra betänkande med tydliga miljö- och säkerhetsmål. Utskottet var tydligt vad gäller buller och hälsa. Så många som 210 miljoner européer utsätts idag för trafikbuller, som enligt WHO är direkt hälsofarligt. Buller från däck är inte det enda sättet att minska trafikbuller, men bästa resultat uppnås med en kombination av åtgärder, där bullerutsläpp från däck är en viktig del.

Vissa, också här kanske, säger att det finns en motsättning mellan bullerutsläpp och däckens egenskaper vad gäller säkerhet. För detta finns det inga belegg i någon av de djupgående och oberoende studier som gjorts. Därför är vi besvikna över att kompromissen inte reflekterar det vi röstade fram i utskottet. Vad gäller lastbilar uppfyller redan 90 procent av däckens bullernivåer som finns i kompromissen. Detta är inte vad vi kallar en hög ambitionsnivå, tyvärr.

Seán Ó Neachtain, för UEN-gruppen. – (GA) Fru talman! Jag skulle vilja välkomna detta betänkande och gratulera Andreas Schwab till utarbetandet av det.

Vi måste välkomna allt som gör vägarna säkrare. Fordonet i sig är förvisso den viktigaste aspekten på detta, samt att se till att fordonens standard görs säkrare.

Som kommissionsledamoten sa är detta konsolideringen eller kombinationen av mer än 50 andra regler. Jag välkomnar denna förenkling, eftersom överallt i EU måste tillverkade fordon vara av högsta standard och fordonstillverkare måste ansvara för att denna standard uppnås – inte bara när det gäller däck, utan också i förhållande till de övriga aspekter som har nämnts här denna förmiddag, som elektronisk kontroll och andra moderna egenskaper som ser till att bilarna och de fordon som vi släpper ut på vägarna är av högsta möjliga standard.

Heide Rühle, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Fru talman! Även jag vill tacka föredraganden och skuggföredraganden, och i synnerhet Gary Titley och kommissionen, för detta förnuftiga förslag.

Mitt tack till det tjeckiska ordförandeskapet är å andra sidan något mer blandat. Jag måste säga att rådet satte oss under hårt tryck här i detta trepartsmöte, och att rådet visade små ambitioner. Raka motsatsen faktiskt, för rådet varnade oss på förhand för att ställa alltför höga krav, då detta skulle kunna äventyra tillverkarna i dessa ekonomiska kristider. Jag ser helt annorlunda på detta, och majoriteten i kammaren också, tror jag –

det är särskilt i ekonomiska kristider som vi behöver tydliga normer och att den europeiska industrin ska vara motiverad och ges stimulansåtgärder för att den ska fastställa sina standarder på hög nivå och utveckla modeller inför framtiden, och inte för den nuvarande situationen. Energieffektivitet och koldioxid spelar helt klart en mycket viktig roll i detta.

Säkerhetsfrågan är helt klart också viktig, medan frågan om att minimera buller, som fick en kort frist i denna debatt, inte heller får förbises, eftersom alltför personer insjuknar på grund av buller, med påföljande höga kostnader för samhället. Av detta skäl är det också viktigt att denna förordning ligger i linje med relevanta standarder.

På det stora hela sett har vi uppnått en bra kompromiss. Vi undertecknade inte avtalet från första behandlingen, eftersom vi var kritiska mot förfarandet och även mot påtryckningarna från det tjeckiska ordförandeskapet, men vi kan leva med denna kompromiss, och vi som grupp kommer att rösta för den.

Jim Allister (NI). – (EN) Fru talman! På en natt har vi haft ytterligare ett terroristmord i min valkrets i norra Irland. Innan jag tar upp det aktuella ämnet, låt mig framföra mina kondoleanser till familjen till den polisman i min valkrets som så brutalt mördats av IRA och också fördöma denna ytterligare terrorishandling.

När det gäller den fråga kammaren ska diskutera måste jag säga att jag sällan bearbetas i min valkrets till förmån för en EU-förordning, och jag antar att jag måste säga att i ännu färre fall blir jag övertygad. Men vid det här tillfället var jag glad att jag blev övertygad eftersom förslaget innehåller bestämmelser som både förbättrar vägsäkerheten och lyckligtvis bistår ett företag i Nordirland som är ledande inom teknik och produktion när det gäller system för övervakning av däcktryck. Förslaget som innebär att ett sådant system blir obligatoriskt är inte bara bra för vägsäkerheten, utan det är också bra för arbetstillfällena i min valkrets.

Med tanke på hur många som dör på vägarna i hela EU måste åtgärder som gör våra bilar säkrare – och därmed våra vägar – välkomnas. Det finns ett område framför alla där förordningen avgjort spelar en roll. Det ska vara en känslig, rationell och nödvändig reglering, inte reglering för regleringens skull. Men i detta sammanhang tror jag att betänkandet blir välbalanserat, och jag gratulerar föredraganden till detta.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Fru talman, mina damer och herrar! Jag uppskattar den stora professionalism som Andreas Schwab visar när det gäller ändringen av förslaget till kommissionens förordning till att omfatta åtgärder som kommer att öka den europeiska bilindustrins konkurrenskraft, samtidigt som han gör det möjligt för medlemsstaterna att effektivt övervaka att marknaden anpassar sig till motorfordon som uppfyller krav för typgodkännande. Genom att exempelvis kontrollera däcktrycket kan vi minska bränsleförbrukning och alltså utsläpp, och genom att införa moderna elektroniska körkontrollsystem 2011 kommer en minskning av antalet olyckor på europeiska vägar att uppnås ett år tidigare. Bullerminskning är en annan fördel och en som gäller både däck och vägbyggnad. Genom denna förordning kommer den administrativa bördan att minska, och rättsliga förordningar kommer att förenklas i enlighet med FN:s avtal om att likforma fordonskraven. Denna förordning är ett utmärkt exempel på integrerad lagstiftning, och det gläder mig att det tjeckiska ordförandeskapet var väl förberett för det och att ett avtal mellan parlamentet, Andreas Schwab och rådet därför kommer att nås vid första behandlingen.

Wolfgang Bulfon (PSE). – (DE) Fru talman! En svår kompromiss har nåtts, och jag anser att Andreas Schwab har framställt ett mästerverk här, så från och med nu kommer jag att hänvisa till honom som stormästare Schwab.

För att öka säkerheten för bilförare på europeiska vägar är det tidiga införandet av låsningsfria bromssystem (ESP) särskilt välkommet. Dessutom är det faktum att värden för däckens väggrepp vid vått väglag i framtiden åter kommer att förbättras något som ska ses som en positiv utveckling, liksom att system för övervakning av däcktryck, varningssystem vid avvikelse ur fil och avancerade nödbromssystem ska beaktas för andra fordonskategorier.

Jag skulle dock vilja kritisera att tillverkare har gått vidare med högre däckbullernivåer för nyttofordon, och inte heller gläder jag mig åt misslyckandet med att införa andra säkerhetsåtgärder än ESP tidigare än föreslaget.

Jag skulle dessutom vilja påpeka att det inte ingick några exakta specifikationer på prestationskraven när det gäller vinterdäckens förmåga att initiera eller behålla fordonets rörelse i kompromissen med rådet. Jag tycker personligen att det är obegripligt att det inte gjordes några specifikationer av de köregenskaper som till exempel krävs för körning vid ishalka eller i gytta.

Däck av klass C1, C2 och C3 som inte uppfyller kraven i denna förordning som fastställs i bilaga 1 kommer nu att få säljas i ytterligare 30 månader, enligt kompromissen om övergångsperioder. Parlamentet hade räknat med en övergångsperiod på 12 månader för detta, vilket skulle ha varit det som krävdes här.

Avslutningsvis skulle jag åter vilja påminna er alla om att högsta avsedda hastighet är 180 km/h, eftersom jag anser att detta är en mycket vettig åtgärd.

Toine Manders (ALDE). – (NL) Fru talman! Jag skulle vilja tacka Andreas Schwab för hans engagemang, eftersom han helt enkelt ställdes mot väggen i trepartsmötet. När jag studerade europeisk lagstiftning såg medbeslutandebefogenheterna naturligtvis helt annorlunda ut jämfört med i dag.

Det avtal från första behandlingen som vi nu har framför oss, som framförhandlades av fyra parlamentsledamöter – däribland jag själv som skuggföredragande – skiljer sig påtagligt från den text som parlamentet antog. Detta skiljer sig från kommissionens förslag – den ekonomiska krisen utnyttjades för att lägga fram ett gräsligt förslag. Alla klagar faktiskt på att det saknar innehåll, och ändå accepteras det uppenbarligen.

Enligt gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa undermineras demokratin och parlamentets roll. När allt kommer omkring behövs en andra behandling om den text som antas av parlamentet vid första behandlingen inte ingår i trepartsmötet, eftersom det är så som arbetsgången fungerar. Vi anser också att det sänder ut en dålig signal att fyra ledamöter enas om en text i ett trepartsmöte och hela kammaren helt enkelt följer deras exempel.

ALDE-gruppen kommer att rösta mot detta förslag av principskäl. Detta är huvudsakligen av procedurskäl och inte för att vi anser att innehållet är bristfälligt, även om det finns utrymme för förbättringar där.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Jag vill ta upp en närliggande fråga. Som kommissionen vet finns tre "F-gaser" bland de sex stora växthusgaserna. Jag var föredragande för direktivet om rörlig luftkonditionering och användningen av dem i mobila luftkonditioneringssystem.

Det förefaller som om man utnyttjar kryphål mellan den lagstiftningen och lagstiftningen om typgodkännande, vilket var det verktyg som valdes för att genomföra direktivet. Jag har de senaste veckorna uppmärksammat på biltillverkares planer på att undvika all förändring överhuvudtaget när det gäller kyla, från 2011 och framåt, genom att tillämpa typgodkännande av vissa komponenter. Det skulle innebära att sista datum för att förbjuda användningen av R134a nu skulle bli 2017 i stället för 2011. Utsläpp av tonvis av koldioxidekvivalenter kommer därför inte att kunna undvikas.

Nationella myndigheter för typgodkännande är i sista hand ansvariga för genomförandet av direktivet om rörlig luftkonditionering. Exempelvis har VCA, som är myndigheten för typgodkännande i Storbritannien, nyligen slagit fast att man efter januari 2011 kommer att godkänna nya typer av fordon med befintliga system – redan godkända standarder enligt förordning (EG) nr 706/2007 – som innehåller "F-gaser" med en GWP-faktor högre än 150. Vi har därför bevis för biltillverkare som skjuter upp – eller till och med helt stoppar – utveckling och investeringar i innovativ hållbar teknik. Kan kommissionsledamoten vara vänlig och kommentera det?

Günter Verheugen, kommissionens vice ordförande. – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Nu kan jag ge mitt uppriktiga tack till det breda stöd som detta förslag fått från alla sidor i kammaren. Vi har naturligtvis en kompromiss, och det finns alltid utrymme för att vilja ha lite mer i dessa fall. Jag kan också säga att jag personligen och kommissionen skulle ha varit beredda att gå ett steg längre. Det som vi nu har är dock det som vi lyckades uppnå, och det är ett stort framsteg.

Jag skulle särskilt åter vilja betona det som Heide Rühle sa. I politisk mening, särskilt i denna situation, är det en förbättring av europeiska fordon på områden som kommer att vara avgörande i framtiden. En sak är helt klar, och det är att krisen inom efterfrågan inte bara är resultatet av de allmänna ekonomiska villkoren och den ekonomiska osäkerheten, utan också har en del att göra med att de fordon som europeiska tillverkare erbjuder kanske inte har lyckats uppfylla den europeiska marknadens krav när det gäller bränsleförbrukning, miljövänlighet och säkerhet de senaste åren. Det är därför som det är så viktigt att detta nu snabbt korrigeras.

Låt mig säga något om den fråga som Avril Doyle nämnde. Jag är medveten om att det förekommer en felaktig tolkning av kraven på typgodkännande i ett antal medlemsstater – som ni så riktigt påpekade nyss – men det är en felaktig tolkning som inte ligger i linje med den rättsliga ram som införts. Kommissionen kommer att se till att de nödvändiga klargörandena utfärdas och att de negativa konsekvenserna som ni har framhållit, fru Doyle, inte kommer att inträffa.

Andreas Schwab, föredragande. – (DE) Fru talman, mina damer och herrar! Jag är naturligtvis glad över gratulationerna, men jag måste säga att man bara är så stark och snabb som de som man samarbetar med i ett trepartsmöte. Det gläder mig därför att dela med mig av äran från Wolfgang Bulfons komplimang med er alla.

Jag måste dock säga, och jag anser att detta är oerhört viktigt, att jag inte kände press från något håll, inte heller kände jag av politiska påtryckningar. Den enda svårigheten med detta lagstiftningsförslag – och jag vill inte dölja detta, det diskuterades också en aning – var naturligtvis att utforma denna ambitiösa lagstiftning så att vi inte skulle förlora arbetstillfällen inom EU, utan skydda dem. Denna balans var inte alltid lätt att finna på enskilda punkter, men jag anser att vi i slutändan fann en mycket sund lösning på mittfältet som tillfredställer alla intressen.

Trots detta måste jag säga att när det gäller alla de processer som vi har enats om i trepartsmöten under de senaste veckorna eller månaderna fanns det upprepad kritik mot att det gick för fort. Detta är något som säkerligen skulle kunna diskuteras i början av en valperiod och vi sedan skulle kunna hålla oss till under hela perioden, men det skulle inte förekomma någon kritik mot att processer är demokratiskt osunda i slutet av perioden – den tidsperiod då särskilda frågor löses – efter tre års deltagande i en sådan process här i parlamentet. Jag accepterar kritiken, men jag anser att denna fråga är något som måste lösas för hela valperioden omedelbart efter valet.

Det är också viktigt att detta förslag läggs tillbaka i innehållet i Guido Sacconis förslag, som röstades igenom med framgång. Hans förslag handlade om att minska koldioxidutsläpp från motorfordon till 130 gram, där det ska finnas utrymme på 10 gram för ytterligare åtgärder. En del av dessa ytterligare åtgärder har nu reglerats. Jag längtar efter att se hur vi ska ta upp de gram som återstår, som vi fortfarande måste besluta om, och vilka förslag som kommissionen kommer att lägga fram för parlamentet att besluta om.

Jag skulle kunna tillägga att vi ur ekonomisk synvinkel var tvungna att finna en medelväg när det gällde frågan om övergångsperioden. Vi har inte fastställt 30-månadersperioden slutgiltigt, utan i stället ska kommissionen utföra ytterligare en konsekvensanalys för varje enskild däcktyp, som sedan ska ligga till grund för vårt beslut om hur länge tidsfristen ska sträcka sig för var och en av typerna. Det är min övertygelse att det ekonomiskt mest förståndiga är att ta däck som tillverkas lagligen inom EU ur omlopp så snart som möjligt, men först när marknaden verkligen erbjuder en verklig potential att göra det. Jag skulle därför vilja avsluta med att åter tacka alla dem som deltagit.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i dag kl. 12.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Ioan Lucian Hămbășan (PPE-DE), skriftlig. – (RO) För det första skulle jag vilja gratulera Andreas Schwab för det balanserade betänkande som han har utarbetat. Detta betänkande uppfyller näringslivets krav, eftersom man upprättar en förenklad, öppen lagstiftning genom att ersätta inte mindre än 50 grundläggande direktiv, och därmed minskar den administrativa bördan. Vi hjälper därför en konkurrenskraftig bilindustri.

Det är viktigt för oss alla att göra EU:s vägar säkrare och minska antalet dödsfall och allvarliga olyckor genom att införa standardutrustning. ESP-system måste bli tillgängliga för alla och inte längre vara ett extra alternativ. Vi får naturligtvis inte heller glömma den miljöpåverkan som det nya systemet för övervakning av däcktryck kommer att få när det gäller minskningen av koldioxidutsläpp. Detta kommer också att åtföljas av en bullerminskning och minskade ljudföroreningar i allmänhet. Ny teknik kommer att göra det möjligt för oss att ha säkrare, grönnare bilar.

6. Samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar: industriutsläpp, titandioxidindustrin, organiska lösningsmedel, avfallsförbränning, stora förbränningsanläggningar (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande (A6-0046/2009) av Holger Krahmer, för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om industriutsläpp (samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar) (omarbetning) (KOM(2007)0844 – C6-0002/2008 – 2007/0286(COD)).

Holger Krahmer, föredragande. – (DE) Fru talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vi kommer snart att rösta om direktivet om förebyggande av industriutsläpp. Utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet antog en rad kompromisser med en stor majoritet. Jag hoppas att vi kan behålla denna kurs, eftersom dessa regler kommer att harmonisera miljökraven för industrianläggningar över hela EU. Genom att göra så förbättras miljöskyddet, samtidigt som man säkerställer rättvis konkurrens.

I kärnan av kompromisserna ligger det europeiska säkerhetsnätet. Med detta koncept införs gränsvärden för miljöutsläpp från industrier inom hela gemenskapen. Dessa syftar till att fastställa tydliga krav när det gäller tillstånd för industrianläggningar. För att få ett tillstånd måste de vara bättre än specifikationerna från säkerhetsnätet. Denna strategi ger tillräckligt manöverutrymme för att fastställa enskilda krav. Men något som är säkert är att detta betyder slutet på möjligheten att missbruka detta manöverutrymme och driva anläggningar med usla utsläppssiffror med hjälp av undantag. Med säkerhetsnätverk kommer vi att skapa överskådlighet tillsammans med den nödvändiga flexibiliteten. Det kommer inte att finnas något som helst behov av tånjbara undantag som är öppna för tolkningar.

När jag lade fram detta förslag anklagades jag för att vara "miljöaktivist". Detta – och jag kommer att uttrycka detta något försiktigt – är en överdrift. Detta handlar om att förbättra genomförandet av EU-bestämmelser som har varit i kraft i många år. Bästa tillgängliga teknik (BAT) – som är syftet med det europeiska säkerhetsnätet – skulle ha varit standard i alla europeiska industrianläggningar sedan i höstas, men ändå är detta långt ifrån verklighet. Bästa tillgängliga teknik används för närvarande effektivt i tre medlemsstater.

Kväve- och svaveloxider är några av de främsta problemen när det gäller industriell miljöförorening. Det finns en möjlighet här för en minskning med 60–80 procent om bästa tillgängliga teknik ständigt tillämpas. Detta är Europeiska miljöbyråns siffror. Denna teknik är inte science fiction. Den kommer inte från något laboratorium, den befinner sig inte på laboratoriestadiet, den finns tillgänglig, till ett rimligt pris och den fungerar. Trots detta smiter många medlemsstater från ansträngningen, eftersom det finns stora pengar att tjäna även på anläggningar som spyr ut föroreningar. Vissa medlemsstater har helt enkelt förbiset behovet att investera i en modernisering av sina anläggningar i flera år. Detta snedvrider konkurrensen och skadar miljön, och jag kommer därför att förespråka en ny strategi för ett förbättrat genomförande av bästa tillgängliga teknik.

Kompromisspaketen kommer också att minska utgifterna för byråkrati, som bara kostar pengar och inte alls hjälper miljön. Vi förenar därför det antal rapporter som anläggningsoperatörerna måste sända till myndigheterna när det gäller den risk som deras anläggningar utgör och huruvida ägarna uppfyller de krav som ställs på dem. Detsamma gäller för myndigheternas kontroller. Där det föreligger fara bör en närmare granskning göras. I de fall som inget händer finns det inget behov av konstant övervakning.

För många i kammaren är markskydd en öm punkt. En konstruktiv debatt om detta ämne är tyvärr inte längre möjlig, även om det var möjligt att nå kompromisser. Dessa reducerar lägesrapporter om marken till det mest grundläggande – lägesrapporten behöver inte vara heltäckande, och den behöver inte alltid genomföras. I stället inriktar vi oss på den faktiska risk som en särskild anläggning utgör. Det krävs analyser där relevanta kvantiteter av farliga ämnen faktiskt hanteras.

Dessutom är en sanering av anläggningar för att återställa dem till deras ursprungliga skick realistiska, och av denna anledning talar man nu i kompromissen om sanering till ett tillfredsställande skick. Detta ändrar inte min egen personliga åsikt att markskydd inte är ett område som bör regleras på EU-nivå. Det är bättre om det lämnas till medlemsstaterna.

Samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar (IPPC) påverkar nästan alla industrisektorer. På grund av detta har det förekommit en intensiv lobbyverksamhet under de senaste dagarna. På vissa områden var det faktiskt nödvändigt med förbättringar av de ursprungliga kompromisserna, ett exempel rör jordbruk. Beräkningen av tröskelvärden för fjäderfäfarmer är alltför byråkratisk. I stället för att dela upp arter i kalkoner, ankor och slaktkycklingar bör vi behålla tröskeln på 40 000 platser för fjäderfä.

Produktionen av naturlig gödsel, flytande gödsel och slam är dessutom inte något som tillhör detta direktivs räckvidd. Ämnet är relevant, bestämmelsen tjänar ett syfte, men inte i denna rättsakt. En jordbrukares mark är inte någon industrianläggning. Jordbrukare har många fler punkter på sina önskelistor, och beslutet om dessa två punkter är lämpligt. Jag gick därför ganska långt för att få ett avtal med skuggföredragandena på denna punkt.

Detsamma gäller för kraftenergi från rökgaser inom stålproduktion. Denna process är mycket effektiv och producerar energi från en annars oanvändbar biprodukt. Den marginella reduktionen av utsläpp av

föreningar som var önskvärd skulle bara kunna uppnås med hjälp av en hög finansiell utgiftsnivå. Detta handlade om att behålla balansen.

Jag anser att det beteende som gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater har uppvisat, att dra sig ut ur en av kompromisserna och gå igenom hela betänkandet igen samtidigt som man som sprider ändringsförslag överallt, är bedrövligt och beklagligt. En sådan strategi är inte konstruktiv. Att fatta politiska beslut kräver åtminstone ett minimum av ömsesidig tillit och samarbete. Jag kan förstå att ledamöterna från PPE-DE-gruppen kanske inte är helt tillfredställda med de olika kompromisserna. Allt jag kan säga i detta avseende är att det skulle ha varit mycket glädjande att diskutera deras förslag, men inte någon gång under kompromissförhandlingarna med skuggföredragandena lades sådana förslag fram. Deras icke samordnade sistaminutenåtgärder innebär att det nu föreligger en fara för att det exakt omvända kommer att ske – sunda och korrekta förslag äventyras.

Här skulle jag vilja ge mitt uppriktiga tack till de andra skuggföredragandena, särskilt Claude Turmes, Gyula Hegyi och Johannes Blokland, som var pålitliga partner i förhandlingarna trots meningsskiljaktigheter.

Vi har en möjlighet här i dag att sända ut en signal om både bättre miljöskydd och rättvis konkurrens. Jag hoppas att vi kommer att utnyttja detta tillfälle till att upprätta en plan som stöds av större ekonomiska grupper och miljögrupper. Snälla, stöd kompromisserna! Tack så mycket.

Stavros Dimas, ledamot av kommissionen. – (EL) Fru talman! Det gläder mig att vi i dag diskuterar förslaget att reformera direktivet om industriutsläpp, och jag skulle särskilt vilja tacka föredraganden Holger Krahmer och utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet för deras utmärkta arbete med detta ärende. Jag skulle också vilja tacka utskottet för rättsliga frågor för dess positiva bidrag.

Under de senaste veckorna har kommissionen samlat in tillförlitliga bevis som visar att det aktuella direktivet om samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föreningar inte tillämpas adekvat och att industriutsläppen är kvar på överdrivet höga nivåer. Denna situation har orsakat en allvarlig inverkan på miljön och på EU-medborgarnas hälsa. Dessutom råder det en snedvriden konkurrens mellan de europeiska industrierna.

Denna oacceptabla situation måste upphöra. Huvudkomponenten i det integrerade tillvägagångssättet som ligger till grund för direktivets funktion är bästa tillgängliga teknik. Denna teknik medför betydande miljömässiga och ekonomiska fördelar.

För det första minskas utsläpp och användningen av resurser begränsas, vilket därigenom bidrar till långsiktiga förbättringar när det gäller en trygg energiförsörjning inom EU. Härigenom tillhandahålls också incitament för ekologiskt nyskapande, som behövs för att den europeiska industrin ska kunna uppfylla en framtida global efterfrågan på miljöteknik.

För att vi ska utnyttja fördelarna med bästa tillgängliga teknik på ett lämpligt sätt måste dess tillämpningsram stärkas och förbättras. Detta är syftet med kommissionens förslag. Man klargör och uppgraderar rollen för referensdokumenten om bästa tillgängliga teknik (BREF) vid tillämpningen av lagstiftningen. Detta gör tillståndsvillkoren för företag i hela EU mer likartade, och genom utvidgning blir konkurrensvillkoren mer överensstämmande.

BREF-dokument utarbetas genom ett öppet förfarande med ett brett deltagande av medlemsstaterna, näringslivet och andra berörda organ. Det krävs en omfattande insats för att utarbeta och godkänna dem. Vi måste stödja godkännandeförfarandet och inrättandet av BREF i allmänhet. På så sätt kommer BREF-dokumentet att bli viktigare när det gäller att fastställa villkoren för att bevilja driftstillstånd till industriföretag, som kommer att leda till att våra industrianläggningar uppfyller högsta möjliga miljökrav som fastställs i EU-lagstiftningen.

Kommissionens förslag utgör den nödvändiga flexibiliteten för undantag från BREF-dokumentet, naturligtvis förutsatt att de rättfärdigas av lokala omständigheter vid tidpunkten. Men ett detaljerat uttalande om skäl och rättfärdigande krävs för varje undantag, så att eventuellt missbruk kan förebyggas. Samtidigt måste obligatoriska minimikrav fastställas på EU-nivå för vissa industrisektorer som orsakar en särskilt allvarlig miljöpåverkan. Dessutom har relevanta minimikrav redan antagits för sektorer som stora förbränningsanläggningar eller avfallsförbränningsanläggningar.

Som ni känner till har denna fråga varit särskilt oroväckande för Europaparlamentets föredragande. Även om obligatoriska minimikrav kan anses lämpliga när det gäller vissa industrisektorer är det inte säkert att

det är nödvändigt eller användbart att fastställa minimistandarder för alla sektorer. Minimistandarder bör bara antas om och såtillvida de är nödvändiga och rättfärdigade från miljösynpunkt.

Ett typexempel är stora förbränningsanläggningar, som ansvarar för en stor del av de atmosfäriska föroreningarna. Bästa tillgängliga teknik är allt annat än korrekt tillämpad i just denna sektor. Det är därför som kommissionen har föreslagit nya minimikrav för stora förbränningsanläggningar på grundval av slutsatserna från relevanta BREF-dokument. Åtgärder har vidtagits för att tillämpa dem från 2016.

Detta är åtgärder som i stor omfattning kommer att bidra till att de relevanta målen i den tematiska strategin för miljöföroreningar uppnås på ett ekonomiskt genomförbart sätt. Dessutom uppväger nettofördelarna från kraven i fråga de relevanta kostnaderna på både europeisk och nationell nivå.

Slutligen, förutom att förbättra tillämpningen av direktivet är det grundläggande målet med reformen att förenkla lagstiftningen och minska de administrativa kostnaderna för både näringslivet och de behöriga myndigheterna, som alltid i enlighet med principerna för Europeiska unionens program för bättre lagstiftning.

Det är därför som förslaget syftar till att slå samman sju gällande rättsakter till ett direktiv. Detta kommer att förbättra lagstiftningens tydlighet och sammanhållning, både för medlemsstater och företag. Det finns flera fördelar med denna förenkling.

Att minska föroreningar som orsakas av industrianläggningar är en grundläggande prioritering av både miljömässiga och ekonomiska skäl. Med det framlagda förslaget kommer den gällande lagstiftningen att förenklas och samtidigt att stärka tillämpningsramen för bästa tillgängliga teknik. Detta kommer ytterligare att bidra till att förbättra miljöskyddet och den europeiska industrins livskraftighet. Jag väntar därför på era åsikter om detta viktiga förslag, och den konstruktiva dialog som följer, med intresse.

Marcello Vernola, för PPE-DE-gruppen. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Jag anser, som har sagts, att detta direktiv är det viktigaste verktyget för att kontrollera de föroreningar som parlamentet har diskuterat sedan klimat- och energipaketet.

Det kanske inte kom vid den bästa tidpunkten, med tanke på finanskrisen, som utsätter det industriella systemet för påtryckningar och därför har orsakat en oproportionell lobbyverksamhet i parlamentsgrupper från dessa företags sida, som i sin tur är oroade för vilka finansiella följder som detta direktiv får, som i fallet med klimat- och energipaketet. Det är uppmuntrande att vi fortfarande befinner oss vid första behandlingen och därför kanske kommer att kunna återvinna lite mark vid andra behandlingen genom rättelser och förbättringar.

Jag måste säga till Holger Krahmer, föredraganden, att vägen inte har varit lätt. Holger Krahmer kritiserade den ståndpunkt som Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater hade intagit, som ifrågasatte vissa kompromisser. Jag skulle dock vilja påpeka att inte färre än 60 ändringsförslag lades fram, av vilka åtminstone en tredjedel kom från ledamöter i PPE-DE-gruppen. Det finns alltså en allmän önskan i parlamentet att åter granska vissa nyckelpunkter i detta direktiv, och tyvärr har det inte förekommit något möte mellan föredraganden och skuggföredraganden under de senaste dagarna för att diskutera de 60 ändringsförslagen. Vi får inte glömma att direktivet har kommit till på grund av att det tidigare direktivet hittills inte har visat sig lätt att genomföra i medlemsstaterna. Systemet med kontroller och tester har blivit alltför olika. Som Holger Krahmer sa måste det ändras. Det krävs emellertid också större insatser från Europeiska kommissionen.

Det tar alltför lång tid att utarbeta referensdokumenten om bästa tillgängliga teknik (BREF-dokument), och därför går det inte att garantera att direktivet tillämpas på ett sätt som medger insyn. Det stämmer att det finns en mycket kraftfull samarbetsprocess på plats där industriidkarna deltar, men om BREF-dokumenten kunde antas snabbare och mer regelbundet skulle vi också få ett förbättrat skydd av folkhälsan. Jag skulle också vilja tillägga att industriidkarna utan tvivel har gjort en del investeringar tidigare: ett större engagemang behövs, och jag anser att vi måste införa lämpliga saneringsåtgärder och ett strängt system för övervakning och tester, eftersom alltför många inom EU blir sjuka och dör på grund av atmosfäriska föroreningar som orsakas av industriutsläpp.

ORDFÖRANDESKAP: COCILOVO

Vice talman

Guido Sacconi, för PSE-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! För det första skulle jag vilja klargöra att jag talar i stället för vår skuggföredragande, som tyvärr inte har möjlighet att närvara här i dag,

men jag har möjlighet att framföra vår grupps enade ståndpunkt. Vi stöder till fullo kompromissen, som är en produkt av över ett års arbete. Vårt tack för detta går till Holger Krahmer, som har spelat en mycket viktig roll, lyssnat noga och till och med sett över sina ursprungliga ståndpunkter. Denna kompromiss kommer att leda till en högre skyddsnivå och ge stöd till den europeiska industrin, delvis genom införandet av flexibilitet.

Som redan har sagts konsoliderar och utvidgar brännpunkten i denna konsensus, detta avtal, tillämpningen av bästa tillgängliga teknik, stärker reglerna och gör dem mer öppna. De minimikrav som föreslagits för stora förbränningsanläggningar måste uppfyllas för att tillämpa bästa tillgängliga teknik och luftkvalitetskriterierna i denna sektor. Det är av denna anledning som vi, för vår del, säger att de ändringsförslag som lagts fram i kammaren inte får genomföras. De försvagade kompromissen, särskilt de som syftar till att minska räckvidden för IPPC-direktivet, tillämpningen för bästa tillgängliga teknik och kraven för stora förbränningsanläggningar.

Jag måste betona att vår grupp, om än efter en livlig intern diskussion, har beslutat att inte lägga fram några ändringsförslag. Av denna anledning uppmanar vi andra att göra detsamma och inte stödja de ändringsförslag som har lagts fram för att sända ut ett kraftigt, tydligt budskap vid första behandlingen.

Chris Davies, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Idén bakom direktivet om samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar var att göra det möjligt för oss att uppnå maximala miljöfördelar till en minimal kostnad, och ge branschen och medlemsstaterna stor flexibilitet. Såsom kommissionsledamoten har påpekat har principen missbrukats: många medlemsstater har tolkat bästa tillgängliga teknik på ett sätt som kommissionen inte hade avsett.

Jag stöder därför i högsta grad föredragandens idé om att fastställa en minimistandard. Att vår föredragande är tysk kanske har viss inverkan här. Tyskland har mycket goda resultat i detta fall. Jag förstår inte varför en medlemsstat som har satsat på att dess industri ska ha höga miljönormer skulle undergrävas konkurrens- och miljömässigt av de medlemsstater som inte är beredda att göra liknande investeringar.

Jag vill också ta upp möjligheten som detta ändrade direktiv ger oss att ändra direktivet om begränsning av utsläpp från stora förbränningsanläggningar. Jag är mycket intresserad av att normer för utsläpp ska införas för stora kol- och gasanläggningar, på grund av de stora mängder koldioxid de släpper ut. Det förekommer emellertid mycket debatt på grund av den oro vi nu känner över den globala uppvärmningen, en oro som kanske inte kändes så akut när vi omsatte direktivet till lag. I viss utsträckning är det en balans mellan gamla, traditionella föroreningar och den nya oron för gaser som påverkar den globala uppvärmningen.

I mitt eget land är det högst sannolikt att vi kommer att ställas inför allvarlig elbrist från slutet av 2015, i och med att man stänger många gamla koleldade kraftverk som inte har moderniserats för att uppfylla kraven för stora förbränningsanläggningar.

Personligen är jag beredd att se en kompromiss. Jag är beredd att vid den andra behandlingen förhandla om ett undantag – en utvidgning av kraven för stora förbränningsanläggningar – för att låta gamla anläggningar fungera så länge det inte leder till att vi bygger nya koleldade anläggningar som tvingar oss till höga utsläpp av koldioxid under de närmaste årtiondena. Det måste emellertid vara en verklig kompromiss. Medlemsstaterna måste vara genuint intresserade av att göra de förändringar som krävs för att minska utsläppen av koldioxid, för att möjliggöra fortsatta utsläpp från befintliga anläggningar ytterligare några år.

Claude Turmes, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Herr talman! Till att börja med vill jag framföra mitt tack till Holger Krahmer som har varit en mycket konstruktiv och välorganiserad föredragande för detta direktiv.

Vad är det vi gör här? Vi främjar bästa tillgängliga teknik i Europa för hälsa och miljö men även för konkurrenskraften inom europeisk industri. Vi bör vara medvetna om att inom en stor del av industriproduktionen i Europa är arbetskraftskostnaderna i dag lägre än materialkostnaderna och kostnaderna för el, vatten och andra resurser. Vi kommer därför att tjäna enormt mycket på det här direktivet, som gör att vi inte behöver begränsa oss till teknik i slutet av avfallskedjan för att få igenom bästa tillgängliga dokument och bästa teknik som redan används inom en industri. Det är precis det vi måste göra. Det stärker också våra leverantörer av grön teknik i Europa. Det finns en enorm marknad för grön bearbetning, och vi bör placera Europa på kartan.

Som ledamöter i De gröna gläder vi oss åt detta europeiska säkerhetsnät som kommer att minska vissa regeringars möjligheter till dumpning. Vi har också förbättrat övervakningen och tillgången till dokument för medborgare.

Det var en mycket bra process, men tyvärr förstår jag inte Marcello Vernola. Ni har förhandlat fram alla dessa kompromisser med oss på ett bra sätt. Livet handlar om tillit – precis som politiken – och jag förstår därför inte varför ni som har så goda kunskaper på området nu ger efter för politiker som Caroline Jackson och andra som inte bryr sig om hälsa eller konkurrenskraft. Jag tycker det är en skam. Det är en skam att den största politiska gruppen här i kammaren inte längre är en tillförlitlig förhandlingspartner. Vi kan inte förhandla i veckor och sedan få kompromisserna underminerade i sista stund. Det är inte ett seriöst sätt att bedriva politik om en så viktig fråga.

Roberto Musacchio, för GUE/NGL-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Även om detta är en konsolidering av flera direktiv och möjligheterna att ändra lagtexten därför är begränsade, är detta nya IPPC-direktiv ett nödvändigt och användbart verktyg för att främja inte bara en dramatisk utsläppsminskning genom att dra fördel av bästa tillgängliga teknik, utan även för att påskynda en ny trend när det gäller näringslivets investeringar.

Med hänsyn till detaljer och inlägg från alla skuggföredragandena, samt först och främst personalen och föredraganden Holger Krahmer, som jag skulle vilja tacka för hans ärlighet och tålamod, har vi upprätthållit en total öppenhet vid antagandet av bästa tillgängliga teknik, utbytet av uppgifter och offentliggörandet av de effektiva slutsatserna i dessa dokument på Internet. Vi har sett till att det deltagande samrådsförfarandet som fastställdes vid forumet i Sevilla kommer att fortsätta. Det är viktigt att vi inte glider ur denna kurs. Jag skulle vilja vädja till alla föredragande att upprätthålla den följdriktighet som vi har visat upp under månader av öppna diskussioner.

Jag arbetade själv med direktivet om markskydd. Tyvärr väntar vi fortfarande på rådets yttrande om detta direktiv som är avgörande för att upprätthålla en naturlig balans i koldioxidutsläppen i atmosfären, som kommissionsledamot Stavros Dimas så riktigt påpekade nyligen. Vissa ändringsförslag, inbegripet utkastet till IPPC-direktivet, syftar till att underminera de obligatoriska reklamationskraven för gamla nedlagda industrier: de avser inte att sammanlänka bestämmelserna med de andra kraven som ska införas genom markdirektivet. Allt detta är, enligt min mening, oacceptabelt, och inte av miljöskäl, utan i syfte att skydda folkhälsan och förebygga allt missbruk av offentliga anslag till utveckling av affärer och EU-medborgarnas liv. Tidigare, även i Italien, har det förekommit alltför många sådana fall av överträdelse av tillstånd som fastställts genom tidigare IPPC-direktiv, som lett till avvikelser, både från ett miljöperspektiv och när det gäller marknadsvillkor och industriregler. Mitt land har redan betalat ett högt pris för okontrollerad industriell utveckling som omfattar Seveso, Eternit med flera, med följder för omgivningen och lokalbefolkningen.

Avslutningsvis vill jag välkomna begränsningarna och inbegripandet av bestämmelser om förbränningsugnar. Regelverk på detta område får inte urvattnas, så att vi kan bereda oss för att gå längre än denna praxis mot ett samhälle med nolltolerans mot avfall. De ändringsförslag, som diskuterats av alla grupper, som syftar till att tillåta strängare kontroller av furan- och dioxinutsläpp är också rättfärdigade. Jag anser att vi mot denna bakgrund bör konsolidera denna debatt med en omröstning i kammaren. Detta är ett viktigt direktiv, och jag hoppas att det kommer att antas.

Johannes Blokland, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Herr talman! Vår industri är viktig för vår ekonomi, men orsakar också ofta utsläpp i luften, vattnet och marken. Europeiska unionen har tagit itu med denna typ av miljöföroreningar i årtionden, och nyligen inriktades all uppmärksamhet på miljöområdet på koldioxid och klimatförändringar. Ibland verkar det som om detta är det enda miljöproblemet. Al Gore har lämnat ett tydligt avtryck.

Det finns dock en fara här att alla miljöproblem har reducerats till klimatförändringar. Fortfarande står vi inför många fler miljöpolitiska utmaningar än denna. Skapelsen hotas också av utsläpp av atmosfäriska föroreningar, av vilka 40–80 procent härstammar från stora industrianläggningar. Det är alltså med goda avsikter som vi försöker nå ett sunt miljöskydd med hjälp av medlen i direktivet om samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar (IPPC-direktivet).

Vi i utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet har övervägt förslagen i detalj och nått en kompromiss som är acceptabel på många punkter. Det är bara när det gäller utsläppsstandarder för stora förbränningsanläggningar som jag anser att betänkandet fortfarande är bristfälligt. Det är just där som de största miljövinsterna måste göras.

Jag har därför lagt fram ett par tilläggsändringsförslag. Utsläppsstandarderna för kraftanläggningar måste till exempel jämföras med anläggningarna för avfallsförbränning när det gäller stränghet, särskilt om vi beaktar att kraftanläggningarna är samförbrännare av avfall. Dessutom föreslår jag att ett kryphål i lagstiftningen ska täppas till: förgasning, som går att jämföra med regelbunden förbränning, måste uppfylla

samma utsläppsstandarder. Aktuell rättspraxis har visat att detta inte är fallet. Lagstiftningen behöver därför återställas.

Christa Kläß (PPE-DE). – (DE) Herr talman, kommissionsledamot Dimas, mina damer och herrar! Ett tydligt syfte med detta direktiv är att förenkla de gällande lagbestämmelserna på området industriutsläpp och införliva dem i ett enda direktiv, och därigenom minska ned byråkratin. Men det finns föga av detta i kommissionens specifika förslag såvitt jag kan se.

För mig innebär inte byråkrati skapandet av nya rapporteringskrav och komplicerade förfaranden, utan snarare, och framför allt, att undvika dubbel lagstiftning och onödiga bördor. Särskilt när det gäller jordbruk kommer kommissionens förslag att skapa en flod av ny byråkrati. Att utvidga tillämpningsområdet skulle innebära att djurhållning och uppfödningsföretag, som inte på något sätt är jämförbara med de industrianläggningar som detta direktiv i själva verket syftar till, också kommer att ingå.

Dessutom innehåller kommissionens förslag regler som redan finns i ett nitratdirektiv, i ramdirektivet om vatten eller grundvattendirektivet. Jag ber om ert stöd för vårt ändringsförslag för att förebygga denna dubbla lagstiftning. Beräkningen av de övre begränsningarna för djurhållning måste också vara rimlig och begriplig när det gäller fjäderfä. Rösta med mig mot uppdelningen i slaktkycklingar, värphöns och slaktkalkoner. I Tyskland kallar vi denna typ av petighet för att "räkna ärter". Det får inte heller göras några försök att använda detta direktiv för att återinföra ämnet markskydd bakvägen. Markskydd är viktigt. Det måste finnas effektiva nationella lagar som tar hand om det.

Jag skulle vilja säga till föredraganden att jag personligen, tillsammans med andra ledamöter i min grupp, välkomnar begreppet ett europeiskt säkerhetsnät mycket varmt. Det är en bra kompromiss. Genom att fastställa utsläppsgränser som medlemsstaterna måste ansluta sig till som en absolut övre gräns när de utfärdar tillstånd till stora industrianläggningar kommer vi att få ett stopp på den inflatoriska användning som hittills har förekommit i vissa medlemsstater. På detta sätt kommer vi att garantera en likformig, hög säkerhetsnivå. Medlemsstater kommer sedan inte längre att kunna vinna konkurrensfördelar på bekostnad av miljön.

Åsa Westlund (PSE). - Herr talman! Detta är en väldigt viktig lagstiftning. Den har bl.a. lett till att vi har förbättrat ett väldigt stort problem i Sverige med försurade sjöar. Men det är också viktigt att inte tillåta ytterligare undantag eller längre tidsgränser i detta direktiv, för att vi ska kunna fortsätta denna positiva utveckling med mindre nedfall av farliga utsläpp över Europa. Det betyder att vi vill ta bort dessa möjligheter till ytterligare förlängning av undantagen.

Vi skulle också vilja se en tydlig gräns för koldioxidutsläpp. Utsläppshandeln är inte ett tillräckligt verktyg för att klara den klimatkris som vi står inför. Det kommer vi att se nu då vi går in i en lågkonjunktur, där vi automatiskt kommer att få väldigt många tillgängliga utsläppsrätter. De kommer att säljas till ett väldigt billigt pris, vilket gör att vi missar flera år i den omställning som krävs för att vi ska klara detta på sikt och att vi efter denna lågkonjunktur kommer att stå sämre rustade och ha sämre möjlighet att klara denna utveckling om vi inte fastställer sådana kompletterande åtgärder som utsläppskrav på stora förbränningsanläggningar. Därför tycker jag att det är väldigt synd att man har bedömt dessa ändringsförslag som icke tillåtna i omröstningen.

Fiona Hall (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag stöder åtgärden och dess syfte att främja bästa tillgängliga teknik för miljöskydd, men jag är oroad över parlamentets metod kring den. Detta är huvudsakligen ett direktiv för att reglera tung industri, men invävt i texten och i bilagan finns ett antal punkter som direkt påverkar jordbrukarna.

Utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling fick inte tillfälle att yttra sig, och tyvärr är några av de förslag som påverkar jordbrukarna ganska olämpliga. Framför allt innebär kraven på gödsel och slam en upprepning av nitratdirektivet och ramdirektivet om vatten. De lägre trösklarna för fjäderfä tvingar små familj jordbruk att följa en komplicerad rättslig ram avsedd att kontrollera globala industrijättar. Detta direktiv är inte rätt plats för att reglera småjordbruk.

Urszula Krupa (IND/DEM). – (PL) Herr talman! I utkastet till lagstiftningsresolutionen om industriutsläpp uppstår en kraftig tendens att begränsa de viktiga miljöaspekterna i det gällande direktivet, samtidigt som man försöker att driva igenom mer utvidgade hänvisningar till växthuseffekten.

De otaliga ändringsförslagen har drastiskt förbättrat standarderna för utsläpp från värmekraftverk som inte är direkt giftiga till sin natur, samtidigt som andra mer liberala ändringsförslag bara obetydligt förbättrar bestämmelserna om förbränning eller samförbränning av avfall.

Koldioxidutsläpp är inte giftiga, medan dioxin, furan, väteklorid, fluorväte, tungmetaller och andra mycket farliga föreningar är ett verkligt och direkt hot mot människors hälsa och miljön.

Nära övervakning, både av de typer av avfall som förbränns och de skadliga ämnen som uppstår till följd av processen, är ett viktigt villkor för en säker värmebehandling av avfall. Införandet av milda tröskelvärden, med krav på att förebyggande åtgärder vidtas när utsläppen överskrids, kan skada miljön och människors hälsa.

Den föreslagna strategin uppvisar ojämlig behandling av särskilda anläggningsklasser, med en särskilt restriktiv strategi för värmekraftverk som använder traditionella bränslen.

Caroline Jackson (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Det viktigaste i detta direktiv handlar om kontroll och kostnader. Hur kan vi se till att lagar som antagits av EU som helhet tillämpas, och hur kan vi lagstifta utan att känna till kostnaden för det vi vill? Föredraganden vill införa ett universellt system av enhetliga utsläppsgränser. Det skulle kräva en enorm byråkrati som skulle ta minst åtta år. Ingen vet hur mycket det skulle kosta – det kallas det europeiska säkerhetsnätet.

Jag lade fram ändringsförslag 134 om att utesluta industrierna med stora utsläpp med normer baserade på bästa tillgängliga teknik och låta medlemsstaterna genomföra sådana åtgärder. Det är realistiskt och överkomligt och uppfyller dessutom subsidiaritetsprincipen.

Om det europeiska säkerhetsnätet antas hoppas jag att rådet och kommissionen sätter press på parlamentet så att en konsekvensbedömning kan genomföras. Frågan är huruvida vi har viljan att få ett enhetligt system för hela Europeiska unionen – ett europeiskt säkerhetsnät – att fungera. Svaret är att allt hittills pekar på att medlemsstaterna saknar viljan. De kommer inte att stödja en europeisk miljöinspektör utan vill hålla sig till nationella kontor för verkställande. Lösningen på vårt dilemma är inte att uppfinna en enorm ny byråkrati som aldrig kommer att inrättas. Vi ska i stället använda våra pengar för att se till att de moraliska normerna hos nationella enheter för verkställande gör sitt jobb – se till att EU:s lagstiftning omsätts i praktiken.

Jag rekommenderar er att stödja ändringsförslag 129 som undantar reservgeneratorer inom hälsovårdsanläggningar från kontroller av föroreningar. De skulle annars behandlas som om de var i drift 100 procent av sin tid. Det är ett ändringsförslag som kommer att spara pengar i en kritisk tid för hälsovårdens ekonomi. Jag välkomnar även ändringsförslagen om stora förbränningsanläggningar: om vi inte får in dessa i direktivet kommer mitt land att drabbas av blackout när det gäller elförsörjning. Folk har tillräckligt att klaga på när det gäller EU utan det!

Min sista punkt gäller kompromisser och Claude Turmes angrepp mot mig: den första behandlingen är inte rätt tillfälle för kompromisser utan snarare ett tillfälle när vi fyrar av alla våra ändringsförslag och idéer och diskuterar dem. Vi kan inte ha kompromisser som förhindrar diskussion.

Avslutningsvis rekommenderar jag artikel 55 till det kommande parlamentet, vilken skulle göra det möjligt för oss att på nytt ha en första behandling av detta mycket viktiga direktiv. Det verkar fel att ha den första behandlingen i det gamla parlamentet och den andra behandlingen, utan en första, i det nya.

Dorette Corbey (PSE). – (NL) Herr talman! Det nya direktivet om samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar (IPPC-direktivet) kommer att se till att företag måste utrusta alla större anläggningar med bästa tillgängliga teknik. Detta är redan obligatoriskt i vissa länder, och det är dags att vi anpassar vår kurs och skapar lika villkor. Så långt är allt väl.

Men jag skulle särskilt vilja be om ert stöd till de ändringsförslag som syftar till att fastställa krav för koleldade kraftverk i framtiden. Ett utsläppstak måste införas för dessa kraftverk, och detta kan göras genom att använda avskiljning och lagring av koldioxid (CCS) eller genom att samelda 40–50 procent av hållbar biomassa. Ett utsläppstak för koldioxid är det enda sättet för en fortsatt användning av kol samtidigt som vi uppfyller klimatmålen.

Vissa parlamentsledamöter hävdar att elsektorn ingår i det nya systemet för handel med utsläppsrätter (ETS), och att det därför inte behövs några nya krav. Detta resonemang är dock bristfälligt eftersom ETS inte bara tillåter undantag för koleldade kraftverk, utan även tillåter att den energiintensiva industrin ska ersättas för ökade elkostnader. Detta undanröjer kostnadsincitamentet att minska koldioxidutsläppen.

Alla som tror att ETS är svaret på allt behöver inte fastställa krav för bilar eller förbjuda glödlampor, och behöver inte ett direktiv för hållbar energi. Vi måste vara konsekventa. Om vi fastställer krav för bilar och belysning måste vi naturligtvis också fastställa krav för koleldade kraftverk eftersom dessa är de verkliga förorenarna. Om vi vill minska koldioxid på ett enkelt sätt är det också korrekt att vi inte bör se över stål- eller cementindustrierna, utan snarare energisektorn.

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Om det förekommer några svagheter i nitratdirektivet och ramdirektivet om vatten tror jag att frågor i relation till svin-, fjäderfä- och mejeriverksamhet måste tas upp här. Jag tror absolut att kostnaderna för överensstämmelse uppväger fördelarna med att de införlivas i just denna del av lagstiftningen. Men det finns andra lagstiftningsverktyg för att tackla dessa särskilda sektorer, och de måste betraktas utifrån denna grund.

Vad gäller frågan om stora förbränningsanläggningar skyddar dagens EU ETS inte mot onödiga föroreningar i många nya anläggningar med höga kostnader och höga utsläpp på grund av en begränsande utformning. Det gäller särskilt i nya koleldade anläggningar som när de byggs förväntas fungera i över 40 år och därmed gör det svårt och dyrare att uppfylla totala klimatmål.

Normer för koldioxidutsläppen skulle bidra till att elsektorn befrias från kol enligt en tidsplan som överensstämmer både med att begränsa ökningen av den globala medeltemperaturen till under 2 °C och med att införa nya och renare tekniker. Industrin behöver framför allt rättslig säkerhet för att fatta investeringsbeslut om dessa stora och dyra kapitalprojekt. En gräns på 350 g skulle till exempel innebära att endast de effektivaste och toppmodernaste gaseldade anläggningarna uppförs. Koldioxidnormer som gäller från låt oss säga 2020 skulle innebära att nya koleldade anläggningar endast skulle kunna byggas efter att detta förslag trätt i kraft, under förutsättning att de använder utrustning som skiljer av koldioxid från 2020, då vi räknar med att avskiljning och lagring av koldioxid (CCS) kommer att vara kommersiellt tillgängligt. Befintliga anläggningar skulle få längre tid på sig för att uppfylla normerna, antingen genom att lägga till teknik som skiljer av koldioxid eller faktiskt genom att stänga. Anläggningarna skulle också kunna uppfylla normen på annat sätt, exempelvis genom att även förbränna biomassa eller genom att använda värmen baserad på kraftvärmeteknik.

Som föredragande för den nyligen genomförda översynen av EU ETS är jag oroad över den totala ambitionsnivån inom alla våra politikområden. Den senaste forskningen visar att vi behöver striktare utsläppsgränser på kortare tid om vi ska uppnå målet på 2 °C, vilket vi, genom vår omröstning om klimat- och energipaketet i december, från parlamentets sida accepterar som nödvändigt för vårt samhälles miljömässiga, sociala och ekonomiska framtid. Enbart ETS kommer inte att vara nog för att minska utsläppen från elsektorn i tillräcklig utsträckning.

Avslutningsvis är det bekvämt med europeiskt säkerhetsnät, men jag är fortfarande oroad över att detta kan vara ett incitament till lägsta möjliga gemensamma nämnare och lägsta utsläppsminskningar – med andra ord en kapploppning utför. Jag hoppas ni kan övertyga mig om motsatsen.

Glenis Willmott (PSE). – (EN) Herr talman! Även om jag stöder målen i förslagen att förenkla och klargöra kraven i lagstiftningen och åstadkomma bättre och jämnare genomförande har jag tre huvudsakliga bekymmer. För det första har kommissionen inte bara försökt förenkla och åstadkomma bättre genomförande. Den har också i stor utsträckning ökat omfattningen inom vissa områden. Jag tror att man måste göra en avvägning mellan miljöskydd å ena sidan, och byråkrati och kostnader för industri och mindre anläggningar, såsom jordbruk och hälsovårdsinrättningar, å andra sidan.

För det andra innebär minimikraven för stora förbränningsanläggningar betydande problem för delar av den brittiska kraftsektorn. Det har sagts att denna oro delas av Polen, Frankrike, Italien, Spanien och vissa medlemsstater i öst och söder. Kraven skulle innebära att utan ett tidsbegränsat undantag skulle möjligheten till kortfristig fortsatt minskning av nationella planer för att minska utsläppen eller energisäkerhet äventyras.

Avslutningsvis är jag mycket oroad över och motståndare till det europeiska säkerhetsnätet. Jag tycker inte att det är en bra idé. Jag anser att minimivärdena för utsläppen skulle bli standardvärden snarare än att vi fokuserar på full tillämpning av de mer ambitiösa bästa tillgängliga teknikerna. Standardvärdena kan mycket väl minska miljöskyddsnivån samtidigt som de i hög utsträckning ökar kostnaderna för genomförande. Jag vill be alla ledamöter att överväga dessa punkter nog före omröstningen.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Som ledamot av utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling ska jag begränsa mina kommentarer till effekten av detta förslag på jordbrukssektorn

i hela Europeiska unionen. Jag instämmer i kommentarerna från övriga kolleger som oroas över att "fånga in" jordbrukarna som förorenare i likhet med industrierna.

Jordbruket måste övervakas när det gäller utsläppen, men jag accepterar inte att vi gör det på detta sätt. Jag vill påstå att nitratdirektivet i sin nuvarande form gör mycket av det vi talar om. Vi behöver kanske titta på det direktiv som orsakar problem i många medlemsstater, hur det genomförs och om det genomförs effektivt.

Man är dessutom oroad över att ta med fjäderfä, framför allt eftersom den europeiska sektorn utsätts för ett starkt hot från import från tredjeländer där inga sådana restriktioner gäller. Jag stöder sådana ändringar som syftar till att detta inte ska hända i de nuvarande förslagen. Att ta med mejerijordbruk är också oroande, och jag vill stödja kolleger i min grupp och andra som har lagt fram ändringsförslag för att stryka dessa sektorer i det nuvarande förslaget.

Jag upprepar mitt förslag att när det gäller jordbruk finns en myriad av direktiv som omfattar utsläpp och kontroll av föroreningar inom denna sektor. Det är kanske därför dags att vi tittar på om vi kan omarbete dessa så att jordbrukare som tvingas genomföra dem fullt ut kan förstå och bedöma vad de förväntas göra. Det är en sak att föreslå lagstiftning som vi gör här i kammaren, men ibland har vi ingen koppling till hur den genomförs och av vem, eller om genomförandet är effektivt.

Jutta Haug (PSE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Översynen av direktivet om industriutsläpp borde ha skett för länge sedan. En lagstiftning där alla betydande åtgärder för att minska föroreningar är beroende av bästa tillgängliga teknik bör anpassas efter åtminstone fem år, inte efter tretton. Efter en sådan period har tekniken sprungit långt ifrån oss.

Samtidigt måste vi notera att, trots teknikens framsteg, de mål som hör samman med vårt direktiv från den tiden inte alls har uppfyllts. Det är därför som jag har sådana höga tankar om den kompromiss som nåddes i utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet. Genomförandet av den kommer att föra oss dit vi måste gå. Jag anser att hysterin när vi behandlar markskydd är obegriplig och att önskemålen från jordbrukarföreningarna är ofattbara.

Socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet vill uppnå miljömål utan att hindra ekonomisk verksamhet. Att göra detta är till stor del att se framåt och inte bakåt, som man gör i förslagen från gruppen för Europeiska folket (kristdemokrater) och Europademokrater.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE). – (FI) Herr talman! Det krävdes en stor insats för att utarbeta IPPC-direktivet (samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar) förra året, och även om direktivet i sin slutgiltiga form är av enorm vikt för EU:s näringsliv och dess medborgare har det trots detta trampats under fötterna av klimat- och energipaketet. Detta är synd eftersom direktivet kommer att få en omfattande ekonomisk inverkan, i kombination med klimatpaketet, när det gäller åtgärder som det redan beslutats om. Av denna anledning borde dessa stå i rätt proportion till de klimat- och miljöfördelar som uppnås med hjälp av direktivet.

Åtgärderna för förbättring som föreslagits enligt direktivets mål måste framför allt vara kostnadseffektiva, annars skulle det inte vara värt att anta utmaningen att förena sju olika direktiv till bara ett. Vi måste kunna skära ned de aktuella kostnaderna för byråkrati och åtgärder, även om jag beklagar att behöva säga att utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet inte lyckas med detta i sitt betänkande. Tillståndsmyndigheterna måste ha möjlighet att fritt beakta utsläppsbestämmelser för anläggningar, ta hänsyn till en anläggnings ålder och tekniska standard, dess miljöpåverkan och skick samt kostnaderna för förbättringsåtgärder. Detta skulle vara ett sätt att säkerställa tillräcklig flexibilitet för befintliga produktionsanläggningar, särskilt beredskaps- och nödkraftverk, så att de kan fungera till slutet av sin livslängd.

Samtidigt skulle det av flera anledningar vara mycket märkligt att anta ett europeiskt säkerhetsnät i den form som föredraganden föreslog. Vi vet inte var och hur ett europeiskt säkerhetsnät skulle förläggas, något som i sig är en orimlig situation. För det andra har lokala tillståndsmyndigheter helt klart bättre förutsättningar för att ta hänsyn till rådande förhållanden, som en anläggnings ålder, lokalisering och till exempel vattenintag, som är en garanti för flexibilitet, i motsats till det fullkomligt orubbliga europeiska säkerhetsnätet. Tillståndsvillkoren är redan mycket stränga i allmänhet. Ännu strängare kontroller i samband med nya tillstånd kommer att innebära enorma kostnader utan någon grundläggande fördel för miljön. I praktiken skulle detta till och med kunna försämra standarder för miljöskydd. Det gläder mig att detta reds ut i de ändringsförslag som min grupp lade fram

Här skulle jag särskilt vilja tacka min kollega, Caroline Jackson, för hennes ändringsförslag 134, som min grupp har beslutat att stödja. Vi har åter bevittnat den slags praktiska visdom som erfarenhet ger. I ändringsförslaget finns en kompromiss för ett stort antal av de svåraste frågorna.

Anders Wijkman (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Eftersom jag har begränsat med tid efter att ha tackat Holger Krahmer för hans hårda arbete vill jag koncentrera mig på ändringsförslagen 136–139 där ett 40-tal kolleger, däribland jag själv, föreslår att direktivet ska innefatta en standard för miljöprestanda för stora förbränningsanläggningar för att begränsa koldioxidutsläppen i framtiden. Det är för närvarande oklart om dessa fyra ändringsförslag kommer att gå till omröstning senare i dag.

En omarbetning innefattar en bestämmelse som innebär att om ny utveckling förtjänar ändringar och förslag som går längre än det ursprungliga förslaget, då ska det vara möjligt. Jag anser att den senaste vetenskapen ger tillräckligt tydliga bevis för att vi behöver vara mer ambitiösa än vi trodde för bara ett eller två år sedan, när det gäller att mildra klimatförändringarna.

Systemet för handel med utsläppsrätter (ETS) är enligt min uppfattning inte tillräckligt för att nå målet på 2 °C som EU har kommit överens om. I sin nuvarande utformning kommer systemet med utsläppsrätter att leda till en koldioxidfri kraftsektor först om 60–65 år. Vi har därför lagt fram dessa ändringsförslag där vi vill att alla kraftstationer som byggs i framtiden ska begränsa sina utsläpp till 350 g koldioxid från och med 2020, och de som redan finns ska moderniseras senast 2025 eller stänga. Förslaget är teknikneutralt och kan uppnås på olika sätt. Jag vill verkligen be talmannen att låta oss rösta om dessa ändringsförslag, och jag uppmuntrar samtliga kolleger att ge sitt fulla stöd.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Herr talman! Jag upplever ständigt hur de orimliga kostnaderna för allt högre miljöstandarder för europeiska tillverkare minskar konkurrenskraften och slår mot sysselsättningen, så länge som liknande normer inte antas av Kina, Brasilien, USA och andra ekonomier. Det bekymrar mig allt mer att kommissionen inte har genomfört en studie om ekonomisk miljöpåverkan, så att vi kan fatta ett informerat och ansvarsfullt beslut om de nya kraven för något som annars är en mycket önskvärd minskning av utsläpp av kväveoxid. Och jag är för påtryckningar för att modernisera fabriker. I dag när medlemsstaterna vidtar krisåtgärder för att minska kostnaderna för företag och fabriker måste jag också påpeka att förslagen från utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet bara kan uppfyllas av mycket konkurrenskraftiga företag, medan små företag skulle tvingas begränsa eller stänga anläggningar och avskeda personal. Jag kommer att rösta mot utvidgningen av räckvidden för detta direktiv om att minska utsläpp till att omfatta hushåll, små anläggningar och till och med skolor, kyrkor och liknande i en kristid. Det är oproportionerligt och därför inte rimligt. Jag skulle vilja tacka Caroline Jackson för hennes ändringsförslag.

Robert Sturdy (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag ska hålla mig specifikt till jordbruket. Till att börja med måste jag erkänna att jag är jordbrukare, men jag har inga grisar eller fjäderfä. Däremot har jag ett växthus i trädgården. Det är mycket viktigt att kommissionsledamoten inser att det här förslaget är speciellt utformat för industrin, precis som redan nämnts.

Herr kommissionsledamot! Jag ber er att tänka över situationen när det handlar om direktiv för jordbruket. Vi vet redan att jordbruket utsätts för stark press. Vi har många gånger här i kammaren hört frågan om livsmedelssäkerhet. Jag ber er att på nytt tänka över de ändringsförslag som är särskilda skadliga för den. Jag tycker att många av ändringsförslagen som inte är kopplade till jordbruket är mycket bra, och jag gratulerar Marcello Vernola till hans betänkande.

Herr kommissionsledamot! Ni talade i er presentation om snedvriden konkurrens. Jag ska ställa en enkel fråga, och jag ber er att försöka besvara den i dag. Kommer ni att införa lagstiftning för att stoppa import av livsmedel till Europeiska unionen som inte är av samma höga standard som vi har i Europeiska unionen?

Stavros Dimas, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka alla ledamöter som har deltagit i dagens debatt och har bidragit konstruktivt till den. Jag vill särskilt tacka Holger Krahmer för hans utmärkta och idoga arbete. Innan jag avslutar vill jag säga några ord om några av de viktigaste ändringsförslagen som har diskuterats i dag.

För det första välkomnar jag ert breda stöd till målet i kommissionens förslag och särskilt till att stärka tillämpningen av bästa tillgängliga teknik (BAT) och ställningen för referensdokument om bästa tillgängliga teknik (BREF). Det är hörnstenen i kommissionens förslag.

Många av ändringsförslagen är acceptabla för kommissionen, åtminstone delvis och i princip. Många av dem bidrar framför allt till att klargöra texten i kommissionens förslag eller förbättra insynen i utvecklingen

av BREF och i medlemsstaternas tillämpning av tillstånd och genomförande. Bättre information till och delaktighet från allmänheten i dessa beslut är mycket välkommet.

Jag instämmer även i oron över behovet av att undvika missbruk av flexibiliteten när det gäller att fastställa tillståndsvillkor. Som jag nämnde tidigare kan minimikrav vara mycket användbara och nödvändiga verktyg för att ta sig an specifika problem där vissa sektorer inte har vidtagit de nödvändiga stegen för att genomföra BAT. Ett systematiskt fastställande av minimikrav är emellertid inte nödvändigt och riskerar att skapa ytterligare administrativa bördor och ge minimalt med miljövinster. Jag anser därför att minimistandarder endast bör fastslås när det krävs för att bättre kunna genomföra BAT.

När det gäller minimikrav för stora förbränningsanläggningar är det viktigt att komma ihåg den betydande inverkan som sådana åtgärder kan ha på miljön och hälsan för Europeiska unionens medborgare. BAT för stora förbränningsanläggningar beslutades 2006, och det är kommissionens uppfattning att minimikriterierna bör tillämpas från 2016. Vi behöver se till att de åtgärder som införs för sektorn gör att den uppfyller BAT så snart som möjligt och gör det lättare att uppnå målsättningarna i den tematiska strategin för luftförorening.

En annan nyckelbeståndsdel för en effektiv lagstiftning om målsättningar är den om bestämmelser för åtgärder när det gäller överensstämmelse och genomförande. Vi har tidigare sett vissa brister i detta hänseende, och det är därför av största betydelse att den nya lagstiftningen innehåller tydliga bestämmelser så att lagen genomförs korrekt. Kommissionens förslag innebär därför minimibestämmelser för inspektion, översyn av tillståndsvillkor och rapportering av överensstämmelse. Dessa förändringar kommer att innebära att BAT genomförs korrekt och även minska snedvridningen av konkurrensen. Kommissionen kommer att vara mycket uppmärksam på den här frågan.

Jag vill också säga något om gränserna för intensivjordbruk, huvudsakligen fjäderfä. Samma tröskel tillämpas för närvarande för allt fjäderfä utan att någon hänsyn tas till olika arter. Uppfödning av olika arter leder till olika miljöpåverkan, särskilt på grund av djurens olika vikt. De föreslagna nya trösklarna har beslutats på grundval av miljöpåverkan från de berörda arterna. De nya trösklarna skulle innefatta något fler jordbruk jämfört med den nuvarande omfattningen. Det skulle minska ammoniakutsläppen på ett kostnadseffektivt sätt och uppfylla målsättningarna i den tematiska strategin för luftförorening på vissa områden.

Jag kommer att lämna en lista över kommissionens samtliga ändringsförslag till parlamentets sekretariat.

Kommissionens ståndpunkt om parlamentets ändringsförslag

Betänkande: Krahmer (A6-0046/2009)

Kommissionen kan godta följande ändringsförslag helt, delvis eller principiellt: 1, 5–8, 12–14, 16, 18–21, 27, 34–37, 40, 42–44, 46, 48–56, 58–62, 64–66, 68, 69, 71–73, 75 och 79.

Kommissionen kan inte godta följande ändringsförslag: 2–4, 9–11, 15, 17, 22–26, 28–33, 38, 39, 41, 45, 47, 57, 63, 67, 70, 76–78, 80, 93, 97, 114, 115, 117, 129 och 133.

Holger Krahmer, föredragande. – (DE) Herr talman! Jag ska fatta mig kort. Jag skulle vilja tacka för de konstruktiva inlägg som ledamöterna har gjort i dagens debatt.

För att avsluta har jag bara några saker till att säga. För det första skulle vilja uttrycka mitt uppriktiga tack till kommissionsledamoten för att inte kategoriskt motsätta sig begreppet minimikrav för säkerhetsnätet. Detta förslag är inte djävulens verk, inte heller ett byråkratiskt monster. Det är ett instrument för att lösa problem, och vi borde ge det en möjlighet att göra det. Av denna anledning skulle jag vilja ta detta tillfälle i akt bara för att be om ert stöd för det ännu en gång.

Det andra som jag ville säga ska jag rikta till mina brittiska vänner, och "tvärsöver alla partigränser". Mina kära brittiska vänner! Jag förstår verkligen, Caroline, jag begriper ert problem. Jag kan mycket väl förstå att energitryggheten i ett land kommer att vara överordnad iakttagandet av en gräns för luftföroreningar under en viss tidsperiod. Jag har stor förståelse för detta. Jag är också den sista som inte skulle bevilja Hennes Majestät ytterligare tid när det kommer till att bygga nya koleldade kraftverk. Detta är något som vi kan diskutera. Problemet är att det är exakt det som vi inte har gjort. Denna diskussion har inte ägt rum en enda gång under de senaste fyra månaderna.

Jag vill nu uppmana er – genom att se fram emot den andra behandlingen – att åter vara fördomsfria och säga "låt oss diskutera en kompromiss nu", och i detta syfte ge upp kritiken – som, enligt min mening, är helt irrationell – och det grundläggande motståndet mot minimistandarder, som är oförsvarligt ur både konkurrenspolitisk och miljöpolitisk synvinkel. Jag anser att en kompromiss kan uppnås när det gäller detta,

något som jag också hoppas få uppleva i slutet av andra behandlingen. För övrigt anser jag inte att vi bör försöka hitta en kompromiss vid första behandlingen. Denna lagstiftning är för komplex för det. Jag vill inte avsluta denna mandatperiod som föredragande och lämna över lagstiftning till nästa parlament där texten i det direktiv som är föremål för diskussion är inkonsekvent, ologisk och motsägande. Jag ber därför om ert stöd för kompromisserna när vi röstar om en timme.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum tisdagen den 10 mars 2009.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) Jag välkomnar både den samordnade strategin (konsolideringen till en enda text av sju separata direktiv om industriutsläpp) och strängare bestämmelser som styr användningen av bästa tillgängliga teknik som syftar till att finna nyskapande lösningar för att minska föroreningar från produktionen. Utvecklingen av vissa mindre förorenande produkter innebär att olika parter engagerar sig, såsom företag, de behöriga myndigheterna och icke-statliga organisationer. Detta direktiv erbjuder samarbetsmöjligheter mellan de olika parterna (lokala förvaltningar och företag), och gör det därför möjligt för dem att uppmuntra till nyskapande. Det finns bra exempel på detta i Nederländerna och Danmark, liksom i länder i Östeuropa, till exempel Rumänien.

Det föreslagna enda direktivet om industriutsläpp, tillsammans med alla de rekommenderade alternativen i det politiska paketet, kommer att förbättra lagstiftningens effektivitet när det gäller att nå miljö- och hälsomålen på det mest kostnadseffektiva sättet. Direktivet kommer också att minska onödiga administrativa kostnader (med en förväntad nettominskning på 105–225 miljoner euro per år) och minimera snedvridning av konkurrensen inom EU utan att hämma den europeiska industrins konkurrensförmåga.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) Även om näringslivets verksamhet spelar en grundläggande roll när det gäller att upprätthålla och öka det ekonomiska välbefindandet får vi inte glömma bort dess miljöpåverkan.

Som en del av översynen av direktivet om samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar (IPCC) har tonvikten bestämt legat på att fastställa gränsvärden för vissa förbränningsanläggningar och att använda bästa tillgängliga teknik för att säkerställa en adekvat miljöskyddsnivå. Jag stödde införandet av ett gränsvärde på 350 g koldioxid för elgenererande förbränningsanläggningar som är större än 500 MW från och med 1 januari 2020, eftersom dessa anläggningar orsakar en ökad koncentration av koldioxid i atmosfären och alltså förvärrar den globala uppvärmningen.

Införandet av ett gränsvärde skulle fungera som en stimulansåtgärd när det gäller investeringar i teknik som syftar till att minska utsläpp, och alla anläggningar måste uppfylla detta gränsvärde före 2025.

Jag anser att minskningen av föroreningar som härrör från olika industriella källor kommer att hjälpa Europeiska unionen att nå sitt mål att bibehålla ökningen av den globala temperaturen under 2 °C. Detta direktivs effektivitet kommer att märkas vid de inspektioner som kommer att utföras vid alla förbränningsanläggningar, och det kommer också att återspeglas i efterlevnaden av tillståndsvillkoren.

Richard Seeber (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Beslutet om samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar (IPPC-direktivet) utgör en möjlighet för EU att skapa höga skyddsstandarder. På det känsliga området industriutsläpp är det viktigt att europeiska företag stimuleras att införa den renaste och mest effektiva teknik som finns tillgänglig. Principen om "bästa tillgängliga teknik" borde förstärkas i framtiden. I samband med genomförandet av den måste dock uppmärksamhet riktas mot att säkerställa att detta banbrytande projekt med IPPC-direktivet inte överbelastas av byråkrati igen, och lämnar medlemsstaterna och företagen med en omöjlig uppgift.

Vi bör därför noggrant bedöma hur mycket av ett rapporteringstvång som faktiskt krävs och i vilken omfattning som tillämpningen av konceptet skulle kunna vara skadlig på något sätt.

Dessutom missar man målet med den onödiga bördan för små och medelstora företag, liksom överreglering på områden som faktiskt ligger inom medlemsstaternas behörigheter. Så låt oss i stället inrikta oss på det grundläggande, nämligen harmoniseringen av miljöstandarder och värnandet av ett högt miljöskydd när det gäller industriell verksamhet.

7. Allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar (omarbetning) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande (A6-0077/2009) av Michael Cashman, för utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar (omarbetning) (KOM(2008)0229 – C6-0184/2008 – 2008/0090(COD)).

Michael Cashman, föredragande. – (EN) Herr talman! Jag ser fram emot denna debatt och framför allt att höra åsikterna från dem som inte är så angelägna att förbättra insyn och offentlig tillgång till handlingar.

Jag vill börja med att tacka de sju ministrar från EU:s medlemsstater som förklarat sitt stöd för mitt betänkande. De finner det i synnerhet, citat: "glädjande att parlamentets utskott för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor har antagit ett betänkande den 17 februari 2009 som delar vår vision om en union där allmänheten har större insyn".

Det som jag anser vara häpnadsväckande när vi försöker återknytta till våra medborgare är att folk inte stöder insyn och öppenhet. Lika häpnadsväckande är att det fattas en vilja att förbättra offentlig kontroll och ansvarsskyldighet när vi försöker återknytta institutionerna till allmänheten.

En del ledamöter har uttryckt tvekan till om alla ändringsförslag som läggs fram i mitt betänkande faller inom ramen för förordningens rättsliga grund, det vill säga artikel 255 i fördraget. Jag vill ge dem ett lugnande besked: syftet med förordning (EG) nr 1049/2001 är att ge allmänheten så bred tillgång som möjligt till institutionernas handlingar. Allmänhetens rätt till tillgång till institutionernas handlingar hänger samman med institutionernas demokratiska natur. Men ni behöver inte ta mig på orden; jag citerar ordagrant från domstolens dom i Turcomålet. Det är på det sättet som vi måste tolka artikel 255 i EG-fördraget.

Ta till exempel vårt ändringsförslag 44 om säkerhetsklassificerade handlingar. Det är helt enkelt fel att, som kommissionen, hävda att det inte finns något samband mellan handlingars säkerhetsklassificering och allmänhetens tillgång till sådana handlingar. Enligt den nuvarande versionen av förordning (EG) nr 1049/2001 får handlingar endast säkerhetsklassificeras i syfte att skydda de väsentliga intressen som nämns i artikel 4.1. Ett samband existerar således redan. Det enda vi har gjort är att dra de logiska slutsatserna av detta samband och införliva regler om säkerhetsklassificering av handlingar i själva förordningen. Reglerna, som har utformats omsorgsfullt enligt de regler som rådet och kommissionen redan tillämpar, fastställer begränsningar för allmänhetens rätt till tillgång till handlingar, precis som krävs i artikel 255. Det finns i EG-fördraget inga hinder för att institutionerna ska anta dessa regler som en del av förordningen.

Ta till exempel vårt ändringsförslag 24, som handlar om de byråer och organ som institutionerna inrättat. Förordning (EG) nr 1049/2001, i dess ändrade lydelse, kommer att fastställa principer, villkor och gränser för allmänhetens rätt till tillgång till handlingar från dessa byråer, men skapar inte i sig förpliktelser för dem.

Om man läser vårt ändringsförslag nummer 29, till exempel, så ser man att förordningen endast gäller handlingar som innehas av institutionerna. Den fastställer dock inga normer som institutionerna förväntas följa när de antar interna regler för allmänhetens tillgång till deras handlingar. Jag kan lägga till att detta är i enlighet med den gemensamma förklaring som antogs av rådet, kommissionen och parlamentet den 30 maj 2001.

För er som inte kan närvara personligen vill jag också betona besvikelsen över att rådet saknas i dag. Dess närvaro hade fäst tillbörlig uppmärksamhet vid detta ytterst viktiga betänkande.

Jag är medveten om att en del av er hyste farhågor om att vi gått för långt i vår strävan att se till att medlemsstaterna inte kan försvaga den grad av insyn som avses med förordningen. Jag anser att jag till stor del har tillmötesgått sådana farhågor, vilket ni kan konstatera i kompromissändringsförslagen som påminner medlemsstaterna om deras skyldigheter enligt artikel 10 i EG-fördraget, nämligen att inte hindra att gemenskapens mål, däribland insyn och demokrati, uppnås.

Ändringsförslagen från Hartmut Nassauer kan kanske lugna hans grupp och andra ledamöter som oroar sig för att privat information ska bli offentligt tillgänglig. Detta kommer inte att ske och kan inte ske inom ramen för mitt betänkande. Det finns fortfarande marginal för att skydda personlig och privat information, så det är med stort intresse som jag kommer att lyssna på de skäl som motståndare till förslaget anger.

Margot Wallström, *kommissionens vice ordförande*. – (EN) Herr talman! Tack för ett mycket grundligt betänkande om kommissionens förslag till omarbetning av förordning (EG) nr 1049/2001 om allmänhetens tillgång till handlingar. Det är ett mycket viktigt och uppmärksammat ämne, och jag uppskattar Michael Cashmans stora ansträngningar som föredragande och även engagemanget från andra aktiva, intresserade och skickliga personer i parlamentet.

Detta är ett ämne som berör grundläggande och ibland motstridiga rättigheter för medborgare, föreningar och företag. Vi måste granska de förändringar av förordningen som krävs noggrant och koncentrera oss på öppenhet. Alla tre institutionerna är överens om att förordning (EG) nr 1049/2001 över lag har fungerat anmärkningsvärt bra i nästan åtta år nu. Parlamentet, rådet och kommissionen är mycket öppnare nu än någonsin tidigare. Man skulle kunna säga att förändringen av reglerna ledde till en förändring av praxis och av människors uppfattningar och inställningar.

Samtidigt är parlamentet, rådet och kommissionen också överens om att rättmätiga intressen har skyddats på ett tillfredsställande sätt. Vi får inte glömma att EU:s institutioner har medgett tillgång till ett större antal handlingar, medan antalet och frekvensen när det gäller avslag har minskat. Jag hoppas därför att håller med om att förordning (EG) nr 1049/2001 har bevisat sitt värde. Av det skälet är en komplett översyn inte nödvändig.

Icke desto mindre kan ett bra verktyg alltid bli bättre. Den rättsliga grund som är vår utgångspunkt är artikel 255 i EG-fördraget, som föredraganden nämnde. Enligt artikeln ska principer och gränser för medborgarnas rätt till tillgång till handlingar fastställas i förordningen. Vad beträffar det aktuella betänkandet noterar jag att vissa ändringsförslag går bortom räckvidden för artikel 255 i EG-fördraget, varför de inte kan godtas. Men, och detta är ett viktigt "men", de belyser viktiga frågor som mycket väl kan behandlas i ett annat sammanhang. Kommissionen kommer definitivt att titta närmare på dem med en konstruktiv, pragmatisk och fördomsfri inställning.

Det är god praxis att då och då utvärdera om lagstiftning fungerar väl och uppnår sina mål. Det är skälet till att kommissionen har lagt fram ett förslag till omarbetning av förordningen. Omarbetningsförfarandet tjänar till att åstadkomma bättre lagstiftning. Eftersom förordningen berör en av medborgarnas grundläggande rättigheter är det enormt viktigt att skapa en enda rättsakt som är tydlig och läslig.

Omarbetningsförfarandet binder inte lagstiftaren mer än det traditionella sättet att ändra lagstiftning. Oavsett valet av lagstiftningsförfarande får inte gemenskapslagstiftaren överskrida förslagens målsättning.

Det är vår plikt att fortsätta att öka insyn och öppenhet, och jag är övertygad om att detta är det rätta sättet att göra det på. I detta sammanhang vill jag dock påpeka att ett antal ändringsförslag gäller bestämmelser i förordning (EG) nr 1049/2001 som kommissionen inte tog upp i sitt omarbetningsförslag. Eftersom de ligger utanför räckvidden för kommissionens förslag kan vi inte godta dem.

Kommissionen vill dock naturligtvis gärna ta fasta på bra idéer, även om vi i nuläget fortfarande befinner oss på ett tidigt stadium av förfarandet. Jag bekräftar att kommissionen är beredd att diskutera med de två medlagstiftarna för att hitta en gemensam standpunkt och åstadkomma en balanserad och genomförbar kompromisstext. Kommissionen föredrar dock att lägga fram ett ändrat förslag efter att de två medlagstiftarna har redogjort för sina standpunkter. Vi kan inte och kommer inte att döma ut eller förekomma diskussioner eller förhandlingar.

Vi bör också komma ihåg de förändringar som Lissabonfördraget, om och när det träder i kraft, kommer att innebära i denna viktiga fråga. Förordning (EG) nr 1049/2001 kommer då att gälla alla EU:s institutioner, organ och byråer, dock endast i begränsad utsträckning EG-domstolen, Europeiska centralbanken och Europeiska investeringsbanken. För medborgarna kommer Lissabonfördraget att innebära verkliga framsteg när alla EU-organ tillämpar en gemensam samling regler för tillgång till handlingar. En sådan regelsamling garanterar konsekventa förfaranden, men måste samtidigt anpassas till det stora antalet organ med mycket varierande uppdrag och befogenheter.

Jag vill också upprepa något jag sagt vid flera tillfällen här i parlamentet och på andra håll. Förordning (EG) nr 1049/2001 är grundvalen för en politik som syftar till mer insyn, men vi måste också fundera på vad vi aktivt kan göra utanför den formella lagstiftningen. Det är skälet till att jag vid det gemensamma sammanträdet med utskottet för medborgarliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor den 20 januari meddelade att jag tar initiativet att förbereda en handlingsplan för öppenhet. Bättre register, större användarvänlighet och tillgänglighet, aktiv spridning och snabbare offentliggörande av handlingar är några av exemplen på vad jag vill ta itu med i denna handlingsplan. Naturligtvis vill jag också upprätthålla en dialog med andra

EU-institutioner. Det är ett pragmatiskt och effektivt sätt att se till att öppenhet genomsyrar den politik vi för. Vi måste föregå med gott exempel.

I samma anda bör vi titta på hur vi kan göra våra institutioner och sättet de arbetar på mer begripliga för medborgarna. Vi behöver en aktiv informationspolitik för att göra medborgarna medvetna om hur gemensam europeisk politik påverkar deras vardag. Förordning (EG) nr 1049/2001 är naturligtvis ett viktigt verktyg, men om man ser rättsakten i ett större sammanhang är det hur vi tillämpar den som verkligen räknas.

För att sammanfatta kommissionens ståndpunkt när det gäller Michael Cashmans betänkande på det här stadiet i förfarandet vill jag säga följande: en del av ändringsförslagen kan kommissionen inte godta eftersom de går utöver den rättsliga grunden, artikel 255 i EG-fördraget. Andra ändringsförslag kan vi inte godta för att de ligger utanför ramen för kommissionens ändringsförslag. En del av dem belyser dock viktiga frågor som mycket väl kan behandlas i ett annat sammanhang. Kommissionen är alltid beredd att ta fasta på bra idéer i vilket sammanhang det än må vara. När vi har tagit emot parlamentets och rådets ståndpunkter kommer vi att meddela vilken ståndpunkt det tredje hörnet i den institutionella triangeln har intagit.

Jag ser fram emot en intressant och tankeväckande diskussion. Sakfrågan förtjänar det, och våra medborgare har rätt att förvänta sig tydlig och väl fungerande lagstiftning om allmänhetens tillgång till våra handlingar.

Monica Frassoni, *föredragande för yttrandet från utskottet för rättsliga frågor. – (IT)* Herr talman, mina damer och herrar! Jag har en minut för utskottet för rättsliga frågor och en minut för gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen. Jag skulle därför vilja kombinera dem, eftersom dessa två saker har mycket gemensamt i detta fall.

Vi i utskottet för rättsliga frågor har diskuterat omarbetningen länge. Jag ska direkt säga att vi inte alls är nöjda: vi anser faktiskt att användningen av omarbetsförfarandet för denna typ av dokument inte var något särskilt klipskt beslut, inte minst eftersom, som kommissionsledamoten sa, den egentliga uppgiften här är att förstå hur en förordning som har fungerat rätt bra, men som skulle kunna fulländas, i själva verket kan förbättras. Så resultatet, oavsett om det nås genom att använda detta förfarande eller genom de praktiska förslag som lagts fram, är utan tvivel ett steg bakåt i förhållande till den aktuella situationen. Någonting måste därför göras åt det, och det är svårare att göra detta med omarbetsförfarandet än med ett fullständigt lagstiftningsmandat.

Det andra som jag skulle vilja säga är att det inte är någon mening att gå som katten kring het gröt: det gläder mig att kommissionsledamoten tillkännager välkomstinitiativ om insyn och öppenhet, men faktum kvarstår att kommissionens förslag utesluter handlingar som för närvarande är öppna och medger insyn från lagstiftningens räckvidd. Detta är sanningen om ärendet, och det stämmer också att ett antal medlemsstater, inbegripet hennes egen, har sagt samma sak helt klart och har sagt att det är oacceptabelt.

I dag är problemet att om vi vill förbättra lagstiftningen kan vi helt enkelt inte försvara den rådande situationen, för om vi gör det riskerar vi att bli mindre insynsvänliga, mindre begripliga och till och med mindre demokratiska, om jag får säga det.

Anneli Jäätteenmäki, *föredragande för yttrandet från utskottet för konstitutionella frågor. – (FI)* Herr talman! Öppenhet är grunden för demokratin. Tyvärr kan knappast Europeiska unionen skryta om sin öppenhet. Direktiv måste ändras, men även inställningar. Vad säger ni om rådets uttalande att utomstående inte bör få tillgång till handlingar om juridiska rekommendationer i samband med lagstiftningsförfarandet? Utomstående, medborgare om ni vill, bör inte få dem i dessa fall. Jag förstår inte hur EU:s medborgare kan vara utomstående.

Inställningen måste därför ändras. Lagstiftning måste ändras för att göra rådets, parlamentets och kommissionens handlingar öppna, och tonvikten här ligger på rättsakter. Om jag jämför med mitt eget land till exempel och den finska riksdagen skulle vi inte kunna föreställa oss att uttalanden från dess grundlagsutskott skulle vara hemliga. Detta skulle innebära att folk inte får reda på skälen till varför den ena eller andra lagen antas. Och rådet säger att vi inte borde säga något, för allmänheten är utomstående.

När vi lagstiftar, utformar direktiv, i allt, måste vi arbeta med antagandet att vi bör öka öppenheten, och det finns också utrymme att förbättra omröstningsförfarandena. Vi borde ha elektronisk omröstning ...

(Talmannen avbröt talaren.)

David Hammerstein, *föredragande för yttrandet från utskottet för framställningar. – (ES)* Herr talman, fru kommissionsledamot! Vi borde inte slösa bort det tillfälle som ges i och med detta utmärkta betänkande när det gäller att nå en överenskommelse vid första behandlingen – jag menar, under denna mandatperiod – för

att upprätta lagstiftning som säkerställer större öppenhet när det gäller tillgången till handlingar. Ursäker godtas inte, och jag hoppas att vi har tid och sunt förnuft att nå ett avtal om detta utmärkta betänkande.

I betänkandet uttrycker vi i utskottet för framställningar vår oro för att i de fall som överträdelseförfaranden har inletts mot en medlemsstat till följd av en framställning från medborgare, har denna medlemsstat rätt att neka tillgång till offentliga handlingar som använts i dessa överträdelseförfaranden, och utesluter därmed medborgarna från att delta.

Vi är också mycket oroad för bristen på interoperabilitet och den tekniska blockad som förekommer i Europaparlamentet när det gäller användning av driftskompatibla dokument, det vill säga dokument som följer öppen standard, som inte är förenliga med den programvara och it-plattform som parlamentet för närvarande använder, som är specifik för ett enda företag.

Faktum är att de europeiska institutionerna inte garanterar medborgarna verklig tillgång till innehållet i dokument utan att påtvinga diskriminering av teknisk art. Detta är oacceptabelt, eftersom människor inte får tillgång till de handlingar som vi framställer. Nu när jag talar kan ingen få tillgång till mina ord utan en teknisk plattform som tillhandahålls av ett särskilt bolag som har monopol på denna information. Detta är verkligen något som motsäger öppenhet och tillgång till information.

Charlotte Cederschiöld, för PPE-DE-gruppen. – Herr talman! Vi delar helt Cashmans intentioner och engagemang för öppenheten, men vi ska inte glömma att det finns en förordning som nu revideras. Vi har gemensamt drivit igenom den nuvarande öppenhetslagstiftningen. De fyra nordiska medlemsstaterna skriver till utskottet om denna förordning att den ökar medborgarnas förtroende för EU och att den ger vidast möjliga öppenhet. Cashman och jag har alltid haft det bästa samarbete men denna gång blev tiden lite knapp att sortera ut alla oklarheter. Det är med andra ord ganska tidigt i processen men jag välkomnar många av förslagen och ser fram emot mer samarbete.

När öppenhetsförordningen beslutades var EPP:s ja-röster avgörande för den segern. Även denna gång torde EPP-rösterna få betydelse för den slutliga utgången, som antagligen kommer i ett nytt parlament. EPP vill använda sina röster för att stärka rättssäkerhet, förutsägbarhet och tydlighet när reglerna formas i den fortsatta processen. Vi vill ha ökad öppenhet, medborgarna ska kunna följa med i den demokratiska debatten. Vi anser att ärendet tarvar mer förberedelser, så att det finns enhetliga konsekvensbedömningar när det gäller institutionernas funktionssätt, till exempel.

Ett antal ändringsförslag, 40–50 stycken, som kringgår kommissionens initiativrätt har orsakat en del diskussion. Det enda vi vill lägga till är att det inte ska orsaka mera oklarheter, för det skulle strida mot syftet med revideringen. Det som ligger på bordet idag kommer troligen att modifieras på andra sidan valet. EPP vill då nå fram till en öppenhet som kan få stöd av alla EU:s medborgare och medlemsstater. Det förutsätter att intressenterna vet vad som gäller – det som var syftet med förslaget. Sanktioner kan inte heller användas om det inte finns tydliga instruktioner. När det gäller sanktioner finns det redan ett regelverk att ta hänsyn till. Vi ser således förslaget som en ännu inte färdig produkt, men vi håller helt med Cashman om att det ska leda till ökad öppenhet och det skriver vi också i våra ändringsförslag. Öppenhet är en viktig del av demokratin.

(EN) Jag har fem minuter för PPE-DE-gruppen, så kan jag få säga mina sista ord?

Vi säger ja till ökad öppenhet men vill undvika en naivitet som kan utsätta människor för fara eller missbruk.

(EN) Kommer PPE-DE-gruppen att förlora dessa tre minuter, eller?

Talmannen. – Jag vet inte vad jag ska säga. På föredragningslistan hade det fastställts två minuter, men jag är säker på att ni kommer att få ytterligare ett tillfälle att tala.

Costas Botopoulos, för PSE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag kommer att tala engelska för att hedra vår föredragande. Med detta mycket intressanta betänkande utråder parlamentet tre saker. Först och främst tar man hänsyn till fakta. Privatlivet har i Interneteran blivit en verklig fråga i stället för ett abstrakt begrepp. Vi betänker förordning (EG) nr 1049/2001, som länge gett upphov till vissa problem, men även kunnat användas i bra syften.

Vi tar hänsyn till stadgan om de grundläggande rättigheterna, förslagen från ombudsmannen och andra byråer, samt domstolens rättspraxis. Vi tar också hänsyn till kommissionens verkliga förslag med dess möjligheter och nackdelar – och jag anser att det har en del nackdelar.

För det andra – och detta är mycket intressant – grundar sig betänkandet på principer snarare än tekniska detaljer. Det skapar en balans mellan tillgången till handlingar och skyddet av vars och ens privatliv, en mer allmän tillgång till handlingar, men med mycket exakta regler, en oerhört viktig definition av offentliga och privata intressen och den uppfattning om europeiska offentliga intressen som betyder mycket för oss som älskar Europa, ett särskiljande mellan lagstiftande och icke lagstiftande förfarande, vilket också är mycket intressant, samt paritet mellan insyn på EU-nivå och medlemsstatsnivå.

För det tredje, det viktigaste är att betänkandet försöker skapa ett helt system för insyn: inte insyn i varje enskild institution utan insyn mellan institutionerna där alla institutioner inkluderas, och man tar hänsyn till principerna om god förvaltning och stadgan om de grundläggande rättigheterna. Det finns också en väldigt allmän samling säkerhetsklassificerad information, visserligen med namn som verkar tagna ur spionfilmer, till exempel EU Confidential och EU Top Secret. Det är dock viktigt att ha en gemensam regelsamling även i det här sammanhanget.

Det vi försöker åstadkomma är insyn som en generell regel, med undantag där detta är motiverat för att skydda andra rättigheter. Det är viktigt att ha en gemensam regelsamling där insyn är det viktigaste men andra undantag också beaktas.

Marco Cappato, för ALDE-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag ber om ursäkt om jag inte kommer att ha möjlighet att stanna kvar och höra kommissionens svar. Jag anser att det är något viktigt som saknas i denna debatt, och detta något är rådet som faktiskt har varit frånvarande under hela debatten, inklusive på utskottsnivå. Detta är vidare den väsentliga frågan: det finns ett gemenskapskoncept, framför allt inom rådet, som är kontentan av nationalstaternas regeringar. När dessa regeringar träffas som lagstiftare är dessa frågor följaktligen, hur ska vi säga, konfidentiella, och medborgarna måste avvakta slutresultatet.

Detta är helt enkelt inte acceptabelt när vi vet att Europeiska unionen har lagstiftande befogenhet och medborgarna har rätt till information under hela lagstiftningsprocessen. Medborgarna har, vilket bekräftas och visas i och med domen i Maurizio Turco-målet, rätt till information om de ståndpunkter som nationella delegationer intar inom rådet och om rättsutlåtanden. Det är anledningen till att vi utlovar vårt fulla stöd för Cashmanbetänkandet, som förkroppsligar en annorlunda uppfattning av Europa: uppfattningen om den europeiska demokratin.

Jag anser att Michael Cashman också borde få stöd i sitt försök att lägga fram förslag som går över och bortom kommissionens förslag. Det skulle vara ett misstag av Europeiska kommissionen att be oss begränsa vår verksamhet som ett lagstiftande organ till de förslag som kommissionen lagt fram. Enligt min uppfattning fastställs till och med vår rätt att utvidga mandatet i fördragen. Jag hoppas att Cashman kommer att godta de ändringsförslag som vi lagt fram, i synnerhet om en större ekonomisk insyn, och jag anser att vi från Europaparlamentets sida bör föregå med gott exempel.

Jag läste i tidningen i dag att vårt beslut att offentliggöra parlamentsledamöternas närvaro – detta har ingenting att göra med detta betänkande – ett beslut som fattats i denna kammare, dock uppenbarligen har stött på tekniska problem som kommer att hindra ett genomförande före valet till Europaparlamentet. Det finns inga tekniska problem. Detta jobb kan göras snabbt och enkelt, och jag hoppas att vi i egenskap av parlament kommer att föregå med gott exempel när det gäller detta och när det gäller de nödvändiga och positiva ändringar som föredraganden föreslagit till kommissionens förslag för bättre tillgång till handlingar. Vi hoppas att vi får en reaktion förr eller senare från rådets tomma bänkar, om så bara en offentlig förklaring till skälen till att man motsatt sig våra förslag. De måste offentligt våga försvara idén om ett Europa som måste fatta sina beslut om lagstiftning i hemlighet, något som jag anser vara fullständigt oacceptabelt.

Eva-Britt Svensson, för GUE/NGL-gruppen. – Herr talman! Öppenhet och offentlighet i allt som rör lagstiftning och politiska beslut är en av de viktigaste faktorerna i ett demokratiskt samhälle. Öppenhet och offentlighet skapar delaktighet och tilltro till det politiska systemet. Motsatsen – sekretess och undanhållande av handlingar – skapar misstro att man inte känner sig delaktig, och kan ibland medverka till att skapa maktmissbruk och korruption.

Allt mer av den nationella lagstiftningen, med den offentlighetsprincip vi exempelvis har i Sverige, sker nu på EU-nivå. Besluten har förts över till EU-nivå, men öppenhet och offentlighet har inte följt med. Våra medborgare ser naturligtvis detta, och det är en orsak till varför vi har lågt valdeltagande i valen till Europaparlamentet. Medborgarna har svårt att tränga igenom och förstå beslutsgången i EU-systemet och upplever, med rätta, att beslut och lagstiftning tas på EU-nivån utan att de har haft en rejäl möjlighet att ta del av alla handlingar. Därför har de ingen möjlighet att diskutera, debattera och påverka beslutsfattarna.

Vi vill alla öka valdeltagandet till parlamentsvalet, men ska vi lyckas med det så räcker det inte med kampanjer och uppmaningar om att gå och rösta. För att det ska bli meningsfullt så måste vi göra allt för att medborgarna ska ha kunskap och information. Vi måste skapa dialog med medborgarna istället för en ensidig information uppifrån. Offentlighet ska vara huvudprincipen, sekretess ska vara undantag och ska beslutas i en särskild ordning, och det ska finnas starka skäl för att tillåta sekretess.

Jag och Förenade vänstern har lagt ändringsförslag som innebär bl.a. att definitionen av handlingar breddas, att fler handlingar blir offentliga och att en enskild medlemsstat inte ska kunna lägga in sitt veto. Kommissionär Wallström sa att ett bra instrument kan bli bättre. Tyvärr så leder detta betänkande faktiskt inte till förbättringar utan till försämringar men man kan göra det bättre genom att stödja mina och Förenade vänsterns ändringsförslag. Så för demokratins skull, rösta för Förenade vänsterns ändringsförslag och öka medborgarnas möjlighet att bli delaktiga.

Hanne Dahl, för IND/DEM-gruppen. – (DA) Tack, herr talman! Michael Cashman har utarbetat ett bra betänkande som jag vill uttryck mitt stöd för. Kommissionens översyn av 2008 års öppenhetsinitiativ kommer att försvåra allmänhetens tillgång till EU-handlingar. Om detta betänkande antas kommer det att bidra på ett betydande sätt till att åtgärda detta. Vi har emellertid fortfarande inte tillgång till de rådgivande arbetsgrupperna inom kommissionen. Enligt ett yttrande från organisationen ALTER-EU som gjordes alldeles före jul har vi bara tillfredsställande information om två tredjedelar av medlemmarna i de arbetsgrupper som är delaktiga i att lägga fram lagförslag inom EU. Detta är helt oacceptabelt. Jag måste i egenskap av medborgare veta om det är lobbyister inom tobaksindustrin eller hälsoorganisationer som ger kommissionen råd när ett initiativ till att förbättra folkhälsan ska utarbetas. Jag vill också veta om det är den kemiska industrin eller miljöorganisationerna som medverkar vid utarbetandet av en plan för marin miljö.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Herr talman! En orsak till att vi gick i globaliseringsfällan är uttryckligen att vi inte lyckades undvika Europafällan. Europafällan består i huvudsak av vårt misslyckande att, då liksom nu, agera enligt de beprövade principer om öppenhet som råder i Skandinavien och andra stater.

Jag har nu varit ledamot av parlamentet i 10 år, och det var inte en slump att jag, när jag kom hit – inte med detta i åtanke, men jag kände det ganska snabbt – sa ”öppenhet är, sanna mina ord, av avgörande betydelse”, och det var av den anledningen som jag upprättade Europeiska öppenhetsinitiativet 2000. Detta initiativ antogs ord för ord av kommissionen, men problemet är att det innehållsmässigt fortfarande är lite magert.

Fru kommissionsledamot! Ni kan kontrollera vad jag sa till er landsmaninna Anna Lindh på detta område – i ett långt tal vid toppmötet i Nice. Ni som är svensk förstår vad detta handlar om. Ni vet vad som verkligen borde göras.

Men i Europeiska unionen ser verkligheten i fråga om öppenhetsfrågor ut så att den uppgift vi står inför är som att försöka skotta undan en lavin. Vi tar oss inte igenom, och det fortsätter att komma ny snö. Det finns bara ett sätt att rädda Europeiska unionen, och det är att garantera verklig öppenhet enligt den svenska modellen och enligt modellen i amerikanska *Freedom of Information Act* [lagen om informationsfrihet] nu, omedelbart. Annars kommer vi att få uppleva ännu fler laviner, och då kommer de att drabba befolkade områden.

Manfred Weber (PPE-DE). – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vi fattar beslut om lagar på gemenskapsnivå för flera hundra miljoner människor, och det är anledningen till att det krävs öppenhet. Vi är alla överens om målet – öppenheten är viktig, och jag anser inte heller att vi, Europaparlamentet, har något att dölja. Vi befinner oss i mediernas strålkastarljus, vi bevakas av journalister, och man har redan insyn i vårt arbete.

Vi är alla överens om målet, men vi måste kunna diskutera metoderna för att uppnå detta mål, och bara för att någon ifrågasätter en sak och vill gå till botten med dessa metoder så innebär det inte nödvändigtvis att han eller hon vill att allt ska ske bakom lyckta dörrar. Dessa personer är snarare ofta bara personer som ställer frågor. I gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater vill vi ställa en rad kritiska frågor, som t.ex. om konkurrensförfarandet i rådet, som t.ex. frågan om huruvida vi måste offentliggöra alla rättstjänstens handlingar, som t.ex. frågan om huruvida en parlamentsledamots privata angelägenheter borde vara föremål för allmän diskussion. Vi kämpar för uppgiftsskydd till förmån för våra medborgare, och ändå förväntas parlamentsledamöter att offentliggöra allt. Det är tillåtet att ställa sådana här frågor.

Den centrala frågan, orsaken till att det råder stor skepsis i vår grupp, är frågan om lagstiftningsprocessen. När vi röstar kan alla kontrollera hur enskilda parlamentsledamöter har röstat. Alla parlamentsledamöter måste också ta ansvar för hur de röstar. Detta gäller redan i nuläget. Men i en lagstiftningsprocess, i

trepartsmötet, när vi diskuterar olika frågor med varandra, måste det också finnas utrymme för att genomföra förhandlingar.

Vi vet att den sortens förhandlingar som vi för i nuläget inte skulle fortsätta om allt blev offentligt, eftersom man skulle gå till storms så snart som man försökte finna och åstadkomma en politisk kompromiss. Det är anledningen till att det fortfarande råder stor skepsis i vår grupp gentemot detta förslag. Den slutliga ståndpunkten i vår grupp kommer att klargöras i kväll.

Jag vill dock klargöra en sak på min grupps vägnar, nämligen att vi vill ha öppenhet, men att metoderna för att uppnå en sådan måste fortsätta att diskuteras. Vi är alla överens om målet. Det är inte parlamentet som är problemet, om man ser på de enskilda europeiska institutionerna. Det är snarare rådet, som inte företräds här i dag, som utgör problemet, eftersom vi tyvärr inte har någon aning om vad som föregår i rådets arbetsgrupper.

Inger Segelström (PSE). - Herr talman, kommissionär Wallström! Jag vill börja med att tacka Michael Cashman och andra som medverkat att vi nu snart får ett nytt och efterlängtat steg för att göra vårt arbete mer tillgängligt för våra medborgare. Vice ordförande kommissionär Wallström har också kämpat intensivt och länge.

När Sverige blev medlem i EU var många oroliga över att handlingar skulle läcka ut via Sverige, som har en mycket stark offentlighetsprincip, men det har inte alls hänt. Det kan Michael Cashman berätta, för är man för offentlighet och tillgänglighet så vet man också var gränserna går för arbetsmaterial, sekretess och utlämnande.

I LIBE så la EPP ner sina röster. Jag hoppas ni nu är för att öka offentligheten i EU, så att det svenska ordförandeskapet med oss andra får utveckla denna så viktiga och centrala demokratifråga för alla EU:s medborgare. Men jag kan förstå att den konservativa gruppen är tveksam, ni var ju den grupp som såg till att vi påtvingades en hemlig omröstning då Turkiet skulle börja medlemsförhandla. Är det de som ni vill ha? Jag hoppas att parlamentet nu står enigt och att vi stolt kan säga till väljarna i EU-valet i juni att EU blir mer och mer öppet – att vi inte har några dolda agendor och vill bli granskade och bedömda för vad vi gör – och med en offentlighet som vi kan vara stolta över. Vi gör en massa bra saker och det vore bra om medborgarna bättre kunde följa det arbete vi gör.

Bogusław Rogalski (UEN). - (PL) Herr talman! Det står klart för alla att beslutsprocessen inom gemenskapens institutioner och organ måste vara öppen och offentlig. Det är demokratins grund. Utifrån denna princip borde medborgare och valda myndigheter ha största möjliga tillgång till handlingar som finns i gemenskapens institutioner, vilket omfattar Europaparlamentet. Det skulle göra det möjligt för medborgarna att verkligen delta i den politiska processen och be de offentliga myndigheterna om ett förtydligande.

Trots de ansträngningar som gemenskapens institutioner gjort för att öka öppenheten och insynen är situationen olyckligtvis långt ifrån tillfredsställande. Utskottet för framställningar har sagt att medborgarna är medvetna om bristerna och misslyckandena i fråga om genomförandet av denna rättighet. Det är oerhört viktigt att medborgarna garanteras fullständig tillgång till alla handlingar i alla skeden av deras strävan att uppnå sina rättigheter i förfaranden som rör överträdelse av civila rättigheter, som ofta inleds till följd av framställningar från medborgare. Detta borde också gälla för de dokument som medlemsstaterna tillhandahåller gemenskapens institutioner. Detta har varit ett stort problem, också för kommissionen i fallet med tyska *Jugendamt* [barn- och ungdomsmyndigheten], i vilket tillgången till information var ytterst begränsad, trots att det rörde sig om offentlig information.

Jag vill återigen understryka att enkel tillgång till den information som behövs för framställare borde utgöra grunden för ett framgångsrikt europeiskt öppenhetsinitiativ. Demokratins principer kräver detta.

Andreas Mölzer (NI). - (DE) Herr talman! Problemet med ett fjärmande av allmänheten från gemenskapspolitiken är välkänt, vilket är anledningen till att vi försöker demonstrera vår medborgarvänlighet om och om igen. Detta omfattar regelbundet upprepade återkommande initiativ för att underlätta tillgången till parlamentets, rådets och kommissionens handlingar.

Internet är naturligtvis ett billigt och enkelt verktyg att uppnå detta med. EU:s hemsida har reviderats och åtminstone gjorts mer logisk och lättare att hitta på jämfört med tidigare. I sin närvaro på Internet belyser EU också vikten av flerspråkighet som en betydande faktor för att uppnå större öppenhet, legitimitet och effektivitet inom unionen. Ändå lever man i verkligheten inte upp till de krav man ställer på sig själv. I

praktiken skulle en konsekvent användning av de tre arbetsspråken tyska, engelska och franska faktiskt göra det möjligt att nå majoriteten av befolkningen.

Inte heller i det nuvarande ordförandeskapets presentation på Internet, som är på engelska, franska och tjeckiska, tar man hänsyn till det faktum att tyskan, med 18 procent av modersmåls talarna i EU, är det språk som har flest infödda talare i unionen, samtidigt som ytterligare 14 procent av EU:s medborgare talar det som främmande språk. Enligt min uppfattning är det dags att äntligen uppmärksamma dessa förhållanden i högre grad.

Sirpa Pietikäinen (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Tillgången till information är en av grundvalarna i en demokrati. Människor behöver största möjliga tillgång till all information på ett så tidigt stadium så möjligt när beslut tas av institutionerna, eller till bakgrunden till dessa beslut, så att de kan delta helt och fullt i formuleringen av politiska åtgärder.

EU strävar efter att bli mer demokratiskt och tillgängligt för dess medborgare. Därför är bästa möjliga tillgång till EU-handlingar en nödvändig del av EU:s ansträngningar för att öka medborgarnas förtroende för institutionerna och hela unionens legitimitet. Därför blev jag ganska besviken över kommissionens förslag till denna förordning. Jag vill dock tacka föredraganden för hans mycket skickliga, engagerade och kompetenta arbete i detta sammanhang.

Jag vill också tacka Anneli Jäätteenmäki för hennes insats i den här frågan. Båda två har hållit sig till de vägledande principerna om öppenhet och insyn, där nekad tillgång till en handling som innehas av en institution är ett klart undantagsfall. Sådana undantag krävs ibland, men de bör begränsas till minsta möjliga antal, enligt en klart definierad grund.

Jag välkomnar också initiativen till att främja en mer aktiv och klar information om handlingar genom förbättrade databaser på Internet. Tillgång till handlingar handlar också om att hitta dem. Ofta finns information tillgänglig på Internet, men är dold i komplexa databaser. Det behövs definitivt mer utveckling på detta område.

Kolleger! Vi är förkämpar för demokrati och borde redan vara mer aktiva. Vi måste ta djärva steg för att försvara bred tillgång till och insyn i alla handlingar. Jag anser att vi, i synnerhet nu, inte får börja kompromissa, om vi inte vill äventyra vår status som goda lagstiftare i väljarnas ögon.

Andrzej Jan Szejna (PSE). - (PL) Herr talman! Jag vill först och främst gratulera Michael Cashman till ett fantastiskt betänkande som har inflytande på en av de viktigaste aspekterna i den europeiska demokratin.

Europeiska unionen går i nuläget igenom systematiska förändringar. Olyckligtvis håller inte kommunikationen mellan Europeiska unionen och dess medborgare jämna steg med dessa förändringar. Detsamma gäller för tillgång till dokument och information som är tänkt för medborgarna själva.

Öppenhet är en grundläggande princip för Europeiska unionen, som fastställs i artikel 255 i EG-fördraget. Alla medborgare i Europeiska unionen och alla fysiska eller juridiska personer som är bosatta eller har sitt säte i en medlemsstat har rätt att få tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar.

Vi kan bara få medborgarna i Europa intresserade av, och bygga upp deras förtroende för, gemenskapsinstitutionerna, parlamentsledamöterna och nationella politiker genom att tillhandahålla fullständig och ärlig information. Därför är det vår uppgift att i högsta möjliga grad förbättra öppenheten och effektiviteten hos Europeiska unionens institutioner. Vi måste fokusera på att göra det lättare för användare att få tillgång till information och på att fortsätta att förenkla systemet och dess verktyg.

Den förordning som påverkar detta betänkande tillhandahåller en sund rättslig grund, även om den skulle må bra av vissa förbättringar och en viss uppstramning. Jag beklagar därför att kommissionen inte tog någon hänsyn till föredragandens förslag om öppenhet från 2006.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Tillgång till handlingar är en del av att skapa insyn, men det finns många andra frågor. Hur handlingar och information används är en nyckelfråga. Ett av våra största problem – vilket vi erkänner, och den kommissionsledamot som är här just nu är en av de mest rutinerade i ämnet – är att sprida information om EU:s beslutsprocess. Folk förstår inte processen. Under debatten om Lissabonfördraget i Irland kom människor fram till mig och sa "du vill att vi ska rösta 'ja', och du kommer att förlora ditt jobb". De trodde att jag var kommissionsledamoten – till min fasa!

Det räcker inte att säga att vi ger människor stora mängder information, för det kan i sig leda till en brist på insyn: det gömmer saker och ting under högar av papper utan att ge klarhet. Jag skulle föredra att folk förstod hur det här stället fungerar och därför intresserar sig för det. Det finns kanske rentav många här i parlamentet som inte fullt förstår hur det här stället fungerar. Inga fler kommentarer.

Danutė Budreikaitė (ALDE). - (LT) I ett försök att lösa de baltiska staternas problem i fråga om "energiöar", i synnerhet med det växande hotet mot Litauens energisäkerhet till följd av nedstängningen av kärnkraftverket Ignalina i slutet av året, har Europeiska kommissionen utarbetat Östersjöstrategin. Jag bad kommissionens generaldirektorat för energi och transport att få möjlighet att se denna handling. Jag fick veta att det inte hade förts någon diskussion med den högnivågrupp som utarbetar strategin när det gäller möjligheten att offentliggöra information och handlingar, som formuleras i svaret: *Dela med sig till världen utanför*. Europaparlamentet klassas som världen utanför, dit information inte tillhandahålls. Vi har gång efter annan diskuterat de möjligheter som finns för samhället att se dokument som innehas av EU:s institutioner, stämmer inte det? Om en ledamot av Europaparlamentet som företräder medborgarna inte har denna rättighet är situationen katastrofal.

Margot Wallström, kommissionens vice ordförande. - (EN) Herr talman! Jag vill tacka parlamentets ledamöter för en intressant debatt och för deras många värdefulla kommentarer.

Förordning (EG) nr 1049/2001 kommer nu att uppdateras till en "version två", så att säga. Det är viktigt att poängtera att vi inte har börjat om från början. Vi har redan en god grund, och det handlar bara om att förbättra den ytterligare. Detta blir en version för Interneteran, vilket nämndes i debatten. Som exempel på förbättringar kan jag nämna att elektroniska register kommer att inkluderas, samt aktiv informationsspridning.

En idealisk situation vore naturligtvis om vi kunde sprida information på ett så aktivt sätt att inga förfrågningar om tillgång behövde skickas, eftersom allting redan vore tillgängligt, med några få undantag självfallet. Som ett exempel på vad som kan göras har jag redan ställt mitt korrespondensregister till förfogande på Internet, så att min korrespondens och mina handlingar är synliga.

Jag kan inte gå igenom alla kommentarer som gjordes under debatten, men jag vill behandla några få viktiga punkter, varav en handlar om definitionen av handlingar enligt artikel 3. Detta är en av de artiklar i kommissionens förslag som diskuterats mest, och det får jag erkänna, även kritiserats mest.

Vi vidhåller att den nuvarande definitionen leder till otydlighet och en risk för oförutsägbarhet och dålig praxis. Är den här post-it-lappen en handling, till exempel? Michael Cashman anser att den är det, och enligt den breda definitionen i förordningen kan den mycket väl vara det, tillsammans med andra kladdlappar jag har här. Ibland vinner man inget på att göra en definition alltför bred. Vi vill fortfarande behålla en bred definition, men vi kommer att minska det godtyckliga nekan det att lämna ut handlingar. Definitionen som vi föreslår är mycket bredare än begreppet "offentliga handlingar" som ofta används i nationell lagstiftning. Den ligger nära begreppet information i, till exempel, Storbritanniens *Freedom of Information Act* [lagen om informationsfrihet] och i den nederländska lagstiftningen om öppenhet. Registreringen av handlingar är obligatorisk enligt kommissionens interna regler, men reglerna bestämmer inte om handlingarna faller inom räckvidden för förordningen. Så vi förtydligade och hjälpte till med definitionen av handlingar. Detta kommer att hjälpa medborgare att förstå vad man kan och bör be om för att få all information. En mer exakt definition av handlingar betyder en säkrare förvaltning och mer klarhet för medborgarna.

Domstolen har fastställt att handlingar som har att göra med pågående undersökningar är uppenbart undantagna från rätten till tillgång och att sådana akter därför inte är acceptabla. Detta utgör därför inte någon ytterligare inskränkning av rätten till tillgång. Det finns inte någon medlemsstat där medborgarna har tillgång till akter hos konkurrensmyndigheterna – jag vill bara påpeka detta.

Jag erkänner också att vi kunde ha förklarat och formulerat artikel 3 bättre. Jag tror att vi delar samma målsättning, och därför bör det vara möjligt att komma fram till en klar och entydig formulering. Detta är ett exempel på ett område där vi bör kunna åstadkomma en bra kompromisstext.

En annan hett debatterad punkt är artikel 5.2 som gäller tillgång till medlemsstaters handlingar. Låt mig klargöra att kommissionens avsikt var att tillämpa EG-domstolens dom. Medlemsstaterna måste således grundligt motivera varför de nekar tillgång till någon handling, precis som institutionerna gör med alla andra handlingar. Grunden kommer alltid att vara bestämmelserna i förordning (EG) nr 1049/2001.

Det är dock också viktigt att kommissionen kan kommunicera med medlemsstaterna, till exempel i frågor om brott mot EU-lagar. Vi måste ha möjligheten att snabbt finna tillfredsställande lösningar från såväl

kommissionens som EU-medborgarnas synvinkel, enligt EU:s lagstiftning. Denna typ av korrespondens måste förbli konfidentiell, och det är precis vad domstolen har bestämt.

Slutligen vill jag bara kommentera "handlingsfriheten på beredningsstadiet" i artikel 4.3. Om vi tänker efter noga, så gissar jag att de flesta håller med om att parlamentet, precis som kommissionen och rådet behöver ett visst utrymme för överläggning. Handlingar som berör beslut som ännu inte tagits eller interna diskussioner har inte samma status som andra handlingar. Hur är det med protokoll från politiska gruppers sammanträden eller förberedelser? Ni har själva identifierat ett antal problem och inskränkningar som kan uppstå om vi inte ges utrymme för överläggning. Det gäller här att bestämma vad som bäst tjänar våra medborgare och är mest användbart.

Jag måste säga att jag hade föredragit rådets närvaro – som många av er redan sagt – precis som jag hade föredragit en större närvaro i parlamentet, eftersom detta är centrala frågor för oss alla. Vår största uppgift under de kommande veckorna eller månaderna är att hitta en gemensam ståndpunkt. Det gäller även inom parlamentet, och dagens debatt har visat att just det inte alltid är så lätt. Ju fler olika åsikter det finns, ju svårare blir det när de tre institutionerna ska diskutera frågan. Parlamentet, rådet och kommissionen har alla sina roller som bör respekteras, och jag hoppas att parlamentet kommer att uppträda mycket enat eftersom det är till fördel för oss alla och gagnar det slutliga resultatet, vilket jag hoppas blir en balanserad och funktionell kompromisstext.

Michael Cashman, föredragande. – (EN) Herr talman! Det var intressanta kommentarer, men tyvärr har de mycket lite att göra med innehållet i mitt betänkande.

Jag vill påpeka att vi inte har något att frukta när det gäller offentlig granskning, men att vi har allt att frukta när det gäller undanhållande av information från institutionernas sida. Vi blir mer sårbara. Fru kommissionsledamot! Det är offentliga handlingar som finns tillgängliga. Gå tillbaka och titta i betänkandet. Handlingsfrihet på beredningsstadiet. Offentliga handlingar. Inom vad som ryms inom begreppet att ha handlingsfrihet på beredningsstadiet är det inte offentligt. Titta i betänkandet. Godta våra principer.

Det har varit en intressant debatt, men jag måste säga att den omarbetning – som ni försvarar – inte är i det interinstitutionella avtalets anda, och den är inte tillräcklig. Ni säger att det har fungerat bra, men jag är rädd att omarbetningen inte tar hänsyn till viktig rättspraxis om vad som faktiskt måste göras.

Mitt skäl till att senarelägga den slutliga omröstningen är att vi därigenom har maximal flexibilitet att förhandla med de politiska partierna och med institutionerna. Jag vill dessutom påpeka att det inte finns något som hindrar kommissionen från att ändra sitt förslag när som helst efter morgondagens omröstning, utom kanske ovillighet från institutionell eller politisk sida.

Jag anser att det är tämligen nedlåtande att bli informerad om att handlingsplaner kommer att upprättas. Fru kommissionsledamot! Jag betvivlar inte ert personliga engagemang för öppenhet och insyn, men jag vill inte ha handlingsplaner för våra medborgare. Jag vill att rättigheter som inte kan tas bort ska skrivas in i lagstiftningen – inte gåvor, utan rättigheter.

Parlamentet måste därför utöva politiska påtryckningar på ordförandeskapet om att förhandla, och det kan bli så att vi måste förhandla utan kommissionen. Ja, fru kommissionsledamot, jag vet att rådet inte är här, men jag ger inte upp efter ett rådsmöte. Jag har varit aktiv inom politiken tillräckligt länge för att veta att man måste kämpa och åter kämpa.

Låt mig slutligen citera presidenten, om ni tillåter: "Min regering åtar sig att skapa en öppenhet inom förvaltningen som är större än någonsin tidigare. Vi ska arbeta tillsammans för att få allmänhetens förtroende och inrätta ett system av öppenhet, deltagande och samarbete med allmänheten. Öppenheten ska stärka vår demokrati och främja effektiviteten inom förvaltningen." Det sa Barack Obama den 21 januari 2009. Jag förväntar mig ett jämförbart tillkännagivande från kommissionen eller från ordförande José Manuel Barroso.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum onsdagen den 11 mars 2009.

(Sammanträdet avbröts kl. 11.45 och återupptogs kl. 12.50.)

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Stavros Lambrinidis (PSE), skriftlig. – (EL) Europaparlamentets ändringsförslag till förordningen om allmänhetens tillgång till EU-institutionernas handlingar, framför allt till dokument med anknytning till

lagstiftningsprocessen, är ett katalytiskt steg på området för att garantera öppenhet och deltagande demokrati i Europa.

Kravet att alla initiativ eller handlingar som utformats för att på något sätt påverka beslutsprocessen måste offentliggöras är enligt min uppfattning särskilt viktigt.

Vi är alla medvetna om att olika lobbygrupper ofta försöker påverka lagstiftningsprocessen genom att framföra sina argument. EU-medborgarna har all rätt att få veta hur dessa argument och inlägg lyder. De måste få möjlighet att bedöma deras innehåll och bedöma den slutgiltiga ställning som deras regeringar, Europeiska kommissionen och, naturligtvis, deras parlamentsledamöter intagit.

Åtminstone samma grad av öppenhet borde också tillhandahållas medborgarna av medlemsstaterna på nationell nivå utifrån en uttrycklig begäran i Europaparlamentets betänkande, en uppmaning som vi hoppas kommer att antas av regeringar och nationella parlament inom mycket snar framtid.

ORDFÖRANDESKAP: McMILLAN-SCOTT

Vice talman

8. Omröstning

Talmannen. – Innan vi börjar omröstningen vill jag meddela ledamöterna att vi idag inför ett nytt informationssystem för omröstningar i kammaren. Systemets huvudsakliga egenskap är indikatorn på en av de stora skärmarna för den officiella omröstningslistan som har utarbetats av enheten för ingivande av utskotts- och plenarhandlingar. På indikatorn visas varje enskild röst som avges, vilket gör det lättare för alla ledamöter att följa omröstningen.

Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet.)

Graham Watson, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag vill att saker och ting ska klargöras. Är det så att talmannen har bestämt att vi ska tillämpa omarbetsförfarandet på Krahmerbetänkandet i dag och omröstningen om Cashmanbetänkandet i morgon? Om så är fallet begär min grupp att vi skjuter upp omröstningen om Krahmerbetänkandet till i morgon, så att vi kan undersöka vilka konsekvenser tillämpningen av omarbetsförfarandet har på omröstningen.

Talmannen. – Talmannen överväger dessa två punkter. När vi kommer till Krahmerbetänkandet ska vi behandla er ordningsfråga.

Thomas Mann (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Jag gratulerar parlamentet till detta nya informationssystem. Det verkar dock som om några informationsbitar i den vardagliga rutinen inte fungerar.

Det gläder mig samtidigt att många av oss visar upp tibetanska flaggor nu på 50-årsdagen av Kinas ockupation av Tibet. Jag har dock fått höra att presidiet sagt till i förväg att vissa flaggor inte får sättas upp, vilket innebär att parlamentsledamöterna inte kan visa dem på denna viktiga dag. Finns det någon aktuell information i denna fråga?

Talmannen. – Jag förstår att det har rått en viss förvirring om denna punkt, men talmannen har sagt att för den goda ordningens skull får den tibetanska flaggan användas i dag – och jag är glad över att se så många flaggor här i kammaren. Jag har faktiskt en flagga här i min ficka också.

Jag hälsar med glädje Tashi Wangdi välkommen till kammaren, företrädaren för Hans helighet Dalai Lama.

(Ihållande applåder)

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag vill säga några allvarliga och viktiga ord om ni tillåter. Vi har just passerat årsdagen för det barbariska mordet då 20 000 polska officerare och personer inom intelligentsian sköts i bakhuvudet på order av "Nationernas fader", Josef Stalin, i Katyń 1940. Det innebär att ledarna och eliten för en nation som kämpade för sin egen och Europas frihet undanröjdes.

För fyra år sedan bad jag om en minuts tystnad för att hedra dem, men parlamentet avvisade detta. Jag ber er därför inte om detta i dag och befriar ordförandeskapet från vad som tycks vara ett så svårt beslut. Jag

påminner er i stället om denna tragedi och uttrycker en önskan om att våra gemensamma insatser ska förhindra folkmord av detta slag på den europeiska kontinenten i framtiden.

(Applåder)

Talmannen. – Tack, herr Zaleski – applåderna talar för sig själva.

8.1. Avtalet EG-Armenien om luftfart (A6-0049/2009, Paolo Costa) (omröstning)

8.2. Avtal mellan EG och Israel om vissa luftfartsaspekter (A6-0059/2009, Paolo Costa) (omröstning)

8.3. Tilläggsprotokoll till avtalet mellan EG och Sydafrika med anledning av Bulgariens och Rumäniens anslutning till EU (A6-0073/2009, Josep Borrell Fontelles) (omröstning)

8.4. Utvecklingen av Europeiska unionens gränsförvaltning och motsvarande erfarenheter från tredjeländer (A6-0061/2009, Jeanine Hennis-Plasschaert) (omröstning)

8.5. Gränsöverskridande flyttningar av bolagssäten (A6-0040/2009, Klaus-Heiner Lehne) (omröstning)

8.6. Det gemensamma europeiska asylsystemet (A6-0050/2009, Giusto Catania) (omröstning)

8.7. Kommissionens handlingsplan för en integrerad ram för intern kontroll (A6-0022/2009, Gabriele Stauner) (omröstning)

8.8. Samarbete mellan medlemsstaternas domstolar i fråga om bevisupptagning i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur

8.9. Genomförande av direktiv 2006/43/EG om lagstadgad revision av årsbokslut och sammanställd redovisning (A6-0014/2009, Bert Doorn) (omröstning)

8.10. Lika behandling av kvinnor och män och lika tillgång till scenkonsten (A6-0003/2009, Claire Gibault) (omröstning)

– Före omröstningen:

Claire Gibault, föredragande. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Karriärer inom scenkonsten är inte immuna mot den stora ojämlikhet som fortfarande råder mellan män och kvinnor.

Eftersom jag har en ansvarsställning inom konsten är detta ett ämne som ligger mig varmt om hjärtat, eftersom diskriminering mot kvinnor inom scenkonsten fortfarande är utbredd, i synnerhet när det gäller högre befattningar: det finns oerhört få kvinnliga chefer inom teater, dans, opera osv.

Det är till exempel viktigt att utvidga bruket med provspelning bakom en skärm när man rekryterar musiker till en orkester, i likhet med affärspraxisen att läsa anonyma meritförteckningar, delvis för att det är det enda sättet för kvinnor att få jobb som orkestersolist, och delvis för att det är ett bra sätt att bekämpa diskriminering på grund av ras.

Dessutom är balansen mellan yrkes- och familjeåtaganden ännu svårare för kvinnor inom denna sektor, på grund av de ovanliga arbetstider som hör samman med deras yrke, och följaktligen behövs särskilda öppettider för daghem som fyller artisters behov.

Europa kan inte, som kulturens vagga, fortsätta att ignorera dessa problem som är till nackdel för kulturen.

8.11. Krav för typgodkännande av allmän säkerhet hos motorfordon (A6-0482/2008, Andreas Schwab) (omröstning)

8.12. Samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar: industriutsläpp, titandioxidindustrin, organiska lösningsmedel, avfallsförbränning, stora förbränningsanläggningar (A6-0046/2009, Holger Krahmer) (omröstning)

– Före omröstningen:

Graham Watson, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Om jag förstod er rätt säger ni att ordförandeskapet önskar tillämpa omarbetsningsförfarandet på Krahmerbetänkandet i dag och Cashmanbetänkandet. I det fallet begär min grupp att vi skjuter upp omröstningen till i morgon, så att vi kan studera konsekvenserna av detta.

Guido Sacconi, för PSE-gruppen. – (IT) Herr talman! Som jag sa tidigare så är jag för detta förslag, även om jag skulle vilja påpeka att detta problem inte skulle ha uppstått om det inte hade lagts fram ändringsförslag som går något bortom vad som antogs på grundval av en allmän kompromiss inom utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet, eftersom kompromissändringsförslagen gick helt ihop med denna typ av revidering, nämligen en omarbetning. Om detta hade varit fallet så hade vi kunnat rösta i dag, men vi godtar uppskjutandet eftersom det är rimligt.

Caroline Jackson, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Herr talman! Om Graham Watson föreslår att vi ska överväga konsekvenserna av omarbetsningsförfarandet borde han nu förklara för oss vilka konsekvenserna av omarbetsningsförfarandet är. Han kanske vill diskutera frågan med Richard Corbett innan han svarar.

Jag är inte särskilt orolig för det här, men det vore betydligt mer förnuftigt med tanke på omarbetsningsförfarandena att rösta nu, eftersom det är planerat att vi ska rösta om detta och det är osannolikt att vi skulle ändra vår åsikt om hur vi faktiskt ska rösta – plus, minus eller nedlagd röst, att rösta nu när vi har tid i stället för att skynda oss och lägga till omröstningen till morgondagens lista när vi har många fler saker att göra. Jag är därför emot att flytta omröstningen.

Holger Krahmer, föredragande. – (DE) Herr talman! Det gläder mig verkligen att talmannen antligen ger ordet till föredraganden. Jag är också ganska förvånad!

I nuläget håller vi fortfarande på att vänja oss vid bestämmelserna för omarbetning. Jag vill dock fästa uppmärksamheten vid att en tillämpning av dessa bestämmelser inte är någon överraskning, inte ens alldeles före en omröstning. Vi har redan tillämpat dessa bestämmelser genomgående i utskottet, och det är bara logiskt att de tillämpas genomgående i plenum.

Om vi skulle rösta nu så skulle det inte finnas ett enda ändringsförslag eller en enda kompromiss att rösta om som inte har diskuterats. Allt står specificerat i omröstningslistan. Jag ser absolut ingen anledning att skjuta upp omröstningen, och drar därför en annan slutsats än Guido Sacconi men av samma skäl. Vi kan rösta nu!

(Applåder)

(Parlamentet avslog begäran.)

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Eftersom vi har beslutat om att rösta kan ni kanske tala om varför så många ändringsförslag ansågs vara otillåtliga. Det är det som är problemet, och det är den invändning som ursprungligen gjordes beträffande de omarbetade versionerna som ses över. Vi förstår inte varför en del ändringsförslag är otillåtliga. Kan ni klargöra detta när vi går över till omröstningen?

Talmannen. – Jag vet rent allmänt vad frågan gäller, men jag beklagar att jag inte kan informera er om detaljerna. Nu ska vi dock rösta om ändringsförslag som har gått genom utskottet och som anses vara tillåtliga, som har ett klart innehåll och som antingen uttrycker eller inte uttrycker parlamentets åsikt.

Monica Frassoni (Verts/ALE). – (IT) Herr talman! Jag vill bara säga att dagens episod tydligt visar att avtalet om omarbetsning inte fungerar och att det kommer att påverka vår makt i egenskap av suverän instans. Det är problemet med detta förfarande, som vi nu demonstrerar så ypperligt.

Anders Wijkman (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag beklagar att jag förlänger diskussionen, men får jag knyta an till vad mina kolleger Avril Doyle och Monica Frassoni nyss sa? Som en av författarna till flera ändringsförslag var jag i kontakt med talmannens kansli fram till kl. 11.50 och kunde inte få något klart "ja" eller "nej" på frågan om de ändringsförslag vi lade fram – 136–139 – skulle bli föremål för omröstning eller inte. Det var oklart, och det sista ordet var att omröstningen troligen skulle skjutas upp. Som Avril Doyle sa kan vi faktiskt inte förstå varför ändringsförslagen är otillåtliga. För att få klarhet i detta bör vi får lite mer tid och få förtydliganden från talmannens kansli.

Talmannen. – Jag har fått meddelande om att detta har beslutats och att endast vissa ändringsförslag har förklarats som otillåtliga, vilket är normalt i alla parlament. Jag tror att det kan vara till hjälp om den talman som leder omröstningen i morgon gör ett uttalande, så att det blir ett förtydligande. Vi måste dock gå över till omröstningen nu. Jag beklagar om en del är besvikna.

– Före omröstningen om ändringsförslag 88:

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). – (EN) Herr talman! På de flesta av våra omröstningslistor har det angetts att ändringsförslagen 88 och 89 är otillåtliga, och det anges inte hur vi bör rösta. Även om ni vill att vi ska rösta har vi ett litet problem med att göra det eftersom vi inte vet vad vi ska rösta om, och vi vet inte hur vi ska rösta.

Får jag föreslå att man tänker efter lite mer när det gäller detta nya omarbetsningsförfarande, eftersom det tycks finnas brister i samordningen och kommunikationen bland de olika politiska grupperna.

Holger Krahmer, föredragande. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag kan hjälpa till här och till och med framhålla för talmannen vad han själv har beslutat. Vi har för närvarande ändringsförslagen 106, 139, 88 och 89. Talmannen har fastställt att ändringsförslag 88 är tillåtligt. Ni kan alla se en notering om detta i omröstningslistan. Om så inte är fallet måste ni ta upp det med de ansvariga inom er grupp. Jag beklagar detta.

– Efter omröstningen:

Chris Davies (ALDE). – (EN) Herr talman! En del av de ändringsförslag som ni beslutade var otillåtliga ansåg ordföranden för utskottet för miljö, folkhälsa och livsmedelssäkerhet också vara otillåtliga enligt omarbetsningsförfarandena. Parlamentet har inte rätt att införa lagstiftning. Dess möjlighet att påverka är genom att ändra lagstiftning som läggs fram för oss. På det sätt som vi har tolkat omarbetsningsförfarandena förefaller det som att vi har kastrerat oss själva. Kan ni informera talmannen om att ifall parlamentet ska ha någon verklig maktutövning måste vi se över förfarandena?

8.13. Stadgan för privata Europabolag (A6-0044/2009, Klaus-Heiner Lehne) (omröstning)

– Efter omröstningen:

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Enligt min bedömning skulle införandet av denna vackra högteknologi bespara oss tid och öka vår effektivitet. Ni vet att jag respekterar ert sätt att leda sammanträdet, men kan ni bespara oss den tid det tar att räkna upp resultaten så i detalj? Ni kan förklara förslaget som "antaget" eller "inte antaget". Det är tillräckligt. Vi har allt på skärmen.

8.14. Riktlinjerna för budgetförfarandet för 2010 - avsnitt III, kommissionen (A6-0111/2009, László Surján) (omröstning)

– Före omröstningen om punkt 13:

László Surján, föredragande. – (EN) Herr talman! För att få det att stämma överens skulle jag vilja lägga fram ett muntligt ändringsförslag till punkt 13, vilket har delats ut. Texten ska lyda enligt följande: "[...] och inre säkerhet, särskilt kampen mot terrorism, invandring, demografiska utmaningar [...]" i stället för den gamla versionen "[...] inre säkerhet, särskilt invandring, kampen mot terrorism, demografiska utmaningar [...]".

Jag ber parlamentet att stödja detta muntliga ändringsförslag.

Anne E. Jensen (ALDE). - (EN) Herr talman! I texten på omröstningslistan finns det ett komma mellan "terrorism" och "invandring", där vi hade kommit överens om ett semikolon. Man kan inte höra detta när László Surján läser sin text. Vi vill ha semikolon mellan "terrorism" och "invandring".

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades.)

– Före omröstningen om ändringsförslag 16:

Hannes Swoboda, för PSE-gruppen. - (DE) Herr talman! Det vi talar om här är "diversifierade transportvägar för gas", och jag skulle vilja tillfoga "och resurser", eftersom:

(EN) Det är inte bara transportvägarna för gas som bör differentieras, utan också gaskällorna, och det bör tas med här. Om detta ändringsförslag förkastas bör det tas med i originaltexten.

László Surján, föredragande. - (EN) Herr talman! Jag har inget att invända mot det muntliga ändringsförslaget från Hannes Swoboda, vilket hänvisar till originaltexten. Jag informerades av enheten för ingivande av utskotts- och plenarhandlingar att detta ändringsförslag är giltigt endast som ersättning för det ändrade ändringsförslaget. Om detta inte stämmer är jag för detta muntliga ändringsförslag som en del av originalet. De som följer mitt råd ska då rösta mot den första delen i denna femte omröstning, och sedan ska vi ha en extra omröstning som inte står på omröstningslistan och som gäller detta muntliga ändringsförslag som jag stöder.

Hannes Swoboda (PSE). - (EN) Herr talman! Det muntliga ändringsförslaget gäller i båda fallen, men jag vet att PPE-DE-gruppen kommer att rösta annorlunda i den delade omröstningen, så det ändrar ingenting. Jag instämmer.

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades.)

László Surján (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Vi röstade inte om Hannes Swobodas muntliga förslag, så om parlamentet önskar stödja hans muntliga ändringsförslag bör vi rösta om att det fortfarande gäller för originaltexten. I annat fall har vi haft fyra omröstningar och har förkastat det, vilket kräver fem omröstningar.

Talmannen. - Det muntliga ändringsförslaget införlivades i den första av de fyra omröstningarna. Det är så det står på omröstningslistan. Det införlivades i den första av de delade omröstningarna och förkastades.

László Surján (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Nej. På omröstningslistan utan det muntliga ändringsförslaget röstade vi på den första delen av PSE-gruppens ändringsförslag, och det förkastades. Förutom det ursprungliga ändringsförslaget från PSE-gruppen lade Hannes Swoboda fram ordet "källor". Jag är varken emot eller för. Jag klagar inte om inte PSE-gruppen klagar. Jag vill bara klargöra att enligt vad jag vet finns inte ordet "källor" i texten.

Talmannen. - Det stämmer.

László Surján (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Vi borde alltså ha haft en omröstning om vi ville ha det eller inte.

Talmannen. - Nej. Jag frågade om det fanns några invändningar mot det muntliga ändringsförslaget. Det fanns inga invändningar, så det utgjorde alltså en del av det ändringsförslag som vi röstade om i den första omröstningen med namnupprop och förkastades. Så ser situationen ut.

– Före omröstningen om punkt 31:

László Surján (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Det är mycket enkelt. Jag föreslår att vi ersätter *fears* [oro] i originaltexten med ordet *concerns* [oro].

(Det muntliga ändringsförslaget beaktades.)

8.15. Riktlinjerna för budgetförfarandet för 2010 - avsnitt I, II, IV, V, VI, VII, VIII och IX (A6-0057/2009, Vladimír Maňka) (omröstning)

– Före omröstningen:

Christopher Beazley (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Vi måste göra framsteg, men jag anser att det har blivit en absurd inflation i omröstning med namnupprop. Vid det senaste betänkandet som vi röstade om – Herczogbetänkandet – användes omröstning med namnupprop vid varje ändringsförslag. Får vi be Richard Corbett och andra upplysta personer att uppfinna någon form av ransoneringsystem så vi kan få äta lunch någon gång?

8.16. Integriteten för hasardspel online (A6-0064/2009, Christel Schaldemose) (omröstning)

8.17. Garantera livsmedelskvalitet inbegripet harmonisering eller ömsesidigt erkännande av standarder (A6-0088/2009, Maria Petre) (omröstning)

8.18. Rapport om konkurrenspolitiken 2006 och 2007 (A6-0011/2009, Jonathan Evans) (omröstning)

8.19. ”Small Business Act” för Europa (A6-0074/2009, Edit Herczog) (omröstning)

– Före omröstningen om punkt 8:

Alexander Alvaro (ALDE). - (EN) Herr talman! Eftersom Christopher Beazley var så kritisk mot omröstningar med namnupprop vill jag bara påpeka att alla omröstningar med namnupprop om det kommande betänkandet har begärts av PPE-DE-gruppen. Så är det med den saken!

Talmannen. – Och Christopher Beazley är en mycket ivrig ledamot i PPE-DE-gruppen!

(Skratt)

Omröstningen är härmed avslutad.

9. Röstförklaringar

Muntliga röstförklaringar

- Betänkande: Lehne (A6-0040/2009)

Daniel Hannan (NI). - (EN) Herr talman! Det är underligt att vad det än är för kris så tycks svaret i parlamentet alltid vara ökad europeisk integration. De flesta människor reagerar på den ekonomiska turbulens som vi har haft de senaste sex månaderna med rädsla och smärta. Men här i parlamentet ser vi det som en möjlighet att införa fler förordningar, mer enhetlighet och mer harmonisering på EU-nivå, vilket detta betänkande visar.

Problemet med det är att de människor som fattar beslutet kommer att skyddas från beslutets konsekvenser. Att leva i palats och kontorskorridorer omgivna och skyddade av motordrivna konvojer, bilar som körs av chaufförer och officiella banketter innebär att de inte måste betala det pris som våra väljare måste göra till följd av denna ekonomiska politik. Det förefaller vara självklart att vi ska reagera på den ekonomiska krisen med mer flexibilitet och genom att låta länder skraddarsy sina räntesatser så att det passar deras behov. I stället gör vi raka motsatsen.

- Betänkande: Catania (A6-0050/2009)

Simon Busuttil (PPE-DE). - (MT) Jag röstade för detta betänkande, eftersom det läggs stor betoning på vikten av solidaritet och på att en gemensam asylpolitik måste bygga på solidaritet. Jag vill dock understryka att det finns vissa punkter i betänkandet som jag inte kan ställa mig bakom och som jag hade röstat mot om vi hade fått rösta om varje enskilt förslag. Jag vill särskilt belysa frågan om en politik med frihetsberövande. Jag anser att vi måste vara mycket försiktiga när vi hänvisar till frihetsberövande av asylsökande, för det är inte bara en fråga om att besluta att sätta stopp för frihetsberövande en gång för alla och att låta det gälla för alla. Det finns vissa särskilda omständigheter där tillämpning av en politik med frihetsberövande är, och alltid kommer att vara, viktig.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Herr talman! Jag röstade mot Cataniabetänkandet, eftersom jag helt och hållet motsätter mig kommissionens nyligen framlagda förslag om asylpolitik som föredraganden välkomnar i detta betänkande.

Det jag är mest rädd för är att det nya direktivet, som i ännu högre grad underlättar tillgången till arbetsmarknaden för asylsökande, och som därutöver till och med skulle ge dem en stor ersättning, kommer att utgöra en dragningskraft liknande den kollektiva reglering som genomfördes i Spanien, Nederländerna, Belgien och Italien och som fick katastrofala följder.

Jag vill faktiskt påminna parlamentet om att det fortfarande, enligt aktuell folkräkning, finns mer än 20 miljoner arbetslösa personer i Europeiska unionen – siffran är förmodligen närmare 25 miljoner vid det här laget – vilket innebär att det i själva verket skulle vara ett slags kollektivt självmord att locka ännu fler asylsökande. Dessutom anser jag att hela detta område måste fortsätta att vara medlemsstaternas exklusiva befogenhet.

Philip Claeys (NI). – (NL) Herr talman! Jag röstade mot Cataniabetänkandet, eftersom det uppenbarligen speglar en preferens från den yttersta vänsterkantens sida som syftar till att helt enkelt omöjliggöra ett effektivt system för asylhantering. Alla överträdelser av de befintliga systemen i medlemsstaterna försvaras och skrivs i sten i lagstiftningen där detta är möjligt.

Ett exempel är toleransen mot falska asylsökande som använder minderåriga barn för att själva få uppehållstillstånd, och ett annat är motståndet mot slutna mottagningsenheter för personer som inte uppfyller villkoren för att få erkännande som flyktingar och som avviker när de släpps ut. Allt görs naturligtvis för att underlätta tillvaron för faktiska och potentiella olagliga invandrare.

Föredraganden gläds åt att EG-domstolen förkastar en förteckning över säkra länder, fastän en sådan förteckning är nödvändig för att hålla flödet av flyktingar under kontroll. Vänsterkantens strategi syftar följaktligen till att överbelasta systemet för att göra det omöjligt att uppnå någon effektivitet. Detta är emellertid inte vad majoriteten av européer vill, och det kommer att framhållas i vår valkampanj.

Hubert Pirker (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Jag är för ett gemensamt europeiskt asylsystem som skulle leda till snabba och bestämda beslut. Jag stöder däremot inte detta betänkande, eftersom det innehåller delar som är helt oacceptabla, som t.ex. att utvidga begreppet flykting långt bortom vad som anges i den befintliga Genèvekonventionen, att förkasta den bestämmelse om säkra länder som vi redan har lyckats nå en positiv överenskommelse om, att ge Frontex uppgifter som denna byrå absolut inte har någonting med att göra, att låta asylsökande fritt välja vilket land som ska vara ansvarigt för förfarandet – vilket innebär att överge Dublinkonventionen – och att ge asylsökande förenklat tillträde till arbetsmarknaden. Vi vill ha snabba förfaranden och inte en integrering av asylsökande som kanske måste lämna Europeiska unionen igen efter 14 dagar, eftersom de ändå inte kommer att beviljas flyktingstatus.

På det stora hela går utvecklingen i unionen i en positiv riktning mot en gemensam politik, men det som föreslås i detta betänkande är totalt kontraproduktivt. Det är av den anledningen som jag röstade mot betänkandet.

Daniel Hannan (NI). – (EN) Herr talman! Och därmed fortsätter Europeiska unionen att undan för undan skaffa sig de egenskaper och fällor som en nationalstat har: ett rättssystem, gemensamma yttre gränser och nu en gemensam politik om vilka som får komma in över de gränserna och bosätta sig inom territoriet. Undan för undan har unionen antagit de egenskaper som i internationell rätt erkänns som en slutlig självständig stat.

Jag vill ge er en komplimang, herr talman, för att ni bestämde att parlamentsledamöter kunde placera – såsom min granne gjorde – små tibetanska flaggor på sina bord. Det står helt i kontrast till hur våra plakat beslagtogs när vi vågade visa ordet ”folkomröstning” här i kammaren. Jag skulle vilja fråga er – eftersom jag vet att ni och andra ledamöter här i parlamentet är intresserade av detta ämne – att fundera över vilken dubbelmoral ni visar genom att vara för nationell självständighet för Tibet men mot nationell självständighet inom Europeiska unionen. Om ni anser att jag är extrem genom att dra en parallell mellan den auktoritära staten Kina och Europeiska unionen, visa att jag har fel genom att låta folket få rösta om ert fördrag i en folkomröstning, såsom ni har lovat. *Pactio Olisipiensis censenda est!*

- Betänkande: Schwab (A6-0482/2008)

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag ska fatta mig kort. Jag röstade för detta betänkande eftersom allt som förbättrar trafiksäkerheten måste välkomnas.

Jag har ytterligare en punkt att ta upp. I Irland anser vi att trafiksäkerhetsfrågor är viktiga. När vägar underhållits av lokala myndigheter har vi haft en del fruktansvärda tragedier på sådana vägar, och det är en fråga som kanske måste beaktas på EU-nivå och kanske måste standarder införas.

James Nicholson (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Först av allt vill jag välkomna betänkandet och tacka föredraganden för det goda arbetet. Jag måste medge att det är sällan som jag låter mig påverkas av lobbyn i Nordirland för att rösta ja till ett EU-direktiv, men det gjorde jag den här gången, och det gläder mig att betänkandet fick ett så starkt stöd i omröstningen i dag. För en gångs skull kommer det att leda till goda nyheter i min provins, som så väl behöver det.

Högre säkerhet och mer miljövänliga förslag är alltid välkomna. På lång sikt hoppas jag att det också kommer att rädda befintliga arbeten och kanske skapa nya arbetstillfällen i området. Det är något som vi alla kan välkomna i Europa: att vara positiva och komma med bra tankar i stället för att hålla tillbaka ekonomin.

- Betänkande: Krahmer (A6-0046/2009)

Mairead McGuinness (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Mitt i all förvirring om att göra en omarbetning eller inte var det en mycket svår omröstning för många ledamöter. Slutligen valde jag att lägga ned min röst i denna omröstning, framför allt på grund av min oro för marken. Utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling är oroligt för markdirektivet, och det är en fråga som måste undersökas noggrant. Vi gjorde en del framsteg i ändringsförslagen när det gäller jordbruksfrågor i allmänhet, men jag valde till slut att lägga ned min röst i stället för att rösta nej, eftersom det finns mycket i betänkandet som rör miljön, energiförsörjning och utsläpp som jag förespråkar.

Anja Weisgerber (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Jag välkomnar verkligen den centrala delen i Krahmerbetänkandet, det europeiska säkerhetsnätet. Det fastställs maximala utsläppsgränser som medlemsstaterna måste respektera som en absolut högsta gräns när man beviljar tillstånd till stora industrianläggningar. Det finns en ungefärlig ram, så att allt ska fungera smidigt och så att det ska råda lika villkor. Detta kommer att sätta stopp för den inflationistiska användning av undantag som rått hittills i vissa medlemsstater. Detta innebär konkurrens på lika villkor över hela Europa. På så sätt kan vi tillsammans etablera en hög standard på gemenskapsnivå.

Jag vill dock klargöra att jag starkt motsätter mig bestämmelserna om markskydd. Jag anser att subsidiaritetsprincipen bör beaktas i högre grad. Bestämmelser om markskydd har ingen gränsöverskridande effekt. Markskydd är ingen gränsöverskridande fråga. Därför menar jag också fortsättningsvis att medlemsstaterna kan reglera markskyddet själva.

Det görs dock ett försök här att använda direktivet om samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar, IPPC-direktivet, som en bakdörr genom vilken man kan införa delar av direktivet om markskydd, vilket vi har lyckats motverka tidigare. Jag beklagar verkligen att mina förslag om att ta bort de relevanta delarna förkastades av en mycket knapp majoritet, i ett fall med bara sex röster. Jag har därför beslutat att rösta mot detta betänkande som helhet, trots att jag verkligen välkomnar det europeiska säkerhetsnätet.

Neena Gill (PSE). – (EN) Herr talman! Jag är inte helt nöjd med betänkandet och det sätt på vilket vi har behandlat det här i dag, men jag röstade ändå ja till det eftersom jag anser att det minskar byråkratin. Industrianläggningar bidrar i betydande omfattning till förorenande utsläpp i Europa, men den tunga industrin är en av drivkrafterna i vår ekonomi och behöver uppmuntras att släppa ut mer miljövänliga substanser.

Detta är en stor fråga för regionen West Midlands, som är en av de mest industrialiserade regionerna i Storbritannien. Det integrerade synsättet välkomnas, men de stränga bestämmelserna i betänkandet är oroande, och jag är angelägen om att genomförandekostnaderna inte blir så stora att de underminerar miljöskyddsbestämmelserna.

Vi behöver kontroller av det europeiska säkerhetsnätet, och vi måste rikta in oss på frågor såsom spridning av gödsel och slam, vilka jag inte tror står i proportion till de miljömässiga vinster vi kan få.

Förvaltningskostnaderna måste stå i proportion till de miljömässiga vinsterna, för om de gör det kommer vi att få en situation där alla parter är vinnare, vilken skulle bidra till att företagen uppfyller sina miljömässiga

åtaganden, i betydande utsträckning stöder kampen mot klimatförändringarna och har potential att förbättra hälsotillståndet för unga och gamla i min region.

James Nicholson (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag röstade nej till betänkandet. Det fanns kanske några bra punkter i det, men det var för långtgående. Jag är positiv till att harmonisera Europeiska unionens förordningar, men inte om de ska bli mer byråkratiska, svåra att genomföra eller om de missgynnar industrin.

Försöket att ta med jordbruket i denna lagstiftning är för mig helt oacceptabelt och att gå ett steg för långt. Förslaget måste förkastas. Att ta med markskyddet är inte Europaparlamentets ansvar, och det kan inte heller göras i hela Europeiska unionen. Det bör vara de nationella regeringarnas ansvar.

Jag måste ställa frågan varför utskottet för jordbruk och landsbygds utveckling inte hördes i just denna fråga. Man kan inte införa förordningar som är destruktiva och medverka till att jordbrukare inom gris- och fjäderfänäringen går i konkurs. Sanningen är att vi inför förordningar i Europa och begränsar produktion i Europa samtidigt som vi tillåter import till Europeiska unionen som inte är producerad i enlighet med samma standarder som i Europa. Jag kan inte acceptera det.

*
* *

Richard Corbett (PSE). - (EN) Herr talman! Det rådde viss oenighet om omarbetsningsförfarandet, och mitt namn nämndes i detta sammanhang. Jag skulle först vilja påpeka att den föredragande som införde detta i vår arbetsordning var Marylène Renault, inte jag.

Det krävs kanske några förklarande ord om vilka åtgärder som är korrekta från parlamentets talmans sida. Vi får ofta ta ställning till lagstiftning som syftar till att ändra någon befintlig lagstiftning för 15:e, 16:e eller 17:e gången. Det är mycket förvirrande för de personer som måste hantera denna lagstiftning. Vi har helt riktigt inlett ett förfarande för att kodifiera sådan lagstiftning – och sätter in den i en enda, läslig och hanterbar text. Vi får ofta ta ställning i sådana ärenden, och eftersom det inte ändrar innehållet har vi ett förenklat förfarande för det.

När det gäller omarbetningar uppstår dock en svårighet. I detta fall har kommissionen lagt fram ett förslag om att ändra en del i ett befintligt lagstiftningspaket och att helt enkelt kodifiera resten utan att göra några ändringar. Vi har frivilligt begränsat oss till att lägga fram innehållsmässiga ändringsförslag endast till den del som kommissionen föreslår ska ändras, och att inte använda kodifieringen i den återstående delen som en möjlighet att på nytt ta upp innehållet. Det kanske vi borde göra, vilket en av våra kolleger har föreslagit. Men då skulle det uppstå ett problem enligt fördraget med tanke på att initiativrätten skiljer sig åt mellan oss och kommissionen. Det är dock inte en fråga där ledamöterna hade rätt att klaga på talmannens åtgärder. Enligt de gällande bestämmelserna – som vi själva har gett oss som parlament och som parlamentsledamöterna antog med absolut majoritet – har det korrekta förfarandet följts.

*
* *

Jim Allister (NI). - (EN) Herr talman! Jag röstade emot detta betänkande, eftersom det är ett försök att helt i onödan inkludera jordbruket i den stora bördan av bestämmelser som skulle importeras. Jag mötte helt nyligen några producenter i min valkrets. Jag såg det pappersarbete som har lagts på varje enskild producent, eftersom de redan omfattas av dessa förordningar. Jag ryser när jag tänker på vad som kommer att hända vanliga producenter som producerar mycket blygsamma mängder när också de kommer att omfattas av denna enorma och helt onödiga börda av bestämmelser.

Jag anser att det är ett betänkande som leder i helt fel riktning, och jag är åtminstone glad över att jag var här och kunde rösta nej till det.

- Betänkanden: Surján (A6-0111/2009), Maňka (A6-0057/2009)

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag bad inte om att få avge någon röstförklaring om Maňkabetänkandet eftersom jag ville kombinera den med denna röstförklaring. Båda betänkandena handlar om hur vi ska se på budgeten kommande år, och jag kommer inte att vara här nästa år eftersom jag försvinner i juni. Jag vet att många på andra sidan här i parlamentet är mycket upprörda när det gäller denna fråga.

Jag ville bara ta upp några grundbestämmelser som hittills har ignorerats i dessa betänkanden. Vi bör vara vaksamma över hur mycket pengar vi anslår till icke-statliga organisationer och byråer, eftersom det där finns stora problem med hur de europeiska skattebetalarnas pengar för närvarande används. Jag tar Europeiska unionens byrå för grundläggande rättigheter som exempel, vilken för närvarande granskas av Olaf.

I en tid av allvarig ekonomisk nedgång och finansiella svårigheter borde vi kanske titta på oss själva och strama åt vår budget så att vi kan skicka tillbaka pengar till medlemsstaternas statskassor där de har stort behov av finansiella medel och smärtsamt får känna av svårigheter. Och särskilt i dessa tider när stora – nästan irrationella – beslut fattas av företag och myndigheter världen över i sysselsättningsfrågor borde vi tänka på att låta Europaparlamentet endast ha ett säte.

Koenraad Dillen (NI). - (NL) Herr talman! Jag röstade mot detta betänkande. Även om det bör välkomnas att olaglig invandring och kampen mot terrorism prioriteras och att parlamentet slutligen uppmanar kommissionen att noggrant övervaka genomförandet av anslag i Kosovo och Balkanstaterna, med den hastiga utvidgningen för att ansluta Bulgarien och Rumänien i åtanke, är det beklagligt att det inte föreslås några åtgärder som svar på detta eller några åtföljande villkor.

För övrigt förespråkar mitt parti ett stopp för utvidgning efter Kroatiens anslutning. Men för att återgå till betänkandet undrar jag, vilket nyss berördes, varför parlamentet inte för en gångs skull gjorde sig mödan att förespråka avskaffandet av några av de överflödiga icke-statliga organisationer och europeiska byråer som inte är föremål för någon demokratisk kontroll, ofta använder sig av en för bred tolkning av sina befogenheter och gör anspråk på de europeiska skattebetalarnas pengar för ingenting?

Philip Claeys (NI). - (NL) Herr talman! Det är utmärkt att parlamentet betonar vikten av lika tillgång till språkresurser för alla parlamentsledamöter. Parlamentet måste bli flerspråkigt på allvar. Man kan verkligen säga att arbetsvillkoren för personer som är anställda av entreprenörer borde vara i linje med språkreglerna.

Å andra sidan försummar parlamentet i kapitlet om byggnader att inta en tydlig ståndpunkt i fråga om den resande cirkus till Strasbourg som sker varje månad och som kostar omkring 200 miljoner euro varje år. Detta ger ingen bra signal till de europeiska medborgarna, till skattebetalarna, vilket är en av anledningarna till att jag röstade mot detta betänkande.

Richard Corbett (PSE). - (EN) Herr talman! Beträffande de två omröstningarna om budgeten vill jag påpeka att många människor frågar: Vad kan EU:s budget bidra med för att ge skattestimulans i tider av ekonomisk kris? Svaret är: mycket lite. Hela Europeiska unionens budget uppgår till mindre än 1 procent av BNP, och andelen av BNP har minskat under senare år. Det är i makroekonomiska termer en mycket liten budget, och det borde många som är skeptiska till EU komma ihåg.

Å andra sidan kan den på många områden ha stor strukturell betydelse och gradvis förbättra strukturen i Europas ekonomi. Inom forskning och utveckling, när det gäller vissa aspekter av regional och social finansiering kan vi bidra till att förbereda ekonomin för återhämtningen.

Det gläder mig att dessa aspekter av budgeten gradvis utgör en större andel av budgeten och att jordbruket och en del andra områden minskar. Jag anser dock att denna trend behöver påskyndas och att vi måste fortsätta i denna riktning i snabbare takt för att lyfta över resurserna dit där de kan skapa en verklig förändring.

- Betänkande: Schaldemose (A6-0064/2009)

Simon Busuttil (PPE-DE). - (MT) Jag röstade för det alternativa förslaget till detta betänkande, och jag lade ned min röst i fråga om principförslaget. Det råder inga tvivel om att integriteten inom sektorn för spel på Internet är oerhört viktig. Vi måste se till att hålla tillbaka all kriminell verksamhet som skulle kunna påverka den. Detta innebär emellertid inte att vi måste tillämpa protektionism. Vi får inte glömma att friheten att tillhandahålla tjänster inom Europeiska unionen är en grundläggande, erkänd gemenskapsprincip, och därför får vi inte använda oss av protektionism. Det är dessutom värt att notera, med tanke på att vi talar om spel på Internet, att Internet redan tillhandahåller en rad säkerhetsåtgärder som vi kan bygga på, som t.ex. skyldigheten att registrera sig innan man får spela, och spårandet av viss aktivitet som skulle kunna vara olaglig, och till och med identifieringen av de kreditkort som används. Därför måste vi säga "ja" till integritet och "nej" till protektionism.

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Mina damer och herrar! Ökningen av spelande på Internet är ett nytt fenomen som inte känner några nationella gränser och som har negativa följder som vi måste konfrontera utan dröjsmål på en enad gemenskapsgrund för att skydda barn och ungdomar på ett effektivt sätt.

Medlemsstaterna måste så snart som möjligt införa en gemensam uppsättning betalningsbestämmelser, inklusive kontroll av identitet och ålder. Den centrala frågan är naturligtvis förebyggande, och därför förespråkar jag ett EU-omfattande förbud mot spelreklam som riktas till ungdomar, precis som vi har i fråga om alkohol och tobak. Vi måste också övervaka de andra negativa effekterna i denna bransch inom underhållningsindustrin, inklusive penningtvätt och organiserad brottslighet i allmänhet. Vad gäller dessa områden motsätter jag mig i grunden en fri marknad.

Carlo Fatuzzo (PPE-DE). – (IT) Herr talman! Jag var osäker på hur jag skulle rösta i fråga om Christel Schaldemoses betänkande om integriteten för hasardspel online och vad jag skulle basera beslutet på. Så jag frågade mina pensionärer. I går träffade jag en pensionär som heter Ugo Rossi, som tidigare arbetat som hantverkare. Han berättade att han hade förlorat 10 000 euro på hasardspel online. Lite senare träffade jag en pensionerad dam, Lucia Annone. Hon sa: "Tala inte med mig om hasardspel online. Jag har förlorat 100 000 euro." Jag fattade dock beslutet om hur jag skulle rösta när till och med min mamma, som är 94 år, sa till mig: "Du gav mig en dator, och jag förlorade hela pensionen för mars 2009, 450 euro." Så nej, då bestämde jag mig för att jag måste rösta mot detta betänkande av den anledningen, för att protestera mot hasardspel och så att det utrotas i hela Europa.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE). – (EN) Herr talman! När det gäller hasardspel online måste det finnas tydliga och klara lagar för att begränsa, kontrollera och göra beräkningar för nästan 3 miljarder euro i årlig bruttointäkt som spelindustrin får in. Enligt Christel Schaldemose utgör dessa 3 miljarder euro endast 5 procent av den totala spelmarknaden i Europeiska unionen.

Betydelsen och påverkan från denna industri är tydlig – liksom farorna med den. Spel förknippas ofta helt riktigt med internationell brottslighet, och gränsöverskridande spelsammanslutningar som är betydligt lättare att driva via Internet äventyrar lagarna i olika länder och innebär risker för den nationella suveräniteten.

Det är också viktigt att uppmärksamma de negativa konsekvenserna för hälsan till följd av hasardspelverksamhet. Som läkare är jag väl medveten om skadeverkningarna av överdrivet spelande och spelmissbruk. Europaparlamentet får inte underskatta dessa frågor.

För att bekämpa bedrägerier, kriminalitet samt ekonomiska och medicinska frågor knutna till hasardspelverksamhet online uppmanar jag Europaparlamentet att upprepade gånger rösta för allt bättre lösningar i framtiden.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag röstade på samma sätt som Simon Busuttil när det gäller detta betänkande, och deltog i argumentationen. De svallvågor som debatten orsakade var ofattbara och exemplifierades av min kollega Carlo Fatuzzo som just har lämnat kammaren. Det är rena struntpratet att säga att på grund av att tre gamla människor på frivilligt sätt förlorar en del pengar så måste vi förbjuda hasardspel online över en hel kontinent.

I denna debatt framkom många olikheter mellan länderna, och det fanns ingen ärlighet i debatten alls. Utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd hade beställt en studie som visade att hasardspelverksamhet online inte hade fler skadliga effekter än vanlig hasardspelverksamhet som drivs av ett nationellt lotteri. Det fanns en rimlig del som handlade om rättvis avkastning för att garantera integriteten i sporten. Tyvärr har denna debatt lett till att spelarna online och idrottsorganisationerna har kommit längre ifrån varandra än de någonsin varit tidigare, i stället för att se till att de närmar sig varandra för att försöka utarbeta en gemensam lösning. Det har verkligen visat sig att det behövs ett forum där båda dessa grupper kan samlas och diskutera frågan. Tyvärr är detta inte platsen för det.

Syed Kamall (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Vi vet alla att hasardspel är ett mycket känsloladdat ämne. Ni behöver bara lyssna till anförandena före mig. Det finns de som anser att hasardspel är djävulens verk och att de som deltar i denna verksamhet förtjänar att kastas i helveteselden och förtjänar alla förluster de gjort på denna jord och i livet efter detta. Det är naturligtvis en extrem åsikt, men om ni betraktar en del av det språk som har använts i detta betänkande – frågan om en öppen sektor som skyddar offentliga intressen och konsumenternas intressen, bekämpar bedrägeri och annat kriminellt beteende, förebyggande av skada för konsumenten – alla dessa känslor uttrycks, om än på ett betydligt mer nedtonat sätt, i betänkandet ifråga om hasardspel online.

Lägg dock märke till dubbelmoralen i betänkandet. Det talas om att hasardspel online är negativt och skadligt, men det står ingenting om att statliga monopol gömmer sig bakom det känslofulla språket som går ut på att fortsätta att konkurrera ut privata innovativa konkurrenter. Låt oss vara ärliga i debatten när det gäller

vad den handlar om. Den handlar om att behålla statliga monopol, och vi vet vad det leder till: det leder till livegenskap.

- Betänkande: Petre (A6-0088/2009)

Jim Allister (NI). - (EN) Herr talman! Livsmedel av hög kvalitet är inte bara en strävan i Europa; det måste fortsätta att vara en realitet. För produktion av sådana livsmedel krävs dock en rättvis och konkurrenskraftig avkastning. De europeiska livsmedelsproducenterna måste kunna tjäna tillräckligt för att kunna täcka den extra kostnaden för EU:s livsmedelssäkerhet, djurens välbefinnande och miljökraven. När de ställs inför billig import av sämre kvalitet är den konkurrensfördel som kvalitet borde ge ofta inte tillräcklig. Av det skälet måste finansiering via den gemensamma jordbrukspolitiken spela en roll för att de europeiska producenterna ska kunna fortsätta att vara konkurrenskraftiga. Det måste vara den ersättning de får för att kunna hantera de höga kostnader som EU-lagstiftningen leder till.

Jag beklagar också att de stora distributörerna fortsätter att exploatera producenterna. Dessa distributörer dominerar nu de europeiska livsmedelsmarknaderna. Deras missbruk av dominerande ställning fortsätter, och producenterna utnyttjas i alla sammanhang, vilket till och med leder till att de måste betala för de stora distributörernas marknadsföring.

- Betänkande: Evans (A6-0011/2009)

Syed Kamall (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Tack för att jag får möjlighet att förklara hur jag röstade. Det kanske inte är någon överraskning för er att jag faktiskt röstade ja till detta betänkande med tanke på att författaren är en mycket god konservativ brittisk kollega till mig.

I dessa tider av ekonomiska svårigheter måste vi vara vaksamma mot uppmaningen till mer protektionism och att upphäva våra normala bestämmelser om konkurrens och statligt stöd. Vi ser att president Nicolas Sarkozy uppmanar till mer protektionism då han argumenterar för att skattebetalarnas pengar borde användas till att skydda den franska bilindustrin. Vi ser liknande paket i Amerika. Häromdagen blev jag intresserad när jag såg en annons i en amerikansk tidskrift som sponsras av de amerikanska bilföretagen, i vilken det stod följande: "Du ville inte köpa våra bilar. Vi kommer därför att ta dina pengar i alla fall genom skattebetalarnas pengar för att hålla våra företag vid liv." Det är detta som resultatet tycks ha blivit. Eftersom företagen inte levererade varor och tjänster som konsumenterna ville köpa åsidosätter vi nu bestämmelser om statligt stöd och håller företag levande som inte kommer att överleva på lång sikt. Vi förstår den betydelse som arbetstillfällen har, men låt oss se till att vi fattar goda ekonomiska beslut.

- Betänkande: Herczog (A6-0074/2009)

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Herr talman! Små och medelstora företag utgör tyvärr ännu inte ekonomins ryggrad, i synnerhet inte i de nya medlemsstaterna, och ändå representerar de hopp för en viss nivå av anställningstrygghet. Vi behöver naturligtvis en flexiblare arbetsrätt, så att dessa småföretag också kan agera flexibelt på nya krav och lättare löna specialister i linje med nya mål. Vi måste göra det lättare att upprätta företag, men också att avveckla dem. Och viktigast av allt, vi måste också ha lättare tillgång inte bara till kredit, utan också till kreditutnyttjande av ekonomiska resurser från europeiska fonder. Allt detta vet vi. Vi har utträttat mycket här i Europaparlamentet under de senaste fem åren, men det är upp till medlemsstaterna att ta dessa saker på allvar och omsätta dem i praktiken snarare än bara tala om dem. I dessa kristider står det mycket klart vad som har försumrats på detta område, framför allt i de nya medlemsstaterna. Jag har röstat för Edit Herczogs betänkande, men hela denna övning är meningslös om inte medlemsstaterna är villiga att jobba på den.

Milan Gaľa (PPE-DE). - (SK) Herr talman! Jag röstade för Edit Herczogs betänkande. Vi har 23 miljoner små och medelstora företag (SMF) i Europeiska unionen. De utgör upp till 99 procent av alla företag och ger arbete till över 100 miljoner EU-medborgare. I dessa kristider spelar de därför en nyckelroll i den ekonomiska tillväxten, den sociala sammanhållningen och framför allt när det gäller att skapa nya arbetstillfällen. SMF är dynamiska och har en stor förmåga i fråga om innovation och utveckling. De bidrar på ett betydelsefullt sätt till ett genomförande av Lissabonmålen.

Kredit och lån är de huvudsakliga finansiella källorna för SMF i Europa. Det faktum att SMF oftast anses vara mer riskfyllda gör det svårt för dem att få tillgång till finansiering. Det är framför allt nödvändigt att ge SMF gynnsamma villkor för att skaffa sig finansieringskällor, både genom lån och från EU-fonder, och på så sätt säkra en långsiktig hållbarhet för deras affärsverksamhet.

Neena Gill (PSE). - (EN) Herr talman! Jag stödde betänkandet eftersom – som vi redan har hört – de små företagen är ryggraden i vår ekonomi. I många medlemsstaters planer för ekonomisk återhämtning betonas den viktiga roll som de små företagen kan spela för att ta oss ur den nuvarande krisen.

99,2 procent av företagen i min region har färre än 49 anställda. West Midlands har den största andelen små företag av alla regioner i Storbritannien. Under förutsättning att medlemsstaterna fattar de rätta besluten på områden såsom rätten till kollektiva förhandlingar kommer detta betänkande att i stor utsträckning leda till att utvecklingen går mot att vi alla i första hand tänker småskaligt.

Jag välkomnar särskilt att man i detta betänkande betonar de svårigheter som små företag ställs inför när det gäller tillgång till krediter, tid och resurser till utbildning och vidareutbildning och – framför allt – till forskning. De nationella gränserna är allt mindre relevanta för små företag som i högre utsträckning handlar med partner runt om i Europa. Vi måste dock skydda dem när de handlar över gränserna genom att vidta åtgärder som exempelvis mitt betänkande om insyn i gäldenärers tillgångar.

EU spelar också en nyckelroll för att säkerställa att små och medelstora företag har tillgång till finansiering, vilket innebär att vi bör se till att mikrokrediter utanför banksystemet finns tillgängliga. Vi kan göra det genom att använda strukturfonderna och utveckla institutioner för mikrokrediter utan att ta pengarna från skattebetalarna. Detta initiativ kan motverka arbetslösheten och bli en nystart för ekonomin.

Gary Titley (PSE). - (EN) Herr talman! Jag välkomnar betänkandet, men har endast en eller två små reservationer. Vi har hört av min kollega Neena Gill hur viktiga de små företagen är för ekonomin och hur de för närvarande ställs inför stora svårigheter. Problemet är att Europeiska unionen helt är inriktad på de stora företagen, både när det gäller lagstiftningen, tillgången till marknader och finansiering.

Vi talar ofta om bättre lagstiftning, men det vi verkligen behöver är proportionalitet. Vi måste se till att lagstiftningen står i relation till de problem vi ställs inför, särskilt när det gäller samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar (IPPC), som vi har diskuterat här i dag. Det handlar verkligen om stora företag men inte små företag, och det bör vi begrunda.

Jag välkomnar initiativ som Jasmine som jag anser leder oss i rätt riktning, men vi måste tänka i sådana termer som finansiering, tillgång till marknader och lagstiftning samt de små företagens särskilda behov.

Låt mig få komma med en särskild vädjan. Vi har en inre marknad, men vi har inget gemenskapspatent. Vi har ältat detta i årtal nu, och det är verkligen bedrövligt att vi inte kan lösa detta problem. Det skulle i sig kunna vara den största hjälpen för företagen i Europeiska unionen. Låt oss se till att åtgärder vidtas.

Christopher Heaton-Harris (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag vill tacka tolkarna för att de har stannat kvar, eftersom de inte hade samma valmöjlighet som Christopher Beazley hade för länge sedan att äta lunch.

Jag vill förklara följande: att vara i en stor grupp är inte alltid det som det ser ut att vara. Det är mycket svårt att få talartid i en del nyckeldebatter om man inte står på den stora gruppens sida utan att på ett drastiskt sätt äventyra sin ställning eller stryka motparten medhårs i ändlösa tankedödande tråkiga möten, och det är skälet till varför röstförklaringar är mycket viktiga för personer som jag.

Rent allmänt antar jag att jag borde välkomna förslaget om en "Small Business Act" för Europa, eller i varje fall alla försök att erkänna de små företagens behov. Lagstiftningen har faktiskt ganska dålig när jag själv var småföretagare, vilket var det ursprungliga skälet till att jag engagerade mig politiskt – jag ville bara ändra en viss sak.

Jag är dock ganska säker på att bestämmelser som kommer härifrån kommer att skapa fler småföretag. Tyvärr tenderar de att vara stora företag för närvarande som, när mycket EU-lagstiftning tillkommer, så småningom blir småföretag som anställer ett mindre antal människor, eftersom de minskar sin omsättning på grund av förordningen och flyttar arbetstillfällen från kontinenten. Vi här i Europaparlamentet måste vara mycket försiktiga så att vi uppmuntrar människor att starta nya företag och inte uppmuntrar till att arbetstillfällen flyttar till andra kontinenter på grund av att vi reglerar arbetstillfällen så att de upphör att existera.

Syed Kamall (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Liksom föregående talare vill också jag tacka alla tolkar för att de har lyssnat till våra anföranden. Jag är säker på att det är ett betydligt mindre nöje för er än vad det är för oss.

Två av mina personliga valspråk är – av skäl som kanske inte är självklara – "litet är vackert" och "storleken har ingen betydelse". Jag företräder London som jag anser är den bästa staden i världen och huvudstaden i

det bästa landet i världen. Även om vi inte längre har några tunga industrier har vi fullt av små, innovativa företag i de kreativa branscherna och inom modeindustrin, vilka hela tiden skapar arbetstillfällen i ett verkligt tillväxtområde.

Som den föregående talaren sa ser vi att det finns mycket EU-lagstiftning som syftar till att förhoppningsvis hjälpa företagen, men ganska ofta är det resultatet av lobbyverksamhet från de stora företagen som vill hålla de små företagen utanför. För några år sedan åt jag middag tillsammans med ett visst framstående stort företag som beskrev de små företagen som snyltgäster. Det är den typen av attityder som vi måste vidta åtgärder mot. Vi måste också hjälpa de små företagen när det gäller offentlig upphandling och konkurrens med stora företag, men, särskilt under dessa tider, måste vi ta itu med bristen på krediter för att se till att livskraftiga företag fortsätter att växa och utveckla välbefinnande och arbetstillfällen i Europeiska unionen.

Skriftliga röstförklaringar

- Betänkande: Costa (A6-0049/2009)

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (IT) Herr talman! Jag röstade för Paolo Costas betänkande om ingående av ett avtal mellan Europeiska gemenskapen och Republiken Armenien om vissa luftfartsaspekter. Jag anser att en klausul om utseende av lufttrafikföretag borde läggas till för att undvika diskriminering mellan EG-lufttrafikföretag och företag från Europeiska ekonomiska samarbetsområdet och Schweiz. Dessutom stöder jag det ändringsförslag som tillfogats i artikel 5 beträffande tariffer för lufttrafik, enligt vilket transporter helt och hållet inom Europeiska gemenskapen ska vara förenliga med gemenskapsrätten. Jag anser att dessa ändringsförslag gynnar både företag inom lufttrafiksektorn och medborgarna genom att de byråkratiska processerna förenklas och genom lösningen på de rättsliga konflikter som oftast uppstår i fall där gemenskapslagstiftning och bilaterala avtal samexisterar.

- Betänkande: Costa (A6-0059/2009)

Glyn Ford (PSE), *skriftlig*. – (EN) Jag är medveten om att Costabetänkandet tar upp vissa tekniska aspekter av luftfarten mellan EU och Israel. Jag röstade dock emot betänkandet som en protest mot den israeliska regeringens agerande i Gaza, även om det inte finns någon ursäkt för de raketattacker mot israeliska bosättningar som militanta Hamasanhängare genomför och man kan förstå att Israel reagerar.

Problemet är att den senaste tidens invasion av Gaza var helt oproportionerlig och i hög grad urskillningslös, med dödstal som var hundra gånger högre bland oskyldiga palestinska män, kvinnor och barn än för den israeliska armén.

Bogusław Liberadzki (PSE), *skriftlig*. – (PL) Jag röstade för betänkandet om ett avtal mellan EG och Israel om vissa luftfartsaspekter. Jag instämmer med föredragandens förslag att avtalet ska undertecknas.

Jag anser att ändringsförslagen om klausulerna om utseende av lufttrafikföretag, beskattning av flygbränsle och priser är rimliga med tanke på de bilaterala avtal som nu gäller. Jag hoppas att om vi baserar oss på ett ömsesidigt förtroende för motpartens system kommer avtalet lättare att kunna genomföras.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (IT) Herr talman! Jag röstade för Paolo Costas betänkande om avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Staten Israel om vissa luftfartsaspekter. Jag håller med föredraganden om att ett ekonomiskt samarbete med Staten Israel bör uppmuntras när det gäller vissa tjänster, som t.ex. lufttrafik, inte bara på grund av fördelarna för båda parter, utan också på grund av de positiva externa effekterna för hela det omkringliggande området. Jag själv är föredragande för betänkandet om utveckling av ett gemensamt luftrum med Israel, inom ramen för kommissionens förslag om ett globalt luftfartsavtal med denna betydelsefulla partner till Europeiska unionen i Mellanöstern och i samband med den europeiska grannskapspolitiken, och landet är också en av våra viktigaste handelspartner i Euromedområdet.

Israel har också under lång tid varit medlem i Internationella civila luftfartsorganisationen, har uppfyllt sina skyldigheter och antagit politiska åtgärder som är i linje med internationell lagstiftning på detta område, framför allt i fråga om säkerhet och skydd, men också miljöskydd och de anställdas välbefinnande. Allt detta innebär att det ovannämnda heltäckande avtalet borde genomföras på gemenskapsnivå, under noggrant uppmärksammande av de miljömässiga återverkningarna av ökande trafik och av lika villkor för tillträde.

- Betänkande: Borrell Fontelles (A6-0073/2009)

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), *skriftlig*. – (RO) Jag röstade för tilläggsprotokollet till avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Sydafrika, i vilket Bulgariens och Rumäniens anslutning till EU ska beaktas.

Europaparlamentet kommer, till följd av Rumäniens och Bulgariens anslutning till EU, att ge sitt samtycke till förslaget till rådets beslut om ingående av tilläggsprotokollet till avtalet om handel, utveckling och samarbete mellan Europeiska gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan, och Republiken Sydafrika, å andra sidan, med anledning av Republiken Bulgariens och Rumäniens anslutning till Europeiska unionen.

Enligt min uppfattning är det särskilt viktigt att alla avtal med tredjeländer som undertecknats av EU omfattar Rumänien, i egenskap av EU-medlemsstat. Rumänien är medlem i den europeiska familjen med fullständiga rättigheter och måste inkluderas i alla handlingar som är relaterade till EU. Rumänien måste åtnjuta alla rättigheter och skyldigheter som man har i egenskap av EU-medlemsstat.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag lade ned min röst om Josep Borrell Fontelles betänkande om tilläggsprotokollet till avtalet mellan EU och Sydafrika, med anledning av Bulgariens och Rumäniens anslutning till EU. Jag anser faktiskt inte att jag kan ställa mig helt bakom det arbete som min kollega i parlamentet har genomfört.

- Betänkande: Hennis-Plasschaert (A6-0061/2009)

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Tack, herr talman. Det har gjorts stora framsteg sedan Schengenavtalet genomfördes. Fördraget förändrade radikalt livet för många europeiska medborgare i och med att det fokuserades på en ny strategi för gränsförvaltning.

Den nya fasen, som var inriktad på en integrerad strategi för gränsförvaltning, inleddes 2002, vilket ledde till ett gemensamt regelverk, en gemensam samordningsmekanism, operativt samarbete, en gemensam integrerad riskbedömning, utbildad personal och en fördelning av bördor mellan medlemsstaterna under upptakten till en europeisk gränsbevakningsmyndighet.

Nu när detta skede är avslutat är det dags att se framåt för att uppnå en verkligt integrerad gränsförvaltning för att uppfylla de två målen att förbättra säkerheten och att underlätta för tredjelandsmedborgare att resa. I detta syfte är jag för de förslag som lagts fram av kommissionen för parlamentet, varav många redan har tagits upp i mitt betänkande om gemenskapskodexen om gränspassage för personer. I detta fall verkar det enda alternativet vara att fortsätta längs denna väg och att avge ett positivt yttrande om upprättande av ett in- och utresesystem, underlättande av gränspassage för resande och införande av ett elektroniskt system för resetillstånd.

Carlos Coelho (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Medlemsstaterna är fortfarande ansvariga för att kontrollera sina respektive gränser, men det är bara med ett allmänt avtal och en gemensam politik som vi kommer att kunna hantera de grundläggande utmaningar som gränsförvaltning och migrationsflöden utgör.

Ett område utan inre gränser kan inte fungera utan ett delat ansvar och solidaritet i fråga om förvaltningen av de yttre gränserna. Vi får inte glömma bort huvudorsaken till detta: varje dag passerar över 300 miljoner resenärer EU:s yttre gränser.

Med en verkligt integrerad gränsförvaltning måste vi sträva efter två grundläggande mål: att förbättra säkerheten och att underlätta gränspassagen för dem som avser att resa in lagligt och av lagliga skäl.

Vi kan emellertid inte fortsätta att anta olika nya initiativ utan en heltäckande översiktsplan för EU:s gränsstrategi. Det är också viktigt att utvärdera de befintliga systemen för att bedöma om det verkligen finns behov för nya instrument, samt deras genomförbarhet, tillförlitlighet, interoperabilitet och kostnader, och också huruvida skyddet av individens grundläggande rättigheter beaktas i tillräcklig grad.

Gérard Deprez (ALDE), skriftlig. – (FR) Jag stöder Jeanine Hennis-Plasschaerts betänkande om utvecklingen av Europeiska unionens gränsförvaltning.

Ställd inför utmaningen att förbättra den inre säkerheten och samtidigt underlätta resandet för tredjelandsmedborgare har kommissionen föreslagit tre lösningar: införande av in- och utreseregistrering, huvudsakligen för att hantera fenomenet att människor stannar längre än giltighetstiden för deras visum, underlättad gränspassage för resenärer med ärligt uppsåt och införande av ett elektroniskt system för resetillstånd, med det system som funnits i Förenta staterna sedan januari som förebild. Vad gäller det senare vill jag betona vikten av att kommissionen i sin politiska undersökning analyserar effektiviteten, påverkan och den praktiska genomförbarheten hos ett system av denna sort. Vi behöver en objektiv bedömning av dess användbarhet och av dess verkliga, inte bara förmodade, mervärde.

Vi får inte glömma att det finns två förutsättningar för att vi ska kunna införa detta imponerande verktyg: vi måste skynda på genomförandet av andra generationen av Schengens informationssystem för att möjliggöra en biometrisk kontroll av pass och visum, och vi måste undersöka påverkan av detta system på skyddet av personuppgifter för att se till att dessa åtgärder är rimliga.

Carl Lang (NI), skriftlig. – (FR) En sådan sällsynt företeelse förtjänar att uppmärksammas. Detta initiativbetänkande om den framtida förvaltningen av EU:s yttre gränser är rimligt, och det bär spår av en viss realism i och med att det, som ett första skede av en ny granskning av EU:s gränsförvaltning, föreslås en kritisk djupgående analys av de befintliga systemens funktion och effektivitet och hur de interagerar.

Vi kan vara optimistiska utan att vara lättrogna, och sedan kan vi kanske föra en debatt.

Här är två stycken ur texten, bara som ett exempel för att hjälpa oss att förstå inställningen hos författarna av denna text.

I det första stycket erkänner man att "det är svårt att hitta en balans mellan att garantera fri rörlighet över gränserna för ett ökande antal människor och att garantera ökad säkerhet för Europas medborgare ...". Det stämmer, men på ett annat ställe står det att "åtgärder för ökad gränssäkerhet måste gå hand i hand med insatser för att göra resandeströmmarna smidigare och främja rörlighet i en alltmer globaliserad värld".

Graden av schizofreni är bortom allt förstånd.

Roselyne Lefrançois (PSE), skriftlig. – (FR) Jag har, i egenskap av skuggföredragande för detta betänkande för den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet, hyst allvarliga betänkligheter i fråga om användbarheten och effektiviteten hos det in- och utresesystem som nämns i Europeiska kommissionens meddelande. Att införa ett sådant system, som är direkt inspirerat av programmet "US-Visit", skulle innebära att göra enorma investeringar bara för att få mycket osäkra resultat både i fråga om kampen mot olaglig invandring och kampen mot brottslighet. Det är i alla fall vad det amerikanska experimentet visar.

Dessutom utgör de åtgärder som planerats, som grundas på en massiv insamling av personuppgifter, enligt min uppfattning risker för skyddet av privatlivet. Denna ståndpunkt delas av Europeiska datatillsynsmannen.

Antagandet av ett antal av mina ändringsförslag, som syftar till att belysa tveksamheter beträffande behovet av och proportionaliteten hos systemet, och att kritisera det odlande av misstänksamhet som i allt högre grad genomsyrar beslut relaterade till förvaltning av yttre gränser, har gjort att jag stöder betänkandet i plenum.

I en tid då den globala ekonomin har kastats in i en kris finns det utan tvekan andra prioriteringar för den europeiska budgeten.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Initiativbetänkandet om EU:s gränsförvaltning är viktigt, eftersom det kommer att fungera som vägledning för den lagstiftning som EG kommer att lägga fram 2009. Som föredragande för PPE-DE anser jag att det måste finnas ett tydligare stöd i texten för en förberedelse av de kommande stegen i den integrerade gränsförvaltningen.

Vad gäller EU:s in- och utresesystem hade en del av de uppgifter som krävs för att upprätta detta system redan samlats in med system som t.ex. informationssystemet för viseringar, Schengens informationssystem och Eurodac. Kommissionen måste hantera sammankopplingen av dessa system och utvidga deras funktionalitet för att rationalisera kostnaderna.

Alternativet för EU-medborgarna att använda automatiska dörrar som en del av programmet för registrering av resenärer med ärligt uppsåt är välkommet, eftersom det kommer att bidra till att påskynda flödena av resenärer och motverka trafikstockning. Jag föreslog dock att begreppet "resenärer med ärligt uppsåt" skulle ändras till "återkommande resenär" för att övriga resenärer inte ska betraktas som "högriskresenärer".

Det elektroniska systemet för resetillstånd går inte att motivera ekonomiskt. Det är anledningen till att jag har föreslagit att det ska ersättas med en obligatorisk användning av biometriska pass för medborgare från tredjeländer som inte behöver visum för att resa in i EU.

Om EU:s strategiska mål ska kunna uppnås bör kommissionen inte börja utveckla nya verktyg från början förrän de befintliga verktygen fungerar helt och är pålitliga.

Alexandru Nazare (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Säkerheten vid de yttre gränserna är ett område som inte har undersökts i tillräcklig grad, vare sig av oss i Europaparlamentet eller av andra gemenskapsinstitutioner. Jag

stödde detta betänkande eftersom jag verkligen tror att syftet med en bättre identifiering av tredjelandsmedborgare inte bara ligger i att hålla folk utanför EU som inte borde ges tillträde, utan snarare att underlätta tillträde för dem som reser lagligt.

Av alla de nödvändiga rekommendationer och iakttagelser som gjorts i detta betänkande skulle jag särskilt vilja dröja kvar vid hur viktigt det är med en heltäckande plan för gränsförvaltningen. Även om det i nuläget är andra prioriteringar som dikterar de institutionella förändringarna inom EU har det blivit nödvändigt för oss att integrera det stora antalet gränsprogram, både de som föreslagits och de befintliga, för att undvika onödig dubblering och onödiga kostnader.

Jag vill också betona vikten av att samordna denna potentiella plan med erfarenheten och målen från Schengenområdet, vilket är det tydligaste exemplet på den sorts öppna område som vi alla vill ha i Europa. Vi har inget behov av tillfälliga förfaranden, för att inte tala om en mängd oförenliga mekanismer.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för detta betänkande eftersom jag anser att ett avlägsnande av de inre gränskontrollerna inom EU är ett stort steg i den europeiska integrationsprocessen, men det innebär också nya problem som vi måste beakta.

Jag välkomnar rådets initiativ till utarbetande av lagstiftningsförslag för perioden 2009–2010 för att införa ett in- och utresesystem, ett program för registrerade resenärer (RTP) och ett elektroniskt system för resetillstånd (Esta). Även om jag anser att dessa program måste genomföras så snart som möjligt och fungera så effektivt som möjligt måste de förberedas ordentligt.

Hur väl in- och utresesystemet fungerar kommer att vara beroende av både ett utrustnings- och funktionsperspektiv i förhållande till framgången med systemen VIS, SIS II och Eurodac. Enligt min uppfattning är det absolut nödvändigt att utarbeta en heltäckande plan, i vilken en allmän ram för EU:s gränsstrategi fastställs och samordning och samarbete garanteras mellan de olika systemen och de myndigheter som har behörighet på detta område.

Vi måste också beakta erfarenheterna på detta område i USA. Jag håller med författaren om att ett program som US-Visit kan fungera ur teknisk synvinkel och att programmet därför inte per definition är något hinder för ett smidigt passagerarflöde.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Ett rättssystem som är sårbart för bedrägeri, svårt att införa och ofta inte tillämpas uppmanar till överträdelse av – eller helt enkelt till okunnighet om – lagen. Med hänsyn till den information som finns tillgänglig får man dra slutsatsen att detta är en av svårigheterna med den skiljaktiga lagstiftningen om invandring i Europa. Det är ett känt faktum att den avskräckande effekten hos en lagstiftning beror mer på hur troligt det är att den kommer att tillämpas än på de sanktioner som den innehåller. Dessa angelägenheter innebär ett erkännande av behovet av att de europeiska myndigheterna ska samarbeta i fråga om att tillämpa den befintliga lagstiftningen och om att försöka anpassa den rättsliga ramen till den verklighet som beskrivs i olika betänkan.

Slutligen måste det betonas, i både solidaritetens och det rättvisa rättssystemets namn, att det finns behov av att beakta den börda som det innebär för de aktuella medlemsstaterna att förvalta yttre gränser.

Bogusław Rogalski (UEN), skriftlig. – (PL) Jag röstade för detta betänkande om nästa steg i EU:s gränsförvaltning. Jag vill dock uppmärksamma er på ett antal viktiga aspekter som bör beaktas i framtiden.

Ett område utan inre gränser kommer inte att fungera om det inte föreligger något ansvar för att förvalta dessa gränser. I detta avseende utgör en ökad gränskontroll, som borde fortskrida jämte en förbättring av den fria rörligheten för personer i ett alltmer enat Europa, en viktig del. Det ultimata målet borde dock vara att finna en balans mellan att garantera fri rörlighet för personer och ge Europas medborgare större säkerhet.

Nyckelfaktorn borde vara en strategi som baseras på målet att skydda privatlivet på ett sådant sätt att resenärers personuppgifter inte missbrukas och resenärerna själva ska ha förtroende för de myndigheter som hanterar dessa uppgifter. Användningen av personuppgifter är gynnsam för allmänhetens säkerhet. Vi får emellertid inte glömma att allmänhetens förtroende för myndigheternas verksamhet måste utgöra grunden för all lagstiftningsverksamhet på detta område. För att vi ska uppnå detta måste personuppgifter skyddas ordentligt och övervakas på ett korrekt sätt.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman! Jag kommer att stödja Jeanine Hennis-Plasschaerts betänkande om den viktiga frågan om utvecklingen av Europeiska unionens gränsförvaltning och motsvarande erfarenheter från tredjeländer. Jag håller med föredraganden om att det är absolut nödvändigt att utvärdera

och bedöma befintliga åtgärder inom ramen för gränsförvaltning innan man investerar ytterligare resurser och utvecklar de system som kommissionen verkar föredra, nämligen ett in- och utresesystem för alla tredjelandsmedborgare, ett program för registrerade resenärer (RTP), som också står öppet för dem, och en ram för utveckling av lokala system för registrerade resenärer och automatisk gränskontroll. Dessa förfaranden har stor potential, men det måste betonas, och i detta avseende välkomnar jag föredragandens arbete, att en garanti för skydd av personuppgifter och utveckling av en minimalt inkräktande teknik i fråga om sekretess och slutligen, inte att förglömma, en noggrann kostnads- och intäktsanalys måste prioriteras.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) Med tanke på betydelsen av fri rörlighet inom det europeiska projektet har syftet med de åtgärder som antagits under årens lopp varit att minska kontrollerna vid de inre gränserna. Dessa åtgärder måste emellertid avspeglas genom åtgärder för skärpta kontroller vid de yttre gränserna.

I en situation där, t.ex. under 2006, upp till 8 miljoner olagliga invandrare registrerades i EU anser jag att kommissionens initiativ att införa ett in- och utresesystem, ett program för registrerade resenärer och ett elektroniskt system för resetillstånd under perioden 2012–2015 är nödvändigt. Ett europeiskt område utan gränser, något som gått från önskan till verklighet, fungerar bara om vi tar ett gemensamt ansvar och om vi visar solidaritet vid förvaltningen av de yttre gränserna, en uppgift där de medlemsstater som ligger vid EU:s gränser, däribland Rumänien, kommer att spela en betydelsefull roll.

Vi får emellertid inte glömma att det redan finns system för gränskontroll, bland annat Eurosur och Frontex. Det är därför av avgörande betydelse i fråga om deras funktion att bedöma i vilken utsträckning det nya initiativet kan komplettera dem utan att vi riskerar dubblering. Vidare måste vi ständigt fokusera på att respektera rätten till privatliv och på att utveckla en ny, mindre inkräktande teknik.

Daniel Stroj (GUE/NGL), skriftlig. – (CS) Jag vill först och främst säga att jag inte alls håller med om en av slutsatserna i betänkandet, nämligen att ett av den europeiska integrationens viktigaste resultat är att de inre gränskontrollerna inom EU har tagits bort. Borttagandet av gränskontroller är bara en oundviklig följd av det europeiska nyliberala projektet och det stora intresset i EU för fri rörlighet av kapital, varor och personer (med andra ord arbetstagare). EU borde först och främst försöka notera framsteg på områdena för fred och socialpolitik, men tyvärr är framstegen på dessa områden naturligtvis alltid mycket färre.

I betänkandet tas också för givet att vi borde kopiera de system som införts i USA på området för förvaltning av EU:s yttre gränser. Detta är orimligt, med tanke på den mycket verkliga och strängt upprätthållna "järnridån" mellan USA och Mexiko. Vad gäller EU:s yttre gränser vill jag också betona att den senaste tiden i Europa tydligt har visat att politiska och sociala problem inte kan lösas med hjälp av polisiära åtgärder eller rutinåtgärder.

- Betänkande: Lehne (A6-0040/2009)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström och Åsa Westlund (PSE), skriftlig. – Vi svenska socialdemokrater i Europaparlamentet avser med denna röstförklaring förklara varför vi valde att rösta för Klaus-Heiner Lehnes betänkande om gränsöverskridande flyttningar av bolagssäten. Vi tycker att det är ett viktigt komplement till Lehne-betänkandet om en stadga för europeiska privata aktiebolag.

Vi anser att bristen på ett gemensamt regelverk för flyttningar av bolagssäten innebär problem för företag som vill flytta över gränserna på den inre marknaden, då företag idag tvingas träda i likvidation och därmed avvecklas för att kunna flytta sitt huvudsäte. Vi anser också att det är bra att Europaparlamentet föreslår att flytt av bolagssäte inte får innebära att rättsliga, sociala eller skattemässiga förhållanden kringgås. Vi välkomnar också att Europaparlamentet betonar att en flytt av bolagssäten bör vara skatteneutral.

Vi delar dock inte alla slutsatser som utskottet dragit i samband med diskussionerna av betänkandet. T.ex. anser vi att skrivningen i skäl G om att Europaparlamentet inte kan meddela lagstiftning i strid med EG-domstolens praxis. Vi vill påpeka att det är Europaparlamentet som tillsammans med rådet stiftar lag och det sedan är EG-domstolens sak att tolka den stiftade lagen, inte tvärtom. Vi skulle helst också ha sett att betänkandets formulering, "Europaparlamentet betonar de positiva effekterna av skattekonkurrens för den ekonomiska tillväxten i ljust av Lissabonstrategin", ströks.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstade mot Klaus-Heiner Lehnes betänkande om gränsöverskridande förflyttningar av bolagssäten. Jag anser att gränsöverskridande förflyttningar inte bör betraktas som en central faktor för fullföljandet av den inre marknaden utan – vilket ofta är fallet – som ett sätt att undvika nationell lagstiftning inom olika områden (inte minst beskattning).

Jag är därför kritisk mot det här betänkandet eftersom det finns en reell risk att gränsöverskridande förflyttningar av bolagssäten kommer att innebära att företagen kan kringgå de rättsliga, sociala och skattemässiga kraven i EU.

- Betänkande: Catania (A6-0050/2009)

Adam Bielan (UEN), skriftlig. – (PL) Herr talman! Jag stödde Giusto Catantias betänkande. Enligt min mening måste vi se över Dublinförordningen så att det land som ska behandla och fatta beslut om en asylansökan tar hänsyn till den asylsökandes enskilda behov. Vi måste betona de asylsökandes integration i deras nya miljö och se till att de får möjlighet att lära sig språket i det land där de bor eftersom det kommer att öka deras möjligheter att assimileras i den nya kulturen.

Guy Bono (PSE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för det här initiativbetänkandet av den italienska ledamoten Giusto Catania från gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster om framtiden för det gemensamma europeiska asylsystemet.

Texten i betänkandet fokuserar på situationen för asylsökande. De asylsökandes öde kan verkligen liknas vid ett lotteri beroende på i vilket land de hamnar, och villkoren för deras kvarhållande är ibland nått och jämnt uthärdliga. Situationen rör framför allt gränsländerna, men den måste beaktas på EU-nivå. De asylsökandes grundläggande rättigheter står på spel och även vissa länders kapacitet att klara av migrationstrycket. Det handlar om ett gemensamt ansvar.

Betänkandet ger på ett förtjänstfullt sätt en tydlig redovisning av situationen och beskriver i samband med denna debatt de utmaningar EU kommer att ställas inför.

Genom min röst förenar jag mig med de franska socialisterna och förkastar en situation som inte längre är godtagbar och som EU, som demokratisk institution och försvarare av mänskliga rättigheter, måste åtgärda.

Martin Callanan (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag är emot att man börjar införa en gemensam invandrings- och asylpolitik i Europa. Jag anser att ett harmoniserat asylsystem kommer att undergräva Storbritanniens suveräna rätt att självt bestämma vem som ska få och vem som inte ska få söka asyl i mitt land. Dessutom menar jag att ett gemensamt asylsystem kommer att försvaga möjligheten för de brittiska medborgarna att ställa de ministrar och parlamentariker de valt till svars.

Jag accepterar att utvecklade länder som mitt eget har ett humanitärt ansvar i förhållande till människor från tredje världen som ställts inför eller som kommer att ställas inför förföljelse, tortyr eller döden om de skulle återvända. Jag är dock oroad över att man genom att ta bort Storbritanniens självständiga möjlighet att övervaka och reglera alla asylsökande eventuellt gör oss än mer sårbara för terroristattacker.

Gérard Deprez (ALDE), skriftlig. – (FR) Jag stöder Giusto Catantias betänkande om framtiden för det gemensamma europeiska asylsystemet.

Alla politiska flyktingar har rätt att resa in i Europeiska unionen och att bo på EU:s territorium när deras status har erkänts. Olyckligtvis tillämpas denna rättighet inte enhetligt av medlemsstaterna i nuläget: erkännandet av denna status kan variera från 0 till 90 procent mellan olika medlemsstater.

Om vi ska etablera en enhetligt hög skyddsnivå över hela unionen måste vi snabbt kunna införa ett antal faktorer. Till dem tillhör införande av ett enda förfarande för asylansökningar och enhetliga normer för flyktingstatus, införande av en rättslig och effektiv solidaritetsmekanism mellan medlemsstaterna – några länder översvämmas av ansökningar medan andra kommer lindrigare undan – förbättrade mottagningsvillkor för asylsökande, i synnerhet för minderåriga, minskad tillämpning av kvarhållning och inrättande av en europeisk byrå för samarbete i asylfrågor.

Detta är vad som står på spel i hela det "asylagstiftningspaket" som vi precis har börjat se över så här i slutet av denna valperiod.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Tanken bakom Giusto Catantias betänkande är att personer som söker internationellt skydd undantagslöst ska klassas som personer med ärligt uppsåt, men alla vet att asyl ofta inte är något annat än ett svepskäl som används av blivande ekonomiska invandrare för att de inte ska avvisas. Medlemsstaterna å sin sida slår efter vad som påstås dövs till för deras nöd, de är förtryckande och agerar för långsamt när det gäller att fatta beslut. Det är emellertid ingen som påpekar att det är missbruket av förfarandet för illegitima ändamål som orsakar fördröjningarna av bedömningen av äkta asylansökningar.

Det är utan tvivel en sådan inledning som har gett upphov till vissa av betänkandets förslag, som t.ex. förslagen att det land som ska ta ställning till en asylansökan bör ta hänsyn till den asylsökandes olika behov, att detta land i slutändan bör fastställas av ett europeiskt organ, att sökande borde ha samma rättigheter som varaktigt bosatta, att det borde råda fri rörlighet för dem inom Europas territorium osv.

Vi håller med om att det finns behov av samarbete med de europeiska länder som befinner sig i frontlinjen för migrationsflödena på grund av sitt geografiska läge och som har svårt att hantera dessa flöden, men detta får absolut inte leda till en europeisk politik i vilken man talar om för staterna vilka de måste ta emot på sitt territorium, utifrån infall från asylsökande och en överstatlig förvaltning.

Louis Grech (PSE), skriftlig. – (EN) Vi instämmer i kompromissbetänkandets huvudbudskap och röstar därför för det. Vi instämmer dock inte i vissa klausuler, t.ex. de som handlar om kvarhållande. Jag menar att de inte fullt ut återspeglar och ger en exakt tolkning av den komplexa och svåra situation som små medlemsstater som Malta befinner sig i.

Malta ställs inför ett oproportionerligt inflöde av illegala invandrare i förhållande till landets geografiska begränsningar (316 kvadratkilometer), lilla befolkning (400 000 personer) och andra begränsade resurser (administrativa, ekonomiska, etc.), vilket man måste ta hänsyn till när man reglerar, debatterar eller lagstiftar i den här frågan.

Carl Lang (NI), skriftlig. – (FR) I verkligheten finns det bara ett syfte med denna önskan att skapa ett gemensamt europeiskt asylsystem, och det är att ge EU:s medlemsstater det rättsliga valet att ta emot så många potentiella invandrare som möjligt, på ett mindre komplicerat sätt och utan sådana restriktioner som ansetts vara meningslösa och strida mot de mänskliga rättigheterna.

Europa har på så sätt bekräftat sin ställning som värd för alla invandrare, och man har lagt stor betoning på att principen om "non-refoulement" måste respekteras fullt ut och på den skyldighet att hjälpa som fastställs i FN:s havsrättskonvention.

Därför – och detta är verkligen begripligt för dessa personer som är för invandring – leder det enkla faktum att varje enskild medlemsstat fortfarande är suverän och har sitt eget förfarande i fråga om asyl oundvikligen till skillnader i beviljande av asylansökningar, och är alltså ett hinder för det allmänna erkännandet av asylsökande.

Med nästan 26 miljoner internflyktingar och över 12 miljoner flyktingar i världen ska vi inte försöka finna fler lösningar i fråga om mottagning, för det kommer aldrig att vara tillräckligt för att hantera den kraftiga ökningen av efterfrågan, utan snarare tillåta och uppmuntra dessa personer att stanna i sina egna länder och finna arbete och slå sig ned med sin familj där.

Jean-Marie Le Pen (NI), skriftlig. – (FR) I betänkandet av den kommunistiske ledamoten Giusto Catania rekommenderas ett upprättande av en europeisk invandringsvänlig politik.

Han vill i själva verket, under förevändning att försvara de mänskliga rättigheterna, omvandla Europa till ett öppet samhälle som är berett att ta till sig all världens elände.

I detta syfte föreslår han att från toppen och nedåt harmonisera asyllagstiftningen och principen om "non-refoulement", att undvika kvarhållning och till och med att utvidga direktivet om varaktigt bosatta tredjelandsmedborgares rättsliga ställning till flyktingar.

Catania låtsas ha glömt att de flesta av de olagliga invandrare som kommer till Europa – 75 000 av dem bara till Medelhavskusten 2008 – inte är politiska flyktingar utan ekonomiska flyktingar som flyr fattigdomen i sitt hemland.

Detta missbruk av asylrätten, som strider mot Genèvekonventionen, nämns inte någonstans i betänkandet, och det finns en anledning till det: det är praktiskt att få "den vite mannen" att känna sig skyldig genom att påminna honom om att han var en fruktansvärd kolonialist och att han nu måste betala för detta i ordets mest omfattande bemärkelse. Det är svårt att ta död på sägner.

Genom att försöka omvandla asyllagstiftningen till ett vanligt invandringsområde banar Catania väg för en rad missbruk och förvandlar olagliga invandrare till syndabockar.

Jörg Leichtfried (PSE), skriftlig. – (DE) Jag välkomnar det faktum att kommissionen har föreslagit att införa en bestämmelse om att uppdatera EU:s asyllagstiftning, eftersom det finns ett stort behov av detta med tanke på de rådande omständigheterna. Antalet flyktingar ökar ständigt, och det går inte längre att hantera

situationen med hjälp av de befintliga bestämmelserna och direktiven om asyl. Därför anser jag att det är nödvändigt att kommissionens reformer genomförs så snart som möjligt, och jag vill kategorisera följande punkter i dessa reformer som särskilt viktiga.

Vi måste ha ett gemensamt asylsystem, som leder till "enhetliga och rimliga tidsfrister".

Flyktningarnas rättigheter måste stärkas – flyktingar kan till följd av sin status som särskilt "skyddsbehövande" av principskäl arresteras.

Gränskontrollerna måste vara enhetliga, så att personer som har rätt till internationellt skydd kan få förenklat tillträde.

Dublingsystemet som gäller nu, som innebär att asylsökandenas önskemål, t.ex. deras val av europeiskt land, inte kan beaktas, måste revideras så att personer som får erkännande som särskilt skyddsbehövande också kan bo i ett annat EU-land.

De enskilda medlemsstaterna måste alltid bevara möjligheten att fatta oberoende beslut om vem och hur många personer man vill ta emot, och varför.

Jag stöder kommissionens förslag och initiativbetänkandet, men jag vill återigen påpeka att det krävs ett snabbt och enhetligt genomförande i denna fråga.

Erik Meijer (GUE/NGL), skriftlig. – (NL) Herr talman! Jag röstar mot Giusto Catanias förslag i dag om framtiden för det gemensamma europeiska asylsystemet. Mitt parti, det nederländska socialistiska partiet, tror inte på att en harmonisering av asylpolitiken och en utstyrning av en byrå som ska styra den i framtiden skulle leda till en jämnare fördelning av antalet asylansökningar mellan de olika medlemsstaterna. Antalet asylansökningar beror i högre grad på närvaron av familjemedlemmar och bekanta i vissa medlemsstater, som lockar nya asylsökande.

Jag anser också att en harmonisering skulle leda till en asylpolitik av lägre kvalitet i länder där denna politik är relativt välreglerad i nuläget, eftersom medlemsstaterna skulle använda denna standardisering till att finna lägsta möjliga nivå. En sådan kapplöpning där underbuden avlöser varandra tills botten är nådd är inte önskvärd, utan skulle i slutändan bara drabba asylsökandena. Även om jag uppskattar Catanias ansträngningar så kan jag inte stödja hans slutsatser i denna fråga.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Även om det är viktigt att samarbeta i asylfrågor med tanke på de massiva flyktingströmmarna ställer jag mig tveksam till hur förnuftigt det är att upprätta en europeisk byrå för stöd till samarbete i asylfrågor. Ytterligare uppgradering kan skapas utan att en sådan byrå behövs, medan vissa av de åtgärder som planeras faller inom andra organisationers behörighet, som t.ex. Frontex. Det är absolut inte acceptabelt att denna nya byrå ska utarbeta riskanalyser som medlemsstaterna sedan ska tvingas använda, vilket skulle innebära att den skulle fastställa det antal asylsökande som medlemsstaterna måste ta emot. Detta är ett djupgående intrång på medlemsstaternas suveränitet, och den enda rimliga reaktionen är att förkasta det.

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Även om orsakerna till att någon beslutar sig för att emigrera i vissa fall kan likna de orsaker som driver personer att söka asyl måste det göras tillräcklig skillnad mellan de två systemen, både i rättsligt hänseende och vad gäller administrativa förfaranden.

Med denna viktiga reservation i åtanke är en punkt som måste beaktas den att beslut som fattas i en medlemsstat kan få följder för en annan medlemsstat, eftersom gränserna i själva verket är öppna inom Schengenområdet. Samtidigt kan Europa ses som en helhet i en asylsökandes ögon som betraktar "Europeiska unionen" som ett enhetligt område som, i dennes ögon, är motsatsen till den fara som denne flyr ifrån. Slutligen kommer det att vara svårt för en asylsökande som flyr från ett verkligt hot mot dennes liv att välja första inreseland i Europa och att gå igenom det administrativa förfarande som är nödvändigt och som krävs av en asylsökande. Alla dessa överväganden gör samordning och samarbete mellan medlemsstater nödvändigt, utan att det ska innebära att asyl ska bli ett alternativt sätt att vinna inträde till invandring på eller, i ännu mindre grad, ett sätt att ta sig runt den illegalitet som kännetecknar vissa migrationsflöden.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman! Det är inte många punkter i Giusto Catanias betänkande om framtiden för det gemensamma europeiska asylsystemet som jag kan instämma i, och av den anledningen måste jag rösta mot det. Även om jag håller med Catania om att asylsystemet är en avgörande del av demokratin och skyddet av de mänskliga rättigheterna, så är det absolut nödvändigt att undvika allt slags missbruk av det om vi vill garantera att det ska få finnas kvar.

I detta syfte skulle det vara mer önskvärt att bygga ett "rättigheternas Europa" i stället för ett gemensamt asylsystem i Europa och ett "Europa för asylsökande", för att använda orden i europeiska pakten för invandring och asyl, som antogs av Europeiska rådet i oktober förra året. Detta innebär ett Europa som bekämpar de bakomliggande orsakerna till den ökning av antalet flyktingar som föredraganden pekat på, ett Europa som tar på sig en starkare internationell roll för att lösa konflikter i vissa länder, som utövar påtryckningar på ett mer beslutsamt sätt för att garantera respekt för värdighet, människoliv och grundläggande friheter där denna inte redan finns. Att bekämpa effekterna av dessa allvarliga brott mot rättigheter är inte, och kommer aldrig att bli, någon effektiv lösning på det underliggande problemet, för vilket andra instrument borde användas.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Under senare år har antalet flyktingar i EU ökat till 12 miljoner, utöver 26 miljoner internflyktingar.

Det behövs en gemensam europeisk asylpolitik, eftersom asylpolitiken i de 27 EU-medlemsstaterna skiljer sig för mycket åt – vilket i praktiken innebär ett spel med människors framtid, och det är absurt. Under den första fasen (1999–2005) försökte EU harmonisera medlemsstaternas politiska strategi utifrån gemensamma miniminormer. Under den andra fasen har man arbetat på ett gemensamt asylförfarande och en enhetlig status för dem som beviljas asyl eller subsidiärt skydd.

I det betänkande som vi ska anta i dag välkomnas inrättandet av en europeisk byrå för stöd till samarbete i asylfrågor, men man beklagar den långsamma utvecklingen i fråga om att genomföra den andra fasen. Denna långsamma utveckling är naturligtvis en följd av att Lissabonfördraget inte har trätt i kraft. Jag stöder kravet på förbättring av den befintliga lagstiftningen med avseende både på direktivet om asylförfaranden, direktivet om miniminormer för mottagande av asylsökande i medlemsstaterna och direktivet om miniminormer för medlemsstaternas förfaranden för beviljande eller återkallande av flyktingstatus.

Betänkandet har mitt stöd, och det är viktigt att det införs en skyddsstandard för flyktingar och att alla medlemsstater visar solidaritet när det gäller att axla sitt ansvar och samarbeta på ett målmedvetet sätt.

- Betänkande: Stauner (A6-0022/2009)

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman! Jag röstade för Gabriele Stauners betänkande om kommissionens handlingsplan för en integrerad ram för intern kontroll. Principerna för en sund ekonomisk förvaltning samt öppenhet och insyn i budgeten är grundläggande, inte bara för att få en positiv revisionsförklaring från Europeiska revisionsrätten genom en förenklad lagstiftning om kontroller och en resulterande potentiell minskning av åtföljande kostnader, utan också, på medellång sikt, för att på ett effektivare sätt övervaka användningen av de resurser som Europeiska unionens medborgare utgör och, som ett resultat, öka legitimiteten hos EU:s åtgärder. Av den anledningen anser jag att det är av grundläggande betydelse att inleda ett samarbete med medlemsstaterna och med oberoende revisionsinstitutioner, som föredraganden för övrigt redan har påpekat.

- Betänkande: Medina Ortega (A6-0058/2009)

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Domstolarna arbetar allt oftare med internationell och gränsöverskridande bevisning. Sådana fall kan handla om österrikiska medborgare som råkar ut för en olycka i Tyskland, defekta varor eller tjänster som införskaffats från en annan medlemsstat, vittnen som bor i andra änden av EU eller svarande som flyttar utomlands. Rätten till rättslig prövning får absolut inte upphöra bara för att bevisningen finns utanför den medlemsstat där domstolen i fråga är belägen. Personerna på ort och ställe säger att det precis som tidigare finns olösta frågor i samband med gränsöverskridande bevisupptagning i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur. Eftersom det fortfarande krävs en lösning på dessa frågor har jag röstat för detta betänkande.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman! Jag röstade för Manuel Medina Ortegas betänkande om samarbete mellan medlemsstaternas domstolar i fråga om bevisupptagning i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur. Det är tydligt att vi bör stödja direkta kontakter och fullständigt samarbete mellan domstolar för att främja effektivitet och på så sätt undvika onödigt slöseri med tid och pengar. Dessutom bör framför allt informationsteknik användas i högre grad, med säker e-post och videokonferenser, eftersom dessa samtidigt är effektivare i fråga om resultat, och mer kostnadseffektiva. Slutligen håller jag med föredraganden när han välkomnar det som utträttas i frågan inom ramen för e-juridikprogrammet.

- Betänkande: Doorn (A6-0014/2009)

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman! Jag röstade för Bert Doorns betänkande om genomförande av direktiv 2006/43/EG om lagstadgad revision av årsbokslut och sammanställd redovisning. Jag håller fullständigt med om att det är nödvändigt att uppmana kommissionen att i nära samarbete med medlemsstaterna främja nationella kvalitetssäkringsstrukturer, som garanterar extern kvalitetssäkring för revisionsföretag. Jag anser vidare att det är rätt och nödvändigt att övervaka och rapportera om i vilken utsträckning direktivets mål har uppfyllts, eller förväntas uppfyllas.

- Betänkande: Gibault (A6-0003/2009)

Robert Atkins (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Konservativa brittiska parlamentsledamöter är för lika behandling av män och kvinnor och lika tillgång till alla delar av samhället, inklusive scenkonsten. Utifrån detta har vi ställt oss bakom det här betänkandet i dag.

Vi vill dock att det förs till protokollet att vi inte är för konceptet med kvoter som t.ex. framgår av punkt 12 i betänkandet.

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Tack, herr talman! Jag röstade för detta betänkande. Här är vi nu återigen, några dagar efter internationella kvinnodagen, och diskuterar social ojämlikhet mellan könen. Till och med inom scenkonsten förekommer detta problem, vilket kommissionen tydligt belyser.

Över hela sektorn för scenkonst kämpar kvinnor fortfarande för att få en lika framträdande roll som männen, de når sällan ansvarfulla befattningar inom stora kulturorganisationer och har ofta lägre lön än sina manliga kolleger. I synnerhet de atypiska arbetstider som hänger ihop med utövande av konst gör det svårt att förena en kvinnas roll som arbetstagare, hustru och mor, vilket ofta tvingar kvinnor att välja mellan karriär och familj.

Jag vill sammanfattningsvis betona behovet av att en jämn könsfördelning garanteras i beslutsfattande och rådgivande organ som deltar i beslut om rekrytering, befordran, belöningar och finansiering samt i andra branscher inom denna sektor, för införande av en statistisk övervakning för att producera komparativa analyser av kvinnors arbetssituation i de olika medlemsstaterna.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för betänkandet om lika behandling av män och kvinnor och lika tillgång till scenkonsten på grund av de ständiga skillnader i fråga om yrkesutsikter och möjligheter som råder mellan kvinnor och män inom scenkonsten. Det finns också ett absolut behov av att börja tillämpa den demokratiska idén "lika lön för lika arbete", vilket fortfarande inte sker inom konsten, och inte heller inom många andra sektorer.

Martin Callanan (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Scenkonsten har blomstrat i tusentals år och i alla samhällen på jorden. Därför finns det skäl att fråga sig varför EU har behov av att styra en sektor som annars blomstrar just för att den i stort sett är fri från inflytande från Bryssel.

Jag tycker inte att det är min sak som parlamentsledamot att berätta för dem som arbetar med scenkonst hur de ska sköta sina egna angelägenheter. Jag menar tvärtom att det är min uppgift att se till att scenkonstnärer och organisationer som arbetar med scenkonst står så fria som möjligt från välmenta, men malplacerade och naiva initiativ av det här slaget.

Jag är för en jämlik behandling av män och kvinnor inför lagen. Jag anser dock inte att politisk påverkan ska störa konstnärliga beslut. Parlamentet tog tydligt ställning när det gällde reaktionerna på de teckningar av profeten Muhammed som publicerades i danska tidningar. Jag är rädd för att om vi undergräver den konstnärliga friheten så undergräver vi också värden som yttrandefriheten.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi röstade för detta betänkande eftersom graden och fortlevandet av orättvisorna mellan män och kvinnor inom scenkonsten och deras påverkan på samhället som helhet understryks i det. Dessutom betonas den absoluta nödvändigheten av att främja och uppmuntra kvinnors tillträde till alla de konstnärliga yrken inom vilka de fortfarande utgör en minoritet.

Andelen kvinnor som arbetar som konstnärer och inom den officiella konstsektorn är väldigt liten, vilket betonas i betänkandet. Kvinnor är också underrepresenterade på ansvarsfulla befattningar i kulturorgan och vid akademier och universitet med konststudier.

Det är anledningen till att vi ställer oss bakom många av de förslag som lagts fram här, där behovet betonas av främjande av kvinnors tillträde till alla de konstnärliga yrken och all annan yrkesverksamhet som är knuten till scenkonst inom vilka de fortfarande utgör en minoritet. Medlemsstaterna bör också uppmuntras att undanröja alla eventuella hinder för kvinnors tillträde till chefsbefattningar inom kulturorganisationer samt vid akademier och universitet.

Vi vill också betona att diskrimineringen av kvinnor hindrar utvecklingen inom kultursektorn genom att beröva den talanger och kompetens. Vi håller också med om att begåvningar behöver möta publiken för att få erkänsla.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – I Junilistan står vi självklart för likabehandling, lika lön för lika arbete och den grundläggande principen om jämställdhet mellan kvinnor och män. Därför har vi röstat för detta betänkande.

Det är emellertid en ja-röst med ett tydligt förbehåll. Vi motsätter oss att Europaparlamentet ska försöka bestämma hur de enskilda medlemsstaterna exempelvis ska strukturera sin nationella barnomsorg eller tillämpa kvotering.

Föreliggande betänkande är ett typiskt exempel på den klåfingrighet och regleringsiver som utmärker Europaparlamentet. Istället för att fungera som forum för de angelägna utmaningar som förutsätter gränsöverskridande samverkan, försöker man ideligen lägga sig i frågor som är och ska förbli nationella angelägenheter.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Det här betänkandet fokuserar på den bristande jämställdheten vad gäller karriärmöjligheter och andra möjligheter för kvinnor och män inom scenkonsten. Jag stöder detta betänkande som uppmanar medlemsstaterna att vidta tydliga åtgärder för att uppmuntra och främja kvinnors karriärmöjligheter i de fall då de är underrepresenterade.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag anser att ojämlikhet mellan könen inte ska vara en del av vår verklighet. I vår civiliserade värld måste orättvisor mellan män och kvinnor, mellan majoriteter och minoriteter, utplånas. Europaparlamentet måste följa sin tidigare lagstiftning och bevara den universella solidariteten. Det måste finnas en jämn könsfördelning i den beslutsfattande processen inom scenkonsten och på många andra områden. För att kunna lyfta fram de verkliga talangerna, de duktigaste scenkonstnärerna och de mest förtjänta sökandena måste kvinnor få samma ställning som män inom samma områden. När män gynnas framför kvinnor eller tvärtom måste seriösa åtgärder vidtas och ett hållbart skyddssystem finnas som gör att dessa orättvisor upphör. EU tolererar inte att man missgynnar en grupp utifrån kön eller någon annan egenskap, och det är vår plikt att se till att detta är tillämpligt inom hela scenkonstens område (och även inom andra områden). Därför är det min och PPE-DE-gruppens plikt att stödja all lagstiftning som främjar jämställdhet, åtgärdar oförrätter och skapar en bättre balans mellan könen.

Maria Petre (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för detta betänkande, och samarbetet mellan Claire Gibault och mig fungerade mycket bra. Vi får inte glömma att kvinnor som är aktiva inom scenkonsten fortfarande är underrepresenterade i allmänhet, och framför allt på chefsbefattningar på detta område. Vi får inte heller glömma att vi talar om ett känsligt område med en stor multiplikatoreffekt, där kraftfulla budskap förmedlas till publik och samhälle. Det finns inte tillräckligt med daghem. Dessutom är arbetstiderna inom scenkonsten långa och atypiska. Om dessa aspekter förbättras så kan det mål som föreslås i betänkandet, med en representationsnivå på 30 procent inom kultursektorn, uppnås.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman! Jag röstade för Claire Gibaults betänkande om lika behandling av män och kvinnor och lika tillgång till scenkonsten. Jag ställer mig bakom målen med Gibaultbetänkandet: att konstatera hur identiteter skapas på det sociala och det kulturella planet på området för scenkonst och att lägga fram förslag till lösningar som skulle kunna korrigera obalansen i rådande ojämlika situationer. All den tillgängliga kompetens som kan bidra till sektorns välmående och till mäns och kvinnors personliga utveckling borde utnyttjas. Slutligen anser jag att det är absolut nödvändigt att mycket snabbt finna lösningar för att öppna daghem inom kulturföretag, med öppettider som anpassats till tidpunkten för repetitioner och föreställningar.

- Betänkande: Schwab (A6-0482/2008)

Adam Bielan (UEN), skriftlig. – (PL) Herr talman! Jag stöder Andreas Schwabs betänkande om koldioxidutsläpp och förbättrad vägsäkerhet. Insatserna för att minska koldioxidutsläppen får inte skymma andra lika viktiga aspekter av fordons utformning och påverka vägsäkerheten i negativ riktning. Jag anser

att om vi främjar och investerar i framväxten av en innovativ europeisk fordonsindustri kommer vi effektivt att kunna skydda arbetstillfällena i den här sektorn som drabbats hårdast av finanskrisen.

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Nu finns det ny teknik tillgänglig som kan leda till en dramatisk förbättring av fordonssäkerheten (t.ex. elektroniska stabilitetskontrollsystem) och till en minskning av koldioxidutsläppen (t.ex. däck med lågt rullmotstånd), om sådan teknik införs som standardssystem på nya fordon.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Parlamentsledamot Andreas Schwab har lagt fram ett betänkande som har som mål att öka fordonssäkerheten genom att införa strängare krav på säkerhetsåtgärder för biltillverkare. Alla nya fordon som tillverkas inom EU ska uppfylla de tekniska kraven och åtgärderna som syftar till att minska deras miljöpåverkan, minska störande buller och öka fordonens trafiksäkerhet. Förordningen innehåller en kombination av tekniska framsteg och framsteg inom fordonsproduktionen i Europa och en högre säkerhetsnivå som konsumenterna i Europa har rätt att förvänta sig. Dessa innovationer kommer att bidra till att minska koldioxidutsläppen, bränsleförbrukningen och störande buller.

Jag är mycket glad att kunna stödja detta betänkande som kommer att gynna oss alla.

Astrid Lulling (PPE-DE), skriftlig. – (DE) Jag röstade för detta betänkande, eftersom konsumenterna behöver och vill ha säkrare och mer miljövänliga fordon. Vad gäller fordonssäkerhet välkomnar jag särskilt den obligatoriska installationen av elektroniska stabilitetskontrollsystem i personbilar, från och med dem som tillverkas så tidigt som 2011.

Vad gäller däck anser jag att det är mödan värt att försöka minska koldioxidutsläppen genom att använda bättre däck med lägre rullmotstånd och att införa elektroniska system för övervakning av däcktryck. Minskningen av koldioxidutsläppen får emellertid inte ske på bekostnad av däcksäkerheten, dvs. väggreppet vid vått väglag.

Det gläder mig också att de befintliga lagren inte måste tas bort från marknaden inom 12 månader – vilket var den ursprungliga planen – utan i stället först 30 månader efter införande av en ny standard. På så sätt kan man undvika att däcklager behöver förstöras, vilket skulle orsaka ytterligare skada på miljön. Dessutom ger vi våra leverantörer, som drabbats hårt av den ekonomiska krisen, en tillräckligt lång övergångsperiod för att ge sig i kast med den höga kravnivån.

Adrian Manole (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Alla människor på denna planet som är medvetna om betydelsen av den globala uppvärmningen kan agera för att stoppa utvecklingen av denna process som utgör en fara för jorden. När det gäller förare och de fordon som de kör fastställs dessa ansträngningar i det betänkande som vi röstat om i dag.

"Miljövänlig körning" innebär att minska bränslekonsumtionen. EU förespråkar en eventuell minskning av dessa kostnader med 20 miljarder euro till 2010. Man förespråkar också en eventuell minskning av koldioxidutsläpp med 50 miljoner ton. Det säger sig självt att effekterna av dessa åtgärder kommer att framgå först på lång sikt. Det hjälper dock att ett genomförande av dem sker ett år efter kommissionens förslag.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag stöder denna förordning, som kommer att göra bilarna och vägarna säkrare genom att man inför ny teknik. Det handlar bland annat om system för övervakning av däcktryck, krav på väggrepp vid vått väglag och varningssystem vid avvikelse ur fil. Förslagen i det här betänkandet innebär att koldioxidutsläppen minskas genom de nya standarder som däcken måste uppfylla, vilket ökar bränsleeffektiviteten och sänker drivmedelskostnaderna.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman! Jag röstade för Andreas Schwabs betänkande om krav för typgodkännande av allmän säkerhet hos motorfordon. Syftet med betänkandet, som är utmärkt, är att säkerställa den inre marknadens funktion samtidigt som en hög säkerhets- och miljöskyddsnivå föreskrivs. Dessa krav på typgodkännande har harmoniserats på gemenskapsnivå för att undvika att systemen skiljer sig åt mellan olika medlemsstater och för att garantera en hög trafiksäkerhets- och miljöskyddsnivå över hela gemenskapen. Därför håller jag helt med Schwab, eftersom den föreslagna förordningen syftar till en betydande förenkling av typgodkännandelagstiftningen på området för fordonssäkerhet och däck med Europaparlamentets och rådets förordning.

- Betänkande: Krahmer (A6-0046/2009)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström och Åsa Westlund (PSE), skriftlig. – Det ursprungliga IPPC-direktivet samt de övriga sex direktiven har inte genomförts fullt ut i EU:s medlemsländer

och därmed uppfyller de inte sitt syfte. Därför beslutade man om en översyn av dessa direktiv vilken vi idag röstade om i Europaparlamentet. Vi svenska socialdemokrater ställer oss positiva till en översyn och ser att det innehåller vissa förbättringar gentemot gällande regler. Vi valde däremot att rösta nej till direktivet i slutomröstningen då vi anser att några av de ändringsförslag som röstades igenom innebar stora försämringar gentemot kommissionens ursprungliga förslag. Bland annat kunde vi inte acceptera ytterligare undantag för stora förbränningsanläggningar.

En ytterligare anledning till att vi ansåg oss nödgade att rösta nej är att man i och med förslaget missar chansen att på allvar minska utsläppen av växthusgaser. Genom att rösta ner de ändringsförslag som vår delegation varit med och lagt fram, som förespråkade gränsvärden för koldioxidutsläpp för nya stora elproducerande anläggningar, visar man att man inte tar arbetet med att minska utsläppen av växthusgaser på allvar. Ett sådant förslag kan vi inte stödja.

Liam Aylward, Brian Crowley, Seán Ó Neachtain och Eoin Ryan (UEN), skriftlig. – (EN) Jag ställer mig helt bakom det ursprungliga IPPC-direktivet. Industriverksamheter som omfattas av befintliga direktiv svarar för 55 procent av koldioxidutsläppen inom EU, 83 procent av svaveldioxidutsläppen och 34 procent av kväveoxidutsläppen. I enlighet med det nuvarande direktivet utfärdas tillstånd av miljöskyddsmyndigheten, som kräver att en industrianläggning ska använda "bästa tillgängliga teknik".

I samband med förmiddagens omröstning fanns det ett antal problematiska ändringsförslag till det nya IPPC-förslaget.

1. Minimikrav. Irland motsätter sig ändringsförslaget om minimikrav, eftersom det kommer att drabba den irländska industrin och det arbete som nyligen genomförts för att leva upp till det nuvarande direktivet. Resurserna utnyttjas bättre om man inför direktivet i de medlemsstater som inte följer dagens direktiv.

2. Fjäderfän och gödsel och slam. Det fanns ett antal ändringsförslag som syftade till att utvidga räckvidden i fråga om fjäderfän och gödselspridning. Jag har röstat emot det här ändringsförslaget för att undvika en dubbelreglering, då nitratdirektivet är tillräckligt när det gäller gödsel och slam. I fallet med fjäderfän reglerar IPPC-direktivet redan 40 000 fjäderfäanläggningar. En ändring skulle sänka tröskelvärdet från 40 000 till 30 000 för värphöns, 24 000 för ankor och 11 500 för kalkoner. I konsekvensanalysen anges inget om var dessa siffror kommer ifrån och på vilken vetenskaplig grund de fastställdes.

2. Stegvis. Jag röstade även för ett flexibelt genomförande i steg.

Niels Busk, Anne E. Jensen och Karin Riis-Jørgensen (ALDE), skriftlig. – (DA) Europaparlamentarikerna från det danska liberala partiet, Anne E. Jensen, Karin Riis-Jørgensen och Niels Busk, har röstat för ändringsförslag 96 som lagts fram av gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa om att ta bort artikel 16.4, eftersom en spridning av kreatursgödsel är i strid med målet med samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar (IPPC), vilket är att bekämpa utsläpp från stora industrianläggningar. Denna fråga ingår dessutom redan inom ramen för ramdirektivet om vatten (2000/60/EG) och nitratdirektivet (91/676/EEG).

Martin Callanan (PPE-DE), skriftlig. – (EN) De inledande bestämmelserna i det här betänkandet skulle ha inneburit att de offentliga sjukhusen i min region i nordöstra England och på andra håll i Storbritannien ställs inför kraftigt ökade kostnader för sina värmepannor.

Sjukhusen måste ha en betydande överskottskapacitet i värmepannorna för att kunna klara av nödsituationer och situationer då tekniska fel uppstår. Direktivet skulle ha inneburit att sjukhusens värmepannor skulle ha bedömts utifrån de potentiella utsläppen, istället för de faktiska utsläppen. Det skulle ha medfört avsevärda kostnader för sjukhusen när de skulle skaffa tillstånd.

Jag stödde de framlagda ändringsförslagen, med undantag för att reservvärmepannor inte ska omfattas av direktivet.

Bortsett från de här frågorna måste vi agera tillsammans för att lösa det gemensamma hotet om klimatförändringar och miljöföroreningar.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Syftet med detta förslag till direktiv är att se över och slå samman sju separata direktiv om industriutsläpp till ett samlat direktiv.

Enligt kommissionens förslag ska samordnade åtgärder utarbetas så att miljöaspekter kommer med i så hög och balanserad grad som möjligt vid godkännande av anläggningar. Syftet är att begränsa utsläppen effektivt genom bästa tillgängliga teknik (BAT), som bör utnyttjas på ett mer konsekvent sätt än hittills.

Som framgår av betänkandet kan detta lagstiftningsförfarande beröra 52 000 industrianläggningar i Europa. Därför stöder vi vissa av de föreslagna undantagen för mikroföretag och små och medelstora företag, som inte bör omfattas av samma skyldigheter som stora industrianläggningar. Vi vill dock att man i större utsträckning agerar mot industrier som har förbrännings- och samförbränningsanläggningar, och vi vill ha fler kontroller än vad Europeiska kommissionen föreslår.

I den ändrade texten betonas den roll som offentliga samråd och icke-statliga miljöskyddsorganisationer spelar, och hänsyn tas till mikroföretagens och de små och medelstora företagens intressen. Dessutom har vissa av Europeiska kommissionens beslutsbefogenheter tagits bort. Av dessa skäl röstade vi slutligen för förslaget, i förhoppningen att vi kommer att få se mer myndighetsingripanden i Portugal för att främja och övervaka luftkvaliteten.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstade emot Krahmerbetänkandet om industriutsläpp. Jag håller inte med om att behöriga lokala myndigheter ska behöva fastställa åtgärder för att begränsa utsläppen för enskilda anläggningar, och därmed nå en utsläppsnivå som i genomsnitt uppfyller kraven i BAT-referensdokumenten, med viss marginal så att lämplig hänsyn kan tas till lokala förhållanden. Den uppgiften bör helt och hållet överlåtas till en gemenskapsmyndighet, inte till en lokal eller nationell myndighet. En regions specifika särdrag får inte vara en diskriminerande faktor på det här området, eftersom olika tröskelvärden resulterar i ytterst olika kostnader och intäkter, vilka sedan oundvikligen påverkar företagets faktiska konkurrenskraft.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Det klimat- och energipaket som antogs nyligen kräver att vi vidtar beslutsamma åtgärder för att nå dess mål.

EU:s tidigare insatser för att minska industriutsläppen har hindrats av bristande systematisering och samordning och av de stora skillnader som finns. Därför välkomnar jag varmt kommissionens initiativ och föredragandens förslag. Att ersätta flera direktiv om industriutsläpp med en samlad, sammanhängande rättsakt är definitivt ett steg i rätt riktning. Jag är också beredd att stödja alla initiativ som syftar till att minska byråkratin, göra reglerna för kontroll av anläggningar mer flexibla och öka insynen. Jag stöder till fullo föredragandens förslag att stärka Europaparlamentets roll i utformningen av framtida ändringar av bestämmelserna.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Europeiska kommissionens förslag till direktiv om industriutsläpp och Europaparlamentets ändringsförslag visar återigen att det verkliga målet med den "gröna ekonomin" inte är att skydda miljön, utan att skydda kapitalets vinster. Europeiska kommissionens uttalanden om begränsning av växthusgasutsläppen är vilseledande och förvirrande.

Direktivet berör över 52 000 industrianläggningar, som tillsammans står för en stor andel av utsläppen i EU:s medlemsstater och som till och med delar ansvaret för att man inte uppnår de mål som Europeiska kommissionen själv har ställt upp för att minska luftföroreningarna.

Genom Europaparlamentets viktigaste ändringsförslag begränsas direktivets räckvidd väsentligt, och otydlighets- och osäkerhetsfaktorer införs som alltid syftar till att främja penningväldet och minska kapitalets ansvar. Samtidigt får industrierna själva en avgörande roll i att fastställa utsläppsnivåerna, vilket kommer att ske utifrån deras behov och prioriteringar. Med andra ord kommer vinstmotivet att styra.

Det dödläge som miljöskyddsarbetet hamnat i inlemmas nu i arbetarnas antimonopolistiska, antiimperialistiska kamp mot monopolens överhöghet och politiska makt, och mot EU och de som stöder den europeiska återvändsvägen.

- Betänkande: Lehne (A6-0044/2009)

Jan Andersson, Ole Christensen, Göran Färm, Anna Hedh, Dan Jørgensen, Poul Nyrup Rasmussen, Christel Schaldemose, Inger Segelström, Britta Thomsen och Åsa Westlund (PSE), skriftlig. – (EN) Kommissionens förslag till stadga för ett europeiskt privat aktiebolag (SPE-bolag) ger oseriösa företag en möjlighet att förbigå reglerna om arbetstagarmedverkan. Om det europeiska privata aktiebolaget har sitt säte i en medlemsstat med begränsad eller ingen arbetstagarmedverkan och bedriver verksamhet i en annan medlemsstat med större arbetstagarmedverkan kan bolaget förbigå reglerna.

Socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet har dock tillsammans med Europeiska fackliga samorganisationen (ETUC) nått en kompromiss, som avsevärt förbättrar kommissionens förslag. I kompromissen anges att om bolaget har en viss kvot av de anställda i en annan medlemsstat med större arbetstagarmedverkan jämfört med den medlemsstat där bolaget har sitt huvudkontor ska de regler som är mer gynnsamma för arbetstagarmedverkan tillämpas.

Även om kompromissen är betydligt bättre än det ursprungliga förslaget har vi ändå inte lyckats helt. Nivån för arbetstagarmedverkan ligger fortfarande högt i vissa medlemsstater jämfört med reglerna, och det finns också vissa problem med definitionen av vad som anses vara en högre nivå av arbetstagarmedverkan. Vi – de danska och svenska delegationerna i den socialdemokratiska gruppen – har därför beslutat att lägga ner våra röster i slutomröstningen.

Johannes Blokland (IND/DEM), skriftlig. – (NL) I eftermiddags röstade vi för stadgan för ett europeiskt privat aktiebolag. Jag röstade för förslaget i slutändan, av följande skäl: För det första anser jag att förslaget ökar rättsosäkerheten i EU. Förhållandet mellan ett nationellt privat aktiebolag och det europeiska privata aktiebolaget, och mellan tillämplig nationell lagstiftning och förordningens text, anges inte tillräckligt tydligt. Hur ska man förhindra att bra nationell lagstiftning kringgås? Är förslaget förenligt med konsumentskyddet?

Några tillfredsställande svar på dessa frågor ges inte. Vi röstade också om ett annat betänkande av Klaus-Heiner Lehne i dag, där han ger rekommendationer om förbättring av gränsöverskridande flyttningar av bolagssäten. Det anser jag faktiskt är en mycket bättre idé än det europeiska privata aktiebolaget. Om kommissionen skulle sträva efter att förenkla gränsöverskridande flyttningar av bolagssäten och minska byråkratin skulle hela förslaget om ett europeiskt privat aktiebolag bli överflödigt.

Carlos Coelho (PPE-DE), skriftlig. – (PT) De stora skillnaderna mellan medlemsstaternas rättssystem tvingar ofta företag som vill etablera sig utomlands att inleda mycket dyra förfaranden. Det gäller i synnerhet små och medelstora företag, som har mindre strukturer.

Med inrättandet av denna stadga tas ytterligare ett steg mot att undanröja dessa hinder, särskilt inom en sektor som är avgörande för EU:s ekonomi.

Inrättandet av det privata europeiska aktiebolaget gör det möjligt för små och medelstora företag att etablera dotterbolag inom ramen för samma lagstiftning, oavsett var huvudkontoret ligger. Företagen kommer att kunna bedriva verksamhet lika enkelt utomlands som i hemlandet.

Den tid och de pengar som de små och medelstora företagen sparar genom denna åtgärd, som är ett resultat av "Small Business Act", stakar ut en tydlig kurs för framtidens europeiska företagspolitik.

De portugisiska socialdemokratiska ledamöterna kommer därför att stödja betänkandet.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Klaus-Heiner Lehne har lagt fram ett initiativbetänkande om förslaget till rådets förordning som syftar till att göra det enklare för små och medelstora företag att flytta ett företags huvudkontor som grundats i en av EU:s medlemsstater inom unionens gränser. Syftet är lovvärt. Vi måste dock vara vaksamma så att denna möjlighet inte utnyttjas för att undergräva den nationella bolagslagstiftningen samtidigt som man ser till att stadgan (Societas Privata Europea) utgör ett genomförbart alternativ för företagen.

Det finns många förslag bland det stora antalet ändringsförslag som i allra högsta grad är omtvistade, bland annat hänvisningar till minimikapitalbelopp, registreringskontroll, hänvisningar till nationell lagstiftning, gränsöverskridande komponenter och arbetstagarmedverkan. I vissa ändringsförslag från utskottet för ekonomi och valutafrågor efterlyses enhetlighet på vissa områden före utgången av 2010, vilket inkluderar skatteområdet. Det skulle effektivt begränsa tillämpningen av den nationella lagstiftningen.

Även om jag i princip accepterar förslaget om ett europabolag som verkar enligt samma regler i hela EU bör det här förslaget inte begränsa nationella skattebeslut, som självklart är en angelägenhet för de enskilda medlemsstaterna.

Lena Ek (ALDE), skriftlig. – Jag röstade minus i slutomröstningen rörande stadgan för SPE-bolag. Grundtanken, att införa en gemensam europeisk bolagsform för privata bolag, är jättebra. Det är en reform som verkligen behövs.

Kommissionens förslag är riktigt dåligt. Gränsdragningen mellan när nationell rätt kontra SPE-stadgan skall tillämpas är väldigt otydlig. Stor del av bolagens regelverk skall behandlas i bolagsordningen. Även om detta

kan vara positivt för somliga bolag, är vissa frågor av sådan karaktär att de måste vara tydligt preciserade i stadgan; exempelvis gränsdragningen mellan bolagsorganens kompetens samt skyddet för aktieägarminoriteter. Även graden av arbetstagarrepresentation i ledningen är dålig.

SPE-stadgan har väsentligt förbättrats under rådets pågående förhandlingar, och jag hyser fortfarande förhoppningar om att det slutgiltiga resultatet kommer att bli bra. Det är emellertid inte detta förslag vi idag har haft att ta ställning till. Det är Kommissionens förslag, i Lehnés förändrade skick. Och då är mitt beslut ganska enkelt: Oklarheterna och problemen i detta förslag överskuggar reformens positiva egenskaper, och risken är därför överhängande att vi får en stadga som kommer att motverka sitt syfte. Dessutom skulle ett bifall till denna rapport med tanke på de positiva framsteg som rådet redan ha gjort sätta käppar i hjulen för deras arbete.

Det är inte rådets förslag vi voterar, det i all väsentlighet Kommissionens. Därför valde jag att rösta nej.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Det här initiativet skapar en ny rättslig form i Europa som syftar till att stärka de små och medelstora företagens konkurrenskraft genom att göra det enklare för dem att starta och bedriva verksamhet på den gemensamma marknaden. Jag stöder betänkandet, som kommer att leda till ökat skydd för arbetstagarna och den information de får från företaget.

Bernhard Rapkay (PSE), skriftlig. – (DE) Den tyska socialdemokratiska delegationen (SPD) röstade för förslaget att inrätta ett europeiskt privat aktiebolag. Vi vill dock ge följande förklaring.

Arbetstagarmedverkan är en hörnsten i ett demokratiskt och socialt EU. Därför måste rätten till information, samråd och arbetstagarmedverkan utan begränsningar få samma utformning som i de nuvarande bestämmelserna om Europabolag (*Societas Europae* – SE) och europeiska kooperativa föreningar (*Societas Cooperativa Europaea* – SCE).

Den version av ett europeiskt privat aktiebolag som man nu enats om är en förbättring jämfört med kommissionens förslag, och vi har därför röstat för det. Däremot nås inte målet att anpassa sig efter befintliga bestämmelser. Risken för att arbetstagarnas rätt till medverkan kringgås har inte avväjts helt.

Förfarandet är inte avslutat ännu. Vi uppmanar ministerrådet att göra följande förbättringar i förslaget:

- Tydliga hänvisningar till direktivet om Europabolag bör läggas till, i synnerhet standardbestämmelserna om val av ledamöter till förvaltnings- eller tillsynsorganet.

- Den ogenomförbara bestämmelsen i artikel 34 bör förenklas och tröskelvärdena sänkas väsentligt.

- Det bör fastställas att ett europeiskt privat aktiebolag verkligen har gränsöverskridande verksamhet.

Vi uppmanar kommissionen att äntligen sätta i gång med det fjortonde direktivet om gränsöverskridande flyttningar av bolagssäten, eftersom rätten till arbetstagarmedverkan vid gränsöverskridande flyttningar av bolagssäten endast kan säkras på ett förnuftigt sätt genom ett direktiv om arbetstagarmedverkan som omfattar hela EU.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstade för Klaus-Heiner Lehnés betänkande om förslaget till rådets förordning om stadga för ett europeiskt privat aktiebolag. Jag stöder hans insatser för att fastställa självständiga bestämmelser om faktorer som är avgörande för SPE-bolagens dagliga verksamhet, till exempel minimikapitalbelopp, arbetstagarmedverkan och registreringskontroller. När det gäller hänvisningar till nationell lagstiftning anser jag slutligen att syftet med reglering av SPE-bolag, nämligen att skapa en enhetlig företagsform i hela EU, är verkligt välkommet och värdefullt.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Nu när den ekonomiska krisen rasar som värst är det oerhört angeläget att utveckla sektorn för små och medelstora företag. Vi måste sträva efter att undanröja de administrativa och rättsliga hinder som försvårar för alla som vill etablera företag. Procedurkrav, byråkrati och höga registreringskostnader borde inte få hindra människor som vill utveckla sin affärsidé. Nya företag innebär nya arbetsplatser och därmed ekonomisk återhämtning.

EU består av 27 medlemsstater med olika rättssystem och olika system för företagsetablering. Att skapa en EU-omfattande form av företagsetablering – det europeiska privata aktiebolaget – kommer definitivt att underlätta för alla som vill starta företag och även bidra till att effektivisera principen om fri rörlighet för kapital.

Enhetliga krav vid etablering och bedrivande av verksamhet, låga krav på aktiekapital och enklare registreringsmetoder kommer absolut att göra det europeiska privata aktiebolaget till en framgång. Det kommer att ge ett attraktivt alternativ till nationell lagstiftning. Det kommer att vara snabbt, billigt och utan onödiga formaliteter, samtidigt som en lämplig rättssäkerhetsnivå garanteras.

- Betänkande: Surján (A6-0111/2009)

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Detta betänkande ropar på än mer ekonomiska resurser till område efter område i EU, samtidigt som man i medlemsstaterna måste spara inom bland annat vård, skola och omsorg.

Därtill kommer att flera områden som betänkandet pekar på, t ex finanskrisen, klimatförändringarna och energipolitiken, är förenade med enorma kostnader som inte står i någon proportion till EU:s budget. Detta är frågor som måste tas i de enskilda länderna efter en intern politisk process som leder till en demokratisk förankring av de uppoffringar det är fråga om.

Vi har därför valt att rösta nej till detta betänkande om kommissionens budget för år 2010.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Inför det allt besvärligare ekonomiska och sociala läget i de olika medlemsstaterna har EU hittills inte tagit något effektivt initiativ som inte har syftat till att skydda finansiellt kapital.

Vi måste snarast anta omedelbara gemenskapsåtgärder som bidrar till att arbetstagarnas, tillverkningssektorns, mikroföretagens och de små och medelstora företagens behov effektivt tillgodoses, genom att mobilisera nödvändiga finansiella resurser.

EU har dock debatterat och antagit en budget för 2009 som om ingenting hänt – den minsta gemenskapsbudgeten i relativa tal sedan Portugals anslöt sig till EEG. Återigen visar EU sitt sanna klassansikte.

Inför den uppenbara, djupa kapitalistkrisen har Europaparlamentet (i sin politik) inte lyckats dölja den verkliga situationen. I den resolution som nu antagits säger man därför försynt att gemenskapens budget för 2010 måste ligga närmare de gränser som fastställs i den fleråriga budgetramen för 2007–2013, som förutom att den är uppenbart otillräcklig inte ens följs. Där erkänns också att utgiftskategorin är otillräcklig.

Visa av skadan hoppas vi att denna uttalande oro och avsikt inte bara är kortlivade önskningar, inför det stundande Europaparlamentsvalet, och att detta i vanlig ordning inte bara är en uppsättning goda avsikter.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Efter att noggrant ha läst vad László Surján skriver om riktlinjerna för budgetförfarandet för 2010 har jag beslutat mig för att rösta emot betänkandet. Jag anser inte att Europaparlamentets trovärdighet bygger på främjande åtgärder eller tydliga kopplingar till budgetposter. På det här viset tappar man bort man de verkliga drivkrafter som förmår EU-institutionerna att agera. Och även om jag håller med om principen om största möjliga insyn anser jag att de medel som ska fördelas på de olika sektorerna bör delas ut utan diskriminering grundad på effektivitet och resultat. Sektorer som har gått dåligt måste också få bidrag. Kanske är det just dessa sektorer som behöver EU:s institutionella stöd allra mest.

- Betänkande: Maňka (A6-0057/2009)

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – I en tid då nedskärningar sker i vård, skola och omsorg inom den gemensamma sektorn borde besparingar ske även i EU:s institutioner. Vi anser att man definitivt borde skära i budgeten för Regionkommittén och Europeiska ekonomiska och sociala kommittén. EU:s skattebetalare skulle inte märka någon skillnad om dessa två institutioner blev ålagda ett rejält sparbeting.

Vi motsätter oss också en personalutökning för de politiska grupperna i Europaparlamentet. Detta är inte en nödvändig kostnad i dagens läge.

Öppnandet av ett museum för europeisk historia enligt Europaparlamentets presidiums beslut är inte heller någon god idé. Erfarenheten säger att ett sådant museum kommer att utformas som propaganda för ett än mer federalt EU.

Vi har därför valt att rösta nej till detta betänkande om bland annat Europaparlamentets budget för år 2010.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi välkomnar att Europaparlamentet nu betraktar språkfrågor som en "grundläggande princip" i sina prioriteringar för gemenskapens budget för 2010:

- "Europaparlamentet kan inte starkt nog betona den grundläggande principen att alla ledamöter ska tillhandahållas en likvärdig och heltäckande service av hög kvalitet som ger dem möjlighet att arbeta och uttrycka sig och att motta alla dokument på sitt modersmål ...".

- "Europaparlamentet anser att man bör anstränga sig till det yttersta under 2010 för att se till att ledamöter av alla nationaliteter och språk behandlas lika när det gäller deras möjligheter att fullgöra sina skyldigheter och delta i all politisk verksamhet på sitt eget språk om de så önskar".

- "Europaparlamentet ... betonar emellertid principen om demokratisk legitimitet genom alla sina ledamöter och deras rätt till fullständig flerspråkighet, och anser därför att denna budget både kan och bör användas för att arbeta mot detta mål ...".

Vi kan dock inte bortse från att de budgetförslag som det portugisiska kommunistpartiets ledamöter har lagt fram, där man krävde att alla officiella EU-språk ska finnas tillgängliga vid sammanträden (både EU-institutionernas sammanträden och externa sammanträden inom ramen för parlamentets arbete), successivt har förkastats under årens lopp.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig*. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag stöder inte Maňkabetänkandet om riktlinjerna för budgetförandet för 2010, och följaktligen röstade jag emot det. I punkt 5 i resolutionsförslaget talas faktiskt om en fullständig anpassning med tanke på Kroatians anslutning till Europeiska unionen. Som framgår av resolutionen är det dock den nya medlemsstaten och inte övriga länder som bör anpassa sig i sådana här lägen med 27 medlemsstater och en potentiell ny medlemsstat. Jag anser heller inte att jag kan stödja förlängningen med ytterligare ett år av pilotprogrammet för ökat samarbete mellan presidiet och budgetutskottet, då jag varken tycker att det är värt besväret eller anser att det är effektivt.

- Betänkande: Schaldemose (A6-0064/2009)

Jim Allister (NI), *skriftlig*. – (EN) Det här betänkandet lyfter fram stora svagheter i det nuvarande regelverket. Jag är framför allt oroad över att ansvar inte kan utkrävas av EU-baserade företag som bedriver verksamhet i Storbritannien och som kan annonsera i Storbritannien, men utan att behöva ansöka om en licens. Den brittiska "lyxskatten" har bara stärkt detta oroande mönster av företag som etableras utomlands och på så sätt kan undvika att ansöka om en licens i Storbritannien. Jag välkomnar därför det här betänkandet som kan bidra till att ta itu med det här problemet.

Liam Aylward, Brian Crowley och Eoin Ryan (UEN), *skriftlig*. – (EN) Konsumentskydd är mycket viktigt för alla medlemsstater. Det är också ett område där medlemsstaterna kan samarbeta för att skydda konsumenter som utnyttjar gränsöverskridande tjänster. Christel Schaldemoses betänkande om integriteten för hasardspel online är ett exempel på hur en pragmatisk, samarbetsinriktad inställning från medlemsstaterna kan resultera i ett arbetssätt med konsumentskyddet i fokus.

Betänkandet utgår från att integriteten för hasardspel online bäst hanteras om man tar hänsyn till subsidiaritetsprincipen på det här området och tillåter medlemsstaterna att själva reglera branschen. Det krävs dock samarbete och samordning för att bekämpa bedrägeri och brott och lösa problem kring den sociala och den allmänna ordningen, t.ex. spelberoende och skydd för personuppgifter.

Att skydda idrottens och idrottsevenemangens integritet är ett huvudfokus i betänkandet. Det är mycket viktigt att idrotten först och främst betraktas utifrån sina sociala, underhållningsmässiga och hälsomässiga värden och att dessa värden inte på något sätt får hotas eller manipuleras för ekonomisk vinning. Många europeiska medborgare uppskattar hasardspel online. Vi måste se till att dessa medborgare skyddas, och jag anser att Christel Schaldemoses betänkande är ett viktigt steg i den riktningen.

Martin Callanan (PPE-DE), *skriftlig*. – (EN) Jag stöder en mer öppen hasardspelsmiljö i Europa. Under alltför lång tid har nationella monopol som kontrolleras av staten förhindrat nya aktörer från att erbjuda hasardspelstjänster i Europa.

Hasardspel online erbjuder ett nytt sätt för konsumenterna att ha en positiv spelupplevelse. Jag ser inga problem med att ansvarsfulla spelare deltar i hasardspelsaktiviteter online som erbjuds av ansvarsfulla operatörer. Det här betänkandet syftar till att garantera ett starkt konsumentskydd och att garantera en rättvis och öppen hasardspelsmiljö i cyberspace. Jag menar att det också är viktigt att vidta alla rimliga åtgärder för att förhindra att minderåriga spelar online.

Självfallet finns det oro kring spelandets sociala effekter, och jag delar denna oro. Jag anser dock att tidigare har alltför stort ansvar lagts på spelbolagen och inte tillräckligt på enskilda individer. I slutändan är beslutet om man ska spela eller inte ett personligt beslut, och individen måste ansvara för konsekvenserna.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), skriftlig. – (FI) Herr talman! Jag är mycket nöjd med resultatet av omröstningen om Schaldemosebetänkandet om hasardspel online. Det visar att en stor majoritet av parlamentsledamöterna anser att hasardspel är en mycket specifik ekonomisk verksamhet, där man inte uteslutande kan tillämpa den inre marknadens bestämmelser.

Såväl hasardspelets sociala följder och inverkan på hälsan, de risker för brottslighet det medför och dess speciella kulturella aspekter måste beaktas. Detsamma gäller de många undersökningar som visar att Internet är ett verktyg som mångdubblar dessa risker. Givetvis kan inte en enda myndighet ensam kontrollera hasardspel online i hela EU.

I Christel Schaldemoses betänkande talas också om hasardspelets positiva effekter, som jag anser är mycket viktiga att värna om. I många europeiska länder genererar dessa spel mycket stora intäkter som bland annat går till konstnärlig verksamhet, forskning, ungdomsverksamhet och sjukhus. Tusentals icke-statliga organisationer får del av de pengar som genereras genom spelverksamhet, som dessutom är den viktigaste inkomstkällan för idrottsorganisationer i EU, i synnerhet för idrotter som utövas på lägre nivå.

Att en majoritet av parlamentet vill bevara de nuvarande nationella lagarna om hasardspel och inte bara vill ersätta dem med en uppförandekod, som skulle ge konsumenterna ett betydligt sämre skydd, innebär inte att marknaden bör avregleras. Det betyder bara att avregleringen måste ske på medlemsstaternas egna villkor. Om man dessutom vill behålla de nationella monopolen måste systemet vara icke-diskriminerande och rättsligt motiverat.

Mairead McGuinness (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag röstade emot betänkandet om integriteten för hasardspel online eftersom jag anser att det alternativa förslaget, som avvisades i plenum, bättre skulle ha återspeglat det aktuella läget inom sektorn för hasardspel online.

Jag delar oron över att medborgarna blir lurade och oron över spelberoende, men noterar att hasardspel är reglerat i en majoritet av medlemsstaterna i syfte att skydda medborgarna mot spelberoende och bedrägeri och för att förhindra penningtvätt.

Vi måste förhindra spelmissbruk och minderårigas spelande och dessutom bekämpa bedrägeri och brott. Jag menar att den alternativa resolutionen skulle ha tagit itu med denna oro på ett effektivare sätt.

Seán Ó Neachtain (UEN), skriftlig. – (GA) Konsumentskyddet är oerhört viktigt för alla medlemsstater. Detta är också ett område där behovet av samarbete mellan medlemsstaterna är alldeles nödvändigt, särskilt vid gränsöverskridande tjänster. Detta betänkande om hasardspel online visar att ett pragmatiskt tillvägagångssätt baserat på samarbete kan garantera att konsumentskyddet står i centrum för EU:s politik.

I betänkandet konstateras att den bästa strategin att hantera spelfrågor på Internet är att erkänna subsidiaritetsprincipen inom detta område och överlåta till varje medlemsstat att ta hand om regleringsfrågorna. Samtidigt erkänns i betänkandet att samarbete och samordning är bästa sättet för EU:s medlemsstater att bekämpa bedrägerier, brottslighet och sociala problem.

I centrum för betänkandet står idrottens betydelse och behovet av att bevara dess integritet och ärlighet. Idrottsfrågornas sociala och kulturella värde måste skyddas, och man måste se till att idrotten inte vansköts av ekonomiska eller liknande skäl. Många människor i EU har glädje av hasardspel online. Vi måste se till att dessa människor skyddas på Internet.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman! Jag röstade för Christel Schaldemoses betänkande om integriteten för hasardspel online. Jag är fullt och fast övertygad om att denna sektor, som för övrigt är en oerhört viktig inkomstkälla för idrottsorganisationer, måste präglas av fullständig insyn där allmänhetens och konsumenternas intressen skyddas. Slutligen anser jag att enhetlig lagstiftning, inte olika lagstiftning såsom är fallet i dag, kan vara till mycket stor hjälp för att undvika att hasardspel online utmålas som ett socialt problem.

Toomas Savi (ALDE), skriftlig. – (EN) Tyvärr kunde jag inte delta i omröstningen om Christel Schaldemoses betänkande om integriteten för hasardspel online. Jag vill dock utnyttja det här tillfället att instämma med föredraganden, eftersom betänkandet pekar på flera viktiga och farliga aspekter kring hasardspel online. Är

2004 svarade hasardspelet online för omkring 5 procent av den totala spelmarknaden inom EU, och den siffran har ökat snabbt under de senaste åren.

Det är viktigt att förstå att olika illegala aktiviteter som kreditkortsbedrägerier, minderåriga som får tillgång till hasardspel, uppgjorda matcher etc. i dag är oundvikliga delar av hasardspel online. Antalet personer som är spelberoende kommer sannolikt också att öka, eftersom hasardspel online för många är oerhört bekvämt.

Vilken effekt hasardspel online har, som föredraganden så riktigt påpekar, har ännu inte undersökts mer ingående. För att skydda medborgarna är det därför helt avgörande att alla medlemsstater grundligt undersöker vilka effekter hasardspel online har och förbättrar övervakningen och regleringen av hasardspelsmarknaderna.

Christel Schaldemose (PSE), skriftlig. – (EN) Schaldemosebetänkandet om integriteten för hasardspel online beskriver medlemsstaternas åtagande att reglera sina hasardspelsmarknader i syfte att skydda sårbara konsumenter, framför allt barn, hantera brott och skydda idrottsevenemang mot risker som uppgjorda matcher.

Parlamentsledamöterna lyfte ur hasardspel ur tjänstedirektivet eftersom frågan har en särskild status, och det finns helt uppenbart ingen vilja att skapa lagstiftning på EU-nivå. Parlamentsledamöterna från Labour ställer sig därför helt bakom betänkandets uppmaning om att medlemsstaterna ska reglera sina hasardspelsmarknader för att skydda konsumenterna. I betänkandet görs också tydligt att en sådan reglering måste vara proportionerlig och icke-diskriminerande, på det sätt som anges i EU-fördragen.

Parlamentsledamöterna i Labour anser att den brittiska *Gambling Act* [spellagen] utgör lagstiftning som följer fördragen och som syftar till att garantera en rättvis och öppen tillgång till hasardspelstjänster, samtidigt som man förebygger brott och skyddar barn och sårbara personer. Ett antal medlemsstater granskar i dag sin lagstiftning om hasardspel för att se till att den följer EU-fördragen.

Parlamentsledamöterna i Labour betonar att myndigheterna inom hela EU måste vara fortsatt vaksamma och samarbeta kring alla risker för brott, uppgjorda matcher och det hot som alla former av hasardspel utgör för ungdomar och sårbara personer. Parlamentsledamöterna i Labour välkomnar fortsatta insatser av välrenommerade operatörer som erbjuder hasardspel online för att vidta åtgärder så att dessa problem kan lösas.

Marianne Thyssen (PPE-DE), skriftlig. – (NL) Hasardspel och vadslagning är inte som vilken annan näringsverksamhet som helst, vilket en del här i parlamentet anser. I EG-domstolens rättspraxis bekräftas att det är medlemsstaterna själva som avgör vilken skyddsnivå de anser vara lämplig för att skydda medborgarna mot riskerna med spel.

Subsidiaritetsprincipen, som är tillämplig här, innebär att medlemsstaterna måste kunna kontrollera och reglera sina spelmarknader i enlighet med sina egna traditioner och kulturer för att skydda konsumenterna mot riskerna med beroende, bedrägeri och penningtvätt. Med tanke på de ytterligare risker som hasardspel online innebär är jag övertygad om att nationell lagstiftning inte kan ersättas med EU-omfattande självreglering av spelbranschen.

Jag är därför enig med den stora majoriteten av mina kolleger i utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd, som anser att enbart en inremarknadsstrategi för spel inte är möjlig. Jag har därför valt att helhjärtat stödja Schaldemosebetänkandet.

- Betänkande: Petre (A6-0088/2009)

Adam Bielan (UEN), skriftlig. – (PL) Herr talman! Jag röstade för Maria Petres betänkande om att garantera kvaliteten på livsmedel. Jag vill emellertid säga att jag är orolig för att den genomsnittlige konsumenten inte känner till skillnaden mellan skyddade ursprungs-beteckningar och skyddade geografiska beteckningar. Jag anser att det är mycket viktigt med en informationskampanj om den här frågan.

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Medlemsstaterna måste främja de kvalitetssäkringssystem som de europeiska konsumenterna redan känner till. Dessa system bör inte göras enhetliga eller slås samman till ett enda system. För att garantera minimistandarder för kvalitetscertifiering i EU måste systemen bedömas och erkännas på EU-nivå. Kommissionen måste därför ha ett kontor som ansvarar för att godkänna och ge tillstånd för användning av dessa system på EU-nivå och som garanterar enhetlig och effektiv kontroll på EU-nivå och nationell nivå.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för detta betänkande eftersom jag håller med om det bör bli obligatoriskt att ange var råvaror producerats. Detta ska ske genom märkning av ursprungslandet, för att tillgodose konsumenternas önskemål om att få veta mer om ursprunget för de produkter de köper. Ett liknande system bör också användas för bearbetade livsmedelsprodukter, där man bör ange de viktigaste ingrediensernas och råvarornas ursprung. Både ursprungsplats och plats för slutbearbetning bör anges.

Niels Busk, Anne E. Jensen och Karin Riis-Jørgensen (ALDE), skriftlig. – (DA) Det danska liberala partiets ledamöter, Anne E. Jensen, Karin Riis-Jørgensen och Niels Busk, har röstat för Maria Petres initiativbetänkande om att garantera kvaliteten på livsmedel, efter att ha vägt för- och nackdelarna mot varandra och eftersom det bara blir en samlad omröstning. Vi anser oss kunna stödja merparten i betänkandet, även om det också finns flera saker som vi inte stöder till fullo.

Richard Corbett (PSE), skriftlig. – (EN) Jag var tyvärr tvungen att lägga ner min röst när det gäller det här betänkandet. Betänkandet skulle ha varit en uppföljning på kommissionens grönbok där man tittade på hur jordbrukare runt om i Europa kan få ut så mycket som möjligt på marknaden tack vare att deras produkter håller en hög standard. Betänkandet fokuserar på viktiga frågor som ursprungsmärkning, utveckling av den ekologiska marknaden, där europeiska produkter är de bästa i världen och att utnyttja de starka sidorna hos det europeiska jordbruket för att ge våra jordbrukare en fördel när de för ut sina produkter på marknaden. Denna del är välkommen.

Tyvärr har dock betänkandet kidnappats av protektionisterna i utskottet för jordbruk, och framför allt av dem som vill rättfärdiga ett massivt marknadsförvrängande jordbruksstöd och som vill göra det svårare att importera produkter från tredje världen till EU.

Constantin Dumitriu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag vill gratulera min kollega Maria Petre till detta utmärkta betänkande.

Det finns några faktorer som vi måste ha i åtanke när vi talar om produktkvalitet i EU.

1. Genomförandet av "villkorligt marknadstillträde" ger en möjlighet att garantera att alla produkter som är tillgängliga för EU:s konsumenter uppfyller samma kriterier, oavsett om de är producerade inom EU eller importerade.

2. De kostnader som EU-producenterna drabbas av för att garantera livsmedelssäkerheten och uppfylla olika föreskrifter, vilka bör täckas med medel från den gemensamma jordbrukspolitiken.

3. Främjandet av specifikt europeiska jordbruks- och livsmedelsprodukter. Precis som jag krävde i betänkandet om ändring av förordning (EG) nr 3/2008 måste EU:s medfinansiering höjas. Men vi måste också förenkla de administrativa förfarandena för systemet för garanterade traditionella specialiteter och ge bättre skydd för produkter med en geografisk beteckning eller ursprungsbeteckning.

Jag hoppas att de rekommendationer vi ska anta kommer att genomföras så snart som möjligt av Europeiska kommissionen och medlemsstaterna. Vi har nämligen inte råd att slösa bort tiden i ett läge där EU-medborgarna drabbas av effekterna av en oerhört allvarlig ekonomisk kris.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Trots de goda avsikterna i betänkandet upprätthålls och till och med utvidgas den politik som är orsaken till de problem som många mindre producenter drabbas av, särskilt i Portugal. Med hänvisning till vad man kallar att "främja de europeiska jordbruksprodukternas kvalitet" ökas produktionskostnaderna för de producenter som redan har svårt att upprätthålla sin produktion. Det gäller särskilt mindre producenter, däribland många av de små ostmejerier som tillverkar kvalitetsosten Serra da Estrela. Det är oacceptabelt att producenterna ska behöva uppfylla nya krav för att kunna fortsätta med sin tillverkning, utan att få den ekonomiska kompensation de har rätt till, samtidigt som de också måste bära kostnaderna för de "officiella kontrollkraven". Tvärtom vad som hävdas löper den verkliga kvalitetstillverkningen stor risk att försvinna.

Att tillämpa harmoniserade produktions- och saluföringsnormer både på mindre producenter och jordbruksindustrin är oacceptabelt. Tillämpningen av dessa normer förstör mångfalden inom produktion och kultur i länder som Portugal. Det är viktigt att vända denna trend och främja lokal produktion och konsumtion. Jordbruket måste betraktas som en känslig verksamhet som är oförenlig med denna modell med kommersiell avreglering, som inte är miljömässigt hållbar och som medför mycket stora risker för människors hälsa.

Duarte Freitas (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Jag instämmer i betänkandet eftersom jag anser att det är oerhört viktigt att minska byråkratin och förenkla systemet med standarder. På så vis kommer regleringen och kvalitetskontrollen av jordbruksprodukter att bli enklare.

Denna förenkling skulle leda till lägre administrationskostnader för de offentliga myndigheterna.

Jag välkomnar också den särskilda uppmärksamhet som ägnas ursprungsbeteckningar och uppmanar kommissionen att se till att denna fråga hamnar på Världshandelsorganisationens dagordning.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Vi kan inte annat än ställa oss bakom målet för detta betänkande, nämligen att garantera kvaliteten på europeiska livsmedelsprodukter, producenternas konkurrenskraft, enkel men heltäckande information till konsumenterna om produkternas ursprung, överensstämmelse med ursprungsbeteckningar och kvalitetsmärken, bättre definition av traditionella och ekologiska produkter osv.

Föredraganden understryker helt riktigt att vi måste slå fast att jordbruks- och livsmedelsprodukter som importerats till EU måste uppfylla samma standarder som de europeiska producenterna, något som tyvärr inte alltid är fallet för närvarande. Han har också helt rätt när han vill införa villkorat tillträde till våra marknader.

Det finns dock fortfarande vissa problem som behöver lösas, däribland orättvis konkurrens inom EU när en medlemsstat fastställer strängare standarder än vad som anges på EU-nivå, främst av folkhälso- eller miljöskäl. I dessa fall måste staten, vare sig ni tycker om det eller ej, kunna tillämpa samma regler som ni kräver inom WTO.

En annan problematisk aspekt är förenligheten med parlamentets miljösträvanden – vi borde koncentrera oss på att minska livsmedelstransporterna (äta lokalt producerade säsongsvor) i stället för att genomföra en anpassning till den globala marknaden som inte kan annat än misslyckas.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Detta betänkande utanför lagstiftningsförfarandet förordar en mängd kostnadskrävande förslag såsom till exempel en EU-myndighet för produktkvalitet och nya säljfrämjande och säljstödande åtgärder inom jordbruket. Vi vill också varna för att det i betänkandet finns formuleringar som kan leda till en än mer protektionistisk politik för jordbruksvaror från EU:s sida.

Som vanligt kan vi i Junilistan konstatera att det i detta läge är tur att inte Europaparlamentet har medbeslutande i EU:s jordbrukspolitik, ty då skulle unionen hamna i en fälla av protektionism och tunga subventioner till olika grupper inom jordbruksnäringen.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), skriftlig. – (PL) Jag röstade för Maria Petres betänkande om att garantera kvaliteten på livsmedel. Frågan om harmonisering och ömsesidigt erkännande av standarder för livsmedel är mycket viktig för att garantera människors hälsa. Medvetenheten om förhållandet mellan förekomsten av olika sjukdomar och kvaliteten hos de livsmedel som konsumeras växer i dag.

Det är bara det att benämningen hälsosamma livsmedel i sig tycks vara motsägelsefull. Kan någonting som inte är hälsosamt för människor kallas för livsmedel? Livsmedlens kvalitet har grundläggande betydelse för våra medborgares livsmedelssäkerhet. Dessa produkter måste uppfylla tydligt angivna kriterier som bygger på aktuell kunskap och hygienprinciper, och dessa kriterier bör också bidra till att skydda miljön och respektera principerna om lämplig behandling av slaktdjur. Livsmedelsprodukterna måste också förpackas, transporteras och lagras på lämpligt sätt.

För att garantera en god livsmedelskvalitet måste konsumenterna också få fullständig information om de produkter de köper, ingredienser, eventuell genetisk modifiering, tillverkningsplats, lagringsförhållanden, tillredningssätt och bäst-före-datum. Föredraganden vill att man ska införa en europeisk myndighet inom kommissionen med ansvar för certifiering och livsmedelskvalitet för att se till att minimikrav för certifiering uppfylls. Det skulle ge ett enhetligt kontrollsystem på EU- och medlemsstatsnivå. På grundval av en tidigare resolution förespråkar man i betänkandet också att ett särskilt kvalitetsmärke ska införas för EU-produkter.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Den globala finans- och livsmedelskrisen innebär att människor konsumerar mindre, vilket i sin tur ger ökade marknadsandelar för lågpriskedjorna. Dessutom fastställer vi stränga produktionsregler för våra egna livsmedelsproducenter och verkar för kvalitetsmärken och liknande system. Samtidigt importerar vi varor som inte uppfyller våra egna kvalitetsstandarder och där möjlighet saknas att kontrollera överensstämmelsen med dessa standarder. Det innebär att inhemska jordbrukare får stora problem. I detta svåra läge måste vi framför allt se till att antalet jordbruk som får lägga ned inte skjuter i höjden och att vi inte förlorar vår kapacitet till självförsörjning av livsmedel i hela EU.

Människor som är beredda att betala för livsmedelskvalitet kan alltför lätt tappa sin förmåga att ha koll på vad som är vad i röran av kvalitetsmärken och symboler. Det är inte alla ekologiskt märkta varor som tillverkas på den inhemska marknaden. Inte ens när ett visst land anges som ursprungsland kommer alla ingredienser från det landet. Det finns ett visst lättsinne här, och livsmedelsskandaler och fuskmärkningar upptäcks ständigt. Konsumenterna måste kunna lita på märkningen i slutändan. Detta initiativ verkar föra oss ett steg närmare detta, och jag har därför röstat för det.

Alexandru Nazare (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Det betänkande som min kollega Maria Petre har lagt fram för oss i dag innehåller en rad rekommendationer som jag stöder med förtröstan. Det handlar bland annat om att förenkla administrationen när det gäller att garantera kvalitetsstandarder och minska den ekonomiska bördan för producenter som främjar traditionella produkter eller produkter med en ursprungsbezeichnung eller geografisk beteckning.

I ett läge när vi drabbats av en allvarlig ekonomisk kris är det vår skyldighet att vidta åtgärder för att stödja EU:s jordbrukare och beredningsindustri och se till att konsumenterna får tillgång till de bästa produkterna till bästa möjliga pris.

Jag anser att vi måste se till att konsumenterna får korrekt information om produkternas ursprung för att stödja det europeiska jordbruket. Vi får dock inte blanda ihop bestämmelserna om en europeiskt kvalitetsmärkning med protektionism som syftar till att stoppa tillträdet till EU:s marknad. I stället anser jag att syftet med att införa denna märkning måste vara att gynna europeiska produkter och de förmåner dessa åtnjuter framför produkter från tredjeländer, och att ge EU:s konsumenter bättre information. Samtidigt kommer ett system där produkternas ursprung erkänns att bidra till att minska oron för "kontaminerade produkter".

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman! Jag röstade för Maria Petres betänkande om att garantera kvaliteten på livsmedel och harmonisera relevanta normer. Jag anser att det är ett oerhört viktigt ämne eftersom livsmedelskvaliteten får allt större betydelse för EU-medborgarnas livskvalitet. EU måste faktiskt kräva att alla livsmedelsprodukter uppfyller dess produktionsstandarder, särskilt inom hälsa och säkerhet. EU måste dessutom säkra likvärdiga villkor för lokalt producerade varor och varor från tredjeländer. Slutligen håller jag med föredraganden om att EU måste ge tekniskt bistånd till genomförandet av ordningarna för SGB (skyddad geografisk beteckning), SUB (skyddad ursprungsbezeichnung) och GTS (garanterade traditionella specialiteter) i medlemsstaterna och till bedömning av produkter med dessa beteckningar.

Olle Schmidt (ALDE), skriftlig. – Jag valde att inte stödja Maria Petres betänkande om att främja och stärka märkningar av livsmedel. Betänkandet innehöll bra förslag om regelförenklingar och kortare handläggningstider. Dock övervägdes dessa i min mening av protektionistiska skrivningar om villkorat marknadstillträde samt viljan att skapa en överstatlig myndighet för produktkvalitet.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) När livsmedel produceras i vinstsyfte, inte för att tillgodose vanliga människors behov, och när produktion och saluföring av livsmedel koncentreras till allt färre aktörer och styrs av multinationella företag och karteller (vilket är kännetecknande för den politik som EU och medlemsstaternas regeringar för), då kan livsmedlen varken bli billiga eller ha god kvalitet.

Den förmenta återgången till kvalitetslivsmedel är inte avsedd att öka jordbrukarnas inkomster eller tillgodose vanliga människors behov. Den är avsedd att öka de multinationella företagens konkurrenskraft och vinster, öka exploateringen av jordbruksarbetare, koncentrera markägandet ytterligare och kontrollera produktionen.

Införandet och odlingen av genmodifierade grödor och alla livsmedelsskandaler visar att livsmedlens kvalitet och säkerhet i EU är underordnade storföretagens intressen.

Klassificeringen av livsmedel grundad på kvalitet är livsmedelsdifferentiering grundad på klass, i enlighet med marknadens princip om första klassens livsmedel till höginkomsttagare och andra klassens livsmedel till arbetarklassfamiljer.

Jordbrukare i små och medelstora jordbruksföretag har all anledning att protestera mot den gemensamma jordbrukspolitiken och EU och mot att de säljs ut till storföretagen. De har all anledning att göra gemensam sak med den kamp som Greklands kommunistiska parti och arbetarna för, med arbetarna och egenföretagarna i den sociala alliansen, för att krossa monopolens överhöghet och makt.

- Betänkande: Evans (A6-0011/2009)

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Moderniseringen av konkurrenspolitiken har varit en kritisk faktor för att skapa nya strukturer och metoder för att genomdriva EU:s konkurrenspolitik. En viktig del i detta har varit det samarbete och den samordning som bedrivits av de nationella konkurrensmyndigheterna genom Europeiska konkurrensnätverket. Europaparlamentet uttryckte verklig oro för att moderniseringen, utan ett effektivt europeiskt konkurrensnätverk, inte skulle betyda mycket mer än en åternationalisering av konkurrenspolitiken, vilket helt klart skulle ha underminerat idén om en enhetlig tillämpning av konkurrenspolitiken i hela EU. Rapporterna för 2006 och 2007 ger en positiv bedömning av effektiviteten i och utvecklingen av Europeiska konkurrensnätverket i dess arbete som kännetecknas av flexibilitet och pragmatism. Det arbete som gjorts för att finansiera utbildning och rättsligt samarbete mellan nationella domare som arbetar med tolkning och tillämpning av EU:s konkurrenslagstiftning är också välkommet.

David Casa (PPE-DE), skriftlig. – (EN) I det här betänkandet lyfts de viktiga principerna om fri handel och rättvis konkurrens fram och visar hur viktigt Romfördragets innehåll är. Vi måste se till att det finns effektiva antitruståtgärder så att vi är skyddade mot missbruk på det här området.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi röstade emot betänkandet eftersom det inte ens var möjligt att godta ett förslag som bottenar i oron för att de stora företagen, i synnerhet de stora livsmedelskedjorna, ska missbruka sin ledande marknadsställning. Dessa företag missbrukar sin köpkraft för att pressa ned priserna gentemot leverantörer i EU och tredjeländer.

Dessutom saknas den beslutsamhet som krävs för att undersöka den inverkan som livsmedelssektorns koncentration får på mindre företag, leverantörer, arbetstagare och konsument. Framför allt görs ingen bedömning av det missbruk av köpkraften som kan bli följden av en sådan koncentration.

Den resolution som antagits upprätthåller mönstret med ingripanden till försvar för konkurrens och mot offentliga tjänster. Den följer samma spår som det beryktade Bolkesteindirektivet – ständigt samma krav på att inremarknadsbestämmelserna måste följas. Till och med när man talar om krisen och de problem som ekonomierna står inför kräver man tyvärr också att kommissionen ska gå försiktigt till väga så att konkurrensen inte ifrågasätts. Inför den kris som den nyliberala kapitalismen har skapat är lösningen med andra ord mer av samma sak. Detta är oacceptabelt.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman! Jag röstade för Jonathan Evans betänkande om konkurrenspolitiken 2006 och 2007. Enorma framsteg har skett på konkurrensens område under de senaste åren. Och om vi tittar på koncentrationskontrollen mellan företag och statligt stöd (ett problem som blev oerhört viktigt efter den finansiella och ekonomiska krisen på marknaderna) så har kommissionen faktiskt intensifierat sina insatser. Jag håller därför med föredraganden om att det är nödvändigt att modernisera de rättsliga och institutionella ramarna på detta område.

Peter Skinner (PSE), skriftlig. – (EN) Med tanke på den ekonomiska kris som håller EU i sitt grepp och som har en global räckvidd var det viktigt att parlamentet nådde fram till en överenskommelse. Genom det här betänkandet har vi slutligen hittat en väg att komma överens inom utskottet för ekonomi och valutafrågor. Oron över statliga ingripanden har självfallet högsta prioritet, men med tanke på den skada som underkonsumtion och en krympande tillverkningsbas medför krävs vissa lättnader i statsfinanserna.

- Betänkande: Herczog (A6-0074/2009)

Liam Aylward (UEN), skriftlig. – (EN) Småföretag är ryggraden i Europas ekonomi och utgör 98 procent av alla företag i Europa samt anställer upp till 60 procent av arbetstagarna inom EU. Europeiska kommissionen ska hyllas för sina initiativ så långt och för dess fortsatta arbete för att ta bort byråkratiska hinder för småföretag. Edit Herczogs betänkande lyfter fram det arbete som kommissionen utfört och uppmanar till fortsatta åtgärder i denna riktning.

Även om jag förvisso stöder många av de kommentarer som finns i betänkandet om en rättsakt för småföretag i Europa blev jag mycket besviken över att betänkandet från utskottet för industrifrågor, forskning och energi innehöll ett stycke där man krävde en gemensam konsoliderad bolagsskattebas. Jag hade hoppats att det i det här skedet skulle finnas ett allmänt medvetande om att förslaget till en gemensam konsoliderad bolagsskattebas är dåligt genomtänkt och oförnuftigt. Denna fråga är så viktig för Irland – framför allt i det rådande ekonomiska klimatet – att jag var tvungen att rösta emot det här förslaget. Att jag röstar emot förslaget kommer inte att ha någon negativ inverkan på det lovvärda arbete som görs för småföretag, utan

skickar istället ut ett starkt budskap om att vi måste ta ställning mot improduktiva, komplicerade och oförnuftiga förslag som inte gynnar den europeiska ekonomin.

Gerard Batten, Nigel Farage och Jeffrey Titford (IND/DEM), skriftlig. – (EN) I detta förslag finns olika åtgärder, varav en del kan vara till hjälp för småföretag, men vars övergripande effekt är att främja EU-kontroll, göra befolkningen rörlig, stödja en feministisk dagordning och låta EU-tjänstemän infiltrera företag när de är ute på "praktik". De här inslagen gör det omöjligt för UKIP att stödja det här förslaget.

Šarūnas Birutis (ALDE), skriftlig. – (LT) Den globala finanskrisen och långsam ekonomisk tillväxt har en negativ effekt på entreprenörskap. Vi välkomnar därför följande åtgärder i "Small Business Act", vars genomförande skulle vara ytterst viktigt för den ekonomiska tillväxten: skapa goda förutsättningar för de små och medelstora företagens tillgång till finansiering, förenkla villkoren för företagsövertagelser och ge ärliga entreprenörer som gått i konkurs möjlighet att starta företag en andra gång. Initiativet att skapa goda förutsättningar för de små och medelstora företagens tillgång till finansiering (riskkapital, mikrokrediter osv.) är mycket viktigt.

De stigande energi- och råvarupriserna gör att de små och medelstora företagen blir allt mer sårbara. Att genomföra "Small Business Act" stärker därför konkurrenskraften. Endast komplexa åtgärder, det vill säga att verka för högre standarder för tillverkningsprocesser och miljöstandarder för produkter inom EU, att sprida dessa standarder runtom i världen och förbättra övervakningen av EU:s marknad, kan bidra till att hantera gemensamma globala utmaningar som klimatförändringen och de sinande reserverna av fossila bränslen.

David Casa (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Alla initiativ som stöder små och medelstora företag eller förbättrar deras villkor ska hyllas, och det här betänkandet innehåller många giltiga argument som kommer att vara mycket värdefulla för små och medelstora företag i hela Europa. Vi måste utnyttja de stora fördelarna i det rådande klimatet och se till att vi skapar bästa möjliga affärsklimat för små och medelstora företag, vilket också innefattar att en effektivare regelverkskultur får fäste runt om i Europa.

Derek Roland Clark (IND/DEM), skriftlig. – (EN) I detta betänkande finns olika åtgärder, varav en del kan vara till hjälp för småföretag, men vars övergripande effekt är att främja EU-kontroll, göra befolkningen rörlig, stödja en feministisk dagordning och låta EU-tjänstemän infiltrera företag när de är ute på "praktik". De här inslagen gör det omöjligt för UKIP att stödja det här förslaget.

Carlos Coelho (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Även om 99 procent av EU:s företag utgörs av små och medelstora företag (23 miljoner), som har genererat 80 procent av de nya arbetstillfällena i EU de senaste åren, riktar sig majoriteten av de bestämmelser som brukar utformas till EU:s 41 000 storföretag. Detta skapar förstås orättvisa konkurrensförhållanden.

Det är dags att vända denna utveckling och engagera sig för de ekonomiska sektorer som verkligen skapar välbstånd, genom en politik som bygger på belöning efter förtjänst. Det skulle ge de europeiska små och medelstora företagen samma förutsättningar som sådana företag har i resten av världen.

Tack vare de små och medelstora företagens flexibla natur är de vana att ligga långt framme när det gäller innovation inom deras områden, vilket gör "Small Business Act" till ett viktigt steg för att genomföra Lissabonstrategin.

Därför stöder ledamöterna i det portugisiska partiet *Partido Social Democrata* (PSD) detta betänkande, som faktiskt är i linje med de åtgärder som föreslagits i Portugal av PSD:s ledare Manuela Ferreira Leite.

Avril Doyle (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Kommissionens förslag till en rättsakt för småföretag i Europa är en del av ett meddelande som innehåller förslag till lagstiftning, vägledande principer och åtgärder som ska införas för att hjälpa små och medelstora företag i Europa. Jag välkomnar de tio vägledande principer som formulerats och som fokuserar på små och medelstora företags behov och krav och som syftar till att hjälpa dem att förverkliga sin fulla marknadspotential.

En lagstiftning som utgår från behoven och kraven hos de avsedda mottagarna är välkommen, liksom att offentliga politiska instrument anpassas till de små och medelstora företagens behov. Minst lika viktigt är införandet av metoder för att använda den nuvarande krisen för att svara på miljökrisen genom att öka effektiviteten med hjälp av genomgripande miljöledningssystem. Som föredragande för EU ETS är jag medveten om – vilket jag hoppas att vi alla är – behovet av att agera snabbt om vi vill lösa detta problem.

Jag instämmer visserligen i stora delar av det här betänkandet, men är skeptisk till förslaget om en gemensam konsoliderad bolagsskattebas och röstade därför emot förslaget.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Trots alla stora ord och skenbart goda avsikter till försvar för små och medelstora företag har betänkandet andra mål, nämligen att främja fri konkurrens och den inre marknaden. Med andra ord stöder man de stora ekonomiska och finansiella koncernerna och kräver att tjänster, däribland offentliga tjänster, ska avregleras. Bakom en fasad med skenbart stöd för små och medelstora företag förvärras också exploateringen av arbetstagarna.

Faktum är att man med hänvisning till de 91,5 procent av EU:s företag som hade högst tio anställda 2003 kräver bättre möjligheter att kunna förstöra viktiga offentliga tjänster, avreglera arbetsmarknaden och ifrågasätta sociala rättigheter och arbetstagarnas rättigheter. Detta är nyliberalism i dess mest nakna form.

Därför röstade vi emot betänkandet, för att försvara verkliga åtgärder till stöd för mikroföretag och små och medelstora företag, och för att försvara andra politiska åtgärder som värnar om deras roll och viktiga bidrag till produktionen i industri-, jordbruks- och fiskerinäringen och till en sysselsättning med rättigheter, handel och hänsyn till människors grundläggande behov.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Vi har godtagit detta betänkande där man, i form av önskemål som otvivelaktigt kommer att förbli ouppfyllda tills vidare, anger metoder och sätt att göra livet enklare för EU:s småföretag.

Jag har dock några synpunkter.

Det onekligen diskreta kravet på en slags positiv diskriminering till förmån för små och medelstora företag som, jag citerar, "ägs av underrepresenterade etniska minoriteter" är meningslöst, obegripligt och helt och hållet ideologiskt.

Tillgången för små och medelstora företag, i synnerhet lokala sådana, till offentliga upphandlingskontrakt, som föredraganden vill stärka, försvåras av de texter som antogs här i parlamentet för femton år sedan, trots varningarna om att de skulle få negativa effekter. Dessa texter gynnade i praktiken de stora företagens tillgång till offentliga upphandlingskontrakt. Det gällde i synnerhet utländska storföretag som har den information och de administrativa och rättsliga resurser som behövs för att delta i sådana upphandlingar, medan lokala små och medelstora företag saknar dessa resurser.

Det är oerhört komplicerat för små och medelstora företag att få tillgång till befintliga nationella stöd och EU-stöd, på grund av kraven i själva EU-lagstiftningen.

Med andra ord får man återigen intrycket att vi måste anta EU-texter för att kunna hantera de förutsebara problem som andra EU-texter skapat.

Françoise Grossetête (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för Herczogbetänkandet om en "Small Business Act".

Våra små och medelstora företag är de som drabbas först av den aktuella ekonomiska och finansiella krisen, när bankerna stryper kredittillgången. Den motor som driver deras tillväxt måste omedelbart startas på nytt. Att införa en "Small Business Act" kommer att göra det möjligt att stärka de små och medelstora företagens konkurrenskraft så att vi äntligen kan förvandla ord till handling. Europaparlamentet har sänt en tydlig signal till rådet och Europeiska kommissionen för att se till att "Small Business Act" verkligen genomförs. Det handlar om att prioritera de små och medelstora företagen så att alla dessa företag kan förstå och tillämpa de nya åtgärderna, framför allt genom att inkludera följande insatser: undvika onödiga bördor, främja framväxten av innovativa medelstora företag som inte rymts i EU:s definition av små och medelstora företag (250 anställda) och göra det enklare för små och medelstora företag att få tillgång till finansiering och offentliga upphandlingskontrakt så att deras tillväxtpotential kan ökas.

Jag anser dock att det är beklagligt att denna handlingsplan inte är ett rättsligt bindande instrument.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), skriftlig. – (PL) Jag röstade för Edit Herczogs betänkande om en "Small Business Act" eftersom jag anser att den är viktig lagstiftning som påverkar de minsta beståndsdelarna i en ekonomi, vilka för närvarande genererar cirka 100 miljoner arbetstillfällen i EU. De utgör nästan 99 procent av alla företag i EU. I det här läget, och eftersom den rådande krisen hotar att skapa allvarliga ekonomiska störningar, måste vi införa rättsliga EU-bestämmelser som hjälper dessa företag att fungera. Det

skulle i synnerhet gälla frågor som företagsöverlåtelser (särskilt när ägaren blir sjuk eller går i pension) och harmonisering av sista betalningsdagar vid transaktioner (för att undvika kreditkriser).

I dokumentet understryks också hur viktigt det är för dessa företag med innovation, vetenskaplig forskning, patent och uppfinningar, skydd av immateriella rättigheter samt e-handel. Små och medelstora företag bör också garanteras tillgång till finansieringskällor, däribland EU-fonder och EU-krediter. En annan men lika viktig fråga är att minska den byråkrati som är så problematisk för många små och medelstora företag. En annan sak som bör nämnas är de tio principer som syftar till att inrikta politiken på småföretagen, både på EU- och medlemsstatsnivå. Jag anser också att det är viktigt att betona behovet av att stödja och främja de små och medelstora företagens gränsöverskridande verksamhet på den inre marknaden.

Astrid Lulling (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Kommissionens meddelande om "Small Business Act" är särskilt viktigt under de rådande omständigheterna. Där anges nämligen de grundprinciper som bör ligga till grund för politikens utformning och genomförande, både på EU-nivå och nationell nivå, för att skapa lika villkor för alla små och medelstora företag som bedriver verksamhet i EU. På en mer praktisk nivå innehåller det också ett paket med över 50 separata åtgärder, däribland fyra förslag till rättsakter, där dessa principer omsätts i handling. Stödet till små och medelstora företag måste vara en viktig prioritering, särskilt nu under den allvarliga ekonomiska krisen. Investeringar av små och medelstora företag är en av huvudfaktorerna i den hett åstundade återhämtningen.

Eftersom flertalet av dessa åtgärder omfattas av medlemsstaternas behörighet måste vi hitta sätt att engagera medlemsstaternas och EU:s organ för att garantera att de små och medelstora företagen kan få ett mervärde av de åtgärder som påverkar dem. Vissa ändringsförslag som min grupp lagt fram syftar till att göra principen om att tänka småskaligt först till en central del i all lagstiftning i framtiden. Jag stöder också förslaget om en särskild budgetpost för små och medelstora företag ...

(Röstförklaringen kortades ned i enlighet med artikel 163 i arbetsordningen.)

Mairead McGuinness (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Punkt 68 i det här betänkandet innehåller en referens till en gemensam konsoliderad bolagsskattebas, och man anger att det ska finnas en gemensam bas för bolagsskatt. Det är något jag inte kan eller vill stödja. Beskattning är en del av medlemsstaternas kompetens och ska inte ligga på EU-nivå, och alla referenser till en gemensam konsoliderad bolagsskattebas medför oundvikligen en oro för en bolagsskatt på EU-nivå. Jag kan inte ställa mig bakom detta.

Jag har därför förkastat den första delen av punkten, och eftersom en majoritet i plenum röstade för den punkten röstade jag emot betänkandet i slutomröstningen.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Om de små och medelstora företagen för första gången ska hamna i centrum för EU:s lagstiftning är det ingen anledning att fira. Det är snarare en tragedi. År 2009 kommer otvivelaktigt att bli ett ödesår då det avgörs om tusentals små och medelstora företags kommer att överleva. Om de stora företagen går omkull kommer de små oundvikligen att gå samma öde till mötes.

Den omtalade kreditkrisen visar sig hur som helst i hög grad i de minskade kreditvolymerna. Här måste man se till att Basel II inte leder till att penningflödet till de små och medelstora företagen stryps helt och hållet. Om vi verkligen vill minska byråkratin får det inte bli så att de fördelar som nås genom att ett förfarande förenklas – i den mån det får några synbara effekter för ett företag – går förlorade igen på grund av att nya hinder uppstår någon annanstans. Om inte annat måste anbudsförfaranden och offentliga upphandlingar också göras mer tillgängliga för små och medelstora företag så att dessa får en chans. Jag röstade för "Small Business Act" i förhoppningen om att vi den här gången äntligen ska få mer än en pappersprodukt med mål, och att den faktiskt kommer att genomföras.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman! Jag röstade för Edit Herczogs betänkande om en "Small Business Act". Det är tydligt hur viktiga de små och medelstora företagen är i EU, och jag kommer därför att stödja Edit Herczogs noggranna dokument. Småföretagens verkliga behov måste tillgodoses både i politiken, offentliga insatser och den sociala miljön. Dessa företag är verkligen grundstommen i EU. Därför håller jag med betänkandet, särskilt lagförslagen om allmänna gruppundantag för små och medelstora företag när det gäller statligt stöd.

José Albino Silva Peneda (PPE-DE), skriftlig. – (PT) Det är allmänt känt att de små och medelstora företagen genererar över 90 procent av EU:s arbetstillfällen. I den kris som vi nu upplever har dock många av dessa arbetstagare redan förlorat sitt arbete eller kommer att göra det snart.

Den förenkling av förfarandena i strukturfonderna som kommissionen eftersträvar är ett positivt tecken som bör välkomnas.

Den globalisering som är förknippad med den rådande krisen har ändrat många av de omständigheter som låg till grund för EU-beslut som fattats tidigare och som då verkade rätt.

Mot denna bakgrund är jag övertygad om att exempelvis vissa delar av regional- och sammanhållningspolitiken måste ses över på nytt.

Vi måste också undersöka de nuvarande finansiella villkoren för små och medelstora företag. Dessa villkor är avgörande, särskilt när företagen måste återbetala lån i ett läge med ekonomisk stagnation.

Jag stöder därför detta betänkande, eftersom det är just i sådana här lägen som vi måste tänka på de små och medelstora företagen och deras bidrag till innovation, ekonomisk tillväxt och sysselsättning.

Därför behövs det en anticyklisk EU-politik. Det kräver att man vidtar betydligt mer beslutsamma åtgärder för att utforma en verkligt makroekonomisk EU-politik, något som fortfarande saknas.

Peter Skinner (PSE), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar det här betänkandet och gladdes åt att kunna rösta för huvudtexten med få undantag. Jag kan inte ställa mig bakom en gemensam konsoliderad bolagsskattebas eftersom det inte finns stöd för detta. När det gäller frågan om påföljder när tidsfristen för betalningar överskrids föredrar jag direktivet om sena betalningar för att undvika att förvirring uppstår.

Med tanke på att små och medelstora företag är det starkaste tillväxtsegmentet i ekonomin bidrar det här förslaget till att stärka villkoren för denna tillväxt. Sydöstra England bör gynnas av detta.

Silvia-Adriana Țicău (PSE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för Europaparlamentets resolution om en "Small Business Act" för Europa eftersom det är mycket viktigt att skapa bättre ramvillkor för att tillhandahålla förutsättningar som gynnar innovation i de små och medelstora företagen, framför allt genom att införa metoder att förbättra skyddet av immateriella rättigheter och bekämpa bedrägeri och förfalskning på ett effektivare sätt i hela EU.

En gemensam insats krävs från finansinstitutens, kommissionens och medlemsstaternas sida för att garantera små och medelstora företag finansiering och ge dem möjlighet att konsolidera sitt kapital genom att återinvestera vinsten i företaget. Jag röstade för ändringsförslaget om krav på omedelbara åtgärder för att se till att de små och medelstora företagen inte tvingas betala avgifter innan de startar sin verksamhet, så att de kan bygga upp ett eget kapital. Jag har också krävt att Europeiska investeringsbanken (EIB) ska utforma nya former av finansiella instrument och konkreta nya lösningar för att undanröja de hinder för tillgången till krediter som säkerheter för belåning medför. Mot bakgrund av den rådande ekonomiska krisen uppmanade jag dessutom medlemsstaterna att uppmuntra bankerna att garantera små och medelstora företag tillgång till krediter på rimliga villkor.

10. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 13.50 och återupptogs kl. 15.05.)

ORDFÖRANDESKAP: BIELAN

Vice talman

11. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

12. Gemensamma regler och standarder för organisationer som utför inspektioner och utövar tillsyn av fartyg och för sjöfartsadministrationernas verksamhet i förbindelse därmed (omarbetning) - Gemensamma regler och standarder för organisationer som utför inspektioner och utövar tillsyn av fartyg (omarbetning) - Hamnstatskontroll (omarbetning) - Övervaknings- och informationssystem för sjötrafik i gemenskapen - Utredning av olyckor i sjötransportsektorn - Transportörens skadeståndsansvar i samband med olyckor vid passagerarbefordran

till sjöss - Fartygsägares försäkring för sjörättsliga skadeståndsanspråk - Fullgörande av flaggstatsförpliktelser (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om

- betänkandet av Luis de Grandes Pascual, för Europaparlamentets delegation till förlikningskommittén, om förlikningskommitténs gemensamma utkast till Europaparlamentets och rådets direktiv om gemensamma regler och standarder för organisationer som utför inspektioner och utövar tillsyn av fartyg och för sjöfartsadministrationernas verksamhet i förbindelse därmed (omarbetning) (PE-CONS 3719/2008 – C6-0042/2009 – 2005/0237A(COD)) (A6-0097/2009),

- betänkandet av Luis de Grandes Pascual, för Europaparlamentets delegation till förlikningskommittén, om förlikningskommitténs gemensamma utkast till Europaparlamentets och rådets förordning om gemensamma regler och standarder för organisationer som utför inspektioner och utövar tillsyn av fartyg (omarbetning) (PE-CONS 3720/2008 – C6-0043/2009 – 2005/0237B(COD)) (A6-0098/2009),

- betänkandet av Dominique Vlasto, för Europaparlamentets delegation till förlikningskommittén, om förlikningskommitténs gemensamma utkast till Europaparlamentets och rådets direktiv om hamnstatskontroll (omarbetning) (PE-CONS 3721/2008 – C6-0044/2009 – 2005/0238(COD)) (A6-0099/2009),

- betänkandet av Dirk Sterckx, för Europaparlamentets delegation till förlikningskommittén, om förlikningskommitténs gemensamma utkast till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 2002/59/EG om inrättande av ett övervaknings- och informationssystem för sjötrafik i gemenskapen (PE-CONS 3722/2008 – C6-0045/2009 – 2005/0239(COD)) (A6-0100/2009),

- betänkandet av Jaromír Kohlíček, för Europaparlamentets delegation till förlikningskommittén, om förlikningskommitténs gemensamma utkast till Europaparlamentets och rådets direktiv om grundläggande principer för utredning av olyckor i sjötransportsektorn och om ändring av direktiven 1999/35/EG och 2002/59/EG (PE-CONS 3723/2008 – C6-0046/2009 – 2005/0240(COD)) (A6-0101/2009),

- betänkandet av Paolo Costa, för Europaparlamentets delegation till förlikningskommittén, om förlikningskommitténs gemensamma utkast till Europaparlamentets och rådets förordning om transportörens skadeståndsansvar i samband med olyckor vid passagerarbefordran till sjöss (PE-CONS 3724/2008 – C6-0047/2009 – 2005/0241(COD)) (A6-0102/2009),

- en andrabehandlingsrekommendation från utskottet för transport och turism om rådets gemensamma ståndpunkt inför antagandet av Europaparlamentets och rådets direktiv om fartygsägares försäkring för sjörättsliga skadeståndsanspråk (14287/2/2008 – C6-0483/2008 – 2005/0242(COD)) (Föredragande: Gilles Savary) (A6-0072/2009), och

- en andrabehandlingsrekommendation från utskottet för transport och turism om rådets gemensamma ståndpunkt inför antagandet av Europaparlamentets och rådets direktiv om fullgörande av flaggstatsförpliktelser (14288/2/2008 – C6-0484/2008 – 2005/0236(COD)) (Föredragande: Emanuel Jardim Fernandes) (A6-0069/2009).

Luis de Grandes Pascual, föredragande. – (ES) Herr talman, herr Tajani, mina damer och herrar! I dag avslutar vi ratificeringen av Erika III-paketet – ett åtagande som inleddes för över tre år sedan. Jag känner mig definitivt nöjd nu, och jag är säker på att alla som har trampat den här stigen med mig känner samma sak. Vi skriver nu ett nytt kapitel i EU:s historia genom att öka säkerheten på våra hav.

Målet med Erika III-paketet är att skydda havet, och som ni alla vet härrör det från de fruktansvärda oljeutsläppen från "Erika" och "Prestige" som orsakade allvarliga skador utmed kusterna i Sydeuropa.

Vi har lärt oss läxan och inser att vi måste agera omedelbart för att förhindra att något sådant händer igen. EU får inte underskatta sjöfartens strategiska värde för ekonomin: 90 procent av Europeiska unionens utrikeshandel transporteras sjövägen, liksom 40 procent av handeln inom gemenskapen.

Det är skälet till allt det arbete som EU tvingats lägga ned på den rättsliga ramen för sjöfarten under tiotals år.

Som jag sa har det inte varit någon dans på rosor: långt därifrån, för även om vi alla hade ett gemensamt mål gjorde rådets snåla attityd i början det till en svår resa. Men om jag ska vara rättvis vill jag samtidigt framhålla

den bestämda politiska vilja som det franska ordförandeskapet har visat när det gäller att få ett avslut på ett så viktigt ämne.

Jag behöver knappast heller betona den avgörande roll som kommissionens vice ordförande Antonio Tajani spelat. Han gav den slutliga puffen för att vi skulle uppnå samförstånd. Sist, men inte mindre viktigt, är att jag vill betona kammarens ståndaktighet när det gäller att upprätthålla Europas intressen och skydda medborgarna som vi företräder.

Om vi nu fokuserar på själva ämnet vill jag göra ett antal kommentarer till vart och ett av förslagen som ingår i paketet. Jag kan redan nu säga att det mesta av min oro har skingrats.

En fråga gav mig stor anledning till oro under hela förhandlingarna eftersom det gäller en avgörande aspekt av paketet. Jag talar om oberoendet för de organ och myndigheter som inrättats i syfte att fatta bästa möjliga beslut inom kortast möjliga tid. Jag talar särskilt om den oberoende myndighet som ska inrättas för att fatta ett alltid lika svårt beslut: huruvida ett fartyg i sjönöd ska tillåtas söka nödhamn. Jag välkomnar det slutliga beslut som fattats. Som det nu ser ut ska varje medlemsstat inrätta en oberoende myndighet med de resurser och den befogenhet som krävs för att fatta bästa möjliga beslut på kortast möjliga tid. Först när alla risker har bedömts i detalj kommer myndigheten slutligt att bestämma huruvida fartyget ska tillåtas anlöpa hamnen eller skickas iväg.

Här bör vi även tacka Dirk Sterckx för hans ihärdighet när det gäller att slutföra detta svåra uppdrag. Jag är också glad över framstegen när det gäller instrument för att spåra fartyg, vilka är avgörande för att minska antalet risksituationer. När det gäller betänkandet av Dominique Vlasto, som jag gratulerar till ett utmärkt arbete, vill jag betona de avsevärda förbättringarna av det nuvarande inspektionssystemet i gemenskapens hamnar. Det kommer att bli effektivare genom att det bygger på en riskprofil. Jag vill också tacka Jaromír Kohlíček för hans vilja att inleda en dialog och för det utmärkta arbete han har utfört.

En annan aspekt jag vill betona är det ambitiösa förslaget när det gäller passagerarnas rättigheter, något som hittills inte har reglerats i gemenskapslagstiftningen. Framstegen berodde på Paolo Costas ansträngningar ända till den absolut sista sekunden.

Vad gäller Gilles Savarys och Emanuel Jardims betänkanden är jag mycket glad över att rådet till slut har bestämt sig för att överge sin blockerande inställning som inte ledde någonstans. Den förändringen har gjort att vi kunnat nå en lösning, även om den är minimal. I vilket fall som helst måste jag säga att jag är nöjd eftersom paketet nu är fullständigt.

Avslutningsvis ska jag övergå till mitt eget betänkande. Efter att det granskats av rådet har det delats upp i två rättsliga instrument.

De viktigaste punkterna i mitt betänkande kan sammanfattas som följer: med den här fjärde översynen av gemenskapslagstiftningen som reglerar verksamheten hos organisationer som utför inspektioner har vi lyckats stärka övervakningsmekanismen genom att skapa en oberoende bedömningskommitté med permanent befogenhet och möjlighet att agera på eget initiativ.

Vi har också lyckats inrätta ett mer rättvist och flexibelt system för sanktioner som också är effektivare än det vi hade tidigare, eftersom det straffar de som inte följer reglerna, men straffet står i proportion till hur allvarlig överträdelsen är och organisationens finansiella möjligheter.

Avslutningsvis har vi gjort framsteg när det gäller den mycket knepiga frågan om att erkänna klasscertifikat, genom att fastställa villkor för hur erkända organisationer måste erkänna varandra, men utan att äventyra sjösäkerheten och använda de strängaste reglerna som referens för att garantera den höga standard som kännetecknar vår europeiska varvsindustri.

Dominique Vlasto, föredragande. – (FR) Herr talman! Europeiska kommissionen offentliggjorde sina förslag om Erika III-paketet den 23 november 2005, och jag hoppas att ni vill låta mig framföra mitt erkännande på den här punkten till den kommissionsledamot som ansvarade för transport på den tiden, Jacques Barrot, för med det här nya paketet har han arbetat mycket ambitiöst för att förbättra sjösäkerheten i Europa.

Med Erika III-paketet läggs sista handen vid en övergripande lagstiftningssatsning som har pågått i 10 år sedan "Erika" tragiskt förliste utanför Bretagnes kust. Den har gjort det möjligt för Europeiska unionen att sätta stopp för det som ursprungligen var några allvarliga kryphål och som i stället har blivit en internationell referenspunkt när det gäller sjöfartssäkerhet.

I kölvattnet efter dessa olyckor hade europeiska medborgare som upprördes över sådana katastrofer till havs rätt att förvänta sig att politikerna skulle reagera bestämt och kraftfullt för att sätta stopp för oansvarigt beteende.

Vår ambition var att skapa ett ansvarsområde där respektive berörd part inom sjöfarten måste ta sin rättmätiga del av ansvaret för sina val och åtgärder och vid behov för sina fel och misstag.

Erika III-paketet omfattar därmed flera stadier inom sjöfarten där de olika förslagen verkligen kompletterar varandra – det är ett övergripande synsätt som innebär att vart och ett av våra betänkanden har kunnat ses som en del av en odelbar helhet.

I dag när kammaren uppmanas att säga sin mening om resultatet av ett medlingsförfarande som leder till att denna långa process kan avslutas – över tre års arbete – är vi som föredragande mycket nöjda med detta gemensamma synsätt, som har gjort att vi kunnat nå vad jag anser är ett mycket tillfredsställande resultat.

Jag vill tacka mina medföredragande som alla har tagit hänsyn till detta allmänna intresse i stället för att se till sina egna enskilda intressen. Det har gjort att vi tillsammans har kunnat uppnå ett bra resultat som ingen av oss skulle ha kunnat uppnå var för sig.

När det gäller mitt eget betänkande har parlamentet fått som det vill på nästan alla viktiga punkter, först och främst därför att fartyg kommer att inspekteras inte bara i hamnar utan också på ankarplatser, vilket vi bad om. Det är mycket viktigt eftersom det innebär att fartyg inte kommer att kunna lägga till på platser där de vet att de kan undvika inspektioner.

För det andra lyckades vi uppnå ett mycket strikt system för att genomföra inspektioner: medlemsstaterna kommer att kunna samarbeta för att planera inspektionerna vid en kommande anlöpningshamn utan att det påverkar inspektionen av högriskfartyg, och intervallen mellan inspektionerna av dessa fartyg får inte vara längre än sex månader.

Den mest glädjande aspekten av våra förhandlingar med rådet är emellertid att upprepat dåligt uppträdande kommer att straffas. Inspektioner i våra hamnar kan ge upphov till åtgärder som tillfälligt tillträdesförbud och förbud mot att färdas i våra vatten och sannolikt även till ett permanent förbud, med andra ord, ett definitivt förbud mot att anlöpa europeiska hamnar och ankringsplatser. Den åtgärden riktar sig till fartyg som transporterar avfall.

Det kommer därför att finnas en toleranströskel, en gräns för oacceptabelt beteende som inte kan överskridas, eftersom fartyg med definitivt tillträdesförbud i våra hamnar eller ankringsplatser kommer att betecknas som fartyg som transporterar avfall, vilket kommer att få en avskräckande effekt.

Vi nådde en överenskommelse med rådet på denna punkt under förlikningen, och förlikningsmötet den 8 december var därför mycket positivt. Mitt tack till det franska ordförandeskapet i rådet och till Dominique Bussereau eftersom jag är ganska säker på att det var det personliga åtagandet och allt arbete som utfördes av ordförandeskapets team som gjort att vi i dag kunnat uppnå ett mycket tillfredsställande resultat, och jag uppmanar parlamentet att godkänna det förbehållslöst.

Dirk Sterckx, föredragande. – (NL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Vi avslutar en uppgift som vi inledde för 10 år sedan. Jag kommer fortfarande mycket tydligt ihåg den ilska som olyckan med "Erika" i december 1999 orsakade: kommissionsledamot Loyola de Palacios snabbt framlagda förslag då, samarbetet i rådet – vilket, efter påtryckningar från den allmänna opinionen, åtminstone delvis var ansvarigt för att se till att de första två paketen var färdiga i juni 2002, tillsammans med bland annat mitt betänkande om övervakning och en europeisk policy för övervakning av fartyg och för nödhamnar.

Jag minns också tydligt vår indignation vid "Prestige"-katastrofen i november 2002 – vi råkade ha ett sammanträde här i Strasbourg just då. Vi undrade varför vi hade vidtagit alla dessa åtgärder om det ändå kunde gå så otroligt illa i praktiken. Parlamentet spelade en roll då.

Jag vill erinra kammaren om ett betänkande från det tillfälliga utskottet för ökad sjösäkerhet, där Georg Jarzembowski var ordförande. Där gjorde vi det tydligt att även om regelverket var på plats både på europeisk och internationell nivå behövde vi fortfarande se till att reglerna tillämpades praktiskt och följdes upp av människor ombord på fartyg, i hamnar och på andra platser för att sjöfarten ska vara så säker som möjligt.

Saker och ting blev ändå fel när det gäller praktisk tillämpning av reglerna, och kommissionen bemötte de frågor som ställdes i Europaparlamentet då med sju förslag från kommissionsledamot Jacques Barrot. Jag anser att dessa utgjorde en framgångsrik helhet, och jag vill också tacka kommissionsledamot Antonio Tajani

för att ha följt upp dem. Enligt min uppfattning utgör allt detta en framgångsrik helhet. De befintliga reglerna har förbättrats och kompletterats med två betänkanden, ett av Gilles Savary och ett av Emanuel Jardim Fernandes. Vi har därmed åstadkommit ett balanserat paket.

Jag vill också säga några saker om mitt betänkande om övervakningssystem för sjötrafik. Ett befintligt nätverk kallat SafeSeaNet erbjuder en möjlighet till utbyte så att alla medlemsstater kan tala med varandra och utbyta information. Alla fartyg måste vara utrustade med AIS, ett automatiskt identifieringssystem som ger information om fartyg som kommer in på europeiskt vatten och som gör att vi kan lokalisera och begränsa riskerna. AIS är också en fördel för fiskande fartyg, eftersom det förbättrar säkerheten även för dem. Vi betonar ännu en gång – och jag anser att det är viktigt – att fartygets besättning ska behandlas rättvist vid en olycka och inte felaktigt betraktas som brottslingar.

Vi har också stramat upp arrangemangen för mottagandet av fartyg i sjönöd. Vi visste redan att vi behövde planer, men nu behövs även en myndighet, en som inte bara är delaktig i att utarbeta dessa planer utan också ser till att de genomförs. Myndigheten behöver ha expertkunskaper, kunna fatta oberoende beslut och ha en permanent utformning. Den skulle därför redan vara tillgänglig, snarare än att behöva inrättas hastigt vid en olycka. Herr kommissionsledamot! Vi väntar fortfarande på ett system som kompenserar nödhamnar för skador, men jag räknar med att ni kommer att lägga fram ett förslag om detta vid rätt tidpunkt.

Vi har nu ägnat 10 år åt att arbeta med detta. Den här gången gör vi det utan pressen från en katastrof. Jag vill tacka både det slovenska och det franska ordförandeskapet, vilket Dominique Vlasto redan har gjort. Utan dem hade vi nog inte haft något beslut, men jag vill också betona att parlamentet har varit mycket ihärdigt och varit enat när det gäller att få igenom sin uppfattning på många punkter.

För detta vill jag tacka mina kolleger som var delaktiga, skuggföredragandena, föredragandena och alla andra. I dag minns vi också någon som inte längre är med oss men som spelade en stor roll när det gällde att ta fram paketet, och det är Willi Piecyk. Jag vill framföra mitt varma tack till honom postumt.

Vi kan inte utfärda ett direktiv som förbjuder olyckor eller ett som förklarar att det inte kommer några fler stormar till havs, men jag anser att allt politiker kan göra för att förbättra säkerheten till havs för närvarande görs.

Jaromír Kohlíček, föredragande. – (CS) Mina damer och herrar! Olyckor till havs kan vara den enskilt mest destruktiva händelsen som inträffar inom transportsektorn. Sjöfarten har sedan mytologisk tid varit förbunden med en rad övertygelser och traditioner. Tills nyligen hanterades den genom olika uppsättningar förordningar. Internationella sjöfartsorganisationen (IMO) har successivt inrättat tydligare bestämmelser baserade bland annat på sedvanerätt. Att fastställa dessa regler var absolut inte ett mål i sig. De måste se till att transporten är säker, både för varor och passagerare, och de specificerar de tekniska kraven för fartyg och infrastruktur och reglerna för navigering, bland annat. I andra förordningar – bland de ämnen som nyligen diskuterats i Europaparlamentet – samordnas minimikraven för besättningens utbildning. Ytterligare andra syftar till att försöka utesluta risken att olyckor till havs ska inträffa. Trots alla tekniska åtgärder kan emellertid storskaliga olyckor inträffa. Fram till katastrofen med tankern "Prestige" var länderna i Europeiska unionen omedvetna om behovet av noggranna och enhetliga tekniska undersökningar av olyckor inom sjöfarten. Oförmågan att undersöka "Prestige"-katastrofen eller fastställa tydliga orsaker till olyckan visade att det behövdes enhetliga undersökningsmetoder. Det innefattar fasta tidsfrister för att inleda och komplettera undersökningar och en struktur för slutrapporterna. Inrättandet av objektiva undersökningskommissioner har definitivt en plats här. Det var nödvändigt att koppla de enskilda sektionerna av direktivet till IMO:s krav och andra handlingar från det tredje sjöfartspaketet och samtidigt använda bestämmelserna i andra bindande dokument som är i kraft inom Europeiska unionen, exempelvis när det gäller sekretess kring personuppgifter.

Jag tror att medlingsförfarandet kommer att kunna resultera i en högst framgångsrik lösning på alla frågor som fortfarande är öppna, och även tydligt utforma kraven på att besättningarna på fartyg som är inblandade i katastrofer behandlas anständigt. Den formel som används här överensstämmer med motsvarande delar av Sterckxdirektivet, dvs. ett EU-omfattande informations- och kontrollsystem för att hantera fartyg, vilket min kollega också kort nämnde. Sammanfattningsvis vill jag framföra mitt tack för det kollegiala synsätt på uppgiften som författarna till ändringsförslagen visat, för den mycket medgörliga inställningen från Europeiska kommissionens personal och de enskilda länder som innehar ordförandeskapet, dvs. Tyskland, Slovenien och Frankrike, som deltog i arbetet. Ett stort bidrag till textens kvalitet lämnades också av de specialiserade medarbetarna. Under den första etappen av arbetet fick jag stöd av exempelvis Hannes Kugi bland andra och i medlingsförfarandet från den anmärkningsvärt outtröttliga Katrin Huber. Det är också tack vare dem som direktivet är ett praktiskt och användbart dokument som inte kan annat än rekommenderas till specialisterna.

Paolo Costa, föredragande. – (IT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Under sammanträdet här i kväll avslutar vi ett utdraget arbete, och jag tycker att vi alla ska känna oss nöjda med de resultat vi har uppnått. Vi bör vara nöjda av en rad skäl, som rör unionen som helhet, eftersom det är uppenbart att det bara är när det är absolut nödvändigt som man kan låta Europeiska unionen inrätta regionala regelområden för egen del om det redan finns internationell standard för att styra dem, eller ställa sig mellan medlemsstaterna och internationella organisationer när det gäller att fastställa regler. Ändå är det uppenbart att det faktiskt var nödvändigt. De händelser som satte igång processen gjorde det tyvärr tydligt.

Resultatet gör antagligen inte alla nöjda, i den mening som det är en hedervärd kompromiss av ett utdraget arbete, där alla delaktiga institutioner – kommissionen, parlamentet och rådet – har spelat en roll och där var och en har företrätt de intressen de är utsedda att företräda, så att säga. Tack vare detta har hela sektorn och hela ramen för sjösäkerhet i dag tagit ett steg framåt. Mina kolleger och jag har ändå haft förmånen och möjligheten att hantera mer specifika problem. Jag hade ansvaret och nöjet att ha hand om ansvaret för transportföretagen vid olyckor som innefattar passagerare ombord.

Jag måste förstås tillstå att resultatet, som alltid, blir sämre än våra ambitioner, trots att det ibland till och med såg ut som om de skulle kunna uppnås. Ambitionen var att omedelbart erbjuda stöd och skydd till alla som kommer ombord på ett fartyg, oavsett om det är på internationellt vatten, nationellt vatten eller floder. Verkligheten krävde så att säga att omfattningen delvis måste minskas. Jag är medveten om det, men kan inte låta blir att påpeka att något saknas i denna uppsättning regler på grund av att många fartyg som går godtyckligt mellan floder och hav inte omfattas av försäkringar på detta sätt, och det är definitivt en punkt som borde åtgärdas. Jag är säker på att kommissionen kommer att utforma bestämmelser enligt dessa linjer så snart som möjligt.

Vi föreslår emellertid en ganska lång period så att även resor på inhemskt vatten omfattas. Problemet med tidsaspekten handlar om övergångsperioder, och kanske det är en fråga som vi har underskattat. Jag är rädd att det finns risk för att även dessa perioder är alltför långa och att vi därför måste vänta alltför länge på detta. Det är ändå bättre att de finns, snarare än att ingenting har ändrats.

Den andra huvudpunkten vi behöver diskutera – och, ändå, den punkt vi har uppnått – är att detta skydd börjar en viss tid. Vi kan nu definitivt berätta för våra medborgare att när de går ombord på ett fartyg omfattas de i grundläggande termer av försäkringar från slutet av 2012, oavsett hur de reser. Sammanfattningsvis har vi, också ur den synvinkeln, gjort det möjligt för alla medborgare att få känna sig lite mer europeiska eftersom samma skydd kommer att gälla i alla vatten, på alla platser och för alla fartyg.

Gilles Savary, föredragande. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! Nu befinner vi oss i slutet av detta lagstiftningsmaraton som, vilket också har sagts, har tagit tio år och som, vilket vi påminnes om i en debatt i förmiddags, har fått det olämpliga namnet "Erika III".

Det är olämpligt eftersom vi efter "Erika" hade "Prestige", och efter "Prestige" var det "Tricolor", och därefter tyvärr en rad andra katastrofer till havs både i europeiska och andra vatten.

Det är framför allt olämpligt eftersom det, såsom Dirk Sterckx påpekade, för första gången är en kallsinnig lagstiftning – med andra ord är den fri från passion, överdrifter och polemik som inträder efter katastrofer som "Erika" och "Prestige". Jag anser att det i stor utsträckning är Jacques Barrots och kommissionens förtjänst att de har föreslagit det, men det var också en ytterst svår fråga.

Medlemsstaterna är inte direkt benägna att lagstifta inom områden som detta när inget allvarligt har inträffat. Samtidigt blir de ibland ivriga att lagstifta när olyckor har skett. I vilket fall som helst är detta verkligen ett stort stycke lagstiftning eftersom det innehåller sju texter.

Det syftar till att göra det europeiska sjöfartsområdet – eller snarare medlemsstaternas – till ett av de säkraste i världen. Det är fullständigt motiverat med tanke på att det också är ett av världens mest trafikerade och geografiskt sett ett av världens mest komplicerade. Vi har ett antal sund, bland annat Bosporen, Gibraltar och Pas-de-Calais – genom vilka 800 handelsfartyg passerar varje dag – och som är bland de största hamnarna på jorden.

Vi hade därför mycket arbete att utföra, tyvärr inte för att se till att inte fler olyckor inträffar – livet kommer alltid att vara slumpartat – men så att vi kan vara säkra på att vi hade gjort vårt bästa för att förebygga dem och även bestraffa orsakerna till alla sådana olyckor.

Paketets struktur är enkel: Det är en rättmätig cirkel där varje länk i transportkedjan – från hamnstaten till försäkringsgivaren, via befraktaren, klassificeringssällskapet och flaggstaten – är ansvarig för sina egna

handlingar och på sätt och vis utövar påtryckningar – eller åtminstone är det vad vi satsar på – för att rensa upp transportvillkoren och se till att de använder en ansvarsfull transportör som uppfyller normerna.

Med tanke på de breda principerna och strukturen kanske det dessutom skulle ha varit värt att bygga vår modell på det vi försöker göra på finansområdet: organ för kreditvärdighet har varit lika bristfälliga som klassificeringssällskapen för fartyg.

Vissa medlemsstater accepterar bekvämlighetsflagg, eller skatteparadis som de kallas i finansvärlden. Vissa operatörer är inte välkomna och drabbas av svartlistning eller förbud inom ett sjöfartsområde. Detta är därför en ganska föredömlig lagstiftning och dessutom en som passar in i IMO:s ramverk på internationell nivå.

Jag vill också säga att i politiska termer är detta en verkligt anmärkningsvärd framgång för gemenskapen eftersom kopplingen mellan kommissionen och parlamentet har gjort det möjligt att åstadkomma en mycket komplicerad lagtext som medlemsstaterna var mycket tveksamma till.

Jag vill tacka Antonio Tajani och kommissionen. Jag vill också tacka det franska ordförandeskapet eftersom jag tror att Dominique Bussereau insåg att detta kunde vara mycket viktigt under det franska ordförandeskapet, och jag vill tacka alla mina kolleger i parlamentet eftersom alla här vet att vi använde förevändningar och magiska tricks för att nå hit. Den enda anledningen till att vi har lyckats införa detta sjöfartspaket är att vi har varit enade och har visat solidaritet i en sådan utsträckning att vissa parlamentsledamöter så att säga har ärvt vissa fripassagerare, exempelvis min text och Emanuel Jardim Fernandes' text, som rådet inte ville ha.

Detta är anledningen till att vi har lyckats. Jag skulle ha velat gå in mer på mitt betänkande, men jag tror att jag får lite talartid i slutet som ger mig möjlighet att göra det.

(Applåder)

Emanuel Jardim Fernandes, föredragande. – (PT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Diskussionen om sjösäkerhetspaketet Erika III går mot sitt slut. Processen är över tre år gammal, och under den tiden har vi starkt pläderat för större säkerhet för passagerare, oceaner, hav och farleder. Som portugis från Madeira förväntades jag vara särskilt engagerad i projektet och dess huvudmålsättningar: se till att medlemsstaterna konsekvent uppfyller sina skyldigheter som ledamöter i Internationella sjöfartsorganisationen (IMO), antar organisationens konventioner och fullt ut tillämpar sina obligatoriska bestämmelser. Förhandlingsprocessen var svår. För parlamentet var Erika III-paketet alltid ett paket och aldrig en samling av hopplappade åtgärder.

Vid den första behandlingen antog parlamentet några ändringsförslag. Dessa innefattade skyldighet för flaggstaten att se till att inspektörer och utredare har korrekt utbildning och att det inrättas möjligheter för bedömning, godkännande och tillstånd för byggande av fartyg och utrustning, vidare en skyldighet för medlemsstaterna att erhålla dokumenterande bevis för att fartygen uppfyller internationell standard – om ett fartyg inte är nybyggt är medlemsstaten skyldig att ha kontakt med den tidigare flaggstaten som måste överlämna nödvändiga handlingar och uppgifter – samt upprätthållandet av en databas för fartygsflottan, som måste innefatta den viktigaste tekniska informationen om respektive fartyg, inklusive överträdelser av IMO:s villkor.

Vi nådde då politisk enighet om sex av de åtta förslagen. Mitt eget förslag och Gilles Savarys förslag var fortfarande inte antaget. Vi har nu uppnått en överenskommelse om hur dessa två förslag också kan ingå i den slutliga texten om Erika III-paketet. Tack vare parlamentet och dess ihärdighet, det slovenska och särskilt det franska ordförandeskapet – som jag vill tacka – och avslutningsvis tack vare en gemensam vilja hos oss alla kan vi nu avsluta detta tredje paket om sjösäkerhet. Det är viktigt att betona ratificeringen av internationella konventioner som använder nationella metoder i denna process. Det var en inställning som jag stödde av respekt för de olika befintliga ratificeringssystemen i de olika medlemsstaterna. I avvaktan på att IMO:s granskningsschema ska bli obligatoriskt måste medlemsstaterna utsätta sina sjöfartsmyndigheter för en sådan granskning och offentliggöra resultaten. Medlemsstaterna kommer att införa ett kvalitetshanteringssystem för sina sjöfartsmyndigheter, vilket certifieras i enlighet med internationell standard. Innan ett fartyg får tillstånd att segla under deras flagg måste medlemsstaterna kontrollera att det uppfyller internationella regler.

Medlemsstaterna måste se till att fartyg som seglar under deras flagg och har hållits kvar i samband med en hamninspektion uppfyller relevanta IMO-konventioner. När en medlemsstats flagg förekommer på den svarta eller gråa listan från samförståndsavtalet från Paris om hamnstatskontroll i två år efter varandra ska staten i fråga lämna en rapport till kommissionen om skälen till det dåliga resultatet.

Parallellt med den gemensamma ståndpunkten kommer medlemsstaterna att i en gemensam förklaring bekräfta sitt åtagande att ratificera de huvudsakliga internationella konventionerna om sjösäkerhet före den 1 januari 2012, tillämpa IMO:s flaggstatskod och tillhörande granskningsystem för sjöfartsmyndigheter samt uppmantra IMO att göra dessa två instrument obligatoriska över hela världen.

Avslutningsvis vill jag säga att antagandet av detta tredje paket om sjösäkerhet är en betydande seger i den europeiska lagstiftningsprocessen. Kommissionen, rådet och Europaparlamentet har föreslagit, diskuterat och uppnått en överenskommelse om och accepterat en text som förbättrar livet för medborgare och företag, främjar bättre säkerhet till havs och förbereder vår framtid. Det var en stor ära för mig att delta i den processen. När vi röstar om paketet inom kort kommer vi att hedra offren för alla de tidigare tragedierna: från "Prestige" till "Erika" och från "Bolama" till "Estonia". Vi kommer också att bidra till att undvika eller minska konsekvenserna av liknande händelser i framtiden.

Antonio Tajani, kommissionens vice ordförande. – (IT) Herr talman! I dag har vi slutfört en svår uppgift, en mödosam väg som parlamentet, rådet och kommissionen tillsammans har vandrat, en väg kantad av hinder, tekniska problem och en hel del konflikter som inte varit obetydliga.

Nu vill jag vända mig inte bara till alla mina kolleger här i kammaren, som snart ska lägga sista handen vid vårt arbete med att presentera ett nytt sjöfartspaket, utan även till alla de EU-medborgare som ni företräder. Att slutföra den här uppgiften strax före valet till Europaparlamentet betyder att vi sänder ut ett tydligt budskap från institutionerna till alla europeiska medborgare. EU-institutionernas jobb är att besluta om regler som svar på de frågor som allmänheten har tagit upp. När det behövs kan de överbrygga svårigheter och nå uppgörelser som gynnar den halva miljard européer som bor inom våra gränser. De har kapacitet att sända ut ett budskap för att garantera säkerheten. De har kapacitet att sända ut ett budskap för att skydda vår miljö. De har kapacitet att sända ut ett budskap för att försvara passagerarnas rättigheter. De har kapacitet att sända ut ett budskap för att skydda företag och se till att reglerna följs.

I Europa baseras vårt rättssystem traditionellt på orubbliga juridiska självklarheter, och när vi introducerar nya regler för sjöfartssektorn innebär det att vi ger europeiska medborgare regler: regler som de kan respektera, regler som kan förbättra förhållandena inom transportsystemet, bättre förhållanden för denna viktiga sektor som påverkar våra vatten. Det här är skälet till att jag ville betona hur viktig er omröstning om paketet är, eftersom det förutom det faktiska innehållet representerar ett politiskt budskap som EU-institutionerna sänder ut. Omfattningen av beslutet går utöver våra omedelbara behov, utöver de frågor vi hanterar och som ni har beslutat att omvandla till regler med kommissionens och rådets samtycke. Jag vill än en gång upprepa att detta är ett politiskt val, ett budskap som vi sänder ut till EU-medborgare för att tala om att de kan lita på att deras institutioner klarar av att hantera och lösa problem.

Därför vill jag verkligen tacka kommissionens medarbetare som har gjort det möjligt för Jacques Barrot och mig att arbeta så effektivt som möjligt. Jag vill tacka det franska ordförandeskapet och det slovenska ordförandeskapet. Jag vill tacka Dominique Bussereau för allt arbete under de knepigaste delarna av förhandlingarna, och jag vill även betona det viktiga arbete som alla föredragande, utskottet för transport och turism och hela parlamentet har lagt ner. Vidare vill jag tacka Luis de Grandes Pascual, Dominique Vlasto, Dirk Sterckx, Jaromír Kohlíček, ordförande Paolo Costa, Gilles Savary – som jag en gång tackar för hans arbete – och Emanuel Jardim Fernandes för hans bidrag och hans förmåga att avsluta förhandlingarna genom att stå över både partiska och inrotade synsätt i sina försök att ge medborgarna konkreta svar.

Vårt uppdrag var att konsolidera de europeiska lagstiftningsinstrumenten för att bekämpa illegal sjötransport och förhindra sjöfartsolyckor och förorening av våra hav. Nu måste vi använda alla tillgängliga kontrollinstrument för sjötransporter för att förhindra att olyckor av den typen som fick oss att börja handla händer igen. Dessa instrument rör framför allt flaggstaten, som bär det största ansvaret för sjösäkerheten, och en politisk linje har nu tagits fram. Alla europeiska flaggstater måste utan undantag finnas med på den vita listan och ha instrument speciellt utformade för detta ändamål. Ett gemensamt regelverk för europeisk ackreditering av klassificeringssällskap kommer också att göra kontrollen av vår sjöfart mer effektiv.

Andra instrument kommer att användas för hamnstaten. Vissa fartyg och sjötransportföretag ska inte längre vara välkomna i våra vatten, eftersom de inte uppfyller minimikraven för säkerhet. Kuststater omfattas av en annan uppsättning åtgärder, varav effektiv övervakning av fartyg på kort och långt avstånd utgör ett avgörande förebyggande verktyg. Genom förstärkta regler om härbärgering av fartyg i sjönöd på skyddade platser kan vi förhindra att sjöfartsolyckor utvecklas till miljökatastrofer. Vi måste arbeta både för att förhindra men även för att ta ansvar för följderna av eventuella olyckor, och lära oss av dem. Sjötransportföretag måste teckna lämpliga ansvarsförsäkringar för tredje part och passagerare. Ett gemensamt system för utredningar

kan också ge oss bättre återkoppling om olyckor så att vi kan lära oss av dem. Självfallet kan man inte eliminera alla risker inom sjötransporten, lika lite som inom alla andra sektorer, men det är en skyldighet för lagstiftaren och alla som företräder allmänheten att göra sitt bästa för att begränsa riskerna i mesta möjliga mån.

Därför anser jag att detta är vårt gemensamma mål. Jag tycker att vi har tagit ett förhållandevis viktigt steg framåt. Paketet som snart ska antas representerar ett stort steg i rätt riktning och – jag upprepar – ett bra politiskt budskap, en bra viljeyttring från EU-institutionerna att ge svar på de frågor som 500 miljoner medborgare ställer.

Georg Jarzembowski, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Tack, herr talman, tack så mycket, herr vice ordförande, mina damer och herrar! Först vill jag på min grupps vägnar tacka alla föredragande, inte bara för själva arbetet de har gjort, utan även för att vi har uppnått det vi företog oss, nämligen att behandla förslagen som ett paket. Genom att behandla dem som ett paket tvingade vi rådet att närma sig oss då det, som ni vet, absolut inte ville anta två förslag. Genom att hålla samman lyckades vi få rådet att anta dessa två dokument.

Jag delar vice ordförandens åsikt att paketet är en stor framgång för medborgarna. Det är något vi bör säga under valkampanjen också.

När jag ser mig omkring märker jag att det inte är särskilt många ledamöter här för att debattera denna eftermiddag, trots att det här paketet är något av det största utskottet för transport och turism har uppnått.

Ibland förstår medborgarna kanske inte varför vi sitter så länge och varför allt tar så lång tid. Här kan de dock se att paketet omfattar regler för övervakning, regler för klassificeringssällskap, utredningar av olyckor, försäkringsskyldigheter, ansvarsregler, kontroll av hamnstater och kontroll av flaggstater. Vi måste skärpa kraven inom alla dessa områden för att, där det är möjligt, kunna förhindra olyckor och, om olyckor trots allt händer, reagera snabbt.

Jag vill en än gång särskilt tacka er, herr Sterckx, eftersom ni var föredragande i det tillfälliga utskott som jag hade äran att vara ordförande för. Vi träffades igen efter att "Prestige" hade sjunkit för att diskutera vad vi ytterligare behövde förbättra. Genom Jacques Barrot antog kommissionen i allt väsentligt våra förslag, och vi fastställde dem sedan genom lagstiftningsprocessen.

Så långt kan vi vara mycket nöjda över att ha kommit överens om det tredje sjöfartspaketet efter alla dessa år. Låt mig dock påpeka två saker till. Den första är att vi bör tacka Dominique Bussereau, som i egenskap av fransk minister i slutändan var den som fick paketet över de sista hindren och gjorde det möjligt för det att bli framgångsrikt. För det förtjänar han extra beröm.

Nu, herr vice ordförande, är all uppmärksamhet riktad mot er! Ni, kommissionen och den framgångsrika Europeiska sjösäkerhetsbyrån måste nu se till att medlemsländerna faktiskt genomför och tillämpar detta. Det är först när det vi har beslutat verkligen tillämpas som vi kan förhindra att olyckor av det slaget som hände "Erika" och "Prestige" händer igen. Vi måste kämpa tillsammans för att uppnå det. Tack så mycket.

Rosa Miguélez Ramos, för PSE-gruppen. – (ES) Herr talman! Jag fick skynda mig på ordentligt för att komma till kammaren. Jag satt på mitt kontor och lyssnade till vice ordförande Antonio Tajani och de andra talarna och kände att jag ville gratulera alla föredragande och kommissionen. Jag vill precis som Antonio Tajani hjärtligen visa min uppskattning för det viktiga arbete som kommissionsledamot Jacques Barrot har utfört, och även för den goda vilja som det franska ordförandeskapet har visat.

Jag vill säga att det här sjöfartspaketet kommer att leda till en avgörande förändring i Europa, en förändring som kommer att främja kvalitet och insyn i sjöfartssektorn. Jag tror att det kan leda till att vi aldrig mer kommer att behöva uppleva den enorma brist på insyn som vi tidigare har sett, efter de båda förskräckliga olyckorna med "Erika" och "Prestige", framför allt den brist på insyn som rådde runt "Prestige"-olyckan. I detta sammanhang är Jaromír Kohlíček's betänkande, för vilket jag fungerar som skuggföredragande, den viktigaste garanten för att utredningarna inom sjöfartssektorn i framtiden kan utföras med full insyn. Det kommer att göra det möjligt för oss alla, både allmänhet och myndigheter, att få veta vad som låg bakom eller vad som hände efter varje olycka, så att vi aldrig gör om samma misstag och så att allt som görs på fel sätt kan rättas till.

Europa måste gå vidare på det här området, och jag är säker på att vårt arbete inte slutar här, dels för att vi alltid har varit ledande, men även för att sjöfartstrafiken inte kommer att sluta växa.

Anne E. Jensen, för ALDE-gruppen. – (DA) Tack, herr talman! Även jag vill gratulera föredraganden för det resultat som har uppnåtts och tacka det franska ordförandeskapet för deras ansträngningar. Resultatet vi har nått är en stor framgång för miljön och för europeisk sjöfart. Under de senaste åren har det till stor del varit EU som satt standarderna för sjöfartens inverkan på miljön genom lagstiftning och genom Internationella sjöfartsorganisationens arbete. Sjötransport är en global aktivitet, och det är, både för miljöns skull och för att upprätthålla en rättvis konkurrens, viktigt att ha ett gemensamt regelverk på global nivå. EU skulle dock kunna ta ledningen och sätta en ny standard genom att kräva striktare regler. Vi måste se till att EU:s medlemsländer verkligen följer IMO-avtalen, och precis detta gör vi med det lagstiftningspaket vi nu slutför. De sju direktiven i det tredje sjöfartspaketet kommer att minska utsläppen, garantera en bättre samordnad respons vid olyckor och förhindra att fartyg i dåligt skick kommer in på EU:s vatten. Jag har som skuggföredragande för min grupp tittat extra noga på direktivet om hamnstatskontroll och direktivet om utredning av olyckor, och jag vill tacka de två föredragandena, Dominique Vlasto och Jaromír Kohlíček, för deras skickliga och framgångsrika arbete. Vi har skapat en bättre metod för att inspektera fartyg, som innebär att det är de sämsta fartygen som inspekteras oftast. Dessutom har vi en metod för att utreda olyckor som ger juridiskt skydd till de som frågas ut, vittnena, och som också innebär att det vi lär oss av olycksutredningar kan användas i framtiden och att informationen i dem kan utbytas mellan medlemsländer.

Mogens Camre, för UEN-gruppen. – (DA) Tack, herr talman! Vi har verkligen skäl att uttrycka vår djupa tacksamhet för sjöfartspaketet, och jag vill på vår grupps vägnar tacka för det fantastiska arbete som föredragandena, kommissionen och rådet har lagt ner på detta. Fartygsinspektioner sker oftast på stora fartyg, och därför vill jag påpeka ett problem med mindre fartyg. Vi har specialiserade organ för att utföra inspektionerna, men vi har inte tillräckligt klara regler för de här fartygens sjöduglighet, eller för när inspektionen ska ske. Detta gäller framför allt fiskefartyg, små fiskebåtar som har byggts om antingen för att fortsatt användas för fiske eller för att användas för turismrelaterade ändamål. Detta medför ofta att vikt och motorstorlek ökar, vilket förskjuter tyngdpunkten och minskar sjödugligheten. I mitt land, Danmark, har vi sett flera tragiska olyckor på grund av detta. Vi måste göra det till ett fast krav för varje fartyg, både nya och ombyggda, att genomgå ett sjöduglighetstest. Därför vill jag i likhet med Paolo Costa be kommissionen att utöka reglerna för inspektion och godkännande så att de snarast möjligt även omfattar dessa typer av fartyg.

Michael Cramer, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr vice ordförande, mina damer och herrar! Vi, gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen, stöder denna slutliga kompromiss. Vi gläds åt att parlamentet har lyckats, med resultatet att alla åtta lagstiftningsförslag utgör ett enskilt paket som läggs fram för gemensam omröstning. Jag vill av hela mitt hjärta tacka alla föredragande för deras samarbete.

Den europeiska lagstiftningen på området sjöfartssäkerhet måste snabbt skärpas för att rädda liv och förhindra miljökatastrofer genom att förebygga olyckor. Det får aldrig förekomma någon upprepning av den typen av fartygsolyckor som hände med "Erika" och "Prestige".

Hamnstatskontroll innebär att fartyg som anlöper hamnar inom EU bättre kan övervakas. Därmed kan fartygen bli föremål för sanktioner om de inte lever upp till säkerhetsföreskrifterna, något vi tycker är viktigt. Övervakningen av fartyg på territorialvatten är extremt viktig, framför allt i miljö känsliga områden, eftersom föroreningen av sjöar och hav inte bryr sig om några gränser. Därför finns ett stort behov av gränsöverskridande åtgärder. I föreskrifterna för ersättningsskyldighet gentemot passagerare på passagerarfartyg finns tyvärr bara en regel som gäller havsområden. Vi inom De gröna skulle gärna se att den regeln även gäller för inre vattenvägar.

För att avsluta gläder det oss att rådet, efter en lång försening, även har beslutat om hamnstaternas skyldigheter och fartygsägares försäkrings- och ansvarsskyldighet. Med detta hamnpaket har vi tagit ett mycket stort steg framåt, även om vi vet att reglerna kan och måste förbättras ytterligare i framtiden.

Jacky Hénin, för GUE/NGL-gruppen. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Upprepade olyckor och ett ökat antal sjötransporter av farligt gods gör att vi snabbt måste ta tag i frågor som rör skärpta säkerhetsregler för alla sjöfartsområden inom EU och de resurser som behövs för att driva igenom dessa regler.

Framför allt bör dessa vattendrag klassificeras och indelas i farleder i enlighet med den metod som används för "Sevesozonerna", eftersom transportsektorn måste upphöra med sin strävan att reducera kostnaderna vad följderna än blir.

När kommissionen och rådet nu är pressade av de ekonomiska katastroferna som har utlösts av finanskrisen har de äntligen börjat tänka på att ta upp frågan om skatteparadis. Om detta verkligen kan omvandlas till konkreta åtgärder kan det bli ett ordentligt steg framåt.

Hur många fler sjöfarts- och miljökatastrofer måste ske längs dessa farleder innan kommissionen, rådet och parlamentet slutligen riktar sina blickar mot det mångåriga problemet med bekvämlighetsflagg? Kanske vore det visare om den europeiska väljarkåren fyllde parlamentet med fler parlamentsledamöter som hellre arbetar för medborgarnas säkerhet än försvarar frihandel som förstör både människor och miljö.

Derek Roland Clark, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Herr talman! I september förra året pekade jag på hur elektronisk information för fartyg som de här betänkandena ställer krav på lätt skulle kunna nå pirater som opererar utanför Somalia. Det tog man inte hänsyn till. De här betänkandena har ändrats, men inte till det bättre. Nu finns det till och med motsägelser i dem. Jag försöker en gång till.

Samtidigt som Dirk Sterckx ålägger hamnarna att inte avvisa fartyg säger Gilles Savary att de kan nekas tillträde om de inte kan uppvisa ett försäkringsbevis. Lägg till detta Dominique Vlasto, som utökar hamnkontrollen till att omfatta fartyg som ligger förtöjda utanför hamnarna. Om alltså ett fartyg utan papper ligger förtöjt utanför hamnen och sedan på grund av hårt väder utsätts för fara måste det få lägga till eftersom Dirk Sterckx etablerat rätten för fartyg i sjönöd att ta sig till en skyddad plats. Så kommer vi till den situation då ett fartyg med farlig last tar sig in i en hamn genom att utnyttja dessa motsägelser. Vad händer då om detta leder till en allvarlig olycka som stänger en stor hamn? Skulle den kompensation som nämns i Dirk Sterckx' betänkande täcka detta, och vem betalar? De här betänkandena behöver en ordentlig översyn.

Slutligen innehåller Fernandesbetänkandet stöd för olika IMO-rekommendationer. Det är bra – Storbritannien har redan undertecknat dem. Men EU vill ha en egen fartygsdatabas, vilket jag och andra skulle motsätta oss. Jag säger "skulle" eftersom Fernandesbetänkandet ska antas utan omröstning. Är det demokratiskt? Vad hände med de uttalanden som gjordes här så sent som i morse om att parlamentet arbetar med ändringsförslag?

Fernand Le Rachinel (NI). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill gratulera alla föredragande som har tagit itu med de stora frågor som uppkommit till följd av problemen med sjöfartssäkerhet, och som har sett till att vi har tagit vårt ansvar.

Vi kommer alla ihåg katastroferna med oljetankern "Erika" 1999 och "Prestige" 2002 och de tragiska följder de hade för miljön, människan och ekonomin.

En ny uppsättning lagar för att skydda européer från sjöolyckor kommer nu slutligen att se dagens ljus. Lagarna möjliggör framför allt systematiska inspektioner av de mest föråldrade fartygen, obligatoriska försäkringar för att ersätta offren för miljökatastrofer och granskningar av de europeiska länders flagg som vi vet fortfarande alltför ofta är bekvämlighetsflagg.

Det var hög tid att vidta dessa åtgärder som verkligen begränsar det manöverutrymme som fartygsägare under decennier har haft. Åtgärderna innebär slutet på den straffrihet som ägare av icke sjödugliga fartyg har åtnjutit, och inspektionerna kan bli ännu mer effektiva genom att de inriktas på sådana fartyg.

Sjösäkerheten är inte förhandlingsbar. Det är detta, och inte pengar, lönsamhet och obegränsad handel, som bör vara det primära referensvärdet.

Det enda jag beklagar är att det kommer att ta lång tid att verkställa alla dessa nya förebyggande och repressiva lagar. Som parlamentsledamot för nordvästra regionen med dess många kuststräckor är jag lättad och stolt över att rösta ja till det tredje sjöfartspaketet.

Ioannis Kasoulides (PPE-DE). – (EL) Herr talman! Paketet med sju förslag på sjöfartsområdet är en viktig utveckling i arbetet med att förebygga olyckor och garantera att man handlar effektivt vid eventuella olyckor. När det gäller det senare vill jag, i egenskap av skuggföredragande, framför allt hänvisa till det som avtalades om nödhamnar för fartyg i sjönöd. Jag vill gratulera föredraganden, Dirk Sterckx, och hela förhandlingsgruppen för att de har lyckats nå en värdefull kompromiss i denna viktiga fråga.

Om ett litet tillbud, till exempel ett litet hål i tanken på ett oljefartyg, inte innesluts och begränsas kan det, om sjön är grov eller om man har svårt att lasta över lasten till ett annat fartyg, leda till en enorm miljökatastrof om ingen nödhamn finns där nödvändiga åtgärder kan vidtas. Är besättningen dessutom rädd för risken att ställas inför rätta eller om man på grund av att fartyget är otillräckligt försäkrat inte söker nödhamn kan konsekvenserna bli tragiska.

Den aktuella kompromissen reglerar och säkerställer att de experter som avgör om ett fartyg i fara ska få nödhamn är oberoende, att sjömännen vid händelse av olycka får en rättvis behandling i enlighet med IMO, vilka skyldigheter oförsäkrade fartyg har i nödhamnar, ersättningen till hamnar och nödhamnar för skador – där kommissionen kommer att presentera olika försäkringsförslag – samt att ägare av oljetankrar är skyldiga

att anmäla sin last om den överskrider 1 000 ton. Samtidigt kommer alla fartyg, inklusive fiskebåtar, att tvingas installera ett automatiskt igenkänningssystem.

Avslutningsvis välkomnar jag det faktum att parlamentets åtgärder har fått rådet att anta en slutgiltig gemensam ståndpunkt gällande alla sju lagstiftningsförslag i paketet.

Michel Teychenné (PSE). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Det paket vi ska rösta om i morgon hade inte blivit något utan Europaparlamentets ansträngningar, och jag vill ta tillfället i akt att visa min uppskattning för det arbete som har gjorts.

Om EU skapar ett juridiskt instrument som, vilket jag hoppas, kan göra det möjligt att förhindra katastrofer som "Erikas" och "Prestiges" haverier och som i slutändan tvingar de som förorenar att ta ansvar, kommer det att vara tack vare Europaparlamentets uthållighet trots den försagdhet som rådet uppvisat. Det tjänar inget till att påminna er om det beslut som krävdes för att lägga fram Gilles Savarys och Emanuel Jardim Fernandes betänkanden. Detta är en politisk seger för Europaparlamentet, men även en seger för ståndaktighet och samarbete.

Tack vare detta sjösäkerhetspaket kommer medlemsländerna slutligen att tvingas uppfylla sina skyldigheter inom Internationella sjöfartsorganisationen och, framför allt, genomföra tekniska granskningar innan ett fartyg tilldelas en flagg. Ytterligare ett steg framåt är kravet att fartyg måste vara försäkrade med ett intyg om finansiell säkerhet, vilket lägger verkligt ansvar på befraktaren.

Om parlamentet antar dessa texter i morgon kommer EU att visa att det har skaffat sig ett effektivt verktyg för att bekämpa fartyg som dumpar avfall och mot kriminella befraktare och ägare. Vi hoppas att miljön och våra medborgares hälsa kommer att dra nytta av det.

Slutligen vill jag berömma det arbete som har gjorts på området av Antonio Tajani, som är här i dag, och föredragandena när det gäller transportlagstiftning, eftersom vi nu har kommit till det sista steget i sjölagstiftningsförfarandet med målet att omfatta all transport i Europa. Jag hoppas därför i samband med detta arbete, som har blivit rejält försenat på området sjötransporter, att parlamentet även kommer att kunna avrunda en viktig del av sjötransporterna under den här sessionen eller åtminstone så snart som möjligt.

ORDFÖRANDESKAP: MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Vice talman

Josu Ortuondo Larrea (ALDE). – (ES) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag är mycket glad över att vi kan avsluta denna valperiod i parlamentet med att slutgiltigt anta det sista sjöfartspaketet. Jag kommer dock ihåg att det, när jag 1999 för första gången kom till Europaparlamentet, skedde en allvarig sjöfartsolycka utanför Frankrikes kust med "Erika", som gav namn till den första uppsättningen lagstiftningsförslag med syfte att förhindra och förebygga olyckor.

Vi trodde att vi hade avvärjt faran, men kort därefter förstördes Galiciens kust av en ännu värre olycka än den tidigare: "Prestige". Sedan dess har vi inom utskottet för transport och turism arbetat på en rad lagstiftningspaket i ett försök att överbrygga det massiva motstånd vi mött bland fartygsägare, oljebolag, klassificeringssällskap och även vissa medlemsländer, som motsatt sig förslagen med motiveringen att de varit för stränga.

Under de senaste 10 åren har vi antagit en rad direktiv och förordningar. Vissa av dessa har vi varit tvungna att omarbeta eftersom de visat sig vara ineffektiva i sina ursprungliga versioner, som ett resultat av det rådet strukit.

Vi har antagit lagar för att införa dubbelskroviga fartyg, en europeisk fond för större oljekatastrofer samt nödhamnar, och nu omarbetar och antar vi lagar som rör sjöfartsföretags ersättningsskyldighet gentemot sjöpassagerare, utredningar av sjöfartsolyckor, gemenskapens övervaknings- och informationssystem för fartygstrafik, hamnstatskontroll och sist men inte minst förordningar och direktiv om fartygsinspektion och besiktningsorganisationer. Allt detta är bra, och det är önskvärt att det träder i kraft och verkställs av alla medlemsländer så fort som möjligt.

Jag gläder mig åt det. Dock går parlamentets valperiod mot sitt slut. Jag lämnar då parlamentet, och jag beklagar att vi inte lyckats göra det obligatoriskt att installera kontrollsystem – system som redan finns och är patenterade – för att visa när och i vilken mängd ett visst fartyg illegalt har dumpat slagvatten och rester

från oljetanken i havet. Med andra ord är de en typ av "svart låda" eller takometer som sjöfartsmyndigheterna när som helst kan inspektera när ett fartyg anlöper en hamn.

Jag tycker att det är vår skyldighet att tänka mer på den marina miljön och tillämpa strängare rutiner för att förhindra alla de föroreningar vi orsakar. Jag tror också att det kommer att påverka vår näringskedja och våra liv om vi misslyckas, och att vi kommer att få betala ett högt pris för det. Jag är säker på att det inte kommer att krävas ytterligare 10 år för att bättre och mer effektivt kontrollera illegala utsläpp till havs.

Talmannen. – Tack, herr Ortundo Larrea. Jag är säker på att vi i denna kammare kommer att komma ihåg ert arbete. Jag är också säker på att ni, var ni än är, även i fortsättningen kommer att kämpa för de mål ni lämnar här. Även om de inte är färdigställda har de kommit en bra bit på vägen tack vare era ansträngningar.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! Efter fem års debatter och samråd med rådet har allt positivt innehåll som har med sjösäkerhet och miljöskydd att göra skalats bort från det mycket rosade sjöfartspaketet, bestående av sex direktiv och en förordning. Med andra ord blev det inte mycket kvar av det.

Rådet uttrycker lojalt EU:s anti-gräsrotspolitik och kapitalets intressen. Man genomför alla de krav som ställs av aktörer, fartygsägare och monopolgrupper, vilka motsätter sig alla åtgärder som även i minimal utsträckning skulle kunna påverka deras lönsamhet. På så sätt har de genom denna långdragna process lyckats att antingen ta udden av alla positiva bestämmelser utformade för att kontrollera säkerhetsföreskrifter för fartyg, eller att helt skjuta upp dem på obestämd tid.

Inga åtgärder har vidtagits för att skydda och uppgradera den mänskliga faktorn, sjömännen, den primära faktorn när det gäller att skydda mänskligt liv till sjöss och miljön. EU:s uttalanden sedan 1986 att frågor som gäller den mänskliga faktorn och förbättrade arbetsförhållanden för och utbildning av sjömän inom ramen för den gemensamma sjöfartspolitiken i framtiden ska utredas är vilseledande och falska eftersom de inte har beaktats under alla dessa år. Därför röstar Greklands kommunistiska parti nej till det såkallade sjöfartspaketet i sin helhet.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Herr talman, herr Tajani, mina damer och herrar! Parlamentets utskott för transport och turism kunde inte och kan inte undvika uppgiften att på ett holistiskt sätt reagera på behovet att förbättra sjöfartssäkerheten och att fastställa de åtgärder som ska vidtas vid fall av olyckor. I det tredje sjöfartspaketet hanteras dessutom frågorna om transportföretagens ansvar i relation till passagerare och gods på ett effektivt sätt. Det var hög tid, och jag antar att frågan inte har ignorerats, något som enligt min uppfattning sker med frågan om flygpasagerares rättigheter.

Jag tycker verkligen att målen för fartyg av kategori A, som ska vara uppnådda 2016, och den ännu senare satta fristen för fartyg av kategorierna B, C och D är för lågt satta och ger transportföretagen för mycket spelrum. Jag hoppas att denna välvilja från Europeiska unionens sida kommer att återgäldas genom att transportföretagen omedelbart kommer att iaktta de nya bestämmelserna. Vi behövde, och behöver fortfarande, gemensamma standarder för klassificeringssällskap som är ansvariga för att övervaka fartyg och utdela tillstånd för sjöfartsverksamhet. Dessutom behöver vi tydliga regler för inspektioner och upptagande av fartyg på svarta listan.

Därför välkomnar jag förslagen och åtgärderna för att hantera olyckor och risker för fartygs- och miljökatastrofer samt tillhörande ansvarsområden, något som jag ber kommissionen att anstränga sig mer för att upprätthålla. Det långtgående paketet tar även upp åtgärder som rör utredningar, behörighetsområden och rättvis suveränitet vid fall av olyckor till havs, ett kompendium som jag hoppas kommer att medverka till att förtydliga frågorna om ansvar och ersättning. Därför röstade jag för uppsättningen av betänkanden.

Corien Wortmann-Kool (PPE-DE). – (NL) Herr talman, kommissionsledamot Tajani! Arbetet med sjösäkerhetspaketet har varit turbulent, men resultatet är ganska bra. Detta kan till stor del tillskrivas det faktum att kommissionsledamot Antonio Tajani och hans tjänstemän stod sida vid sida med Europaparlamentet i arbetet att uppmuntra rådet att på allvar ta itu med ett antal avgörande punkter som var så viktiga för parlamentet.

Trots allt måste samarbetet på EU-nivå vara obligatoriskt om sjösäkerheten i slutändan ska bli bättre. Lyckligtvis har vi nu klarat av ett antal saknade länkar, även om parlamentet hade velat gå längre på en rad punkter. Det faktum att oberoende haveriutredningar nu har gjorts obligatoriska vid större olyckor till havs är ett framsteg, eftersom det kommer att göra det möjligt att verkligen ta reda på orsaken.

Det finns redan mycket erfarenhet av detta inom luftfartssektorn. Så sent som i förra veckan kraschade ett flygplan från Turkish Airlines i närheten av Amsterdam i Nederländerna, men tack vare en oberoende

haveriutredning var orsaken känd redan inom en vecka och alla spekulationer kunde upphöra. Det är ett verkligt framsteg att vi nu har oberoende haveriutredningar även inom sjöfarten, oaktat vem som bär skulden. Föredraganden har gjort ett utmärkt jobb i detta avseende.

Jag skulle vilja betona en annan punkt i detta paket, nämligen de förbättrade reglerna för ersättningsskyldighet till sjöfartspassagerare. Detta är bra, men det är även bra att reglerna inte omfattar inre vattenvägar, eftersom små insjöfartyg inte kan behandlas på samma sätt som havsgående fartyg som navigerar på de stora haven. Det rör sig om två skilda saker, och det är bra att detta har bekräftats i förslaget.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). – (BG) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Inom sjöfartssektorn diskuteras sedan länge behovet av att förbättra regelverket för, kontrollen av och övervakningen av fartygsstrafiken utifrån olycksrisker, miljöförstöring, risker för mänskligt liv och människohandel, vilken tyvärr inte är av ringa omfattning. En del av problemet beror på användningen av ny teknik inom sjöfarten och ökad piratverksamhet i kombination med bristen på sträng och allmän kontroll. Ändringen av direktivet syftar till att ta fram och utveckla villkor för ett sjösäkerhetsnätverk, men även förutsättningar för att utveckla ett effektivt och automatiserat it-system. Dessa framsteg måste utvärderas av Europaparlamentet, kommissionen och rådet.

Systemet för att hantera problem som rör farligt avfall är viktigt. Tillämpningen av direktivet kommer att göra det omöjligt för fartyg med farlig och oidentifierad last att komma in på europeiskt vatten för att leta efter ett lämpligt ställe att dumpa lasten. Kontroll av sjötrafiken är helt avgörande. Vi måste skapa en sjösäkerhetskultur, ta fram logistiken för systemet, vi måste skapa ett system för att effektivt distribuera information samtidigt som delar av informationen skyddas för att garantera trafiksäkerheten. Jag välkomnar de ansträngningar som Europeiska sjösäkerhetsbyrån gör, till exempel att utveckla ett trafiklednings- och informationssystem för fartyg. Systemet visar fartygen i realtid och annan information om lasten och dess egenskaper. Även om olyckan med "Erika" redan är ett läroboksexempel när det gäller att lära sig administrera och analysera risker vill jag inte att samma sak eller något liknande händer igen.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – (RO) Den kompromiss man har nått för det tredje sjöfartspaketet kommer att förbättra passagerarsäkerheten, skydda miljön och förstärka kontrollsystemen.

Den svarta lista som finns för fartyg som vid upprepade tillfällen bryter mot reglerna kommer, precis som inom luftfartssektorn, att markera ett viktigt steg mot en förbättrad säkerhet. Erika III är särskilt viktigt för Rumänien eftersom det – i kölvattnet av de nyligen antagna dokumenten "En integrerad havspolitik för Europeiska unionen" och "Svartahavssynergien" – kan ha stor betydelse för processen att utvidga europeiska principer och bra förhållningssätt till kuststater utanför EU, med hjälp av det nya instrument som Europeiska kommissionen föreslår via det östliga partnerskapet.

Åtgärderna som rör sjötransport måste kompletteras med ett ökat samarbete mellan kuststater för att kunna använda resurserna mest effektivt och minska föroreningarna från aktiviteter som sker i hamnar och på land och längs hela Donau. Svarta havet kan bara skyddas effektivt genom gemensamma åtgärder inom alla områden.

Jim Higgins (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Paketet har varit mycket komplicerat för parlamentet och rådet. Det har varit många förhandlingar och debatter, och det gläder mig att se att de här problemen slutligen har lösts.

Att det här paketet antas är en seger för Europaparlamentet och inte minst för de föredragande som har kämpat för att se till att vi fullföljde våra medborgares uppdrag, trots mycket starkt motstånd från regeringarna i flera medlemsstater.

Den här lagen kommer att påverka en rad områden, vilket inkluderar standarden för de europeiska flaggorna och garantera förbättrade inspektionsförfaranden för fartyg. Nu får vi större öppenhet och noggrannare inspektioner. I grunden kommer det här paketet att ge säkrare fartyg, vilket innebär att risken för miljökatastrofer och havsdöd minskar.

Ur Irlands perspektiv är tidpunkten oerhört viktig eftersom vi har ett lettiskt fartyg som sitter fast i en irländsk hamn där besättningen inte har fått någon betalning, de har inte fått tillräckligt med mat och de har ingen möjlighet att ta sig tillbaka till sin medlemsstat, Lettland. Det är den här typen av problem vi har att ta itu med, och jag ser fram emot att det här paketet införlivas.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Det tredje sjöfartspaketet är extremt viktigt. EU vill utveckla sjöfartskorridorer som en del av arbetet med att utvidga det transeuropeiska transportnätet. Sjöfartspaketet

bidrar till en ökad sjötransportsäkerhet och omsätter det vi lärt oss av haverierna till sjöss de senaste åren i praktiken, bland andra "Erika" och "Prestige", men även andra olyckor i Svarta havet.

När det gäller Svarta havet i synnerhet kommer paketet att vara särskilt viktigt, eftersom många av kuststaterna runt Svarta havet står på den svarta eller grå lista som hör till samförståndsavtalet från Paris om hamnstatskontroll. Fartygsägarnas ersättningsskyldighet ska tillämpas vid eventuella olyckor, inklusive olyckor som sker på inre vattenvägar. Jag anser att fartyg i nöd måste tas emot i speciellt utrustade områden där de kan få den hjälp de behöver. Dock måste man tydligt reglera hur dessa tjänster ska betalas.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! När "Erika" förliste var jag en av de ledamöter i Frankrike som uppmanade de franska myndigheterna att stänga slussarna så att saltpannorna inte skulle förorenas.

När "Prestige"-katastrofen inträffade var jag medföredragande, och både Dirk Sterckx och jag arbetade inom transportområdet. Jag var ansvarig för miljön, och vi efterfrågade helt befogat ökad säkerhet på sjötransportområdet. Jag kommer mycket väl ihåg hur hårt vi kämpade här i parlamentet för att en undersökningskommitté om "Prestige" skulle inrättas; det satte verkligen sina spår.

Därför tycker jag att vi i dag alla kan vara nöjda med att många internationella och europeiska regler har utvecklats framåt som en del i sjöfartspaketet, och jag hoppas att det här snart bara kommer att vara ett tråkigt minne.

Jag skulle dock om jag får vilja göra er uppmärksamma på att ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag vill för protokollet återge, med hänvisning till detta mycket viktiga sjöfartspaket, skäl 3 i ändringsförslaget för EU ETS-direktivet, som röstades igenom med en överväldigande majoritet. Det här direktivet tar upp våra mål för att minska koldioxidutsläppen och tidtabellen för detta.

I skäl 3 anges att "[a]lla ekonomiska sektorer bör bidra till att uppnå dessa utsläppsminskningar, inklusive sjöfarten och flyget. Om medlemsstaterna inte har ingått något internationellt avtal genom Internationella sjöfartsorganisationen med minskningsmål som omfattar utsläpp från internationell sjöfart och/eller om gemenskapen inte före den 31 december 2011 har godkänt ett sådant avtal genom FN:s ramkonvention om klimatförändringar (UNFCCC), bör kommissionen lägga fram ett förslag om att inkludera utsläpp från internationell sjöfart enligt harmoniserade tillvägagångssätt i gemenskapens åtagande att åstadkomma minskningar, i syfte att det ska träda i kraft senast 2013. Ett sådant förslag bör minimera de eventuella negativa effekterna på EU:s konkurrenskraft, med hänsyn till de potentiella miljövinster." Kommentarer, tack, herr kommissionsledamot.

Brian Simpson (PSE). – (EN) Herr talman! Parlamentet har utvecklats mycket sedan "Prestige", en tragedi som drabbade Galiciens kust och dess ekosystem. Vi har utvecklats mycket sedan "Erika" förorenade och förstörde den fantastiska kusten i Bretagne. Vi har utvecklats mycket sedan "Sea Empress", "Exxon Valdez" och andra fartygskatastrofer.

Det här paketet är resultatet av parlamentets, kommissionens och – om än något försenat – rådets arbete. För mig kommer det här paketets betydelse att märkas under många år framöver. Det är också resultatet av alla våra föredragandes och parlamentsledamöters arbete som har drivit fram denna lagstiftning.

Det här paketet är en seger för parlamentet, för ledamöterna från alla politiska grupper, framförallt utskottet för transport. Jag hoppas dock att parlamentsledamöterna tillåter att jag särskilt lyfter fram Rosa Miguélez Ramos och den framlidne Willi Piecyk.

Antonio Tajani, kommissionens vice ordförande. – (IT) Herr talman! Under de diskussioner som har förts här i kammaren anser jag, trots att de flesta är nöjda att få se rådet, parlamentet och kommissionen anta regler som ger allmänheten konkreta svar, att en dominerande fråga har uppkommit: kommer alla dessa bra regler, som har kunnat uppnås genom kompromisser och mycket hårt arbete, att tillämpas på rätt sätt? Kommer kommissionen att kunna garantera att de följs? Kommer byrån att kunna samarbeta effektivt med kommissionen för att se till att reglerna tillämpas? Jag syftar på de kommentarer som gjorts under debatten, och tänker då framför allt på Georg Jarzembowskis och Luca Romagnolis påpekanden, men även på de skrivelser som Dirk Sterckx och Brian Simpson skickat till kommissionen under de senaste månaderna, i vilka man tog upp samma problem.

Jag kan intyga hur engagerat kommissionen, som starkt har förespråkat att paketet skulle antas, har arbetat för att se till att det följs av medlemsländerna. Jag avser att samarbeta med byrån – som är ett organ jag tror på och som alltid har arbetat effektivt och som uppfyller sin plikt att stödja kommissionen och medlemsländerna på bästa sätt – för att genomföra denna förordning på samma sätt som den gjort med andra förordningar. När jag besökte Lissabon, där byrån har sitt säte, upptäckte jag en stark samarbetsanda, stor tjänstvillighet, ett stort engagemang och stor entusiasm för att tillämpa alla regler i paketet. Dessa kommer att garanteras via säkerhetssystemet, SafeSeaNet, och alla övriga toppmoderna tekniska verktyg som används för att hjälpa allmänheten att se till att EU:s regler verkligen tillämpas. Som ni är väl medvetna om kan kommissionen, när lagen ger kommissionen ett specifikt ansvar, be byrån om hjälp för att utföra uppgifter av teknisk natur.

Jag avser att fortsätta i samma riktning som min företrädare, Jacques Barrot, och samarbeta med en byrå som jag anser vara effektiv, välskött och full av människor med rätt inställning som tror på det arbete de gör. Det gäller till exempel inspektioner som syftar till att kontrollera att reglerna följs korrekt, eller att ta informationssystem för trafikövervakning i bruk. När det gäller det senare vill jag påpeka vilken avgörande roll byrån spelar, och då vänder jag mig i synnerhet till Dirk Sterckx, i arbetet med att genomföra SafeSeaNet, den europeiska plattformen för utbyte av uppgifter om sjötrafik, och med att inrätta ett europeiskt center för fartygsidentifiering och spårning med lång räckvidd.

Dessa uppgifter följer byråns regler, även om de inte specifikt nämns eftersom de senaste ändringarna skedde 2004, men de kommer definitivt att finnas med i nästa omarbetning av förordningen, som nu är under utarbetande. Det faktum att arbetsuppgifterna inte nämns i direktiven eller i de specifika förordningarna påverkar inte rollfördelningen mellan kommissionen och byrån.

Avsikten med mitt svar är att en än gång försäkra parlamentet om kommissionens vilja och beslutsamhet att tillämpa de regler vi nu godkänner med byråns stöd. Det skulle inte tjäna något till att säga till allmänheten att vi har gjort något positivt för dem om vi sedan inte skulle kunna tillämpa denna positiva sak och se till att den respekteras. Vi måste komma ihåg att medlemsländerna, företrädare av rådet, utgör en väsentlig del av avtalet. Eftersom de är medlagstiftare tillsammans med oss tror jag att medlemsländerna kommer att tillämpa de regler vi godkänner. Det råder ingen tvekan om att kommissionen kommer att se till att åtagandet respekteras och upprätthålls, och vi kommer att göra det med tekniskt stöd från byrån.

Luis de Grandes Pascual, föredragande. – (ES) Herr talman! Jag tror att vi har nått slutet, och vi bör alla vara mycket nöjda med att vi kommit hit efter en så lång resa. Om medbeslutandeförfarandet någonsin är motiverat menar jag att det är det i samband med det här paketet och det sätt på vilket det har hanterats.

Nyckeln till det här paketet finns i behovet av att nå en överenskommelse mellan kommissionen, rådet och parlamentet. Parlamentet gjorde helt rätt i att ta ledningen – nu mer än någonsin kan man se att det var motiverat – och trycka på för att få detta paket att betraktas som absolut nödvändigt. Vi vägrade redan från början att godta någon som helst splittring eller uppdelning – vi ville få en helhet som ger garantier för sjösäkerheten.

Jag tror att vi kan vara säkra på att det finns garantier inför framtiden för att det inte kommer att behövas politiska ad hoc-åtgärder. Vi kommer därmed att slippa besvärliga situationer där vissa makthavare kritiserar somliga regeringars ståndpunkter och måste hylla andras. I framtiden kommer därför de viktigaste besluten att avgöras av oberoende kommittéer, som kommer att utnyttja beslutsverktygen på ett rigoröst, myndigt, omedelbart och kapabelt sätt. Därigenom garanteras rigorösa, riktiga och rättvisa beslut.

Vi har nämligen tvingats väga många olika saker mot varandra i det här paketet: klassificeringssällskap har fått lov att sammanföras med marin utrustning, alla intressen har fått lov att redovisas tydligt och, framför allt, parlamentet har fått lov att visa ledarskap.

Vi bör vara nöjda med att parlamentet har visat detta ledarskap. Jag kan nu med stolthet högt och tydligt säga att EU inte har väntat på IMO – Internationella sjöfartsorganisationen – utan tagit ledningen.

Det var vår skyldighet, och vi behövde inte vänta på någon. Jag anser att vi kan känna oss nöjda och förhoppningsfulla inför framtiden, att vi kan vara säkra på att våra misstag inte kommer att upprepas och att vi dragit lärdom av det som varit.

Dominique Vlasto, föredragande. – (FR) Herr talman! Jag vill avslutningsvis säga att det arbete som alla utfört kommer att innebära att vi – om parlamentet antar paketet, givetvis – kommer att kunna oroa oss mycket mindre för skyddet av våra hav, våra kuster och våra medborgare.

Det viktiga nu är att genomföra de rekommenderade bestämmelserna om förebyggande och verkställighet, och de måste vara tillräckligt effektiva i alla våra länder. Om vi kan göra det kommer vi att ha bidragit till att skydda vårt marina arv.

Jag vill tacka kommissionsledamoten, som visat sig fast besluten att se till att EU-direktivet genomförs och inte bara diskuteras.

Dirk Sterckx, föredragande. – (NL) Herr talman! Jag noterar återigen att det råder samförstånd i parlamentet. En bred majoritet stöder innehållet i detta paket, den kompromiss vi har kommit fram till. Jag menar att det är en signal till alla inblandade om att det här inte bara är en ideologisk konflikt utan snarare en fråga om praktiska arrangemang för att förbättra sjösäkerheten.

Jag vill också tacka kommissionsledamoten för hans svar på min fråga om osäkerheten i fråga om byrån och dess roll. För den som glömt var byrån ett av inslagen i det första Erikapaketet.

Byrån var ett av de första förslagen: en byrå som sammanför nödvändiga kunskaper och specialister för att se till att vi – särskilt kommissionen men även parlamentet – har stöd i vårt lagstiftningsarbete.

Nu välkomnar jag alltså samförståndet, och jag är också stolt över vad vi uppnått, men jag tror, herr kommissionsledamot, att allt nu beror på genomförandet – som både ni och Dominique Vlasto redan sagt. Målet är att ha högkvalitativa myndigheter i alla medlemsstater, för exempelvis mottagning av fartyg i sjönöd. Om de inte håller tillräckligt hög kvalitet måste ni vidta åtgärder.

Nu är det alltså upp till er – kommissionen, kommissionens tjänsteavdelningar, byrån – att se till att medlemsstaterna verkligen genomför det som de införlivat i lagstiftningen i fråga om hamnstatskontroll, klassificeringssällskap, SafeSeaNet och alla de frågor vi nu slutför eller förbättrar.

Herr kommissionsledamot! Vi kommer att övervaka er, och om ni behåller ansvaret för transport i den nya kommissionen kommer vi att fortsätta att övervaka er, för att se till att kvaliteten verkligen blir den avsedda. Så lycka till. Vi kommer att hålla ögonen på er och stödja er igen om nya förslag blir nödvändiga.

Jaromír Kohlíček, föredragande. – (CS) Jag skulle, vilket inte är vanligt här i kammaren, vilja ta mig friheten att rätta min kollega, för det handlar inte bara om ifall kommissionsledamoten får sitta kvar på sin post så att vi kan hålla ett öga på honom, utan också om ifall vi får sitta kvar. Det var min rättelse. Jag vill tacka alla som har samarbetat kring det här paketet. Dokumentet blir paradoxalt nog den första stora framgången för det tjeckiska ordförandeskapet i Europeiska kommissionen, oavsett om vi vill det eller inte. När det gäller kommentarerna från Georgios Toussas, som med viss bitterhet talade om hur man generellt sett i paketet bortser från arbetsvillkoren till sjöss, stämmer det att paketet faktiskt inte innehåller några direkta hänvisningar till arbetsvillkoren för fartygsbesättningar, utom när det gäller god behandling av besättningar på fartyg i svårigheter och besättningar på fartyg som är inblandade i sjöfartskatastrofer. Jag tror dock att Europaparlamentet tillsammans med kommissionen kommer att komma tillbaka till detta ämne inom en nära framtid. Vi arbetar ju med liknande frågor på andra transportområden, så det skulle bara vara logiskt. Hittills har den viktiga frågan om sjöfartssäkerhet inte behandlats i tillräcklig utsträckning på samma sätt som landtransport. Och för att på nytt återvända till min utgångspunkt tror jag att vi, så länge vi kan förena oss med kommissionsledamot Antonio Tajani kring vår gemensamma uppgift, kommer att kunna samarbeta.

Paolo Costa, föredragande. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Även jag vill framföra mitt tack till alla som arbetat med denna långvariga och viktiga uppgift. Jag vill framföra mitt varma och innerliga tack därför att EU-lagstiftningen, EU:s sjösäkerhetsregler, nu definitivt är bättre än tidigare. Nu är det givetvis kommissionens uppgift att se till att de tillämpas, och jag är övertygad om att kommissionsledamoten kommer att göra sitt för att se till att reglerna inte bara blir tomma ord. Lyckligtvis kommer en del av bestämmelserna att träda i kraft omedelbart. I en del andra fall måste kommissionen se till att direktiven införlivas med nationell lagstiftning.

Så snart vi avslutar ett kapitel kommer givetvis ett nytt att öppnas. Vi har lämnat många frågor därhän, men nu bör vi kanske ta upp dem på nytt. Jag ska bara nämna två: Vi har ännu inte slutfört detaljerna i fråga om nödhamnar, och jag hoppas att det inte leder till risker i samband med svårigheter till sjöss. Det andra problemet är utvidgningen av försäkringsskyddet för passagerare till att även gälla inlandssjöfart och utvidgningen av den inhemska sjöfarten.

Vi skulle kunna säga mycket mer, men det vore inte särskilt meningsfullt. Det som vore värt att göra i nuläget är kanske att på nytt tacka kommissionen för dess initiativ och kommissionsledamoten för hans samvetsgranna uppföljning av parlamentets åtgärder – och även att vidmakthålla den roll som parlamentet spelat utan att

tillåta oss att bli alltför självtröfärdiga. När vi tittar på det ursprungliga förslaget i början av lagstiftningsprocessen och tänker tillbaka på hur det monterades ned från rådets ursprungliga hållning för att komma fram till slutresultatet anser jag att vi med stolthet kan konstatera att parlamentet har gjort sitt jobb, som är mycket mer än att bara vara – jag kan inte säga "väktare", för det är kommissionen som är väktaren – låt oss säga en beslutsam förespråkare av EU-lagstiftning och den roll EU måste spela för det allmänna bästa.

Gilles Savary, föredragande. – (FR) Herr talman! Alla i parlamentet, med bara några få undantag, vet vad det innebär att lagstifta och tillföra mervärde till en text från kommissionen. Med den utgångspunkten skulle jag vilja upprepa vad Paolo Costa sa: för parlamentet är det här inte bara en skolboksuppgift att vara stolt över utan en spännande verklighet vid en tidpunkt när EU behöver hjälp på vägen.

Eftersom jag inte är säker på att det har betonats tillräckligt vill jag säga att det här lagstiftningspaketet med sju texter plus en i själva verket kommer att behandlas med två hastigheter: för fem texter plus en kommer vi i morgon att ombes att ratificera förlikningsförfarandet och överenskommelsen, och de två andra – Emanuel Jardim Fernandes och mitt eget betänkande – kommer att gå till en andra behandling, för de förkastades ursprungligen av rådet.

Eftersom vi på ett nästan mirakulöst sätt nått en överenskommelse med rådet, tack vare våra föredragandes vänlighet att i sina betänkanden ge oss ett verktyg för att få rådet att samtycka och tvingas redovisa sin ståndpunkt, befinner vi oss bara i andra behandlingen av Emanuel Jardim Fernandes och mitt eget betänkande. Vi vill naturligtvis inte att de ska ändras, och jag tror inte att det kommer att ske eftersom inga ändringsförslag lagts fram. Vi hoppas att de kommer att antas i sin nuvarande form i morgon. Det kommer att ge oss möjlighet att återintegrera paketet, sedan vi nått en mycket glädjande framgång med avseende på rådet.

Till er, herr kommissionsledamot, vill jag säga att bollen nu ligger hos kommissionen. Vi vet alla att det inte räcker att lagstifta här om vi ska kunna övervaka tillämpningen av denna lagstiftning – texterna måste införlivas i medlemsstaterna.

Personligen anser jag, när det gäller kravet på försäkring mot skada på tredje part, dvs. allvarlig förorening och skador efter en sjöfartsolycka, att vi måste se till att i synnerhet de viktigaste internationella konventionerna ratificeras, för det är ett åtagande från medlemsstaternas sida. Jag anser också att det vore bra om kommissionen rapporterade till parlamentet om denna fråga 2012.

Emanuel Jardim Fernandes, föredragande. – (PT) Herr talman! Jag vill till att börja med tacka det franska ordförandeskapet för att man gett oss möjligheten att slutföra arbetet med det här paketet. Jag vill särskilt tacka vice ordförande Antonio Tajani och kommissionen för dess värdefulla bidrag i förhandlingarnas slutfas. Dessutom tackar jag er alla för era kommentarer och synpunkter. Jag vill särskilt nämna alla föredragandena, särskilt Jaromír Kohlíček, och, om jag får, även skuggföredraganden Rosa Miguélez Ramos. De har sett till att tvister mellan medlemsstaterna, som i samband med "Prestiges" förlisning, inte kommer att upprepas och att alla verkligen tar sitt ansvar när det värsta händer. Jag tackar Paolo Costa, som jag samarbetat med genom hela processen, särskilt i fråga om betänkandet om skadeståndsansvar för dem som bedriver passagerarbefordran, när jag var föredragande för den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet. Han har sett till att skyddet av passagerarna garanteras i samband med all slags sjöfart, att det finns möjligheter att ersätta passagerare ekonomiskt när det värsta inträffar och att de potentiellt värst drabbade också skyddas bäst, snabbt och till och med i förväg, oavsett vem som bär skulden.

Det finns tillräckligt tydliga och lättillgängliga möjligheter till rättslig prövning, grundat på information som är tydlig och går att få i förväg. Som jag redan sagt är antagandet av detta tredje sjösäkerhetspaket en viktig seger för EU:s lagstiftningsprocess. Kommissionen, rådet och parlamentet har godkänt en text som förbättrar livet för alla, främjar ökad säkerhet till havs och på inlandsvatten och förbereder oss inför framtiden. Genom att rösta för detta paket i morgon ger vi vår hyllning åt offren för alla sjöfartstragedier i det förgångna och på senare tid, och vi hedrar medborgarna och företagen.

Jag hoppas, herr vice ordförande, att de bestämmelser som ska antas i morgon i detta paket kommer att följas, så att de förväntningar som nu skapats hos medborgarna kan omvandlas till en verklig förstärkning av deras säkerhet och deras rättigheter.

Georg Jarzembowski (PPE-DE). – (DE) Herr talman! När vi avslutar denna debatt, efter att ha tackat vice ordförandena Jacques Barrot och Antonio Tajani och det franska ordförandeskapet, särskilt Dominique Bussereau, bör vi även tacka dem som arbetar i förlikningskommittén och i utskottet för transport

och turism och som samarbetat med oss på detta område i ett antal år. De har bidragit till den framgång vi nått, och jag skulle vilja att vi tackade dem för det.

Inés Ayala Sender (PSE). – (ES) Herr talman! Jag vill bara tillägga en sak till det som Georg Jarzembowski just sa. Vi vill också tacka honom, som ordförande för det tillfälliga utskottet för ökad sjösäkerhet, som inrättades för att utreda fallet med "Prestige", som på sätt och vis är roten till allt vi har diskuterat här i dag.

Om vi skulle tappa kontakten med Georg Jarzembowski vill jag tala om för honom att vi alltid kommer att minnas den skicklighet han visade i det utskottet.

Talmannen. – Fru Ayala Sender! Från talmannens sida instämmer jag givetvis i lyckönskningarna till någon som definitivt varit en mycket effektiv ordförande, och jag önskar honom all lycka och framgång.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Dushana Zdravkova (PPE-DE), skriftlig. – (BG) Mina damer och herrar! Den kompromiss som nåtts kommer att innebära en konsolidering av EU:s lagstiftning om säkerhet och införlivande av viktiga internationella instrument med gemenskapslagstiftningen. Genom antagandet kommer Europaparlamentet att fastställa en ny norm när det gäller standarder för utredning av fartygsolyckor.

Dessa bestämmelser har antagits som en följd av olyckan med tankern "Erika", men jag vill påminna er om en annan olycka, som inträffade senare. Den 13 februari 2004 sjönk fartyget "Hera" med hela sin besättning på 19 man 7,5 sjömil från Bosporen, under omständigheter som fortfarande är oklara. Fem år efter denna tragedi, som inträffade på en av världens mest trafikerade och övervakade platser, kan ingen säga hur och varför fartyget sjönk. Ingen kan heller säga vilka räddningsinsatser som gjordes sedan nödanropet mottagits.

Undersökningen av orsakerna till och följderna av denna olycka har nu hamnat i en återvändsgränd. Det enda som med någon säkerhet kan konstateras är att 17 EU-medborgare och två ukrainska medborgare omkom. Ingen har ännu ställts till svars för detta.

De nya regler vi nu antar kommer givetvis inte att förhindra sådana tragedier, men jag hoppas att de kommer att garantera att en öppen, fullständig och objektiv utredning genomförs, så att vi kan ställa de skyldiga parterna till ansvar för detta.

13. Avgifter på tunga godsfordon för användningen av viss infrastruktur - Grönare transporter och internalisering av externa kostnader (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatt om

- betänkandet av Saïd El Khadraoui, för utskottet för transport och turism, om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 1999/62/EG om avgifter på tunga godsfordon för användningen av viss infrastruktur (KOM(2008)0436 – C6-0276/2008 – 2008/0147(COD)) (A6-0066/2009), och

- betänkandet av Georg Jarzembowski, för utskottet för transport och turism, om grönare transporter och internaliseringen av externa kostnader (2008/2240(INI)) (A6-0055/2009).

Saïd El Khadraoui, föredragande. – (NL) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill gå rakt på sak och reda ut några missförstånd. Jag har på olika ställen läst att vi, genom att införa Eurovinjettdirektivet, försöker ge vägtransportsektorn dödsstöten i dessa ekonomiskt svåra tider. Jag har också läst att vår avsikt är att göra vägavgifter obligatoriska för alla personbilar i Europa.

Sanningen är givetvis att vi inte tänker införa någonting alls – tvärtom. Vi vill erbjuda en rad olika möjligheter för att hjälpa de medlemsstater som så önskar att, när det passar dem, införa principen om att förorenaren ska betala inom vägtransportsektorn. Vi vill alltså fastställa ramar och införa grundläggande regler som medlemsstaterna måste följa om de vill internalisera externa kostnader.

Detta bör föra oss ett steg närmare ett mer hållbart transportsystem. Jag vill genast tillägga att detta inte är någon mirakelkur. Många fler åtgärder måste vidtas om vi ska göra underverk. Men om vi inte gör någonting

alls kommer vägtransporten – som kommissionen känner till – att öka med 55 procent till 2020. Därför måste vi göra något.

Vad vi föreslår här är i sig en smärre revolution, om jag så får säga, men det är bara en början och kommer att kräva en ambitiös uppföljning inom några år. Med hjälp av en majoritet i utskottet för transport och turism lyckades vi utarbeta ett balanserat, förnuftigt, sammanhängande förslag. Jag vill också tacka alla inblandade. Det var inte lätt; åsikterna gick kraftigt isär. Men jag hoppas att vi behåller denna balans efter morgondagen och därmed sänder en stark signal till rådet, som måste utarbeta en ny gemensam ståndpunkt.

Vilka är de viktigaste punkterna? För det första, vilka externa effekter måste tas med i systemet? Vi valde luftförorening, buller och trängsel. När det gäller det sista har vi faktiskt gjort en eftergift för vägtransportsektorn genom att säga att länder som vill att deras system ska omfatta trängsel bör göra en koppling till personbilar. Det är frivilligt, inte obligatoriskt.

När det gäller öronmärkning, för det andra, ser vi inte inkomster från dessa avgifter som en extra skatt som bara får flyta in i statskassorna. Inkomsterna måste återinvesteras i transportsystemet för att hålla de externa kostnaderna nere. Det måste vara det slutliga målet.

För det tredje har vi driftskompatibilitet, som är grundläggande, och jag anser att kommissionen fortfarande har en bit kvar i detta avseende. Vi vill undvika att lastbilar i framtiden måste ha med sig 27 olika dosor för att kunna betala alla olika avgifter i Europa, och jag menar därför att det behövs tydliga initiativ på det området.

För det fjärde måste det vara möjligt att vidta ytterligare åtgärder i framtiden. Inom några år måste en översikt upprättas över internaliseringen av externa kostnader inom alla transportslag. Vi måste överväga möjligheten att lägga till även andra externa kostnader, men vi måste också stödja avgiftssystem som baseras på körsträcka i stället för tidsbaserade system.

Sammantaget får allt detta i själva verket begränsade effekter. Vi uppskattar att driftskostnaderna skulle kunna öka med 3 procent om direktivet tillämpades på fältet i hela Europa. Jag vill därför föreslå för mina kolleger i parlamentet att vi håller oss till det paket som stöds av utskottet för transport och turism.

Med andra ord stöder jag inte ändringsförslagen från gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater, som går ut på att trängsel inte ska ingå i systemet, och jag kan inte heller stödja de ändringsförslag som lagts fram av gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen, hur tilltalande jag än tycker att de är. Låt oss bevara en sammanhängande helhet och ta ett steg framåt på det sättet.

Georg Jarzembowski, föredragande. – (DE) Herr talman, herr vice ordförande, mina damer och herrar! Låt mig till att börja med säga att rörlighet för människor och varor helt enkelt är av avgörande betydelse för medborgarnas livskvalitet, för tillväxt och sysselsättning, för EU:s sociala och territoriella sammanhållning och för handeln med tredjeländer.

Där är därför Europeiska gemenskapen helt enkelt behöver en infrastruktur som uppfyller dess behov och rättvisa transportregler för alla transportslag. Eftersom transporter även har negativa konsekvenser för människor och för miljön måste de naturligtvis bli ännu grönare för att även kunna spela sin roll i kampen mot klimatförändring.

Men jag måste säga, herr vice ordförande, att det ni lägger fram för oss som ett grunddokument om grönare transporter var lite för magert. Det finns tyvärr ingen konsekvent övergripande plan, och ni lämnar allting öppet – allt avvisas med hänsyn till subsidiaritetsprincipen. Om ni säger att transporter måste bli grönare måste det gälla i hela EU och får inte underordnas medlemsstaternas önskningar. Det måste i så fall gälla allt från järnvägar till sjötransport.

Ni kan inte bara peka ut vägtransport – och faktiskt specifikt bara trafik med godsfordon – och sedan säga att medlemsstaterna får avgöra om de vill ha vägtullar eller inte. Om ni vill ha en verklig förändring måste ni lägga fram en integrerad plan för alla transportsätt – detta gjorde vi mycket klart i utskottet. Sedan kommer det dock också att krävas vetenskapligt baserade konsekvensbedömningar, som tar hänsyn till följderna för konkurrensen mellan transportslag och till rörlighetskostnader och EU:s konkurrenskraft.

Det andra meddelandet, om internalisering av externa kostnader, är ett annat exempel på uppdelningen inom ert system, där något föreslås fast det ändå inte föreslås. När det gäller internaliseringen av externa kostnader lägger ni än en gång fram en jättelik handbok som presenterar en mängd olika sätt att göra beräkningar, men i slutändan säger ni sedan "vi kommer att beräkna med utgångspunkt i ett schablonvärde".

Det finns ingen som kan förstå detta. Ni tar heller ingen hänsyn till de belopp som de olika transportslagen redan betalat i form av allmänna skatter, drivmedelsskatt eller fordonsskatt.

Ni vet, det är samma sak med Eurovinjett. Min grupp håller med övriga grupper om att avgasutsläpp och buller bör beaktas i de externa kostnaderna och fördelningen av dem. Men trängsel? Herr vice ordförande! Trängsel beror på att den infrastruktur som medlemsstaterna tillhandahåller är otillräcklig. Det vore rent vansinne att ge medlemsstaterna pengar för att åtgärda sina egna brister.

Dessutom är ni mycket väl medveten om att företagen länge stått för kostnaderna för trängseln, eftersom den leder till högre lönekostnader och högre bränslekostnader. Med det i åtanke måste det sägas, herr El Khadraoui, att det inte är rimligt att internalisera kostnaderna för trängsel – tvärtom. Vi måste försöka bli av med trängseln genom en försiktig uppgradering av infrastrukturen och genom att införa intelligenta transportinformationssystem, men vi får inte belasta företagen, som redan kämpar med stigande kostnader, med ytterligare kostnader i form av vägtullar. Det är inte meningsfullt.

Herr vice ordförande! Ert meddelande om bullerskyddsåtgärder för järnvägarna är i princip positivt. Men, som vanliga engelskspråkiga människor säger, *"Where's the beef?"*. Vad är det egentligen ni föreslår? Ni säger att det finns många alternativ. Nej, det är ni som är kommissionen! Ni har rätten och skyldigheten att lägga fram förslag som vi sedan kan genomföra. Det är därför utskottet för transport och turism uppmanar er att faktiskt lägga fram ett förslag till direktiv om införande av sträckpriser som är graderade enligt bullernivån, så att vi, genom att återinvestera de pengar som samlas in genom sådana sträckpriser för järnvägsbolagen – även privata bolag – kan bidra till att nya ljuddämpande bromsar faktiskt kan installeras. Vi har alla här i kammaren ett tydligt mål, och det är att bullerförorening från järnvägarna måste elimineras. Vi vill stödja järnvägarna, men då måste färden genom den fridfulla Rhendalen också ske på ett miljövänligt sätt. Så hjälp oss att åstadkomma detta – föreslå något verkligt påtagligt!

Antonio Tajani, kommissionens vice ordförande. – (IT) Herr talman! Vi har kommit till slutet av ännu en debatt om ett ämne som jag föresatte mig att ta upp med parlamentet så snart jag fått dess stöd, nämligen vår strävan att inte införa en ny skatt för EU-medborgarna. Vad kommissionen beträffar är det faktum att den nya Eurovinjetten är frivillig beviset för att vi inte inför en ny skatt. Framför allt kommer inte de belopp som inkasseras att generellt öronmärkas för de olika medlemsstaternas budgetar utan kommer att fördelas till förmån för en särskild sektor, nämligen förorening, samt internalisering av externa kostnader och byggande av säkrare vägar och infrastruktur.

Jag vill tacka parlamentet för det engagemang det visat i fråga om paketet om grönare transporter, särskilt när det gäller översynen av Eurovinjettdirektivet. Det förslag som antogs av utskottet för transport och turism med utgångspunkt i Saïd El Khadraouis betänkande sänder en stark signal till medlemsstaterna eftersom det som föreslås är en flexiblere ram som i rättsligt avseende tillåter antagande av nya instrument för att bekämpa negativa effekter inom transportsektorn och även hos de parter som verkar inom sektorn. Det sker genom att man ger uttryck för en politisk avsikt att gradvis främja införande av rättvisa och effektiva avgiftstaxor för användning av infrastruktur, vilket innebär att förorenaren betalar i stället för att skattebetalaren ska stå för notan.

Jag anser att det yttrande som godkänts av kommissionen, och som diskuteras i dag, stärker kommissionens förslag i några väsentliga avseenden. När det gäller fördelningen av resurser tycker jag att ändringsförslagen är förenliga med det förhållningssätt vi föreslagit, som går ut på att försvara fördelningen av inkomster från vägtullar och minska de externa effekterna av vägtransport, och jag anser mig kunna stödja dem. När det gäller vilket slags externa effekter som ska tas i beaktande säger jag nej till koldioxid men ja till att ta hänsyn till trängsel. En reglerad trängselavgift skulle ge oss möjlighet att bekämpa klimatförändring effektivare än om vi tillämpar en engångsskatt på koldioxid. Det är av grundläggande betydelse för vägtransporternas ekonomiska effektivitet och lämpligt när det gäller att säkra tillräckliga inkomster för att finansiera ny transportkapacitet, och jag anser att den kompromiss vi nått utgör en god grund för diskussioner med rådet. Vi måste dock vara mycket noga med att se till att slutresultatet verkar uppmuntrande i stället för avskräckande på medlemsstaterna och att vi inte inför villkor som är för svåra att klara.

Jag har emellertid vissa reservationer när det gäller det specifika ändringsförslag som gäller känsliga bergsområden. I kommissionens förslag tilläts redan en multiplikationsfaktor för föroreningskostnaden, bergskorrigeringsfaktorn. Vårt godkännande av att denna avgift läggs till den gällande tilläggsavgiften, som infördes 2006 för att finansiera de långa tunnlarna genom Alperna, innebär att dubbel avgift tas ut, och det är enligt min mening ett hinder mot fullbordandet av en inre marknad. Därför är jag villrädig.

Nu skulle jag vilja gå vidare till Georg Jarzembowskis betänkande om det meddelande som åtföljer direktivet. Det framgick klart av Georg Jarzembowskis anförande att han är mycket kritisk till kommissionens hållning; för en gångs skull är vi oeniga efter alla dessa år vi arbetat tillsammans. Betänkandet är klart kritiskt. Jag ska försöka att koncentrera mig på framför allt två punkter som jag anser är av avgörande betydelse. Jag vill å ena sidan understryka att kommissionen har gjort en konsekvensbedömning som omfattar alla transportslag och innehåller en analys av effekterna av de olika internaliseringsalternativen. Jag anser att denna analys lägger grunden för den internaliseringsstrategi som kommissionen föreslår. Å andra sidan har kommissionen föreslagit en gemensam internaliseringsram som baseras på en princip som gäller alla transportslag och tar hänsyn till tidigare initiativ. Det är ett pragmatiskt tillvägagångssätt som respekterar gemenskapens regelverk och tar hänsyn till de nyligen antagna förslagen – jag tänker på utvidgningen av systemet för utsläppshandel till flyget och de internationella avtalen om flyget, sjöfartssektorn och inre vattenvägar. Vi kan naturligtvis debattera om kommissionens förslag är tillräckligt långtgående eller inte, men jag måste betona att kommissionen har tagit upp de ämnen man ombetts behandla. Det handlar med andra ord om en integrerad plan för att göra transporterna grönare, med stöd av specifika lagstiftningsförslag.

Avslutningsvis vill jag nämna en punkt där kommissionen och parlamentet är eniga: behovet av att komma fram till en lagstiftningslösning på problemet med bullerförorening i järnvägssektorn. Kommissionen kommer att lägga fram sina förslag inom ramen för den första översynen av järnvägspaketet, som ska antas i höst. Vi kommer naturligtvis gärna att lyssna på era förslag i denna fråga.

Talmannen. – Tack, herr Tajani. I era kontakter med Georg Jarzembowski har ni säkert förstått hur rätt Karl Marx hade när han visade hur människors institutionella ställning också avgör deras politiska ståndpunkt i olika frågor.

Claude Turmes, *föredragande för yttrandet från utskottet för industrifrågor, forskning och energi.* – (FR) Herr talman! Utskottet för industrifrågor, forskning och energi tittade främst på två aspekter av detta direktiv, varav det första var olja.

Av alla världens större ekonomier är Europa den som är mest beroende av varutransporter med hjälp av olja. Låt oss inte lura oss själva. Även om oljepriset sjunker just nu är det bara på grund av att den globala ekonomin krymper. När ekonomin väl börjar återhämta sig kommer vi än en gång att få se samma problem med oljebrist, och den europeiska ekonomins främsta akilleshäla i framtiden kommer att vara vårt beroende av olja för varutransporter.

Den andra aspekten gäller teknik och export. Om EU inför ett relevant Eurovinjettsystem kommer man också att främja ett uppsving för EU:s ekonomiska aktörer. Förenta staterna, Kina, Indien och Indonesien är ekonomier som kommer att få samma problem som vi. Det här är därför en vädjan om införande av en ambitiös politik, när det gäller både internalisering av externa kostnader för att föregripa de nödvändiga förändringarna i fråga om olja och främjande den europeiska industrin i hela den tekniska apparaten kring Eurovinjett.

Corien Wortmann-Kool, *för PPE-DE-gruppen.* – (NL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Vår föredragande, min kollega Saïd El Khadraoui, inledde med några lugnande ord. Inga EU-avgifter ska införas. I stället ägnar sig föredraganden åt grundläggande regler för den inre marknaden, som syftar till att underlätta hållbar transport i Europa. Den ståndpunkt han intar som föredragande innebär dock att medlemsstaterna får rätt att införa mycket höga avgifter, upp till några euro per kilometer, med den tillkommande trängselavgiften och uppräkningsen. Vad vi har här är inte, för att använda kommissionens ord, grundregler för den inre marknaden utan hinder för den inre marknaden.

Gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater vill klargöra sin ståndpunkt här i dag. Vi är trogna anhängare av investeringar i hållbara transporter. Vi kommer därför att stödja internaliseringen av externa kostnader för luft- och bullerförorening, förutsatt att inkomsterna investeras i renare vägtransporter – något som har ett brett stöd. Den trängselavgift och den uppräkningsen som föreslås är dock att gå för långt, enligt PPE-DE-gruppens mening. Trängselavgifter har mycket liten effekt på miljön och löser inte trängselproblemet. De skulle dessutom utgöra en extra tung börda i dessa tider av ekonomisk kris och en extra börda för de små och medelstora företagen, vilket också är negativt för sysselsättningen.

Föredraganden har nått en kompromiss med gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa genom att göra en koppling till persontransport, vilket var en förutsättning för att få deras stöd. Rådet kommer inte att godta det – så mycket står redan klart. Det försätter föredraganden i en situation som han själv vill ha men som ALDE-gruppen inte vill ha.

Jag vill därför avsluta mitt anförande för PPE-DE-gruppen med ett gammalt talesätt: Vi kanske förlorar slaget, men det betyder inte att vi har förlorat kriget.

14. Ändring av föredragningslistan

Talmannen. – Mina damer och herrar! Eftersom jag innehar ordförandeskapet måste jag läsa upp ett meddelande för er, där det står att utskottet för utrikesfrågor vid sitt möte måndagen den 9 mars godkände ett förslag till resolution om försämringen av den humanitära situationen i Sri Lanka och att utskottet, mot bakgrund av det oroväckande läget där, bad om att resolutionsförslaget skulle tas med på föredragningslistan för den pågående sammanträdesperioden i enlighet med artikel 91 i arbetsordningen.

Resolutionsförslaget kommer att anses antaget om inte minst 40 ledamöter inger en skriftlig invändning senast kl. 12.00 i morgon onsdag, varvid det kommer att tas upp under den pågående sammanträdesperioden för debatt och omröstning.

15. Avgifter på tunga godsfordon för användningen av viss infrastruktur - Grönare transporter och internalisering av externa kostnader (fortsättning på debatten)

Talmannen. – Vi fortsätter nu med debatten om betänkandena av Saïd El Khadraoui och Georg Jarzembowski om transportsektorn.

Silvia-Adriana Țicău, för PSE-gruppen. – (RO) Jag vill först och främst gratulera mina kolleger Saïd El Khadraoui och Georg Jarzembowski.

Transportsektorn är en av de sektorer som i störst utsträckning bidrar till EU:s ekonomiska och sociala utveckling. På begäran av Europaparlamentet föreslog Europeiska kommissionen internalisering av externa kostnader och ändring av Eurovinjettdirektivet. Man har dock valt att göra detta i ett mycket besvärligt läge. Till följd av den ekonomiska krisen minskar orderingången, transportföretagens kostnader ökar, företag gör bankrutt och arbetstillfällen går förlorade.

Även om de texter som kommissionen föreslår innebär ett steg framåt i utvecklingen av transporter som respekterar och skyddar miljön, kan och måste de förbättras. Jag anser inte att Georg Jarzembowskis förhållningssätt, som går ut på att bara kritisera utan att göra några förbättringar, är det rätta. Personligen menar jag att ett direktiv som inte kan tillämpas på alla medlemsstater på obligatorisk basis inte kommer att nå sitt syfte och kan innebära avsevärda störningar på den inre marknaden genom de hinder som vissa medlemsstater om de så önskar kan införa för att stoppa den fria rörligheten för personer och varor.

Därför anser jag att processen med internalisering av externa kostnader måste tillämpas på all slags transport, och att dubbelbeskattning måste undvikas. Det betyder att medlemsstater som beslutat att införa vägtullar inte bör införa en extra föroreningskatt senare. Det är också just den ståndpunkt som Saïd El Khadraoui intagit, och den stöder jag.

Kostnaderna till följd av trafikstockningar håller på att stiga till 1 procent av BNP. Vi måste därför agera för att minska problemets omfattning, men det får inte bara vara gods- och persontransportföretag som står för kostnaden för dessa åtgärder. Trängsel orsakas av alla fordon, och framför allt av en bristfällig infrastruktur. Medlemsstaterna måste investera i byggnation av motorvägar, höghastighetsjärnvägar och alternativ som kan minska trafikstockningarna. Intermodal transport kan underlätta överföringen av varor från vägnätet till ett järnvägs-, fartygs- eller flygfraktsystem, vilket ger effektivare transport av varor och passagerare.

Sammanfattningsvis behöver vi en integrerad strategi för utveckling av miljövänlig europeisk transport, men utan internalisering av externa kostnader som påverkar vägtransportsektorns konkurrenskraft.

Dirk Sterckx, för ALDE-gruppen. – (NL) Herr talman! Jag håller med Georg Jarzembowski när han säger att rörlighet är av avgörande betydelse för samhället. Jag håller också med Corien Wortmann-Kool när hon säger att vi även i det här sammanhanget särskilt måste uppmärksamma den inre marknaden. Jag menar emellertid att denna kompromiss faktiskt innebär ett steg i den riktningen. Den inre marknaden är viktig, och det är därför också viktigt att medlemsstaterna kommer överens. Dessutom är detta bara ett första steg mot ett system som vi under alla omständigheter vid en viss tidpunkt måste tänka igenom i dess helhet och justera i vissa avseenden.

En bred majoritet i vår grupp stöder den kompromiss som nåtts med föredraganden och som jag vill tacka honom för. Internalisering av externa kostnader – jag har lyssnat noga till vad föredraganden sagt – är inte en vanlig skatt. De inkomster som genereras måste användas för att minska de externa kostnaderna. Det är ett grundläggande inslag i parlamentets ståndpunkt. Om det inte blir så har vi inte längre någon kompromiss.

Därför samtycker vi till att luftförorening, buller och trängsel tas med i internaliseringen av externa kostnader. När det gäller trängsel måste dock, om syftet är att bekämpa och begränsa problemet, alla väganvändare som bidrar till det behandlas på samma sätt, utan diskriminering mellan de olika faktorer som ligger bakom.

Jag tycker därför också att det är bra att en medlemsstat måste lägga fram en handlingsplan och redovisa hur man planerar att minska trängseln. På det hela taget är öronmärkning av stor betydelse – föredraganden har också påpekat att det är ett viktigt inslag. Det är inte omstritt i parlamentet att öronmärkning, inkomsternas användning, är något mycket väsentligt.

Till Corien Wortmann-Kool vill jag säga att gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa kommer att dra tillbaka sitt stöd för kompromissen om inte dessa två villkor – likabehandling av alla väganvändare som orsakar trängsel och tydlig öronmärkning av inkomsterna från avgiften – uppfylls, och om rådet inte samtycker.

ORDFÖRANDESKAP: MAURO

Vice talman

Roberts Zile, för UEN-gruppen. – (LV) Tack, herr talman! Först och främst vill jag tacka båda föredragandena, i synnerhet Saïd El Khadraoui, för det svåra arbetet med att försöka nå en kompromiss. Jag tror att utskottet för transport och turism ska rösta om en del av kompromissen – den del som gäller tillämpning av öronmärkta skatter – men vi kommer givetvis att rösta om en viss del, t.ex. trängsel, i plenum. Jag vill också tacka mina kolleger i parlamentet för deras förståelse när det gäller att inte avskaffa tidsbaserade avgifter i länder vid EU:s gränser, där tunga godsfordon ger upphov till avsevärd förorening när de köar vid gränserna under långa perioder dygnet runt. När vi slutligen har antagit detta direktiv i en eller annan form hoppas jag verkligen att medlemsstaterna, trots krisen, ändå inte låter långsiktiga mål stå tillbaka för situationen på kort sikt. Det skulle enligt min mening ha stor betydelse för att lösa problemet. Tack.

Eva Lichtenberger, för Vets/ALE-gruppen. – (DE) Tack, herr talman. Mina damer och herrar! Morgondagens beslut om externa kostnader inom vägtransportsektorn handlar om huruvida transporten i slutändan är hållbar, huruvida det i framtiden ska råda rättvis konkurrens mellan väg och järnväg och huruvida principen om att förorenaren ska betala äntligen ska tillämpas på vägtrafik – åtminstone i någon mån.

Det handlar inte om nya kostnader – de har funnits en tid. Det är bara det att de för närvarande betalas via nationella budgetar. Miljön och hälsan för dem som bor nära transportleder måste definitivt vara viktigare än att slippa trängsel på vägarna. Vi känner alla väl till problemen. Hälsoeffekterna längs transiteringsvägar har dokumenterats, och det är därför vi måste agera.

De strängare avgasutsläppsnormerna för godsfordon, som vi hade så höga förhoppningar på, var otillräckliga. En förbättring i varje enskilt godsfordon betydde ingenting, eftersom hela effekten upphävdes av den tillväxt som samtidigt skedde. Det innebär att vi behöver nya, målinriktade åtgärder för att få till stånd bättre ramar för en marknad som har kommit i olag. Men det betyder också att de lättnader för tunga väganvändare som fortfarande finns måste avskaffas, eftersom de innebär att förorenare belönas extra för sina föroreningar.

Vi vill ha ett så övergripande införlivande som möjligt av alla externa kostnader som uppstår och i dag måste betalas via budgetarna, och jag vill avsluta som jag brukar: För övrigt anser jag att det känsliga området Alperna behöver särskilt skydd.

Erik Meijer, för GUE/NGL-gruppen. – (NL) Herr talman! Avskaffandet av tullgränser och växelkurser i Europa har inneburit att ekonomin blivit större. De styrande har skapat ett tätt nät av allt bredare motorvägar. Många varor transporteras nu långa sträckor, ibland till och med i olika skeden av produktionsprocessen.

Denna utveckling har påverkat miljön negativt, och det är inte transportföretagen som står för kostnaderna. Delvis till följd av detta har godstransport blivit allt billigare genom åren. Det främjar ännu mer transport, och därmed ökar miljöpåverkan ytterligare.

Under mina nästan tio år som ledamot av parlamentet har jag ofta hört tal om att låta transportföretagen betala för skadan på miljön, men tyvärr är resultaten fortfarande otillfredsställande. Ibland verkar det som

om politikerna är mer intresserade av själva beräkningsmodellerna än av de resultat som kan nås om de används. Beslut som fattades om detta 2006 har gett otillräckliga resultat.

Min grupp anser att målet måste vara att ge de mest miljövänliga transportslagen – transport på järnväg och vatten – bättre förutsättningar, och att begränsa de transportslag som är skadligast för miljön, dvs. väg- och lufttransport. I avsaknad av en tydlig målsättning av det slaget leder beräkningsmodeller och fler EU-regler bara till byråkrati, till ingen nytta för människorna och miljön.

Mitt land Nederländerna är ett exempel på hur man inte ska göra. En diskussion om vägavgifter – beskattning av vägtrafik beroende på körsträcka – har pågått där i nästan 20 år och har nu kört fast helt och hållet. Det enda intryck väljarna får är att trängsel beskattas utan att det finns några utsikter till lösning av problemen i form av förbättringar av järnvägarna och kollektivtrafiken.

EU får inte upprepa sådana misstag som begåtts av medlemsstaterna. Unionen måste dock avskaffa alla hinder för regionala och nationella åtgärder, möjliggöra en effektiv samordning av dessa åtgärder, förbättra gränsöverskridande betalning av avgifter och ge yrkesförare bättre information om vilka bestämmelser som gäller utanför det område där de bor.

Förslagen från föredraganden Saïd El Khadraoui ger utrymme för detta och stöds därför av min grupp. Föredraganden Georg Jarzembowski fäster främst uppmärksamheten på bullerstörningar från godstrafik på järnväg, och vi håller med honom. Samtidigt vill jag dock påpeka att det inte kan vara någon lösning att bygga allt högre bullerskydd längs järnvägarna.

Johannes Blokland, för IND/DEM-gruppen. – (NL) Herr talman! Efter en lång och tröttsam debatt står vi nu i begrepp att anta parlamentets ståndpunkt vid första behandlingen. Jag är ganska nöjd med resultatet, och mycket nöjd med samarbetet med föredraganden. Det är bra att medlemsstaterna ska få möjlighet att överföra externa kostnader på förorenaren. Låt oss inte tveka att överföra kostnaderna för trängsel, luft- och bullerförorening till vad som i slutändan kommer att vara konsumenten.

Jag anser dock att medlemsstaterna måste behålla möjligheten att variera kostnaderna. Dessutom måste det vara möjligt att på ett tydligt och öppet sätt spåra de skyldigheter som införs till de faktiska kostnaderna. Vi kan inte låta medlemsstaterna införa ett slags straffskatt. Ändringsförslag 40 måste därför strykas ur betänkandet.

Jag skulle också vilja veta om rådet delar parlamentets åsikt att inkomsterna från Eurovinjett måste användas för att minska de externa kostnaderna. Det är avgörande för mitt stöd för Eurovinjettdirektivet.

Det får inte heller röra sig om ett isolerat förslag. Lastbilar är inte de enda väganvändare som bär ansvaret för kostnaderna för trängsel; de genereras även av andra transportslag. Med undantag av sjö- och lufttransport, som kommer att omfattas av systemet för utsläppshandel, måste även dessa transportföretag betala sina externa kostnader. Det är ett rättvist sätt att uppmuntra transportföretagen att skärpa sig.

Jag vill också passa på att be om stöd för mitt ändringsförslag 76. Jag förstår inte varför kommissionen beslutade att ändra den gamla texten om reglerande avgifter till att gälla alla vägar i stadsområden. Införande av sådana reglerande avgifter tillhör den nationella behörigheten. Det är medlemsstaterna som måste avgöra på vilket sätt de vill införa en sådan reglerande avgift, förutsatt att den är icke-diskriminerande givetvis. Jag föreslår därför att vi går tillbaka till den gamla texten från 2006 och ber om ert stöd för detta.

Slutligen är det av yttersta vikt att kommissionen ser till att medlemsstaterna inte utnyttjar detta direktiv för att införa otillbörligt höga avgifter på godstransport. Kommissionen måste ta sina uppgifter enligt artikel 11.1 på största allvar och slå ned hårt på en medlemsstat som gör narr av beräkningen av avgiften för externa kostnader eller maxvärdet.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Ekonomin, miljön och medborgarna – det är de tre hörnstenarna för EU-lagstiftning om vägavgifter och Eurovinjett. När det gäller godstransport i Europa är det antagligen riktigt att säga att vi måste rangordna dessa tre prioriteringar på ett annat sätt, nämligen omvänt. Vi måste nu prioritera enligt följande: först medborgarna, sedan miljön och därefter ekonomin.

Vi, kommissionen och parlamentet, vill göra det. Kommissionen har utarbetat ett mycket förnuftigt förslag om internalisering av externa kostnader, som skulle innebära en bättre återspeglning av transportkostnaderna – vid godstransport, men inte bara på det området – och vi har förre vice ordföranden Jacques Barrot och vice ordförande Antonio Tajani att tacka för det.

Vi har förbättrat förslaget i utskottet för transport och turism. Framför allt vill vi i ännu högre grad uppmärksamma dem som drabbas i störst utsträckning – medborgarna, miljön och ekonomin. I detta sammanhang vill jag framföra mitt varma tack till föredraganden Saïd El Khadraoui och till alla dem som deltagit mycket konstruktivt och aktivt i detta arbete.

Vi har dessutom behållit ett sinne för proportioner. EU varken kan eller bör reglera allt in i minsta detalj. Medlemsstaterna ska forma sina egna specifika förutsättningar och måste därför också ha sin plats. Det gäller också, och i synnerhet, det i dag så omdebatterade ämnet trängsel. Här bör det inte handla om att straffa dem som fastnar i trafikstockningar utan om att komma fram till konstruktiva lösningar för att undvika det. Här bör utformningen vara det viktiga, inte förbud.

Såsom så ofta när det gäller vår text är det detaljerna som är problemet. I sitt ursprungliga förslag föreslog kommissionen, efter noggranna kostnadsberäkningar, att vi i slutändan skulle glömma allt och fastställa en slutgiltig övre gräns för kostnaderna. I utskottet avvisade vi det som orimligt i dåvarande ändringsförslag 20. I morgon kommer vi på nytt att rösta om denna fråga som ändringsförslag 40. Föredraganden är för. Jag ber er alla om ert stöd i denna fråga – vi måste vinna den här omröstningen.

Avslutningsvis vill jag säga att det är högst beklagligt att det tjeckiska ordförandeskapet inte har ansett det vara mödan värt att skicka en företrädare till parlamentet i samband med detta viktiga lagstiftningsförslag.

Brian Simpson (PSE). - (EN) Herr talman! Jag vill diskutera El Khadraoui-betänkandet. Jag vill tacka föredraganden och hans medarbetare för deras hårda arbete och för att ha nått fram till en kompromiss trots att det ibland verkade omöjligt.

Det finns flera konstateranden som måste göras i den här debatten. För det första är detta början, och inte slutet, på en process. I kompromissen ingår alla medlemsstaters rätt att välja om de vill införa trängselavgifter eller inte. Jag vill också påminna parlamentsledamöterna, framför allt i PPE-DE-gruppen, om att parlamentet hela tiden har avkrävt kommissionen på ett förslag och en strategi för att internalisera externa kostnader för alla transportslag – framför allt för vägtransport – och att detta har lyfts fram i takt med att våra vägar har blivit allt mer överbelastade och den globala uppvärmningen allt mer allvarlig.

Det finns också ett behov av att se en mer balanserad vägsektor som inte bara är ekonomiskt hållbar, utan också miljömässigt hållbar och en sektor som är medveten om att den måste betala ett rimligt pris för de kostnader den skapar – oavsett om det handlar om miljökostnader eller infrastrukturkostnader. Vi kan inte ha en "göra-ingenting"-attityd, även om jag märker att den här frasen har blivit synonym med de konservativa parlamentsledamöterna under de senaste månaderna. Jag vet att formuleringarna i det här betänkandet har varit komplicerade – vissa ledamöter menar att det är alltför långtgående, medan andra anser att det inte går tillräckligt långt. Som ett första steg anser jag dock att denna kompromiss förtjänar att stödjas. Jag ser fram emot att andra externa effekter inkluderas i framtiden, och jag vill betona min grupps stöd för att alla intäkter från Eurovinjetter bör öronmärkas för användning inom transportsektorn så att öppenheten och den allmänna opinionen kan föras närmare varandra.

Det här betänkandet är ett seriöst försök att uppfylla några av de krav som parlamentet ställt under många år. Det kommer att vara ett viktigt verktyg för att bekämpa trafikstockningar, förbättra miljön och underlätta en övergång. Därför förtjänar det vårt fulla stöd. Herr kommissionsledamot! Jag skulle inte tänka alltför mycket på om jag är oenig med Georg Jarzembowski – vi i den socialdemokratiska gruppen har varit det i många år.

Paolo Costa (ALDE). - (IT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Det här är tredje gången jag får tillfälle att ägna mig åt det här ämnet. Under den förra valperioden hade jag nöjet att agera föredragande för ett initiativbetänkande i frågan, och sedan godkände vi för inte så länge sedan den förra versionen av Eurovinjett.

Vi får inte glömma varför denna process blivit så utdragen. Minst tre faktorer spelar in på samma gång. Fram till nyligen var det bara skattebetalarna som betalade för vägar och annan infrastruktur. Med Eurovinjett banas vägen för att låta oss börja lägga över åtminstone en del av ansvaret för att betala för infrastruktur på användaren, vilket är uppenbart rättvisare. Eurovinjett är med andra ord ett instrument som utformats för att garantera rättvis beskattning, trots alla påståenden om motsatsen just nu. Att se till att detta sker på ett annat sätt kommer att kräva ekonomisk ingenjörskonst i de olika staterna, som inte låter EU ta hand om saken – för det skulle vi annars gärna göra. I dag tillämpas principen om att användaren ska betala i samband med Eurovinjett. Nu har vi problemet med att övergå till ett system där förearen betalar, vilket är en annan viktig princip som vi måste försöka ta itu med.

Jag anser att den kompromiss vi nått är bra, och vi måste försöka hålla fast vid den i möjligaste mån. Det tyder på att vi, om rådet samtycker, faktiskt kommer att kunna övergå ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Seán Ó Neachtain (UEN). – (GA) Herr talman! Jag vill säga att jag förstår skälen till detta betänkande. Men ur mitt perspektiv är det orättvist eftersom denna avgift, Eurovinjett, innebär högre kostnader för länder som ligger långt från marknadens centrum.

Kommissionsledamoten sa att bergsområden motarbetar den inre marknaden. Hur är det då med områden som min egen valkrets på västra Irland, varifrån 1 000 lastbilar avgår varje vecka? De drabbas på sin väg till marknaden. Och varför säger man att det är en inre marknad? Det är det inte alls! Kostnaderna höjs för avlägsna länder därför att ni vill att marknaden ska bli grönare. Men ni kan inte få bådadera. Ni måste tänka på de perifera länderna och se till att det blir rättvist för dem, något som inte görs i det här betänkandet.

Sepp Kusstatscher (Verts/ALE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Inga seriösa forskare tvivlar på att förbrukningen av fossila bränslen måste minskas drastiskt, eftersom råvarorna är begränsade och förbränning av fossila bränslen är den främsta orsaken till klimatkaoset.

Vi vet alla att omkring en tredjedel av de fossila bränslena förslösas på resor och transport och att framför allt godsfordon orsakar enorm skada på människor och miljö som skattebetalaren sedan måste betala för. Alla instämmer i grunden med principen om betalning av de verkliga kostnaderna. Ändå får vi, när det handlar om de specifika åtgärderna för att genomföra den principen, höra tusen ursäkter.

Det är helt obegripligt varför de åtgärder som vidtas med anledning av kriserna inte är mycket mer konsekventa. Det är fel att fortsätta att främja den osunda och uppblåsta transportekonomin. Målet 20-20-20 kommer då att bli än mer avlägset. Vi måste ha klart för oss att denna ohederlighet äventyrar våra barnbarns framtid.

Ulrich Stockmann (PSE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Först och främst vill jag tacka Saïd El Khadraoui. Han har åstadkommit en genomförbar kompromiss under mycket besvärliga förhållanden.

För oss beslutsfattare på transportområdet är det ett stort framsteg att vägtullarna nu kan innefatta luftförorening, buller och trängsel. Det stärker principen om att förorenaren ska betala. Den principen förhindrar att vinster hamnar i privata händer medan samhället betalar för skadan. Det är en socialdemokratisk tanke. Parlamentet har föresatt sig att införa denna princip för alla transportslag, steg för steg. Då kommer det äntligen att råda rättvis konkurrens mellan järnvägar, lastbilar och inre vattenvägar.

Det måste också i det här läget klargöras att det kommer att vara helt och hållet upp till medlemsstaterna om dessa extratullar ska införas eller inte. Ingen kommer att vara tvungen att göra det. Allt vi gör här är att fastställa de grundläggande ramarna så att vi inte får ett lappverk av olika vägtullsmodeller runtom i Europa. Därigenom undviker vi diskriminering, eftersom vägtransport bör behandlas på ett jämförbart sätt på hela den inre marknaden. För oss handlar inte det här om ytterligare inkomstflöden utan om att styra transporterna starkare med hjälp av prissignaler. Utskottet för transport och turism vill med rätta se en obligatorisk öronmärkning av dessa extrainkomster så att de används för att begränsa externa skador.

Dock finns det enligt min mening ändå ett aber. Utskottets beslut innebär tyvärr, som det ser ut i dag, att införandet av trängselavgifter för godsfordon kopplas till inbegripandet av andra transportslag, t.ex. personbilar. Det kommer att hindra införandet av trängselavgifter i de medlemsstater, exempelvis Tyskland, som inte vill ha en avgift för personbilar. Därmed förvägras vi ett viktigt beskattningsinstrument på transportpolitikens område.

Jag drar följande slutsats: morgondagens omröstning innebär ett genombrott i transportpolitiken efter årtionden av diskussioner om externa kostnader. Jag hoppas att vi får den majoritet som krävs för att åstadkomma ett sådant genombrott.

Jeanine Hennis-Plasschaert (ALDE). – (NL) Herr talman! Det enda skälet – åtminstone som jag ser det – att se allvarligt på detta förslag över huvud taget är att det ger EU-ramar för medlemsstaternas arbete, vilket i slutändan gynnar den inre marknaden. Det "gröna" konceptet missbrukas i själva verket allt oftare för ett slags protektionistiska ändamål. Körförbudet inom vissa sektorer i Österrike är ett bra exempel på detta.

Vi har kommit långt. Några besvärliga frågor diskuteras dock fortfarande. Låt mig klargöra att jag ser möjligheten till en trängselavgift för godstransporter på väg som utesluten, och jag anser också att det är oacceptabelt att överge öronmärkningen.

Som min kollega Dirk Sterckx sa tidigare kommer gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa att dra tillbaka sitt stöd för förslaget om det vid andra behandlingen visar sig att det inte finns någon majoritet för dessa ståndpunkter här i parlamentet och i rådet. Godstransporter på väg är en viktig drivkraft för vår ekonomi. Det är särskilt viktigt att vi inte glömmer det – framför allt inte just nu.

Låt mig också avsluta med ett gammalt nederländskt talesätt – främst riktat till gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater: det fungerar sällan att gå fram som en elefant i en porslinsbutik.

Wiesław Stefan Kuc (UEN). – (PL) Herr talman! Den kris som i allt högre grad kräver sina offer bland transportföretagen bör innebära en varning för att införa nya avgiftsbestämmelser, om vi inte är ute efter att förvärra krisen. Transporter har alltid varit hela ekonomins livsnerv. Vi har haft negativa erfarenheter i samband med reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken, och det kan sannolikt upprepas nu.

Vi måste komma ihåg att de flesta vägtransportföretag inte är stora företag utan småbolag med en handfull fordon. Vi får inte låta dem betala för landets underhåll. Det sker redan genom skatt på bränsle, försäkring, vägkontroller och genom många andra avgifter. Avgifter för externa kostnader skulle avsevärt öka transportkostnaden och innebära att man fick betala två gånger för samma sak. Det är uppenbart att varor måste transporteras, eftersom det alltid kommer att finnas producenter och kunder som vill ha varor som behöver transporteras, men måste vi ge dem ansvaret för infrastrukturkostnaderna? Jag föreslår att alla ytterligare åtgärder skjuts upp tills tiderna är bättre, eller att kommissionens förslag avvisas helt och hållet.

Michael Cramer (Verts/ALE). – (DE) Herr talman! Transporter, och framför allt vägtransporter, står för 30 procent av koldioxidutsläppen, och även med det här direktivet är vi fortfarande långt från att åstadkomma rättvis konkurrens mellan de olika transportslagen.

EU tillämpar sedan mitten av 1990-talet en obligatorisk järnvägsavgift. Den gäller varje lok på varje spårkilometer och är praktiskt taget obegränsad. På vägarna är det upp till medlemsstaterna att avgöra om de ska ta ut någon avgift över huvud taget. Den gäller bara godsfordon, bara på motorvägar och bara godsfordon som väger minst 12 ton. Det är orättvis konkurrens. Det leder till att trafiken flyttar från järnvägarna till vägarna i stället för, som ni ofta antyder i era storslagna anföranden, från vägarna till järnvägarna.

Järnvägsavgiften i Slovakien är dubbelt så hög som i Tyskland, och slovakerna har inga vägtullar över huvud taget. Det är ren galenskap. Det är därför vi behöver det här direktivet. Vi behöver en verklig återspeglning av kostnaderna. Om ledamöter från gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater anser att kostnaderna för trängsel inte bör ingå bör de åtminstone rösta för ett införande av klimatkostnaderna och kostnaderna för olyckor och buller. Då blir de trovärdiga.

De som röstar nej i denna fråga ger upp inför klimatförändringen och leder in våra barn och barnbarn på fördärvets väg, för de kommer inte att ha någon framtid på den här planeten. Vi behöver lagstiftning som är mycket hårdare än vad kommissionen och majoriteten här i parlamentet har föreslagit.

Luís Queiró (PPE-DE). – (PT) Herr talman! Översynen av Eurovinjettdirektivet borde ha använts för att främja mer hållbara och miljövänliga vägtransporter. Enkelt uttryckt: vi har enligt min åsikt, och med tanke på resultaten i utskottet, slagit in på fel väg.

Vi har inte valt åtgärder som främjar mer hållbara godstransporter. Vi har i stället sänt ut fel budskap i denna tid av global kris, i och med denna översyn som förmodligen endast kommer att förvärra den redan ovissa situationen för många transportföretag. Många av dessa är små och medelstora företag, liksom majoriteten av företagen inom EU.

Vi vet att åtgärder för att bekämpa föroreningar eller för att stimulera teknisk innovation, som renare teknik och intelligenta fordon, är grundläggande. Problemet, som börjar orsaka allvarliga svårigheter, ligger i påförandet av en trängselavgift. Vad gäller den så kallade "rusningstrafiken" beror den framför allt på lokala bilförare som reser till jobbet eller kör privat. Genom påförandet av en avgift som påverkar godstransporter kommer vi endast att straffa de som får våra dagliga liv att fungera, och som gör det på det snabbaste och mest flexibla sättet, från dörr till dörr.

Vi kommer också att agera unilateralt om vi till exempel underlåter att agera till förmån för förändrade arbetstider, olycksförebyggande eller vägplanering och vägunderhåll, och vi kommer därmed att ifrågasätta själva den rörlighet som utmärker våra samhällen och marknadsekonomi. Vi ifrågasätter också andra åtgärder som vidtagits för att främja unionens ekonomiska, sociala och territoriella sammanhållning. För mitt land, Portugal, samt för alla länder i utkanten av unionen, är denna åtgärd inget mer än en strypning av den ekonomiska verksamheten, eftersom vi endast kommer att ge ett nettobidrag i fråga om eventuella transitavgifter.

Sammanfattningsvis kommer vi med denna avgift att feltolka miljömålen, som är viktiga, vilket kommer att skapa fler problem och till och med försätta små och medelstora företag i konkurs, och därför direkt bidra till en ökad arbetslöshet och social instabilitet i de europeiska samhällena. Valet är vårt, och vi kommer utan tvivel att ställas till svars för konsekvenserna av våra beslut.

Inés Ayala Sender (PSE). – (ES) Herr talman! Jag vill framföra vår djupa besvikelse, inte minst ur ett socialistiskt perspektiv – trots att jag kommer från ett geografiskt perifert land – över det förfärligt dåliga valet av tidpunkt för detta betänkande. För det första har det utarbetats för tidigt. Vi har inte ens utvärderat det andra Eurovinjettdirektivet än, som började tillämpas först för sex månader sedan, och nu diskuterar vi återigen nya åtgärder.

Dessutom befinner vi oss mitt i en obarmhärtig finansiell, ekonomisk och social kris, som har haft en förödande effekt på godstransporterna. Det låter därför som ett dåligt skämt att nu föreslå en åtgärd som nödvändigtvis innebär en ökad kostnad för varor, särskilt sådana som transporteras i länderna i Europas utkanter, vilka är just de länder som har drabbats värst av arbetslösheten och bristen på alternativ till järnvägar eller sjömotorvägar. Det finns helt enkelt inte några sådana transportalternativ, och det finns inte heller någon beredvillighet vid gränserna.

Dessutom har Europaparlamentet historiskt sett krävt internalisering för alla transportsätt och inte bara för det som redan är föremål för avgifter som tas ut över gränserna. Vi har bett kommissionen att göra en verkligt kreativ ansträngning för att skapa ett intermodalt system baserat på solidaritet i syfte att beslutsamt bevara vårt europeiska åtagande med en transportkedja med flera olika transportsätt. Denna text motverkar detta genom sin partiskhet.

Till sist är jag besviken eftersom jag tycker att det är oärligt att tala om för människor att detta instrument kommer att lösa deras dagliga trängselproblem för all framtid.

Om det var fallet skulle sektorn för godstransporter på väg vara den första att kräva detta instrument, eftersom det är denna grupp som redan betalar för förseningarna på grund av trafikstockningen i städerna.

Föredragandens kompromissförslag förtjänar att hyllas för dess skärpa, men det innehåller en uppenbar rättslig svaghet som kommissionen förnekar, trots att den ser denna svaghet, för att inte tala om det förvirrade budskap som vi sänder till medborgarna när vi antar EU-regler som medlemsstaterna får välja om de ska tillämpa eller inte.

Som jag sagt har detta kommit vid fel tidpunkt, och det är ett ofullständigt instrument som uppvisar föga solidaritet, åtminstone med länderna i EU:s utkanter.

Fiona Hall (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag vill säga något om behovet av att inkludera koldioxidutsläpp i Eurovinjett. Koldioxidutsläppen från tunga godsfordon uppgår till nästan en fjärdedel av utsläppen från vägtransporter, och samtidigt som personbilar gradvis blir allt mer effektiva har bränsleeffektiviteten för tunga godsfordon inte förbättrats under de senaste 15 åren.

Om vi inte inkluderar koldioxidutsläpp i Eurovinjett, vilka andra alternativ har vi? Mycket få, eftersom det kommer att dröja länge innan Ekcofinministrarna kommer överens om en bränsleskatt på EU-nivå. Än värre blir det om en medlemsstat vill införa ett tullsystem som återspeglar de externa kostnaderna för koldioxid – det får de inte göra om vi inte inkluderar koldioxid inom Eurovinjett. Att exkludera koldioxid från Eurovinjett skulle vara särskilt orättvist med tanke på att alla medlemsstater nu har bindande mål för att minska koldioxidutsläppen enligt beslutet om att dela insatserna. De måste ha ett utbud av verktyg till sitt förfogande.

Philip Bradbourn (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag har begärt ordet för att tala om Saïd El Khadraoui's betänkande om Eurovinjett, ett ämne som har tagits upp i parlamentet i många former vid många tidigare tillfällen. Min inställning är densamma, eftersom jag inte ser behovet av att ytterligare beskatta en bransch som redan drabbats mycket hårt av lågkonjunkturen.

I Storbritannien har redan drygt 50 miljarder GBP tagits från vägtransport per år, och endast 10 miljarder GBP har återinvesterats i transportsektorn som helhet. Det är ett magert utbyte. I en tid när vi står inför den största ekonomiska krisen i mannaminne och såväl stora som små företag går i konkurs varje vecka: varför diskuterar vi på europeisk nivå åtgärder som skulle förvärra problemet?

I det här sammanhanget vill jag också säga till Brian Simpson att det är bättre att inte göra någonting än att göra fel, vilket jag är säker på att hans parti kommer att märka under de närmaste veckorna.

I mer allmänna termer vill jag göra parlamentsledamöterna uppmärksamma på att i Storbritannien är detta frågor där beslut fattas av lokala myndigheter när det handlar om att införa vägtullar. I min egen region, West Midlands, har samtliga sju lokala kommunfullmäktige med olika politisk sammansättning avvisat idén om att införa en sådan ordning.

I Brian Simpsons egen region har medborgarna med en överväldigande majoritet avvisat vägtullar i en lokal folkomröstning i området Manchester med omnejd.

Jag vill därför fråga parlamentet och Europeiska kommissionen: vilken del av ordet "nej" är det ni inte förstår? EU ska inte diktera att det är "en storlek passar alla" som gäller på det här området. Det bör förbli en fråga som enbart avgörs på nationell och lokal nivå.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Herr talman! Jag vill ta detta tillfälle i akt – så snart det återigen blir tyst här i kammaren – att framföra mina uppriktiga gratulationer till föredraganden. Detta var en tuff uppgift, men ändå har anmärkningsvärda framsteg gjorts, framsteg som utgör ett litet steg på vägen mot att göra tunga godstransporter helt miljövänliga, särskilt genom att inte tillåta kompensation för extrakostnader och genom att införliva buller, luftföroreningar och, i viss mån, trafikstockningar, med visst utrymme för diskussioner om huruvida detta inte är en aning otillräckligt – särskilt vad gäller trafikstockningar.

Jag är dock missnöjd med vissa inslag, och jag vill säga ett par ord om dessa. Problemet med klimatförändringen måste vid det här laget vara något som alla känner till eller åtminstone är medvetna om. Vi har därför också beslutat om särskilda krav, särskilt för den tunga industrin, som inte är särskilt lätta att leva upp till och som verkligen måste diskuteras vidare. Men vad ingen i Österrike och resten av Europa förstår under dessa omständigheter är varför gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater har förhindrat att en av de största orsakerna till koldioxidutsläpp, nämligen genomfartstrafiken med tunga godstransporter, ska behöva betala ens en enda cent för de kostnader som den gett upphov till. Det är något som ni inte kommer att kunna förklara för era väljare. Väljarna måste betala för dessa kostnader genom sina skatter, och det kan ni inte riktigt förklara.

Om PPE-DE-gruppens föredragande anser att gruppen har förlorat en strid här vill jag säga till henne att jag hoppas att de förlorar många sådana strider, eftersom det vore bra för den stora merparten av EU:s befolkning.

Bilyana Ilieva Raeva (ALDE). – (BG) Betänkandet om vägtullar innehåller förslag som kommer att göra transporterna inom EU avsevärt mycket dyrare, särskilt på långa sträckor och när transportföretag används från länder i EU:s utkanter, som exempelvis Bulgarien. Inte bara transportföretagen kommer att drabbas till följd av detta, utan också deras direktkunder, återförsäljare och slutkunderna inom EU. Vägttransportföretagen har drabbats hårt av den finansiella och ekonomiska krisen. Vi ser en minskning på 50 procent av efterfrågan på transporttjänster jämfört med 2007, samt 110 procent fler konkurser inom denna sektor jämfört med 2007.

På grund av bristen på likartade regelkrav är EU-transportörerna inte lika konkurrenskraftiga som de företag från tredjeländer som utför ett stort antal transporter inom EU. De företag som har investerat i miljövänliga fordon under senare år befinner sig i en särskilt besvärlig situation. För tillfället kan de inte uppfylla sina avtal och riskerar därför konkurs. Med tanke på dessa omständigheter stöder jag bestämt ändringsförslagen 71 och 72, i vilka man rekommenderar att "trängselaspekten" inte borde införlivas i direktivet. Jag anser också att det är oerhört viktigt att inte tillåta överföring av intäkter från vägtullar till andra transportsätt. Det skulle få en negativ inverkan, särskilt på länder med en underutvecklad väginfrastruktur, som i mitt land, Bulgarien.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – (RO) Vi behöver en sammanhängande och hållbar EU-politik inom transportsektorn med respekt för subsidiaritets- och proportionalitetsprinciperna. Att internalisera externa kostnader för föroreningar och buller är en positiv åtgärd.

De vägtullar som tunga fordon betalar för att använda väginfrastrukturen kommer på lång sikt att stödja de enorma investeringarna i infrastruktur som införlivats i de europeiska och nationella ekonomiska

återhämtningsplanerna, på nivån för såväl de transeuropeiska transportnäten som för andra kategorier av väginfrastruktur, däribland bergsregionerna, där det i många fall är särskilt svårt att bygga vägar.

På kort sikt är det dock fortfarande medlemsstaternas ansvar att hitta särskilt snabba sätt att finansiera dessa investeringar genom en förnuftig användning av de medel som EU beviljar, både som en del av finansieringen av TEN-T och genom strukturfonderna och sammanhållningsfonden, samt genom koncessioner och offentlig-privata partnerskap.

Europeiska kommissionen måste, genom att använda de instrument som finns tillgängliga, stödja de integrerade initiativen för att bygga ut medlemsstaternas infrastrukturnät, särskilt i de nya medlemsstaterna.

Vad gäller införandet av en avgift för de som använder infrastrukturen i syfte att bidra till att lösa trängselproblemet tror jag att detta förslag borde granskas mer noggrant med tanke på att trängseln inte uteslutande beror på bilar, utan mer konkret på medlemsstaternas förmåga att planera och effektivt tillämpa den nationella infrastrukturen på regional och lokal nivå.

Därför anser jag att det måste finnas ett bättre samband mellan de regionala utvecklingsplanerna, stadsplanerna och trafikledningen, särskilt i stadsområden och områden runt städer, där trängseln orsakar störst problem.

Robert Evans (PSE). - (EN) Herr talman! Jag vill börja med att gratulera min vän och kollega Saïd El Khadraoui, som trots att det kan verka tvärtom faktiskt har lyckats ta fram ett mycket gediget och användbart betänkande. Det gläder mig att kunna ställa mig bakom det och den bakomliggande principen att förorenaren ska betala.

På den här sidan av parlamentet fäster vi stor vikt vid luftkvaliteten, och det är något vi oroar oss över. Vi vet alla att lastbilar förorenar. Som Eva Lichtenberger formulerade det: "Det finns dokumenterade belägg." Corien Wortmann-Kool, som har gått, talade om hindren på den inre marknaden, och Georg Jarzembowski, trots hans betänkande om grönare transporter, gav också uttryck för vissa förbehåll kring Eurovinjett. Jag vill säga till dem båda att det största hotet mot alla marknader kommer att vara om vi drabbas av stora föroreningar. Jag tror inte att 2–3 procent extra kommer att vara någon stor börda, men det visar att vi vidtar seriösa åtgärder för att bekämpa föroreningarna.

Sean O'Neachtain gav uttryck för förbehåll och oro för Irland och andra länder i periferin. Han verkar inte förstå att detta är något som medlemsstaterna själva väljer. Det kommer bara att gälla i Irland om hans regering fattar beslut om det. Jag tror att han, och sannolikt Philip Bradbourn, har lärt sig en läxa under eftermiddagen. Nämligen att det är farligt – och gör att man ser ganska dum ut – att uttala sig om ett betänkande som man antingen inte har läst eller uppenbarligen inte har förstått.

Man kan också i marginalen notera att vi kan och bör göra mycket mer för att se till att transporterna flyttas från landsvägarna till vattenvägarna, där en pråm kan ta lika mycket last som 15 lastbilar. Jag anser därför att vi bör stödja initiativet från vår tidigare belgiske kollega.

Christine De Veyrac (PPE-DE). – (FR) Herr talman, herr vice kommissionsordförande! Jag vill börja med att gratulera mina kolleger Saïd El Khadraoui och Georg Jarzembowski till den höga kvaliteten på deras arbete och till deras utmärkta betänkanden.

Vi befinner oss just nu vid en kritisk punkt, där vi försöker skydda vår industri och samtidigt göra den mer hållbar samt nå målet med "tre gånger 20" som den dåvarande ordföranden för Europeiska unionen, Nicolas Sarkozy, bekräftade i parlamentet i december förra året.

I detta sammanhang har Europeiska unionen framfört en önskan om att lagstifta för att i transportkostnaderna väga in andra kostnader som hittills burits av hela det europeiska samhället: det vill säga principen om att förorenaren betalar, som parlamentet alltid har stått bakom.

Vi röstade för detta för flygtransporter i juni förra året, när luftfarten införlivades i systemet för utsläppshandel. Inom sjöfartssektorn undersöker Europeiska kommissionen för närvarande hur man på bästa sätt kan beakta utsläppen från fartyg, och det är vad vi i dag föreslår genom denna text om godstransporter på väg.

Jag håller med dem av er som har sagt att vi inte får begränsa rörligheten. Vi måste fortsätta att arbeta på samma sätt som vi gjort under ett antal år med att främja denna rörlighet inom EU, och vi måste se till att det finns en sund konkurrens mellan de olika transportsätten.

Vi får inte tvinga företagen att till varje pris transportera gods med järnväg eller till havs i stället för med vägtransporter – det vore absurt och oekonomiskt. Vad vi måste göra är att se till att företagen kan välja det

snabbaste, mest ekonomiska och mest gynnsamma transportsättet för deras syften, och för att det ska vara möjligt måste priset återspegla den verkliga kostnaden för det valda transportsättet.

Genom att ge staterna en möjlighet att internalisera vissa externa kostnader om de vill utgör detta direktiv ett första steg i denna riktning – ett första steg mot en verklig integrering av de externa kostnaderna i alla transportsätt, vilket sänder ett starkt politiskt budskap. Det är viktigt att vi stöder detta vid omröstningen i morgon.

Bogusław Liberadzki (PSE). – (PL) Herr talman! Jag vill tacka föredraganden Saïd El Khadraoui. Han har gjort ett bra jobb, och han har tagit emot hundratals synpunkter.

För att komma till saken vill jag betona att det är vägtransporterna som just nu håller EU i gång. Det stämmer att vi beslutar om att införa ytterligare avgifter, och det verkar rätt att vi borde betala för vad vi använder. Men när vi planerade vårt arbete med direktivet planerade vi inte för krisen.

Jag känner därför att jag måste tala för vägtransportföretagen och säga att deras nuvarande situation är mycket värre, särskilt i och med den minskade efterfrågan på internationella vägtransporter. Transportföretagen har uppgett att de belastas av enorma finansiella bördor, särskilt i form av skatten på bränsle. De har fått en tillfällig respit i fråga om bränslekostnaderna, men vi kan från EU:s sida inte garantera bränslepriset på lång sikt.

Jag anser att både Europeiska kommissionen och regeringarna borde inleda en dialog med de professionella transportörerna av gods på väg. Vi måste förklara bakgrunden till detta direktiv för dem. Vi måste också övertyga dem om att vår avsikt är lika behandling för alla transportsätt och slutligen om att vi ansvarar för en förnuftig och balanserad europeisk transportpolitik.

Luis de Grandes Pascual (PPE-DE). – (ES) Herr talman! Översynen av Eurovinjettdirektivet är en mycket viktig fråga som sysselsätter oss alla, och det är också en anledning till oro, särskilt för dem som bor i länderna i EU:s utkanter och som anser sig drabbade av detta förslag.

Europeiska kommissionen har beslutat att närma sig internaliseringen av de externa kostnaderna för vägtransporter genom att avgiftsbelägga tre nya kostnader: luftföroreningar, buller och trängsel.

Även om principerna bakom förslaget är rimliga – principerna om att "användaren betalar" och att "förorenaren betalar" – är den föreslagna lösningen definitivt inte rimlig, eftersom den kommer att diskriminera en sektor som i månader har lidit av de katastrofala effekterna av den ekonomiska krisen. Även om avsikten inte var att svartmåla godstransporter på väg har dessa transporter i slutändan blivit måltavlan.

Detta förslag är olämpligt och kommer, långt ifrån att nå de förväntade målen för hållbara transporter, i stället att innebära slutet för ett stort antal små och medelstora europeiska företag med tusentals anställda inom EU som varje dag bidrar till distribution av varor och ser till att produkterna når slutkonsumenterna. Konsumenterna kommer att få se produktpriserna stiga när dessa avgifter införs.

Vi behöver ett transportsystem som är konkurrenskraftigt, hållbart och miljövänligt och som inte utesluter vägtransporter, för just nu är detta det enda sättet att ta sig överallt. En övergång från ett transportsätt till ett annat är en dröm och långt ifrån en verklighet. Transeuropeiska nät, sjömotorvägar och gränsöverskridande anslutningar är fortfarande planer och inte verklighet i vissa fall.

När världsekonomin "Titanic" går under kan vi inte be orkestern att fortsätta att spela, och särskilt inte glada melodier.

Emanuel Jardim Fernandes (PSE). – (PT) Jag tackar alla som varit delaktiga och särskilt min kollega Saïd El Khadraoui, som gett sitt allt och varit mycket öppen och mottaglig för samförståndslösningar.

Det förslag som diskuteras kommer att tillåta medlemsstaterna att ta ut avgifter i syfte att täcka vissa externa miljökostnader, samt att skapa en betydande intäkt som ska användas för att förbättra det europeiska vägnätet och minimera miljöinverkan av vissa vägtransporter. Å andra sidan skulle detta också kunna innebära avsevärda kostnader, särskilt för de mer avlägset belägna länderna, som mitt eget land Portugal. Därför har jag insisterat på Copel och bestämt motsatt mig den obligatoriska utvidgningen av den geografiska räckvidden till att omfatta alla större vägar.

Jag har också motsatt mig tillämpningen av avgifter enbart på grund av trängsel som orsakas av ett fåtal, vilket är en åtgärd som kommer att leda till otillbörliga fördelar och som inte bestraffar de som förorenar mest. Jag erkänner dock behovet av att beakta dessa avgifter. Att bara tillämpa förslaget för de transeuropeiska

vägnäten eller för ruttor som vanligtvis och i betydande utsträckning används av internationella vägtransporter, vilket skulle göra det möjligt för medlemsstaterna att välja för vilka ruttor avgifter ska införas, är det minst dåliga alternativet som skulle kunna förbättras ytterligare om tillämpningen av detta förslag sköts upp till efter den svåra globala ekonomiska kris som vi nu upplever.

Richard Seeber (PPE-DE). – (DE) Tack herr talman! Jag välkomnar verkligen detta förslag. Vi är på rätt väg här, särskilt när det gäller att införliva kostnaderna för trängseln i de övergripande vägstnaderna. Vi måste få grepp om de verkliga kostnaderna här för att verkligen skapa en situation där de marknadsekonomiska instrumenten reglerar trafiken. Annars kommer vi alltid att ha en obalans i detta hänseende.

Denna debatt har också visat på spänningarna mellan de perifera regionerna och de centralt belägna områdena på vår kontinent. Det måste helt enkelt också vara så att när människor från perifera regioner kör genom våra centrala områden måste de ta hänsyn till invånarnas intressen. Det är mycket viktigt, och jag ber verkligen om förståelse för detta, för en del av befolkningen anser att gränsen är nådd i denna fråga. Subsidiaritetsprincipen, som nämns i förslaget, tillåter medlemsstaterna att själva besluta om de vill internalisera dessa externa kostnader.

För de centrala områdena – och i synnerhet alpreregionerna – är det tydligt att de kommer att välja att göra det. Jag kan förstå om de perifera regionerna beslutar att inte välja denna metod. På det stora hela måste vi dock få de enskilda sektorerna inom transportindustrin att bära de kostnader som de faktiskt ger upphov till. Detta är det enda sättet att på lång sikt skapa ett system som är verkligt hållbart och som tar hänsyn till befolkningens intressen. Tack.

Gilles Savary (PSE). – (FR) Herr talman! Jag vill börja med att gratulera Saïd El Khadraoui till att han nått en kompromiss, men vi får inte påstå att denna text inte är mycket svag. Texten har drabbats av de externa kostnaderna på grund av krisen, med vilket jag menar att vägtransportföretagen utövar avsevärda påtryckningar och hyser allvarliga farhågor.

När texten lades fram för vår medlagstiftare hade den en rätt så annorlunda karaktär, eftersom oljepriset låg på 57 US-dollar per fat. Det är därför en text som utarbetats under svåra omständigheter, men eftersom jag förvånats över vissa saker som sagts vill jag nu säga att detta inte är en text genom vilken en avgift eller en tull införs: det är de enskilda medlemsstaterna som ska besluta om de ska införa en avgift eller en tull.

Det är en text som, liksom de två tidigare, syftar till att fastställa villkoren för vägtullar i de olika länderna för att undvika onödiga störningar och för att inte skapa någon konkurrenssnedvridning eller diskriminering.

Vi måste enligt min åsikt vara tydliga i fråga om detta. Texten är helt förenlig med subsidiaritetsprincipen, och den är också rättvis. Jag vill säga att jag verkligen är positiv till texten vad beträffar mitt land, eftersom den kommer att möjliggöra bidrag till infrastrukturen i ett transitland som t.ex. Frankrike från de tunga godstransportörer som nu passerar landet utan att köpa en droppe bensin eller spendera en cent. Jag tror därför att denna text kommer att få positiva effekter.

Alexandru Nazare (PPE-DE). – (RO) Kommissionens önskan att avgiftsbelägga transportföretagen inte bara för rätten att använda infrastrukturen utan också för inverkan på miljön, vilket kallas internalisering av externa kostnader, kommer att innebära att en skattebörda påförs, vilken kommer att få allvarliga konsekvenser för dessa företag, särskilt under den nuvarande ekonomiska krisen.

Specifika konsekvensstudier baserade på relevant statistik måste utföras innan ett direktiv som detta läggs fram. En realistisk bedömning krävs av de konsekvenser som kommer att vara resultatet av tillämpningen av ett sådant direktiv, och specifika förslag måste läggas fram om metoder för beräkning och debitering av externa kostnader.

Internalisering av externa transportkostnader är på lång sikt en åtgärd som kommer att bidra till att göra transporter mer miljövänliga. Jag vill nämna att specifika lagstiftningsinstrument som dessa faktiskt är nödvändiga i medlemsstater som Rumänien. Jag kan dock ännu inte tänka mig att dessa externa kostnader kommer att tillämpas i framtiden, och hur som helst inte i Bukarest som jag kommer ifrån. Jag tänker då på trafikstockningar, luftföroreningar, buller, föroreningar av vatten och mark eller inverkan på naturen. Jag har svårt att tro att de rumänska myndigheterna kommer att tillämpa detta direktiv, som snarare utgör en börda än är till hjälp.

Men liksom Georg Jarzembowski också anger måste denna typ av åtgärder tillämpas efter att objektiva studier utförts, och med utgångspunkt i statistik. Vi kan inte be transportföretagen att betala summor som godtyckligt fastställts för externa kostnader, särskilt med tanke på att vi talar om avsevärda belopp.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Herr talman! Jag har återigen begärt ordet eftersom ett antal av mina kolleger har talat om sysselsättningsfrågan i en aning skenheliga termer. Jag tror att vi alla kan enas om att det särskilt i dessa tider är oerhört viktigt att skydda jobben.

Godstransportindustrin drabbas naturligtvis av denna situation, men det är inte bara transportföretagen som drabbas – järnvägarna, de inre vattenvägarna och sjötransporterna drabbas precis lika mycket. Allt detta direktiv gör är att minska de otillbörliga fördelar som vägtransporterna för närvarande har framför alla andra transportsätt.

Sysselsättningsfrågan är en helt annan fråga. I det hänseendet måste vi tillämpa en försiktig ekonomisk återhämtningspolitik, och vi måste ständigt framhärda med vad vi beslutat här i parlamentet. Detta direktiv har dock absolut ingenting med det att göra.

Antonio Tajani, kommissionens vice ordförande. – (IT) Herr talman! Under debatten har många mycket olika ståndpunkter framkommit, ibland motstridiga, eftersom de varit färgade av såväl politiska ställningstaganden som nationella ståndpunkter. Hela denna diskussion visar därför hur komplicerad frågan är, men också hur viktig den är. Jag anser att vi måste hitta en kompromiss, och den som vi håller på att nå i parlamentet tack vare Saïd El Khadraoui betänkande är en i stort sett bra kompromiss.

Jag tror inte att kommissionen hade för avsikt att påföra ytterligare en skatt eller ville straffbelägga länderna i väst och öst, med andra ord de mer avsides belägna länderna. Hur som helst är Eurovinjetten inte obligatorisk. Vi har också försökt harmonisera systemet för att skapa en ram som förhindrar avgiftsfusk, så att också maximivärden fastställs. Men olika ståndpunkter och olika tankar har naturligtvis framkommit under diskussionen. Jag tror säkert att den text som kommer att sändas till rådet kommer att ändras, eftersom det inte heller inom rådet råder enighet. Vi håller alla med om principen om att "förorenaren betalar", men när vi talar om den praktiska tillämpningen uppstår skillnader mellan medlemsstaterna, mellan de politiska grupperna, mellan parlamentsledamöterna och mellan kommissionen, parlamentet och rådet. Argumentationen är därför naturligtvis invecklad och komplicerad.

Jag anser dock inte att vi måste tro på den kritiska ståndpunkten som innebär en negativ inställning eftersom vi befinner oss mitt i en kris. Det är sant att vi befinner oss mitt i en kris, men det är också sant att förslaget handlar om en åtgärd som ska tillämpas från 2012. Jag hoppas verkligen – och jag är helt säker på att jag har rätt när jag säger detta – att krisen kommer att vara över 2012. Lite optimism är bra, men inte ens de mest pessimistiska av oss tror att vi fortfarande kommer att befinna oss mitt i en kris 2012.

Samtidigt tror jag att rådet kommer att göra ändringar. Det innebär att det inte kommer att vara tillräckligt med en behandling och att vi sedan kommer att få tid att under de kommande månaderna utvärdera vilka ändringar som måste göras så att vi kan försöka enas genom förlikningsförfarandet. Det kommer att göra det möjligt för oss att ge allmänheten specifika svar, och det kommer att tillåta oss att tillämpa principen om att "förorenaren betalar" som ett alternativ från 2012 på bästa möjliga sätt.

Saïd El Khadraoui, föredragande. – (NL) Herr talman! Jag vill göra ett par påpekanden. Jag vill börja med att be mina kolleger i parlamentet att inte låta sig luras av den avskräckande statistik som vissa har presenterat. Ett exempel är Corien Wortmann-Kool, som talar om merkostnader på flera euro. Med all respekt så är det helt felaktigt. Jag kan tala om för er intill minsta cent vilken inverkan detta skulle få i de mest extrema fallen: trängselavgiften skulle vara 65 eurocent per kilometer som absolut högst – 65 eurocent i områden med mycket stor trängsel, och endast för de fåtal kilometer där trafikstockningarna uppstår, inte för resten av färderna.

Buller skulle medföra en avgift på ytterligare 1,1 eurocent. Luftföroreningar skulle medföra ytterligare 16 eurocent för de mest förorenande lastbilarna. Om man lägger ihop allt detta kommer man till en absolut högsta avgift på 82 eurocent för de fåtal kilometer där trafikstockningar uppstår. För resten av färdvägen kan de 65 eurocenten räknas bort. Det var det första jag ville säga, och det är också riktat till ledamöterna från medlemsstaterna i unionens utkanter.

För det andra är det sant att vi befinner oss mitt i en kris, men krisen kommer inte att vara för evigt. Vad vi nu gör är att vi skapar ramar för att tillåta de medlemsstater som vill att faktiskt införa ett system för internalisering av externa kostnader – efter en nationell debatt, i sitt eget tempo och vanligtvis efter flera års förberedelser.

För det tredje noterar jag att tämligen många kolleger vill föregå rådets beslut, eftersom rådet ännu inte intagit någon ståndpunkt. Vi borde inte låta oss avskräckas av detta. Låt oss i stället sträva efter en ståndpunkt som

vi stöder till hundra procent. Efteråt kommer vi att inleda en krävande debatt med rådet. Jag kan försäkra er om att jag ska göra mitt bästa som föredragande för att säkra merparten, om inte totaliteten, av parlamentets ståndpunkt, som vi sedan kommer att diskutera vid ett senare tillfälle.

Georg Jarzembowski, föredragande. – (DE) Herr talman, herr vice ordförande, mina damer och herrar! Låt mig så här i slutet av denna debatt göra två påpekanden. Det första vill jag rikta till Robert Evans. Min grupp förespråkar internalisering av externa kostnader, särskilt för avgasutsläpp och buller. Vi anser att det är rimligt. Men om man alltid sätter principen om att förorenaren betalar främst – det är jag beredd att diskutera med er – är det medlemsstaterna som orsakar trängseln genom att inte tillhandahålla en tillräcklig infrastruktur. Godsfordonen fastnar i trafikstockningar, varav 80 procent orsakas av bilar. Att få företagen att betala för trafikstockningar som orsakas av medlemsstaterna är orimligt. Om man tillämpar principen om att förorenaren betalar skulle medlemsstaterna tvingas betala ägarna till godsfordon extra eftersom det är staterna som orsakar trafikstockningarna genom att inte tillhandahålla tillräcklig infrastruktur i tid.

Vi är eniga om att det inte alltid behövs kompletterande infrastruktur. Ett annat sätt att förhindra trafikstockningar är att införa intelligenta trafiksystem. Det finns en mängd modern teknik som kan förhindra trängsel. Men att säga: "vi har trafikstockningar, och dem får godsfordonen betala för" ger inte medlemsstaterna något incitament att avlägsna trängseln, eftersom det skulle beröva dem intäkter. Det kan väl inte vara rätt!

Herr vice ordförande! Ni sa med rätta att ni inte ville införa nya skatter genom detta förslag, och ni insisterade på öronmärkning. Kan vi alltså enas om, herr kommissionsledamot och vice ordförande, att när ministerrådet misslyckas med att enas om en tydlig öronmärkning av intäkterna från Eurovinjetten, så kommer ni att dra tillbaka förslaget? Ni sa nämligen att ni inte vill införa några nya skatter. Jag håller helt med er om att om Eurovinjetten ska göras dyrare till följd av avgasutsläpp och buller, så måste dessa extra intäkter också användas för att minska vägtransporternas miljöinverkan och inte för att fylla igen hål i finansministrarnas budgetar. Det går inte för sig. Med detta i åtanke hoppas jag att ni kommer att hålla fast vid er ståndpunkt, med andra ord ingen beskattning utan öronmärkning och tillbakadragande av förslaget om inte detta sker. Tack så mycket.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum onsdagen den 11 mars 2009.

(Sammanträdet avbröts kl. 18.10 och återupptogs kl. 18.30.)

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Krzysztof Hołowczyc (PPE-DE), skriftlig. – (PL) Det finns tre aspekter av den aktuella debatten som måste framhållas: avgifter för fordon, miljövänliga fordon och internalisering av externa kostnader.

Den övergripande prioriteringen för EU-initiativen bör vara att garantera EU-medborgarnas rätt till en ohindrad rörlighet och att främja rörligheten genom en konsekvent tillämpning av EU:s utvecklingsplaner för infrastruktur. Detta är inskrivet i princip 4 i fördraget om fri rörlighet på den inre marknaden.

Investeringar i infrastruktur bör bygga på de fastställda miljöskyddsprioriteringarna med beaktande av EU:s klimatförändringsmål. En modern och integrerad infrastruktur bör därför utvecklas, samtidigt som principerna med intermodalitet och interoperabilitet bevaras.

Kostnaderna för att skydda miljön, för buller, trafikstockningar och för att skydda folkhälsan beror helt och hållet på att Europas snabbt växande infrastrukturnät förändras. Det vore lämpligt att göra principen om att "förorenaren betalar", som föreslås i detta dokument, bindande. Vi bör komma ihåg att denna princip nu har tillämpats inom gemenskapens näringsliv i flera år.

ORDFÖRANDESKAP: DOS SANTOS

Vice talman

16. Frågestund (frågor till kommissionen)

Talmannen. – Nästa punkt är frågestunden (B6-0009/2009), som undantagsvis kommer att pågå till kl. 20.00.

Jag börjar med att informera er om att László Kovács inte kommer att närvara, så frågorna nr 1 och 3 till kommissionen från första delen av denna frågestund kommer att besvaras av Viviane Reding.

Följande frågor har ställts till kommissionen.

Del I

Talmannen. – Fråga nr 31 från **Silvia-Adriana Țicău** (H-0068/09)

Angående: Åtgärder till stöd för produkter och tjänster som bidrar till ökad energieffektivitet och främjande av förnybara energikällor

Stats- och regeringscheferna i Europeiska rådet fastställde vid sitt vårmöte 2008 att direktivet om energibeskattnings skulle ses över i syfte att främja att allt mer av den totala energi som förbrukas härrör från förnybara energikällor.

Att öka energieffektiviteten är en av de snabbaste, säkraste och mest prisvärda lösningarna för att minska EU:s beroende av energikällor från tredjeländer i syfte att minska energikonsumtionen, koldioxidutsläppen och kostnaderna för EU-medborgarnas energifakturor.

Det är således nödvändigt att öka energieffektiviteten. Vilka åtgärder och vilka ekonomiska och skatterelaterade styrmedel ämnar kommissionen sätta in till stöd för produkter och tjänster som bidrar till effektivare energianvändning och främjande av förnybara energikällor?

Viviane Reding, ledamot av kommissionen. – (EN) Det är i kommissionens ekonomiska återhämtningsplan – som för övrigt har fått stöd från parlamentet och rådet – som kommissionen stöder snabb acceptans av gröna varor. Kommissionen har bland annat föreslagit sänkt moms för gröna produkter och tjänster som syftar till att förbättra energieffektiviteten i framför allt byggnader. Dessutom uppmuntrar kommissionen medlemsstaterna att erbjuda konsumenterna ytterligare incitament för att stimulera efterfrågan på miljövänliga produkter.

Kommissionen genomför för närvarande en granskning av den befintliga skattelagstiftningen inom EU. Målet är att eliminera så mycket som möjligt av eventuella befintliga incitament som motverkar målen för energieffektivitet och för att minska koldioxidutsläppen och att skapa incitament där så är lämpligt för att bidra till dessa mål.

Förutom de tidigare nämnda skatteincitamenten försöker kommissionen att förbättra användningen av andra finansiella instrument för att främja energieffektiviteten, framför allt i byggnader. Ett initiativ för finansiering av hållbar energi håller på att gemensamt utvecklas av kommissionen och Europeiska investeringsbanken. Initiativet syftar till att på kapitalmarknaderna mobilisera finansiering med hjälp av "borgmästaravtalet". För 2009 kan en budget på 15 miljoner euro förväntas göras tillgänglig.

Kommissionen har också föreslagit en förändring av rådets förordning (EG) nr 1080/2006 om Europeiska regionala utvecklingsfonden, som skulle tillåta att denna fond används av alla medlemsstater för ökade utgifter för energieffektivitetsförbättringar och användning av förnybar energi i befintliga bostäder.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Jag vill börja med att säga att det nuvarande direktivet har tillämpats dåligt eller otillräckligt, och därför vill jag fråga kommissionen om man funderar på att sänka mervärdesskatten också för produkter i framtiden. Dessutom anser jag att det vore viktigt att öka anslaget från Europeiska regionala utvecklingsfonden till stöd för energieffektivitet för byggnader och subventionerat boende från 3 till 15 procent.

Jag tror också att en fond för energieffektivitet och förnybar energi vore viktigt.

Viviane Reding, ledamot av kommissionen. – (EN) Vi vet att det är mycket viktigt att ha åtgärder som hjälper medborgare och regeringar att satsa på energieffektivitet. Vi har i dag en del studier om skatteincitamentens potential vad gäller energi och miljö, och kommissionen utarbetar ett förslag för att ändra momsdirektivet så att sänkt moms ska tillämpas på vissa miljövänliga varor och tjänster.

Som framgår av den ekonomiska återhämtningsplanen kan kommissionen föreslå sänkt moms för gröna produkter och tjänster som syftar till att förbättra energieffektiviteten i framför allt byggnader. Det bör dock påpekas att kommissionens förslag från juli 2008 redan ger medlemsstaterna en möjlighet att tillämpa den sänkta momsen på tjänster som omfattar renovering, reparation, ändring och underhåll av bostäder,

gudstjänstlokaler och kulturbyggnader samt historiska monument. Detta inkluderar arbete som syftar till att öka energibesparingarna och energieffektiviteten i de aktuella byggnaderna.

Vid dagens Ekofinmöte nådde man fram till en kompromiss. Det är för tidigt att säga exakt vad vi kommer att göra med Ekofinförslagen, men kommissionen kommer att studera de förslag som lades fram i dag.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Jag vill framföra mitt tack till kommissionsledamoten och kommissionen för att de framför allt sett till att frågan om värmeisolering av byggnader diskuterats här. Detta är ett av de mest effektiva sätten att spara energi, och ur den aspekten tror jag att det vore en viktig och korrekt väg att slå in på. I detta sammanhang vill jag fråga om kommissionen tror att det finns någon möjlighet i detta sammanhang att göra de motsvarande momssänkningarna tillgängliga för lågenergihus och energineutrala hus inom byggnadssektorn för prefabrikation? Är detta något man kan överväga, och i vilken riktning ska vi gå?

Viviane Reding, ledamot av kommissionen. – (DE) Herr talman! Reinhard Racks förslag nyss är en intressant idé. Hans idé kommer naturligtvis att analyseras av kommissionen tillsammans med andra idéer som lagts fram om energieffektivitet vid huskonstruktion eller husrenovering. Jag kan också säga att kommissionen kommer att omstrukturera strukturfonderna så att det också kommer att bli möjligt att investera i denna typ av energieffektiva hus genom strukturfonderna.

Talmannen. – Fråga nr 32 från **Giorgos Dimitrakopoulos (H-0100/09)**

Angående: Mer flexibel läsning av överenskommelsen om ekonomisk stabilitet

Jag vill fråga Europeiska kommissionen varför den, vid en tidpunkt med en så allvarlig ekonomisk kris som denna, envetet håller fast vid åsikten att underskotten, i alla länder med det här problemet, måste reduceras inom två år och inte inom tre år, en tidsperiod som mot bakgrund av det rådande läget framstår som mer logisk? Jag undrar också över hur vidhållandet av denna åsikt rimmar med Eurogruppens ordförandes uttalande om att stabilitetspakten bör tolkas på ett mer flexibelt sätt (se uttalanden i Agence Europe av den 21 januari 2009)?

Viviane Reding, ledamot av kommissionen. – (EN) I normala fall är utgångspunkten i stabilitets- och tillväxtpakten att en snabb korrigerings ska göras av alltför stora underskott, och denna korrigerings ska genomföras året efter att ett sådant underskott har identifierats. Den reformerade stabilitets- och tillväxtpakten ger dock utrymme för längre tidsfrister under särskilda omständigheter – i enlighet med artikel 34 i rådets förordning (EG) nr 1467/97.

I pakten finns inte någon uttrycklig definition av de särskilda omständigheterna. När man tar fram en rapport enligt artikel 143 i fördraget, vilket ska göras då det finns eller kommer att finnas ett alltför stort underskott, krävs enligt fördraget att kommissionen ska ta hänsyn till det som kallas "relevanta faktorer". I denna rapport ska kommissionen återge den ekonomiska situationen på medellång sikt, framför allt potentiell tillväxt, rådande cykliska förhållanden, införande av åtgärder i anslutning till Lissabonagendan och åtgärder som syftar till att främja forskning, utveckling och innovation. Den ska också återge budgetutvecklingen på medellång sikt, framför allt insatser för finanspolitisk konsolidering under goda tider, statsskuldens nivå och hållbarhetsfrågor, externa finansieringsbehov, offentliga investeringar och de offentliga finansernas kvalitet totalt sett. Rapporten ska också ta hänsyn till andra faktorer som enligt den aktuella medlemsstaten är relevanta för att man på ett uttömmande sätt, i kvalitativa termer, ska kunna bedöma hur mycket underskottet ligger över referensvärdet och som medlemsstaten självfallet har presenterat för kommissionen och rådet.

Bestämmelserna för de relevanta faktorerna anger att när man fastställer de särskilda omständigheterna ska detta bygga på en övergripande bedömning av dessa faktorer. Den 18 februari antog kommissionen rekommendationerna för rådets synpunkter på de senaste uppdateringarna av stabilitets- och konvergensprogrammen för 17 medlemsstater. Samtidigt och med hänsyn till kommissionens utvärdering av de här programmen antog kommissionen rapporter för Irland, Grekland, Spanien, Frankrike, Lettland och Malta. Ekofin antog sin synpunkt på de här rapporterna i morse. Kommissionen kommer att föreslå rekommendationer för rådet som syftar till att åtgärda situationer där det finns alltför stora underskott. I de här rekommendationerna kommer att ingå tidsfrister som har fastställts i enlighet med stabilitets- och tillväxtpakten, dvs. med hänsyn tagen till särskilda omständigheter där detta är tillämpligt.

Giorgos Dimitrakopoulos (PPE-DE). – (EL) Herr talman! Jag vill tacka kommissionsledamoten för hennes mycket detaljerade svar, även om jag måste säga att jag blev något förvånad över att ni, trots allt viktigt som ni sa, inte nämnde idén med tidtabeller, med andra ord huruvida kommissionen kommer att rekommendera

specifika tidtabeller för varje fall och för det andra om den i sin rekommendation kommer att knyta tidtabellfaserna till en sänkning inom procentandelen över 3 procent.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot! Jag har två korta frågor. Min första fråga är denna: vad händer med de medlemsstater som tillämpar verkligt provocerande låga företagsskattesatser eller inga alls? Är det rätt att dessa länders uppluckring av pakten ignoreras när de får problem på grund av de låga skatteintäkterna till följd av deras politik?

Den andra frågan är: Borde denna fråga inte kopplas till en viss resultatnivå? Med andra ord, om en medlemsstat har ett större underskott för att bekämpa arbetslösheten, och arbetslösheten sedan minskar dramatiskt, vore det då inte förnuftigt att främja en sådan strategi?

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Har arbetsordningen förändrats? Jag trodde att det var frågeställaren som hade en följdfråga plus två andra ledamöter.

För det andra, hur länge kommer frågestunden att pågå ikväll med tanke på att vi startade sent?

Talmannen. – Fru Doyle, vi kommer faktiskt att avsluta frågestunden kl. 20.00 som planerat. Vi började sent, och vi kommer att sluta sent. Har ni inte en följdfråga?

Vill ni ställa er följdfråga, fru Doyle?

Avril Doyle (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Det vill jag. Jag ber om ursäkt. Jag uppfattade det som att ni bara gav ordet till frågeställaren och ytterligare en person. Jag missuppfattade er.

Jag vill fortsätta genom att be kommissionsledamoten att namnge någon medlemsstat som inte kommer att ha ett stort underskott, såvitt man vet i dag.

För det andra, kan hon utveckla exakt vad kommissionen kommer att föreslå rådet och som beslutades i morse vad gäller Irland?

Viviane Reding, ledamot av kommissionen. – (EN) Som svar på Giorgos Dimitrakopoulos fråga tar kommissionen hänsyn till det manöverutrymme som är tillgängligt för den berörda medlemsstaten när man föreslår tidsfrister för när medlemsstaten ska återgå till en hållbar förvaltning av de offentliga finanserna. En uppmaning om en snabb finanspolitisk konsolidering kan endast förväntas i de fall då det finns risk för en kris i de offentliga finanserna, med hänsyn till hela ekonomins finansieringsbehov.

När det gäller den andra frågan, som var dubbel, är svaret på den första delen "nej". Svaret på den andra delen – om länder med låg bolagsskatt – utvärderas inom ramen för stabilitets- och tillväxtpakten en medlemsstats globala finansiella situation och inte den specifika skattestrukturen i varje medlemsstat.

Som svar på den tredje frågan, om det finns medlemsstater utan alltför stora underskott, så finns det självfallet vissa medlemsstater utan alltför stora underskott, något som framgår av den statistik som kommissionen regelbundet publicerar.

Talmannen. – Fråga nr 33 från **Pedro Guerreiro** (H-0125/09)

Angående: Slutet för "skatteparadisen"

Har kommissionen redan föreslagit eller avser den att föreslå åtgärder för att avskaffa "skatteparadisen", i synnerhet i Europeiska unionen?

Har EU antagit något beslut som går ut på att föreslå medlemsstaterna att avskaffa de "skatteparadis" som existerar på deras territorium?

Vilka åtgärder kommer kommissionen att vidta för att avskaffa "skatteparadisen", bekämpa ekonomisk spekulation och hejda det fria kapitalflödet, i synnerhet inom EU?

Viviane Reding, ledamot av kommissionen. – (FR) Herr talman! Sedan slutet av 1990-talet har kommissionen fört en beslutsam politik mot bedrägerier, skatteflykt och skadlig skattekonkurrens.

Ett centralt inslag i denna politik har varit att främja insyn i skattesystemen och utbytet av information mellan skatteförvaltningarna. Denna politik har slutligen bekräftats genom de tydliga uttalandena från G20 om icke-insynsvänliga förfaranden inom vissa jurisdiktioner, som ofta kallas skatteparadis.

Kommissionen stärkte sin politik på detta område i slutet av 2008 och i början av 2009 genom att lägga fram två förslag.

Det första förslaget syftar till att främja utbytet av information enligt direktivet om beskattning av inkomster från sparande. I det andra föreslås att alla medlemsstater borde anpassa sina normer för informationsutbyte till den mest insynsvänliga nivån, framför allt genom att se till att medlemsstaterna inte får använda banksekretessen som en ursäkt för att vägra att lämna ut information som andra medlemsstater behöver för att beräkna sina medborgares skatter.

I maj 2008 beslutade rådet att främja denna politik för god finansiell styrning i tredjeländer, däribland principerna om öppenhet, utbyte av information och sund skattekonkurrens, och uppmanade kommissionen att förhandla fram klausuler i detta avseende i avtalen med tredjeländer.

Kommissionen avser att snart lägga fram ett politiskt initiativ för att framhålla följdriktigheten hos denna politik och dess centrala inslag för att se till att den blir en framgång. Kommissionen anser särskilt att tillämpningen av samordnade åtgärder på EU-nivå skulle svara mot de betänkligheter som Pedro Guerreiro framfört.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL). – (PT) När det gäller styrkan i vad som sagts tycks man prata mer än man agerar. Med andra ord står skatteparadis och deras avskaffande inte på menyn, men jag vill ställa följande fråga: på vilket sätt avser kommissionen att avskräcka bankerna från att driva verksamhet från utlandsbaserade center, med tanke på att man har angett att det är avsikten? Vilka faktiska åtgärder förslår kommissionen vidare för att bekämpa den finansiella spekulation som är en central orsak till den nuvarande finansiella och ekonomiska krisen?

Robert Evans (PSE). – (EN) Kommissionsledamoten måste veta en del om skatteparadis, eftersom Luxemburg ju faller in i den kategorin. Anser hon inte att detta undergräver hela principen om en gemensam marknad, med lastbilar som kör hur långt som helst för att skaffa billigt drivmedel där?

Sedan har vi Jersey, Guernsey, Isle of Man – som ligger i Storbritannien, men utanför EU – Liechtenstein, Monaco, San Marino etc. Alla är små skatteparadis, med bankverksamhet, som vi just har hört om och som vänder sig till de rika. De finns bara för att EU låter dem finnas.

Exakt så här sa hon: "en resolut politik mot skatteflykt". Om det vore sant, skulle inte kommissionen ta med en del förslag för hur man avskaffar dessa skatteparadis?

Viviane Reding, ledamot av kommissionen. – (EN) Som svar på den första frågan har kommissionen föreslagit två nya direktiv för att lösa de här problemen eftersom finanskrisen har lyft fram de här problemen på ett tydligare sätt än tidigare.

Vi lade fram ett förslag i slutet av 2008 och ett annat förslag i början av 2009. Det första stärker informationsutbytet, och det senare omfattar en medlemsstats rätt att skaffa information utan att den andra staten kan hänvisa till banksekretessen.

När det gäller den andra frågan vill jag betona att lastbilar inte har något att göra med skatteparadis.

Del II

Fråga nr 34 från **Claude Moraes** (H-0048/09)

Angående: Internet och hatbrott

Anstiftan till rashat är ett brott i alla EU-medlemsstater. Enligt undersökningen Hate Crime Survey 2008, publicerad av människorättsorganisationen Human Rights First, ökar hatbrotten i Europa, och det är viktigt att uppmärksamma Internets centrala roll i detta.

Ingår det några särskilda åtgärder för att bekämpa webbplatser som uppmuntrar till rashat och våld i kommissionens mål om att bekämpa IT-brottslighet och skapa ett säkrare Internet för alla?

Viviane Reding, ledamot av kommissionen. – (EN) Den fråga som ställdes är mycket viktig, och jag vill betona att kommissionen tar tydligt avstånd från rasism, främlingsfientlighet och alla typer av hets mot folkgrupp som parlamentsledamoten hänvisar till. Kommissionen delar också den oro som nämndes och är medveten om att visst innehåll som är tillgängligt på Internet kan få mycket negativa effekter.

Kommissionen bekämpar rasism, främlingsfientlighet och antisemitism på alla medieplattformar – och inte bara Internet – så långt möjligt i enlighet med fördragen. Utifrån den här grunden har kommissionen tagit ett antal initiativ – som både bygger och inte bygger på lagstiftning – som syftar till att förhindra diskriminering och rasistiska, främlingsfientliga och antisemitiska uttalanden. För det första har vi direktivet om audiovisuella medietjänster, som innehåller minimistandarder för innehåll i alla audiovisuella medietjänster och som inkluderar beställningstjänster på Internet. Detta inkluderar: "förbud att uppamma hat, grundat på ras, kön, religion eller nationalitet". Dessutom har kommissionen antagit åtgärder som syftar till att minska det rasistiska innehållet på Internet. Här vill jag lyfta fram rekommendationen om skydd av minderåriga och mänsklig värdighet, som uppmanar till handling mot diskriminering i alla medier.

Rådets rambeslut, som nyligen antogs, om att bekämpa vissa former och uttryck för rasism och främlingsfientlighet med hjälp av straffrättslig lagstiftning bildar en gemensam grund för EU när det gäller bekämpningen av rasism och främlingsfientlighet. Rambeslutet syftar till att kriminalisera internationellt agerande, t.ex. eggande till våld eller hat mot en grupp människor eller mot en person som tillhör en grupp som definieras utifrån ras, hudfärg, släktskap, religion, trosuppfattning eller nationellt eller etniskt ursprung.

Eggande till våld eller hat skulle också vara straffbart om det begåtts med hjälp av offentlig spridning av skrifter, bilder eller annat material. Medlemsstaterna har en skyldighet att följa dessa bestämmelser från den 28 november 2010.

Vid sidan av det juridiska angreppssättet marknadsför kommissionen ett antal åtgärder för säkrare Internetanvändning. Jag tror att parlamentet är väl bekant med Safer Internet plus-programmet, som har en budget på 55 miljoner euro för perioden 2009–2013 och som delfinansierar projekt med följande mål: Öka allmänhetens medvetenhet, ge allmänheten ett nät av kontaktpunkter för att rapportera olagligt innehåll och skadligt beteende, särskilt i fråga om material som visar sexuella övergrepp på barn, grooming och mobbning på nätet, främja självreglering på detta område och engagera barnen i att skapa en säkrare onlinemiljö, upprätta en kunskapsbas om nya trender i användningen av onlineteknik och deras konsekvenser för barns liv.

Kommissionen arbetar också för att främja en ansvarsfull användning av medier och Internet. I sitt meddelande om mediekompetens från december 2007 uppmanar kommissionen medlemsstaterna att engagera sig mer för att effektivt främja mediekompetensen och forskningen på det här området. I år kommer man att presentera en rekommendation om mediekompetens.

Det är också värt att notera att vår granne, Europarådet, har utvecklat en serie med internationella juridiskt bindande och icke-bindande instrument på det här området. De visar alla att cyberspace inte är ett laglöst område och att medlemsstaterna måste skydda individens rättigheter och friheter genom sina nationella lagar, bland annat konventionen om Internetrelaterad brottslighet och dess tilläggsprotokoll 3.

Claude Moraes (PSE). - (EN) Fru kommissionsledamot! Jag betvivlar inte för en sekund ert engagemang på det här området. Jag vet att ni har granskat detta ingående. Men när det gäller den fråga ni nämnde, det "laglösa området" cyberbrott: är ni övertygad om, framför allt när det gäller hatbrott – vilket är kriminellt i alla medlemsstater, tror jag – att införandet av rambeslutet, det audiovisuella direktivet och många av de andra instrument ni har nämnt, faktiskt stoppar spridningen av dessa webbplatser? Beläggen visar hittills att de hela tiden ökar. Anser ni att vi ska vidta fler åtgärder?

Jim Allister (NI). - (EN) Fru kommissionsledamot! Det finns inget allvarigare brott än mord, och under den här veckan har det i min valkrets på Nordirland inträffat tre hatmord på medlemmar av säkerhetstjänsten som begåtts av irländska republikanska terrorister.

Och inom ett par timmar fanns det flera webbplatser på Internet som glorifierade dessa hemiska mord och hyllade de personer som låg bakom dem. Förutom att titta på rasism och främlingsfientlighet, har kommissionen fokus på hur man ska hantera att Internet missbrukas av terroristparasiter?

Viviane Reding, ledamot av kommissionen. - (EN) Det finns inga ursäkter för brott, var än brottet har begåtts – vare sig det är i den verkliga världen eller den digitala världen – men självfallet är det mycket enklare att bekämpa brott i den verkliga världen, eftersom man har tillgång till verktyg som gör att man kan ingripa direkt. Det är mycket mer komplicerat på webben, och det är skälet till att vi har tagit fram en hel rad verktyg för att bekämpa sådan brottslighet.

Jag vet genom diskussioner med min kollega Jacques Barrot att polisen håller på att bygga upp ett analysnät för att bekämpa brottslighet online, och att de är alltmer framgångsrika i att gripa brottslingarna. Det upprättas

dock även alltför många webbplatser. Jag själv har genom programmet "Säkrare Internet" försökt åstadkomma något annat i detta avseende. Detta är att göra det möjligt för människor som använder Internet – och framför allt ungdomar – att veta vad de ska göra om de träffar på negativt innehåll. Till exempel – och vi talar inte nödvändigtvis om brott utan om it-mobbning, som kan vara fruktansvärt för ungdomar – att det ska finnas en särskild rapporteringsknapp för att de ska kunna be om hjälp.

Så vi försöker på olika sätt att bekämpa brottslingarna genom polisen, genom att göra det möjligt för lärare, föräldrar och barn att själva fatta beslut eller rapportera, och självfallet genom mediekompetensprogram, som jag personligen önskar skulle vara många fler i medlemsstaterna. Vi måste ge nästa generation verktyg för att motverka och lösa problemet, eftersom vi om detta inte sker kan komma att få problem med Internet, genom att föräldrar exempelvis inte kommer att låta barnen använda Internet, vilket inte skulle vara rätta vägen framåt. Vi vill att Internets positiva sida ska blomstra och dess negativa sida vara blockerad.

Nu till mordfrågan som parlamentsledamoten tog upp. Detta är en fruktansvärd händelse, och jag anser att det ligger inom polisens och säkerhetstjänstens befogenhet att blockera allt sådant. Dessa verktyg bör naturligtvis inte betraktas som ett medel att lösa samtliga samhällets problem, men när det gäller brottslighet finns det inget att diskutera. Brottsligheten måste bekämpas, och den måste bekämpas med stor kraft.

Talmannen. – Fråga nr 35 från **Eoin Ryan** (H-0055/09)

Angående: IKT och informationssamhället

Utvecklingen av IKT och informationssamhället kan bidra med enorma fördelar för Europas ekonomi och samhälle. I kommissionens program står detta därför i första rummet. Men vad gör kommissionen egentligen för att se till att vissa delar av det europeiska samhället – såsom äldre människor och låginkomsttagare – inte lämnas utanför denna process?

Viviane Reding, ledamot av kommissionen. – (EN) Informations- och kommunikationstekniken har en enorm potential att hjälpa äldre. Nåväl, det är lättare sagt än gjort, eftersom vi står inför en verklig digital klyfta här. Det är just de som desperat behöver IKT-verktyg som, eftersom de aldrig tidigare har använt sådana verktyg, inte är vana att använda dem. Till exempel använder bara 15 procent av de äldre Internet. Det är skälet till att vi måste utveckla en hel strategi för att riva detta hinder, eftersom vi behöver använda IKT för att göra det möjligt för äldre att under längre tid förbli verksamma och produktiva, att fortsätta delta i samhällslivet med hjälp av mer tillgängliga onlinetjänster, och under längre tid få åtnjuta en hälsosammare och ökad livskvalitet.

Just därför lade kommissionen 2007 fram en handlingsplan om förbättrade villkor för åldrande i informationssamhället, som innehöll väldigt konkreta åtgärder.

Den första åtgärden handlar om forskning och utveckling för att ta fram och testa teknik för äldreomsorg och självständigt boende för äldre. En eloge till vår industri, eftersom de genom dessa forskningsprogram har tagit fram en hel rad mekanismer, tjänster och produkter som hjälper äldre att under längre tid bo kvar i sina egna hem.

Den andra åtgärden handlar om att öka medvetenheten om fördelarna bland användare och offentliga myndigheter genom inrättandet av en Internetportal med bästa praxis och en europeisk utmärkelse för intelligenta hem – exempelvis tillämpningar för självständigt boende.

Den tredje handlar om att minska myllret av olika strategier för att utnyttja denna teknik i EU.

År 2008 antog kommissionen ytterligare två initiativ.

Det första var ett nytt gemensamt program för att stödja gemensam forskning med medlemsstaterna på området it-stöd i hemmet: teknik för hemtillämpningar och rörlighet, vilka hjälper äldre användare i deras dagliga liv och tillhandahåller tillämpningar inom omsorgen.

Det andra var det nya meddelandet om e-tillgänglighet, genom vilket man främjar äldres och funktionshindrades användning av IKT-produkter och IKT-tjänster, samtidigt som man uppmanar medlemsstaterna att vidta alla nödvändiga åtgärder för att förbättra offentliga webbplatsernas tillgänglighet.

I enlighet med dessa åtgärder kommer EU tillsammans med medlemsstaterna och den privata sektorn fram till 2013 att investera mer än en miljard euro i forskning och utveckling för alla i det åldrande samhället.

Som ni förstår tar vi verkligen detta på mycket stort allvar, och vi är övertygade om att vi här har möjlighet att förbättra tillvaron i det åldrande samhället.

När det gäller låginkomsttagares användning av Internet skulle jag först och främst vilja hänvisa till roamingförordningens andra paket, som parlamentet antog i utskottet för industrifrågor, forskning och energi igår kväll. En del av detta paket innebär att man sänker priserna för användning av mobiltelefon, fasta telefonlinjer, Internet etcetera.

Kommissionen har även upprättat en resultattavla för konsumentmarknaden som gör det möjligt att övervaka marknadens resultat för konsumenterna. Uppgifterna på resultattavlan hjälper oss att bättre tillvarata konsumenternas intressen.

De nya förslag som ligger hos parlamentet inom ramen för granskningen av telekommarknaden är också inriktade på att stärka konsumenternas och användarnas rättigheter i syfte att förbättra tillgängligheten och främja ett samhälle för alla.

Det har exempelvis föreslagits att man skulle ändra vissa bestämmelser för att ta större hänsyn till behoven hos de äldre och dem med särskilda behov, och dessa skulle vara allmänna mål som vägleder de nationella tillsynsmyndigheternas verksamhet.

Eoin Ryan (UEN). - (EN) Jag skulle vilja tacka kommissionsledamoten. Jag tvivlar inte för en sekund på att kommissionen gör oerhört mycket på it-området. Man kan se en hel del av kommissionens arbete. Jag började nyligen använda webbplatsen Twitter och måste säga att jag är mer än överraskad och imponerad av hur mycket information från Europeiska unionen som finns där. Den ger en enorm mängd information, och jag skulle vilja gratulera dem till detta.

Personer från mindre gynnade miljöer och äldre har dock fortfarande problem med att använda och få tillgång till Internet och den nya tekniken. Detta förändras hela tiden, men fram till valet i juni står vi inför en möjlighet, eller utmaning, och jag skulle bara vilja fråga er om ni, för att främja Europavalet i juni, har några planer på att få fler människor att delta på Internet.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - (RO) Jag vill gratulera er till era insatser för barn och Internet och till beslutet om 100 procents bredbandstäckning senast 2010.

Jag vill säga att i Rumänien kommunicerar äldre människor och föräldrar billigt och effektivt via Internet med barn som flyttat utomlands, och de kan både se och höra dem. Jag vill dock fråga vad ni gör för att utveckla Internettjänster. Då tänker jag särskilt på infrastruktur för kryptering med öppna nycklar.

Reinhard Rack (PPE-DE). - (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot! Industrin tillverkar faktiskt utrustning som är mycket lämplig för informationssamhällets olika användningsområden för äldre människor och också för funktionshindrade användare. Samtidigt är nästan alla mobiltelefoner, larmknappar och liknande apparater i grunden mycket dyra.

Kan kommissionen göra något åt detta? Att sälja i synnerhet enkel teknik till särskilt höga priser är nämligen inte särskilt användarvänligt.

Viviane Reding, ledamot av kommissionen. - (EN) Först av allt, Internet och valet. Detta är en fråga som de valbara, parlamentsledamöterna och kandidaterna, bör ta fasta på och med utgångspunkt från vilket de bör utveckla en bättre kommunikation med medborgarna. Under senare år har man med Europaparlamentets hjälp vidtagit så många positiva åtgärder att det inte bör vara särskilt svårt att presentera alla dessa positiva åtgärder för medborgarna.

Bara genom att kasta en blick på exemplen på e-integration på Irland kan jag lägga fram en lista över åtgärder som har genomförts på Irland med irländska företag, forskningscentrum och icke-statliga organisationer. Det kommer att bli väldigt intressant, till och med för parlamentsledamöterna själva, att förklara vad som görs med hjälp av EU:s budget för att förbättra medborgarnas liv.

Den andra frågan gällde unga och äldre, och hur de skulle kunna kommunicera på ett bättre sätt. Nå, jag kan tala om för er att min mamma, som aldrig tidigare hade använt mobiltelefon, köpte en för att kunna ha kontakt med sina barnbarn, eftersom hon insåg att det var enda sättet som de kunde ringa henne på. Nu blir hon upprörd om de inte ringer tillräckligt ofta. Men jag har också träffat många äldre personer som har börjat använda Internet på grund av Skype, eftersom deras barn eller barnbarn är utomlands och de skulle vilja tala med dem.

Det är skälet till att vi försöker utarbeta åtgärder inriktade på en verklig inre marknad för kommunikation i EU, så att denna kommunikation går snabbt och inte blir för dyr.

Det leder mig till den tredje frågan: hur är det med priset för kommunikationen? Det finns en mängd tjänster i bruk som sänker priset på kommunikationen. Det är förvisso sant att tjänsterna eller artiklarna som är särskilt anpassade till den äldre generationen hålls kvar på hemmamarknaden eftersom marknaden ännu inte är tillräckligt starkt utvecklad och de fortfarande är för dyra.

Det finns bara en lösning på detta, nämligen att utveckla marknaden, för om tusen och åter tusen äldre kommer att börja använda dessa tjänster, använda dessa verktyg, kommer priset att bli överkomligt. Så vi måste öka medvetenheten för att främja användandet av dessa IKT-produkter och IKT-tjänster, som jag tror kommer att utgöra en av lösningarna på det åldrande samhällets problem.

Talmannen. – Fråga nr 36 från **Gay Mitchell** (H-0065/09)

Angående: Övervakning av Internet

Jag har fått veta att Internet blivit en säker tillflyktsort för rasister och andra trångsynta personer som vill lufta sina åsikter.

Har kommissionen behandlat detta problem? Om så är fallet, vilka åtgärder ämnar den vidta?

Frågorna nr 37 och 40 kommer att besvaras skriftligen.

Viviane Reding, *ledamot av kommissionen.* – (EN) Frågan från parlamentsledamoten är inte ny, vilket visar att det är något som ligger parlamentsledamöterna väldigt varmt om hjärtat.

Jag skulle vilja påminna om svaret jag gav på frågorna från Claude Moraes om Internet och hatbrott, från Luca Romagnoli om bloggarnas innehåll och användning och från Robert Kilroy-Silk om rasism och våld på sociala webbplatser. Jag kan meddela inte bara att dessa frågor har ställts, utan även att kommissionen har vidtagit åtgärder på området.

Bara för att ta sociala webbplatser träffades för några veckor sedan alla leverantörer av webbplatser för socialt nätverkande och undertecknade en uppförandekod för att hjälpa unga barn och tonåringar att motverka negativt innehåll på dessa webbplatser.

Som ni vet förkastar kommissionen med eftertryck alla rasistiska och främlingsfientliga åsikter förmedlade över Internet, liksom den typ av hets mot folkgrupp som citerades av parlamentsledamoten i denna fråga. Som ofta är fallet med webben råder det här starka kontraster. På webben är det bästa granne med det värsta: å ena sidan finns oerhörda möjligheter att sprida och ta emot värdefull, målinriktad information som leder till stärkt social sammanhållning. Å andra sidan är det ett idealiskt forum för stereotyper, fördomar, nedsättande åsikter och till och med farligt innehåll, som nämndes i frågan.

Däri ligger faran: ska staten blockera tillgången till webbplatser eller filtrera sökresultat? Detta görs redan i diktaturer. I demokratiska länder, som EU:s medlemsstater, hör begränsningar av yttrandefriheten till undantagen och är underkastade rättsreglerna.

Det kan vara värt att nämna att Europarådet har tagit fram en rad internationella, rättsligt bindande instrument som direkt eller indirekt rör Internet. Dessa vidmakthåller övertygelsen att cyberrymden inte är laglöst land, utan är underkastad rättsstatsprincipen. Jag skulle vilja påminna om konventionen om Internetrelaterad brottslighet och dess tilläggsprotokoll.

Kommissionen har även antagit politiska strategier inriktade på att minska det rasistiska innehållet på webben, särskilt genom rekommendationen om skydd för minderåriga och den mänskliga värdigheten samt rätten till genmäle, där man efterlyser åtgärder mot diskriminering i alla medier.

Jag skulle också vilja fästa uppmärksamheten på rambeslutet om bekämpande av rasism och främlingsfientlighet, som är inriktat på att kriminalisera avsiktliga handlingar, som anstiftan till våld eller hets mot folkgrupp eller mot person som tillhör denna folkgrupp. Detta räknas som en straffbar handling om den utförs i form av offentlig spridning eller distribution av skrifter, bilder eller annat material, och här är medlemsstaterna skyldiga att uppfylla bestämmelserna i rambeslutet senast den 28 november 2010.

Jag skulle även kunna understryka att EU-lagstiftningen redan förbjuder hets mot folkgrupp på grund av kön, ras, religion eller nationalitet i tv-sändningar och webb-tv.

Så vi har redan en hel rad mekanismer, en hel rad lagar och en hel rad åtgärder genom vilka dessa lagar tillämpas. Men som alltid när det gäller negativt innehåll – vare sig det är i traditionella medier eller på Internet – dyker det upp snabbare än man hinner bekämpa det.

Gay Mitchell (PPE-DE). – (EN) Jag skulle vilja tacka kommissionsledamoten för hennes svar. Som nämndes av en annan ledamot har vi under den senaste tiden fått bevittna hur två soldater och en polisman har dödats i Nordirland, av människor som genom sin trängsynthet och ondska och – jag tvekar inte att säga det – rasism och främlingsfientlighet, i hemlighet tar sig rätten att göra sådana saker. De och deras gelikar använder bland annat Internet för rekrytering och för att sprida sina ondskefulla ord och gärningar.

Det framstår exempelvis som fullständigt klart för mig att om reglerna för att gå med i chattrum skulle skärpas genom att exempelvis inte tillåta användningen av Hotmail – jag erkänner att jag inte vet så mycket om det förutom att det är väldigt lätt att använda – och istället kräva någon form av spårbar e-post, så skulle de personer som begår dessa handlingar, som de inte kan ägna sig åt offentligt, vara lättare att spåra. Jag uppmanar kommissionsledamoten att använda alla sina befogenheter för att fortsätta driva denna fråga, eftersom det inte går att acceptera att Internet används för rasistiska och främlingsfientliga ändamål.

Viviane Reding, ledamot av kommissionen. – (EN) Brott är brott var det än begås, och det är därför vi även har verktyg för att ingripa mot brott som begås på Internet. Tillsammans med min kollega Jacques Barrot ska vi utveckla dessa verktyg så att de blir starkare och används på ett mer ändamålsenligt sätt. Problemet med Internet är förstås att det överskrider nationella gränser, varför man måste stärka samarbetet mellan polisen och de enheter som bekämpar terrorism och internationell brottslighet. Under senare år har vi bevittnat hur dessa enheter har samarbetat med mycket goda resultat. Jag hoppas och tror att dessa insatser kommer att fortsätta.

Talmannen. – Fråga nr 41 från **Bernd Posselt** (H-0061/09)

Angående: Serbiens status som kandidatland

Det diskuteras ständigt huruvida Serbien ska få status som kandidatland. Vore det inte riskabelt att ge Serbien status som kandidatland eller rentav låta landet bli medlem i EU före Republiken Kosovo, eftersom regeringen i Belgrad skulle kunna utnyttja detta försprång för att blockera Republiken Kosovos anslutningsförhandlingar med EU eller andra former av förbindelser mellan Republiken Kosovo och EU?

Leonard Orban, ledamot av kommissionen. – (RO) Serbiens utsikter till en anslutning till Europeiska unionen beror på huruvida landet uppfyller anslutningskriterierna från Köpenhamn, samt de villkor som ingår i stabiliserings- och associeringsprocessen, däribland villkoret att fullt ut samarbeta med Internationella krigsförbrytartribunalen för f.d. Jugoslavien.

Serbien är dock inte ett kandidatland och har ännu inte ansökt om EU-medlemskap. Därför kan jag inte yttra mig om vad som kan komma att ske i framtiden eller om vilka åtgärder Serbien eventuellt kan komma att vidta i fråga om Kosovo.

Om Serbien skulle ansöka om EU-medlemskap skulle Europeiska kommissionen efter en begäran från rådet utarbeta ett utkast till yttrande utifrån de fastställda objektiva kriterier som tillämpas för alla stater som ansöker om EU-medlemskap. Det kommer följaktligen att vara Europeiska rådet som kommer att besluta om huruvida Serbien ska tilldelas status som kandidatland eller inte.

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag har personligen höga tankar om er, och det är därför jag beklagar att kommissionsledamot Olli Rehn inte är närvarande eftersom jag är långt ifrån nöjd med det svaret. Jag kunde ha skrivit ut det själv från Internet.

Jag ska mycket tydligt tala om vad min fråga handlade om. Förhandlingar sker med Serbien om ett stabiliseringsavtal som för närvarande håller på att utarbetas. Jag vill uppmärksamma kommissionen på risken för att Serbien skulle kunna blockera Kosovo i detta sammanhang, liksom i FN och i Europarådet. Min fråga var vad vi gör för att förhindra att något som liknar Sloveniens aktuella blockering av Kroatien uppstår.

Leonard Orban, ledamot av kommissionen. – (RO) Som jag sa i mitt svar vill vi inte på något sätt föregå möjliga åtgärder i framtiden. För närvarande befinner sig Serbien vid en särskild punkt där ingen ansökan om EU-medlemskap ännu har lämnats in. Låt oss se vad som händer i framtiden.

Låt oss därför som jag sagt inte spekulera om hypotetiska situationer i framtiden.

Talmannen. - Fråga nr 42 från **Sarah Ludford** (H-0072/09)

Angående: Serbiens anslutning

Kan kommissionen uttryckligen och bestämt rekommendera att man inte går vidare med Serbiens anslutning till EU förrän Ratko Mladic och Goran Hadzic, som fortfarande är på flykt från Internationella krigsförbrytartribunalen för f.d. Jugoslavien, överlämnas till Haag?

Leonard Orban, *ledamot av kommissionen*. - (RO) Serbiens anslutning till Europeiska unionen beror på om Serbien uppfyller det politiska villkoret att fullt ut samarbeta med Internationella krigsförbrytartribunalen för f.d. Jugoslavien, samt uppfyller alla övriga åtaganden som är ett villkor för EU-medlemskap.

I detta hänseende delar kommissionen rådets slutsatser från april 2008 om att ett fullständigt samarbete med Internationella krigsförbrytartribunalen för f.d. Jugoslavien, samt fullständiga ansträngningar för att arresteras och lämna ut personer som har åtalats, är ett grundläggande inslag i stabiliserings- och associeringsprocessen.

I detta sammanhang är den bedömning som gjorts av Internationella krigsförbrytartribunalens chefsåklagare Serge Brammertz särskilt viktig. Vi har upprättat permanenta och nära kontakter med honom. Dessutom har kommissionsledamot Olli Rehn tagit alla tillfällen i akt att uppmana de serbiska myndigheterna att fullt ut tillämpa rekommendationerna i chefsåklagarens rapport från december 2008 som sänts till FN:s säkerhetsråd.

Detta är det säkraste sättet att tillåta Serbien att fullt ut samarbeta med Internationella krigsförbrytartribunalen och göra framsteg när det gäller förverkligandet av landets strävan att bli EU-medlem.

Sarah Ludford (ALDE). - (EN) Som tidigare ledamot av Europaparlamentets berörda delegation är jag en varm anhängare av att Serbien, liksom hela västra Balkan, närmar sig ett EU-medlemskap.

Problemet är att när vi säger att Serbiens anslutning kommer att vara beroende av ett fullkomligt samarbete med Internationella krigsförbrytartribunalen för f.d. Jugoslavien, inställer sig frågan när exakt vi kommer att göra detta kriterium gällande.

Jag skulle verkligen vilja att kommissionsledamoten bekräftar att inga ytterligare framsteg kommer att göras nu, under de närmaste veckorna, såvida inte dessa efterlysta personer lämnas ut.

Kan han också bekräfta att inga ytterligare framsteg kan göras i Kroatens anslutningsprocess såvida inte krigsförbrytartribunalen är övertygad om att det råder ett fullständigt samarbete i fråga om bevisning och vittnen med observatörerna i Kroatien?

Bernd Posselt (PPE-DE). - (DE) Herr talman! Jag vill ge mitt stöd till Sarah Ludfords fråga. Kommissionsledamoten har med rätta sagt att detta är ett kriterium för Serbien. Vad han inte har sagt är om Serbien uppfyller detta kriterium eller inte. Det vore intressant att få ett svar. Uppfyller Serbien kriteriet med fullständigt samarbete? Vi vet att Kroatien gör det.

Leonard Orban, *ledamot av kommissionen*. - (EN) Ni är medvetna om att det i rådet finns olika åsikter i denna fråga, och ni vet att det inte råder någon enhällighet när det gäller rådets hållning i frågan. Som jag nämnde i mitt svar och med hänvisning till rådets slutsats från april 2008 delar vi i kommissionen helt och hållet rådets åsikt att ett fullständigt samarbete med tribunalen är nödvändigt för att fullfölja processen.

Talmannen. - Frågorna nr 43 och 44 kommer att besvaras skriftligen.

Talmannen. - Fråga nr 45 från **Yiannakis Matsis** (H-0095/09)

Angående: Konfiskering av grekcypriotisk egendom i den ockuperade delen av Cypern med finansiering från Turkiet

Cyperns förra utrikesminister Erato Markoulli har offentligt gått ut med anklagelser om att konfiskeringen av grekcypriotisk egendom på den ockuperade Karpasiahalvön tilltar och att detta sker med finansiering från Turkiet.

Erato Markoulli deltar i samtal om en lösning på Cypernfrågan, och det är naturligtvis härigenom, men även via andra informationskanaler, som denna företeelse har kommit i dagen. Turkiet, som är ett kandidatland till EU och som samtidigt ockuperar en bit av en EU-medlemsstat, nämligen Cypern, organiserar konfiskeringen

av egendom som tillhör EU-medborgare och bryter på så vis mot folkrätten, mot de individuella rättigheterna och mot de principer och värderingar som EU bygger på.

Hur skulle kommissionen beteckna denna turkiska politik? Är den förenlig med den politik som anstår ett kandidatland till EU? Tänker kommissionen vidta några åtgärder, och i så fall vilka, mot Turkiet för konfiskeringen av grekcypriotisk egendom i den ockuperade delen av Cypern?

Leonard Orban, *ledamot av kommissionen*. – (RO) Kommissionen har noterat att grekcypriotisk egendom i norra delen av Cypern konfiskerats. Kommissionen känner till detta problem, som intensifierades när Cypern anslöt sig till EU den 1 maj 2004, och delar ledamotens farhågor.

Kommissionen har inte någon information om de specifika fall som parlamentsledamoten hänvisar till och kan därför inte kommentera frågan.

Europeiska kommissionen bekräftar sitt fullständiga åtagande att stödja ledarna för de grekcypriotiska och turkcypriotiska samhällena när det gäller att hitta en omfattande lösning av det cypriotiska problemet under överinseende av FN. En sådan lösning skulle bidra till att lösa problemen med egendom på ön som parlamentsledamoten hänvisar till.

Yiannakis Matsis (PPE-DE). – (EL) Herr talman! Jag är cypriotisk parlamentsledamot, och jag har stöttat Turkiets införlivande i EU sedan president Halil Turgut Özals dagar och stöder det fortfarande.

Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna beslutade angående den fjärde mellanstatliga anmälan att Turkiet är ansvarigt för att ha konfiskerat grekcypriotisk egendom. Vad kan man då till slut göra? Är det tänkt att vi ska stå ut med denna situation år efter år? Finns det första och andra klassens mänskliga rättigheter, eller beror tillämpningen av dessa rättigheter på landets storlek?

Leonard Orban, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Kommissionen har alltid uppmuntrat Turkiet att genomföra alla beslut som fattas av Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna. En plenardebatt kommer att hållas i morgon, och detta ämne kommer också att diskuteras.

Talmannen. – Fråga nr 46 från **Vural Öger** (H-0106/09)

Angående: Öppnande av energikapitlet i EU-förhandlingarna med Turkiet

Den senaste gaskrisen mellan Ryssland och Ukraina är ytterligare ett tecken på hur viktigt det är att EU har många olika energikällor och energitransportvägar. Kandidatlandet Turkiet är ett strategiskt transitland och inte minst ur denna synvinkel av största betydelse för EU:s energisäkerhet. Det är därför så viktigt att EU:s förhandlingar med Turkiet om energikapitlet kan föras ostört och att det inte blockeras av vissa medlemsstater av politiska skäl.

Kommer kommissionen att verka för att detta förhandlingskapitel öppnas? Kan kommissionen ge en tidsplan för detta? Vilket är det största hindret för att förhandlingskapitlet energi ska kunna öppnas utan störningar?

Frågorna nr 47 och 48 kommer att besvaras skriftligen.

Leonard Orban, *ledamot av kommissionen*. – (RO) Europeiska kommissionen anser att Turkiet är tillräckligt redo för att inleda förhandlingar om energikapitlet och rekommenderade därför att detta kapitel skulle inledas under våren 2007. Vår synpunkt har inte förändrats i denna fråga.

Alla stater måste dock enhälligt godkänna inledandet av ett kapitel, vilket ännu inte skett. I sammanhanget med den aktuella energikrisen är vi helt eniga med er om att det skulle tjäna såväl EU:s som Turkiets intressen mer med ett nära samarbete och en anpassning av Turkiets lagstiftning till gemenskapslagstiftningen inom energisektorn.

Om förhandlingar inom energisektorn inleddes skulle det i hög grad bidra till att nå detta mål.

Vural Öger (PSE). – (DE) Kommer kommissionen alltså att vidta åtgärder för att se till att kapitlet inleds, eller får vi helt enkelt vänta till dess att alla medlemsstater är eniga? Påverkar kommissionen inte medlemsstaterna?

Leonard Orban, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Sådana är reglerna. Kommissionen lade fram ett förslag, och nu är det upp till rådet att enhälligt besluta om kapitlet är öppet eller ej.

Detta är förfarandet. Vi måste följa förfarandet.

Talmannen. - Fråga nr 49 från **Marian Harkin** (H-0041/09)

Angående: Marknadsstöd

I början av januari utlovade kommissionen nya insatser för att stödja mejeribranschen och mejeriproducenternas inkomster i hela Europa i ett försök att mildra vissa negativa effekter som dagens ekonomiska kris har inneburit för mejeribranschen. Kommer kommissionen att ge löften om liknande stöd till andra jordbrukssektorer och jordbruksproducenter som också har påverkats negativt av dagens ekonomiska kris?

Fråga nr 51 från **Seán Ó Neachtain** (H-0053/09)

Angående: Mejerisektorn inom EU

Kommissionsledamoten har infört åtgärder som ska hjälpa mejerisektorn och kommissionen ska återinföra exportbidrag för smör, skummjörkspulver, helmjörkspulver och ost. Om marknadssituationen tillåter kommer kommissionen dessutom att köpa upp mer än de fastställda kvantiteterna av smör och skummjörkspulver. Anser kommissionen att dessa åtgärder kommer att vara tillräckliga för att stoppa den nedgående prisspiralen i EU och särskilt i den irländska mejerisektorn?

Mariann Fischer Boel, *ledamot av kommissionen*. – (EN) De båda frågorna av Marian Harkin och Seán Ó Neachtain berör huvudsakligen samma ämne. Tack för att jag fick möjlighet att besvara dem tillsammans.

Det glädjer mig att kunna säga att kommissionen nyligen har vidtagit ett antal åtgärder inom mejeribranschen i ett försök att stoppa den nedåtgående prisspiralen.

Vi har redan infört privat lagring tidigare än normalt, vi har också startat ett interventionssystem genom vilket vi hoppas kunna stabilisera priserna på smör och skummjörkspulver, eftersom interventionssystemet säkerligen kommer att avlägsna stora kvantiteter från marknaden.

Ursprungligen anmälde vi nivån 30 000 ton smör och 109 000 ton skummjörkspulver, men jag tillkännagav nyligen att vi kommer att kunna eller vilja gå högre än dessa mängder genom att inleda ett anbudsförfarande.

Nyligen underlättades dessutom exportbidragen för mejerisektorn ytterligare. Vi ser att vi står inför en betydande sänkning av världsmarknadspriserna, även om EU, trots den tvåprocentiga ökningen av mjölkkvoten som man kom överens om till förra april, inte har ökat sin produktion.

Så jag tror att jag kan svara dem som hävdar att prissänkningen är en följd av ökningen av kvoten att detta inte är fallet, eftersom vi ser att produktionen, trots kvotens höjning med två procent, ligger kvar på en lägre nivå än normalt.

Men i och med införandet av exportbidragen kommer vi att uppnå en situation där vi kan öka möjligheterna för EU:s mejeriproducenter att ta sin plats på världsmarknaden. På samma gång kan detta minska obalansen på mejerimarknaden.

Som svar på den konkreta fråga som Seán Ó Neachtain ställde, kan jag säga att den irländska mejerisektorn, med en förhållandevis stor andel mjölk som bearbetas till smör och skummjörkspulver och en förhållandevis stor export till länder utanför EU, särskilt kommer att kunna dra nytta av kommissionens åtgärder.

Jag kan garantera att vi noggrant övervakar situationen på mejerimarknaden. Det bevisas av att vi för två veckor sedan faktiskt ökade exportbidragen i mejerisektorn, och vi är beredda att vidta alla nödvändiga åtgärder.

Självfallet har även sektorn i sig ett ansvar för att anpassa produktionen till efterfrågan för att försöka återställa lönsamheten, och Marian Harkin vill veta om kommissionen har liknande planer för andra sektorer.

Jag förstår att frågan kan vara inriktad på bidrag för grisköttssektorn. Men jag måste säga att jag för närvarande inte ser några skäl till att införa exportbidrag i grisköttssektorn, eftersom vi ser att antalet dräktiga suggor och antalet smågrisar minskar. Följaktligen kommer leveranserna till den europeiska marknaden att minska, och därför hoppas vi att resultatet kommer att bli ökade priser.

Vi måste också ta hänsyn till att situationen när det gäller fläskproduktion var helt annorlunda fram till slutet av 2007, eftersom insatspriserna för foder och energipriserna i dag är mycket lägre än när vi införde exportbidragen för grisköttssektorn.

Så lita på att vi kommer att fortsätta bevaka situationen. Jag underskattar inte svårigheterna i mejerisektorn. Jag tror att det är flera årtionden sedan vi upplevde en situation som liknar den vi har i dag.

Marian Harkin (ALDE). - (EN) Tack för ert uttömmande svar, fru kommissionsledamot! Ni talade om de åtgärder som ni har vidtagit för att stoppa den nedåtgående prisspiralen. Som ni är mycket väl medveten om ligger mjölkpriserna för närvarande under produktionskostnaderna. Många mjölkproducenter klamrar sig fast med sina sista krafter.

Det gläder mig att höra att ni kommer att vara beredd att vidta alla nödvändiga åtgärder. Menar ni med det att ni skulle vara beredd att i större utsträckning använda vissa av de styrningsverktyg för mejerisektorn som ni har till ert förfogande, såsom exportbidrag, stöd för privat lagring och intervention?

Jag skulle vilja att ni klargjorde detta för mig, tack.

Seán Ó Neachtain (UEN). - (GA) Herr talman! Jag vill också tacka kommissionsledamoten för hennes uttömmande svar. Som hon dock förstår har mjölkproducenterna stora problem. Kostnaden för att producera mjölken är högre än dess försäljningspris.

Jag förstår er poäng om Irland, men kan någon annan politik – interventionspolitik – tillämpas för att höja priset vid denna tidpunkt? Jordbrukarna kan inte producera mjölk under de aktuella omständigheterna.

Jim Allister (NI). - (EN) Fru kommissionsledamot! Hur pass akut och angeläget är det för kommissionen att se till att utvecklingen på mejerimarknaden planar ut? Finns det inte en risk att det genom stegvis stärkta, styckevisa åtgärder kommer att ta ännu längre tid att vända utvecklingen på marknaden? Och samtidigt är tid det enda vi inte har. Är det inte dags för djärva tag med exportbidragen? För, fru kommissionsledamot, vår näring går under med flaggan i topp.

Jim Higgins (PPE-DE). - (EN) Jag skulle vilja tacka er, fru kommissionsledamot, och jag välkomnar särskilt ert beslut att återinföra intervention som en kortsiktig åtgärd endast på grund av att vi befinner oss i en krissituation.

Håller inte kommissionsledamoten med om att vi har fyra problem: för det första, växelkursen mellan euron och det brittiska pundet; för det andra, produktionsminskningen till följd av melaminskandalen i Asien och Kina; för det tredje, den treprocentiga ökningen av produktionen i Förenta staterna; och sist men absolut inte minst, vår gamla fiende Brasilien? Skulle vi inte behöva ständigt övervaka världsutvecklingen för att kunna ha ett färdigt svar när dessa situationer uppstår?

Mariann Fischer Boel, ledamot av kommissionen. - (EN) Först av allt har jag tydligt signalerat att jag är beredd att använda de styrningsverktyg som vi har tillgängliga. Vi har dock vissa begränsningar, och det är väldigt viktigt att de beslut som vi skulle kunna fatta inte innebär att vi i slutändan biter oss själva i tummen. Vi måste ta hänsyn till att intervention är en utmärkt och – vilket glädde mig att höra – kortsiktig åtgärd. Detta på grund av att vi måste – jag vill inte säga göra oss av med den – men tillämpa den på marknaden i ett senare skede, vilket snarare förlänger lidandet, men vi kan inte bara dumpa den.

Som jag nämnde tidigare visade vi vårt engagemang genom att för tio dagar sedan höja exportbidragen, både för smör och skummjölkspulver, och vi bevakar marknaden.

När det gäller ersättning verkar det som om många mjölkproducenter har glömt bort att de inom ramen för 2003 års reform faktiskt blev kompenserade genom direktstöd, och därför är ett belopp som inte är kopplat till mjölkkon i sig men beräknat på grundval av den historiska produktionen mellan 2000 och 2002 nu infogat i direktstödet.

Ibland måste jag också påminna vissa uppfödare om att denna kompensation redan har ägt rum. Jag vet att detta inte är ett helt tillfredsställande svar i denna svåra situation, men man har tagit hänsyn till det.

Jag skickade en väldigt tydlig signal under Gröna veckan i Berlin i början av januari, där jag sa att jag är beredd att lägga ut en del av de kvarvarande pengarna från 2009 års budget, och kommissionen har lagt fram ett förslag om att lägga ut 1,5 miljarder euro 2009 för att fylla det hål som uppstår till följd av att "hälsokontrollen" inte träder i kraft förrän den 1 januari 2010, när paketet som är inriktat på att bemöta de nya utmaningarna börjar gälla.

Frågan om huruvida medlemsstaterna vill lägga ut 1,5 miljarder euro ligger inte i mina händer, utan hos statscheferna och finansministrarna, och jag hoppas att det också genom några sorts påtryckningar från Europaparlamentets ledamöter på deras nationella parlament kommer att bli möjligt att nå en lösning.

Jag instämmer fullständigt i de tre orsakerna till situationen. För Irland och i synnerhet irländska bönder är det naturligtvis en enorm nackdel att exportera till Storbritannien med en växelkurs som gör tillvaron ännu svårare. Jag underskattar inte sidoeffekterna av skandalen i Kina, där somliga kanske blir mycket mer försiktiga i fråga om de mejeriprodukter som de äter och dricker.

Produktionsökningen på världsmarknaden härstammar inte bara från Förenta staterna. Vi har bevittnat en betydande ökning på Nya Zeeland, och denna produktion har dumpats på världsmarknaden med nämnda följder. Jag hoppas att världsmarknadsproduktionen i allmänhet kommer att minska, eftersom detta är ett generellt problem och inte bara ett problem som gäller EU:s mjölkproducenter. Det är väldigt svårt att tjäna pengar inom mejerisektorn för tillfället. Vi kommer därför inte tveka att använda de tillgängliga verktygen på ett passande och balanserat sätt.

Talmannen. – Fråga nr 50 från **Liam Aylward** (H-0051/09)

Angående: Märkning av färgkötsprodukter

Det finns för närvarande ingen särskild EU-lagstiftning om ursprungsmärkning av produkter inom färgkötssektorn. Detta har lett till att det inom EU används många olika tekniker för att märka färgprodukter.

Skulle kommissionen överväga att införa en EU-bestämmelse för hur färgkötsprodukter ska märkas, eftersom det skulle ge konsumenterna möjlighet att skilja mellan EU-produkter och produkter från tredje land?

Mariann Fischer Boel, ledamot av kommissionen. – (EN) Jag anser definitivt att EU:s jordbrukare kan vara stolta över sin standard, och kommissionen stöder alla initiativ som hjälper jordbrukarna, inte minst inom boskapssektorn, att kommunicera produkternas ursprung till konsumenterna.

Som parlamentsledamoten anför finns det för närvarande ingen konkret EU-lagstiftning som rör frågan om ursprungsmärkning inom färgkötssektorn.

De allmänna reglerna för den inre marknaden om märkning och reklam för livsmedel gäller naturligtvis också färgkött. Genom dessa regler krävs obligatorisk ursprungsmärkning i de fall där konsumenterna skulle kunna bli missledda i fråga om livsmedlets verkliga ursprung eller härkomst.

Kommissionen anser inte att det finns något generellt problem med att konsumenterna blir missledda i fråga om färgköttets ursprung. Därför utvidgar inte kommissionen, i sitt nya förslag till förordning om livsmedelsinformation till konsumenter, förteckningen över produkter för vilka obligatorisk ursprungsmärkning gäller.

Jag skulle vilja understryka att ursprungsmärkning för nötkött och nötkötsprodukter är ett specialfall, och jag tror att vi alla är medvetna om hur det uppstod, eftersom det var en sidoeffekt av BSE-krisen. För att återuppbygga konsumenternas förtroende för nötkött var det därför nödvändigt att förse konsumenterna med ytterligare upplysningar genom tydlig produktmärkning, inklusive om dess ursprung.

Det är också viktigt att påminna om att den befintliga lagstiftningen också gör det möjligt att införa frivillig märkning av färgkött. Om hela livsmedelskedjan kunde enas om ett sådant märkningssystem skulle den extra informationen till konsumenterna kunna ge mervärde åt produkten.

För att den inre marknaden ska kunna fungera på ett smidigt sätt införde kommissionen, genom förslaget till förordning om livsmedelsinformation till konsumenter, en ram för frivillig ursprungsmärkning.

I synnerhet när det gäller färgkött ska man vid ursprungsmärkning ange upplysningar om djurets födelse-, uppfödning- och slaktorter. Om dessa produktionssteg ägde rum i olika medlemsstater ska alla ursprungsoranger anges.

Kommissionen överväger om inte samtliga typer av jordbruksprodukter i framtiden borde märkas för att visa var de kommer ifrån, och i synnerhet om EU:s odlingskrav har följts.

Jag är medveten om att intressenterna inom färgkötssektorn under det offentliga samrådet om grönboken om kvaliteten på jordbruksprodukter förespråkade obligatorisk ursprungsmärkning. I maj 2009 kommer kommissionen att lägga fram ett meddelande i vilket vi kommer att försöka finna rätt balans mellan förenkling, insyn och produktspecifikation. En konferens i denna fråga organiserad av det tjeckiska ordförandeskapet kommer att äga rum på torsdag och fredag denna vecka, och jag är säker på att vi kommer att ha en livlig och intressant diskussion om märkning. Det är viktigt. Det är inte alltid lätt, för ingen vill läsa en roman på

baksidan av livsmedelsförpackningen i stormarknaden, så jag anser att vi bör försöka hitta en balans och den rätta lösningen. Jag är tacksam för alla kommentarer vi redan har fått om grönboken.

Liam Aylward (UEN). - (EN) Tack, fru kommissionsledamot! Jag välkomnar särskilt den konferens som ska äga rum, och vi kan verkligen vara stolta över standarden på våra livsmedelsprodukter i EU – jag håller sannerligen med er om detta.

Jag skulle dock vilja hänvisa till den föreslagna elektroniska identifieringen av får, som inleds i januari 2010 och som kommissionen är inställd på att driva igenom trots motståndet från ledamöterna i jordbruksutskottet och jordbruksorganisationerna. Vi har som ledamöter ifrågasatt de drifts- och kostnadsmässiga följderna av den obligatoriska elektroniska identifieringen, och de katastrofala konsekvenserna för en näring som redan är på allvarlig nedgång. Skulle kommissionen kunna tänka sig att låta det skjutas upp ytterligare eller att avlägsna förslaget obligatoriska karaktär? Skulle kommissionen i brist på detta kunna tänka sig att betala extrakostnaderna för den obligatoriska elektroniska identifieringen?

Mariann Fischer Boel, ledamot av kommissionen. - (EN) Först och främst måste jag säga att om ni vill ha en djupgående diskussion om elektronisk öronmärkning av får så måste ni, som ni säkert känner till, bjuda in en annan kommissionsledamot – kommissionsledamoten med ansvar för konsumentskydd – men jag ger gärna min kommentar till denna fråga.

Det tycks nu råda enhällighet i rådet i denna fråga. Jag har möjlighet att resa en hel del och träffar många som anser att kostnaden med det elektroniska identifieringssystemet kommer att torpedera många mindre producenter. Jag tror att ni måste överväga möjligheten att använda medel för landsbygdsutveckling för att försöka minska kostnaderna för den elektroniska öronmärkningen. Posten för "harmonisering av standarder" kan användas för att dra nytta av medel för landsbygdsutveckling för att täcka dessa extra kostnader, som säkerligen kommer att vara kännbara för många av de mindre fårproducenterna.

Talmannen. – Frågor som på grund av tidsbrist inte har besvarats kommer att besvaras skriftligen (se bilaga).

Frågestunden är härmed avslutad.

(Sammanträdet avbröts kl. 20.05 och återupptogs kl. 21.00.)

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

Vice talman

17. Strukturer för mottagande av barn - Barcelonamålen (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett uttalande av kommissionen – strukturer för mottagande av barn – Barcelonamålen.

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. - (CS) Fru talman, mina damer och herrar! Kommissionen välkomnar möjligheten att ett par dagar efter Internationella kvinnodagen den 8 mars få uttala sig i Europaparlamentet om barnomsorg före skolåldern. Denna omsorg är grundläggande när det gäller att främja jämställdheten mellan könen och för att nå en balans mellan yrkes- och privatlivet, men också för att ge barnen en god livskvalitet. Vid Europeiska rådets möte i Barcelona 2002 antog medlemsstaterna ambitiösa mål som skulle uppfyllas senast 2010. I linje med kommissionens åtagande i Europaparlamentet 2007 lades en rapport om genomförandet av Barcelonamålen fram i oktober 2008. I rapporten diskuterar kommissionen varför det är viktigt att investera mer i barnomsorg.

Kommissionen noterade framför allt att Barcelonamålen syftar till att undanröja hinder för tillträde till arbetsmarknaden, särskilt för kvinnor. Över sex miljoner kvinnor inom EU (i åldern 25–49 år) säger att de inte kan arbeta eller endast kan arbeta deltid på grund av familjeåtaganden. Den europeiska ekonomin berövas därmed en avsevärd produktionspotential och detta vid en tidpunkt då den ställs inför allvarliga ekonomiska och demografiska utmaningar, vilket gör att familjernas sociala ställning försvagas. Utvecklingen av barnomsorg före skolåldern kommer att tillåta familjer att fritt besluta hur de vill organisera sin tid och hur de kan skapa en bättre balans mellan yrkes- och privatlivet. Syftet är inte att "tvinga" föräldrar att sända sina barn till dessa inrättningar. Syftet är att erbjuda detta alternativ till de föräldrar som önskar det. Utvecklingen av barnomsorgstjänster kommer också att bidra till att förebygga fattigdom, särskilt för ensamstående föräldrar, varav över en tredjedel riskerar att hamna i fattigdom.

I samband med den demografiska nedgång som Europa upplever kommer tillgången till barnomsorg också att bidra till genomförandet av familjeplanering. Det visar sig att de medlemsstater som har högst födelsetal är just de länder som har infört flest välutvecklade politiska åtgärder till förmån för balansen mellan yrkes- och privatlivet och som har den högsta sysselsättningsgraden för kvinnor. Barnomsorgen bidrar naturligtvis också till barns utveckling. Ett flertal studier, särskilt studier som utförts av OECD och Unicef, har visat att dessa tjänster spelar en betydande roll för barns personliga utveckling, under förutsättning att de är av hög kvalitet och att barnen får barnomsorg under lämpliga tidsperioder. Barnomsorgen kan också inverka positivt på utbildningsresultaten och på det framtida yrkeslivet.

Kommissionen anger i sin rapport att trots alla tidigare nämnda goda skäl har de flesta medlemsstater långt kvar när det gäller att nå de mål som ställdes upp 2002. Mycket kvarstår att göra, särskilt när det gäller barn under tre år. Dessutom erbjuder vissa inrättningar endast verksamhet under en del av arbetsdagen, vilket begränsar föräldrarnas tillträde till arbetsmarknaden. Kommissionen erkänner dock att betydande framsteg har skett i många medlemsstater. De åtaganden som medlemsstaterna gjort på EU-nivå och Europaparlamentets uppmaningar i en rad resolutioner har spelat stor roll i detta hänseende. Det är därför nödvändigt att alla deltagare, särskilt de nationella och regionala organen, går samman och skapar progressiv, finansiellt tillgänglig och högkvalitativ barnomsorg före skolåldern.

I planen för att nå jämställdhet mellan könen åtog sig Europeiska kommissionen att stödja medlemsstaternas ansträngningar på detta område. Kommissionen uppmanar medlemsstaterna att fullt ut använda de möjligheter som strukturfonderna erbjuder. För att bistå de lokala organisationerna med att införa åtgärder på detta område har kommissionen tagit fram en informationsbroschyr utöver förra årets broschyr om möjligheterna till finansiering av stödåtgärder för familjer. Kommissionen kommer att fortsätta att stödja utbytet av beprövade metoder och kommer regelbundet att övervaka Barcelonamålen inom ramen för strategin för tillväxt och sysselsättning. Den kommer också att utvärdera familjepolitiken, särskilt den om balansen mellan yrkes- och privatlivet, vilket huvudsakligen kommer att ske i samarbete med OECD. Sist men inte minst kommer kommissionen att stödja uppfyllandet av EU:s barnomsorgsmål inom ramen för strategin för tillväxt och sysselsättning efter 2010.

Somliga kanske ifrågasätter om det är klokt att investera i barnomsorg i kristider. Flera studier har dock visat att om barnomsorg inte finns tillgängligt får alla betala priset för det. Det är därför viktigt att agera nu för att garantera tillträde till barnomsorg och för att stödja sysselsättningen och främja jämställdhet, socialt införlivande och barns intressen.

Philip Bushill-Matthews, för PPE-DE-gruppen. – (EN) Herr kommissionsledamot! Tack för ert uttalande. Jag blev väldigt uppmuntrad av det ni sa, men nedslagen av det faktum att endast tolv av mina kolleger var närvarande för att lyssna. Antalet har nu stigit till svindlande 18 parlamentsledamöter, som är här för att lyssna på ett viktigt uttalande i ett viktigt ämne.

Jag tyckte dock att det var besynnerligt att det inte fanns någon hänvisning – såvida inte jag missade den – till kommentaren från rådets ordförandeskap för ungefär en månad sedan, eftersom jag trodde att även de anmärkningarna bidrog till debatten och gjorde det väldigt klart att, även om Barcelonamålen ännu inte har uppnåtts – och i vissa fall långt därifrån – så har ett antal länder inte några direkta planer på att uppnå dem och ser det inte som något särskilt stort problem. Skälet till detta är, och jag citerar vad det rådets tjeckiska ordförandeskap anförde, att "ingen bör kritisera beslutet av de länder som inte uppfyller Barcelonamålen och inte ämnar öka insatsen för att uppnå dem. Det finns länder vars invånare på grund av sina historiska erfarenheter inte är intresserade av att placera sina barn på daghem".

Jag tror att det är sant. Det betyder förstås inte att vi inte, så långt det är möjligt, bör försöka främja tillhandahållandet av barndagvård och göra barndagvård av hög kvalitet tillgänglig för dem som vill använda sig av den.

Jag hoppas att ni kommer att instämma, herr kommissionsledamot, att det i fråga om att hjälpa fler kvinnor in på arbetsmarknaden, och i fråga om att hjälpa människor med den viktiga barnomsorgsrollen, verkligen finns många vägar till frälsning – och att det inte bara finns en väg som vi uteslutande ska inrikta oss på. Låt oss utforska alla vägar, men samtidigt hålla frälsningen i minnet så att våra gemensamma mål verkligen kan uppnås.

Zita Gurmai, för PSE-gruppen. – (EN) Fru talman! Den finansiella krisen har blivit en ekonomisk kris, och vi står nu inför en konjunkturedgång i Europa, vilket även påverkar vanliga medborgare: priserna har gått upp, arbetslösheten växer, investeringstakten saktar ned, det är inte lika lätt att få kredit och därför saktar ekonomin ned.

Det är en sorts *trompe l'oeil* som visar att männen faktiskt drabbas först – och mest – av arbetslöshet, på grund av den manliga dominansen inom industrin – som bilindustrin. Men kvinnorna drabbas i andra vågen av uppsägningar, och vi kommer att få lida i det långa loppet. Kvinnor med tillfälliga tjänster eller outsourcingtjänster har ofta positioner inom sektorer där behovet är stort i goda ekonomiska tider men där ställningen ofta är mycket bräcklig under en ekonomisk nedgång. Denna flexibilitet är fördelaktig för arbetsmarknaden men inte för kvinnor som vill ha och behöver social trygghet, anställningsgarantier och förening av privatliv och yrkesliv. Det är än mer oroande när konservativa regeringar, som det nuvarande tjeckiska ordförandeskapet, talar om att arbeta om Barcelonamålen och gå tillbaka till barnomsorg i hemmet. Som kvinnorna i PSE-gruppen visade genom sin kampanj 2007 är Barcelonamålen till nytta för hela samhället och alla barn. De bidrar till att ge dem en jämlik start i livet och att utplåna fattigdom.

Som Jacques Delors säger: "I varje barn finns en skatt, och vi måste ge dem möjlighet att utforska och utveckla denna skatt." Om jag får tillägga: varje barn behöver en jämlik möjlighet att utveckla sina skatter. På detta sätt kan vi också garantera välutbildad och kompetent arbetskraft. Genom Barcelonamålen bidrar man också till att uppnå Lissabonmålen om 60 procent kvinnor på arbetsmarknaden, genom att göra det möjligt för kvinnliga arbetstagare att förena offentligt liv och yrkesliv.

Det står klart att regeringarna inte får skära ned på de offentliga tjänsterna, inte ens under den nuvarande krisen.

(Talmannen bad talaren att tala långsammare.)

Barnomsorg i hemmet är viktig. Varje kvinna bör ha möjlighet att välja mellan barnomsorg i hemmet och offentlig barnomsorg, men det är varje regerings ansvar att se till att det finns valfrihet genom att tillhandahålla tillgänglig barnomsorg av hög kvalitet och till rimligt pris för alla. Jag är glad över att vi har en så hängiven bundsförvant för att hålla fast vid Barcelonamålen.

Karin Resetarits, för ALDE-gruppen. – (DE) Fru talman! Barn och politik – sällan skiljer sig medborgarnas och politikernas intressen så mycket från varandra. För medborgare inom hela EU är barn den viktigaste prioriteringen. För politiker är frågor om barn oprioriterade, vilket vi återigen kan konstatera.

Jag känner inte till ett enda land med ett särskilt ministerium för barn, och det finns inte heller någon särskild företrädare för våra yngsta medborgares intressen i kommissionen. I parlamentet behandlas ämnet barn i alla utskott. Därför skulle jag vilja berömma kommissionen i dag, eftersom den nu tar upp frågan om barnomsorg och Barcelonamålet. Stort tack för det.

I parlamentets arbetsgrupp "Quality of childhood" har vi konstaterat att barn lever i en mycket komplicerad värld. Framtiden för dem som är barn här och nu är i dag helt oviss. Ett barn kan i dag klättra högst upp på den sociala stegen eller falla rakt ner till botten. Dessa barn kan stanna inom sin egen kulturella sfär, eller så kan de välja en annan. De kan följa en livsstig som liknar föräldrarnas eller göra raka motsatsen. De kan gifta sig med någon av det motsatta könet eller med någon av samma kön. För över femtio år sedan, när vi lanserade projektet med ett enat Europa, var allt detta helt annorlunda.

Den mångfald som utmärker oss som européer har blivit en avgörande faktor i barnens liv. Begreppet mångfald måste därför läras ut av lärare och andra inom skolan. Detta begrepp ägnas alldeles för lite uppmärksamhet för tillfället. Europas barnomsorg och skolor kollapsar trots allt under påfrestningen av den utmaning som integrationen utgör. Vi måste trycka på återställningsknappen när det gäller integrationsfrågorna och börja om från början igen.

Låt oss återigen ta oss an detta ämne helt utan fördomar med mottot "stoppa det genom mångfald". Dessutom vill jag be alla ledamöter som kommer efter mig att inte bara öppet förespråka införlivande av jämställdhetsperspektivet, utan att kämpa för att också frågan om barnen ska uppmärksammas – särskilt i denna tid av global finanskris – för om detta inte sker kommer vi att belasta våra barn med omätbara skulder.

Roberta Angelilli, för UEN-gruppen. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Vi borde komma ihåg att vi inte kan hävda kvinnors rättigheter i något dokument som handlar om sysselsättning eller lika möjligheter om vi inte kan räkna med tillräcklig barnomsorg, utan vilket förlikning är omöjligt och rättigheter inte betyder något.

Dessa frågor är viktigare än någonsin nu när vi står inför problemen på grund av den ekonomiska krisen. Inom EU anger över sex miljoner kvinnor i åldern 25–49 år att de tvingas till arbetslöshet eller deltidsarbete på grund av familjeåtaganden. För mer än en fjärdedel av dessa kvinnor beror detta på avsaknaden av barnomsorg eller på att barnomsorgen är alltför dyr. Sex år efter antagandet av Barcelonamålen kan vi,

allteftersom tidsfristen 2010 närmar sig, konstatera att de flesta medlemsstater inte kommer att nå dessa mål, som inte ens var särskilt ambitiösa: garanterat tillträde till barnomsorg för 30 procent av barnen under tre års ålder. Vi måste därför arbeta hårt för att nå tillfredsställande nivåer med tillgång till barnomsorg, och börja med omsorg för barn under tre år.

Därför gläder det mig verkligen att Ekofinrådet i dag har godkänt att alla medlemsstater kan få sänka mervärdesskatten för barnomsorg. Jag tror att detta är ett viktigt incitament och en gest med sunt förnuft som kan bidra till att nylansera barnomsorgsplanen och en plan för tjänster för barn och familjer inom EU.

Hiltrud Breyer, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Fru talman! Vi anser att det tjeckiska ordförandeskapets försök att urvattna EU:s barnomsorgsmål är verkligen skamliga, och vi förkastar dem naturligtvis därför helt och hållet. Det är också en stor framgång att unionens familjeministrar, till följd av de påtryckningar som parlamentet utövat, inte ställt sig bakom detta urvattnande av barnomsorgsmålen.

Jag tycker också att det är mycket beklagligt att det tjeckiska ordförandeskapet lyser med sin frånvaro i dag och inte kan diskutera sitt försök att urvattna Barcelonamålen med oss här i parlamentet, eftersom detta tjeckiska försök är en mycket tydlig tillbakagång för EU:s jämställdhetspolitik, och vi förkastar mycket bestämt den föräldrade synen på kvinnan och familjen som framförs i det tjeckiska ordförandeskapets förslag.

Men ni har ändå sagt, kommissionsledamot Špidla, att det finns finansieringsmöjligheter. Ni har konstaterat att merparten av EU:s medlemsstater inte uppfyller målen, särskilt när det gäller barnomsorg för barn under tre år. Vilka initiativ kommer kommissionen att vidta för att göra medlemsstaterna mer aktiva? Jag måste tyvärr säga att jag inte hört något svar från er i dag i den frågan.

Vad kommer kommissionen mer att göra för att uppmuntra medlemsstaterna? Ni har också antytt att det finns möjligheter till samfinansiering. Används dessa möjligheter av medlemsstaterna? Jag vill be er att besvara denna fråga. Om inte, varför används de inte, och kommer kommissionen också att öka finansieringen för utbyggnad av barnomsorgen?

Eva-Britt Svensson, för GUE/NGL-gruppen. – Fru talman! Jag uppskattade mycket att medlemsstaterna i Barcelonamålen antog målsättningar när det gäller barns tillgång till barnomsorg. Jag ansåg – och jag anser fortfarande – att målen var lågt satta, men det var ändå en början. Tillgång till god barnomsorg är grundförutsättningen för att kvinnor ska ha möjlighet till förvärvsarbete och det är också en grundförutsättning för jämställdhet.

Men nu oroar jag mig dels över att målsättningarna inte uppnås, dels, naturligtvis, över signalerna från det tjeckiska ordförandeskapet om att ersätta målsättningen om barnomsorg med vård i hemmet som ett fullvärdigt alternativ, och att man därför vill att målsättningen ska tas bort. Men jag vill också tacka kommissionär Špidla, som faktiskt har klargjort att kommissionen fortfarande anser att det är viktigt att man uppnår Barcelonamålen när det gäller barnomsorgen. Jag vill också tacka kollegan Retsetaris för förslaget om barn-mainstreaming. Jag tycker att vi tillsammans ska ta fasta på det.

Kathy Sinnott, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Herr kommissionsledamot! Många som bor i min valkrets är spädbarn eller mycket små barn, och i kväll skulle jag vilja tala för dem, särskilt som det finns många skickliga talare här i kväll som på ett övertygande sätt kan tala för kvinnor på arbetsplatsen.

Den omsorg ett barn får under sina första år kommer att påverka det hela livet. Många som har ägnat sig åt barns utveckling, som Maria Montessori, har lagt märke till behovet hos små barn att få vara nära sin mor eller surrogatmamma. Många av dem har också lagt märke till en vattendelare i barns utveckling vid två år och nio månaders ålder, efter vilken barnet tryggt kan tillbringa tid avskilt från den primära omsorgsgivaren.

Under det senaste årtiondet har hjärntomografin bekräftat dessa iakttagelser och visat att det sker en definitiv förändring i barnets hjärna som gör det möjligt för barnet att internalisera den primära omsorgsgivaren, vanligtvis mamman, så att hon finns tillgänglig i barnets aktiva minne även då hon inte är närvarande. Vid denna tidpunkt kan barnet förstå att mamman eller den ersättande primära omsorgsgivaren kommer att återvända och inte är borta för alltid.

Självfallet är det inte så i verkliga livet, och mammorna arbetar ofta utanför hemmet. De kan vilja arbeta eller välja att arbeta, och även om de inte gör det så kan de vara tvungna att tjäna pengar eftersom lån måste betalas och mat måste ställas på bordet. Kvinnorna har utgjort ett fantastiskt bidrag till arbetskraften. Det hör till deras grundläggande rättigheter att de integreras och likabehandlas. Små barn vet dock inte detta, och inte heller är de förmögna att tänka över vad deras mammor måste eller vill göra. De har inbyggt i sig att behöva vad de behöver. Naturen är en väldigt mäktig kraft.

Det får alltid konsekvenser när vi går emot naturen. Att ha en älskande mor nära sig är idealiskt för barnet, vilket vi bör göra allt för att tillmötesgå om kvinnan vill vara tillgänglig för barnet under dess första år. Skälet är att om barnet behöver mammans ständiga trygga närvaro kommer det att få konsekvenser om hon är borta, oavsett alla välgrundade skäl till detta. Men som jag sa, kvinnor arbetar, och om någon annan än den primära omsorgsgivaren tar hand om barnet före två år och nio månaders ålder måste vi åtminstone göra vårt bästa för att se till att det är en person som kan ge barnet en så god omsorg som möjligt.

Vissa barn har turen att få denna omsorg från sekundära omsorgsgivare som pappor, far- eller morföräldrar, andra släktingar, närstående grannar – personer som löpande ägnar sig åt dem och är en del av deras tillvaro. Men detta är helt enkelt inte fallet för de flesta spädbarn och små barn som tas om hand inom barnomsorgen. Det anstår oss att se till att denna barnomsorg är renlig, säker, stimulerande och framför allt omhändertagande, och att den inte bara utgör ett förvaringscentrum.

Barnen är vår framtid. Grunden de får är av yttersta vikt, men den tid, det utrymme och den omsorg som barn behöver för att växa och utvecklas till fulla håller på att bli en lyxvara som färre och färre har råd med. I med- eller motgång formar vi Europas framtid genom hur vi uppfostrar våra barn. Jag skulle vilja be kommissionen att för ett ögonblick betrakta frågan ur ett barns synvinkel. Om ni kunde fråga barnet om det ville ha sin mamma eller ett dagis, skulle det alltid välja mamman. Vi behöver lyssna på barnet som mödrar gör, och hjälpa dem att finna ett sätt att förena hem och arbete till bådas fördel.

Irena Belohorská (NI). – (SK) Vi vet förmodligen alla hur viktigt det är att alla Barcelonamål genomförs i vardagslivet. Att nå en balans mellan familje- och yrkeslivet är grundläggande för att kunna tillämpa principen om en jämställd arbetsmarknad. Det medför också fördelar för barnen i fråga om deras sunda utveckling.

Stöd för fler tjänster på området för barnomsorg före skolåldern och på fritiden, för föräldratjänster och också för genomförandet av ett brett spektrum med mångfunktionella aktivitetshus med daglig verksamhet ökar tillgängligheten, flexibiliteten och jämställdheten i fråga om systemet med offentliga sociala tjänster för familjer, genom att tjänsterna konkurrensutsätts och genom att deras kvalitet förbättras.

Barnomsorgssituationen i Slovakien är tämligen komplicerad. Offentlig barnomsorg för de yngsta barnen upp till två eller tre års ålder har i stort sett försvunnit och tillhandahålls endast i undantagsfall, och de flesta familjer har inte råd med privat barnomsorg. Behörigheten på detta område har överförts till de lokala myndigheterna, som kan välja om de vill delta i att driva inrättningar för barnomsorg eller inte.

Situationen för den dolda gruppen med barn mellan tre till sex års ålder, med andra ord de så kallade förskolorna, är inte mycket bättre. Enligt statistiska uppskattningar inom EU har endast Grekland, Litauen, Polen och Slovenien färre antal barn från tre år och uppåt inom barnomsorg.

De länder vars social- och familjepolitik verkligen bygger på jämställdhet mellan könen, som Finland, Sverige och Frankrike, har på senare år noterat höga fertilitetsnivåer, medan de länder som stöder en traditionell uppdelning av föräldrarollerna nu har en låg fertilitet och en allt högre barnlöshet, till exempel Tyskland, Spanien och Italien.

Många av de länder som har en hög andel kvinnor på arbetsmarknaden, som till exempel de nordiska länderna, har samtidigt högre födelsetal och fertilitetsnivåer. Staten måste ge stöd så att kvinnor kan arbeta och samtidigt uppfylla sin längtan att bli mödrar. Den demografiska situationen är helt enkelt ett resultat av statens intresse eller brist på intresse för nästa generation. Genom att stödja familjepolitiken kommer staten att tillhandahålla de grundläggande förutsättningarna för familjer. Att bortse från dessa värderingar, vilket har skett hittills, och samtidigt stödja konsumtionslivsstilen är förmodligen orsaken till det nuvarande demografiskt dystra läget.

Det är också sant att barnomsorg före skolåldern även är oerhört viktigt för problemgrupper, som t.ex. barn från socialt missgynnade grupper och romska barn. Det är exakt dessa barn som lär sig grundläggande hygienvanor i barnomsorgsinrättningar före skolåldern och som också gradvis lär sig uppföranderegler. Låt oss enas om att Barcelonamålen bör ingå i medlemsstaternas statliga politik för medborgarnas välfärd.

Edite Estrela (PSE). – (PT) Nästan sju år efter Europeiska rådets möte i Barcelona har merparten av medlemsstaterna långt kvar när det gäller att nå de mål som fastställts. Ändå är barnomsorg en grundläggande förutsättning för att kunna förena yrkesliv, familjeliv och privatliv, såväl för män som för kvinnor. Det är också en förutsättning för främjande av jämställdhet.

Jag vill påminna er om att familjeåtaganden hindrar över sex miljoner europeiska kvinnor från att delta på arbetsmarknaden. Ändå har femton medlemsstater en täckningsgrad som är lägre än EU-genomsnittet, och

som är långt sämre än Barcelonamålen. I Tjeckien, som för närvarande innehar ordförandeskapet för Europeiska rådet, har man till exempel en täckningsgrad på 10 procent för barn under tre år. Det är alltså inte förvånande att det tjeckiska ordförandeskapets program innehåller en debatt om en översyn av Barcelonamålen. Mer allvarligt talat kommer det tjeckiska ordförandeskapet att, och jag citerar: "fokusera på frågan om föräldrars omsorg om sina barn och denna omsorgs samband med sysselsättningspolitiken och betona vikten av barnomsorg i hemmet som ett fullödigt alternativ till en yrkeskarriär". Slut på citat.

Det är svårt att tro att man läser rätt. Men det är ändå sant: det tjeckiska ordförandeskapet vill sända tillbaka kvinnorna till hemmen. Det vill att Europa ska gå åratals tillbaka i tiden och att EU:s kvinnor ska ge upp resultatet av åratals kämpande för jämställdhet. Det är definitivt fallet, eftersom författarna till detta förslag inte har för avsikt att sända hem männen så att de kan ta hand om barnen. Ändå har kvinnor samma rätt som män till ett yrkesmässigt förverkligande.

Jag vill nämna Portugal, som har inlett ett ambitiöst program för att skapa barnomsorg. Denna barnomsorg kommer att stimulera ekonomin och skapa sysselsättning, och också bidra till uppnåendet av Barcelonamålen.

Jan Tadeusz Masiel (UEN). – (PL) Fru talman! Jag får ibland intrycket att ju rikare ett land är, desto mindre pengar avsätter man för omsorg för, uppfostran av och utbildning för barn. Men vi måste komma ihåg att Europa hotas av en demografisk kris. Vi måste göra allt för att uppmuntra kvinnor och män att bilda familj och få så många barn som möjligt.

I många EU-länder måste man ansöka om en daghemsplats redan innan barnet är fött för att vara garanterad en plats. Hur kan vi då tala om att göra det lättare för kvinnor att återgå till arbetet? Dessutom letar många kvinnor efter sitt första jobb först efter att de fått barn.

Låt EU-medborgarnas attityd till familj och barn definiera vår kulturella nivå och vår civilisationsgrad.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Fru talman! Europeiska kommissionens ansträngningar för att hjälpa mödrar att aktivt delta på arbetsmarknaden genom att främja genomförandet av alla beslut som fattades i Barcelona 2002 är anmärkningsvärda.

Jag vill dock påminna kommissionsledamoten om att valfrihet, särskilt under ekonomiska påfrestningar, inte är en fråga om historisk tradition, utan en fråga om demokrati. Att tvinga in kvinnor på denna väg kommer inte att ge goda resultat, utan resultaten måste komma när föräldrarna väl har övertygats om att detta är den idealiska lösningen för deras barn och, liksom föregående talare sa, när detta nås genom stöd och rådgivning från början, när livet skapas.

På så vis kommer föräldrarna att hitta den bästa lösningen och använda sig av barnomsorg över tiden, omedelbart efter födseln och tre år senare. Men vi måste titta på vilken omsorg som tillhandahålls, eftersom kvalitet kostar. I de flesta länder kostar kvalitet i dag mycket pengar och är detsamma som privat omsorg. Den offentliga barnomsorgen däremot, som är billigare eller – i sällsynta fall – gratis, är billigare men av dålig kvalitet. Vi måste därför titta på utbildningen av den personal som arbetar vid sådana inrättningar och öka föräldrarnas förtroende så att de kan delta. När jag fick det första av mina nio barn i Paris var jag övertygad om den goda standarden hos barnomsorgstjänsterna, vilka jag som mor inte kunde utföra.

Vi måste därför respektera mödrars erfarenheter och betrakta det som en förhandstjänst, om den endast tillhandahålls för barn. Medan mödrarna erbjuder sina tjänster kan de stödjas genom livslångt lärande och utbildningsinsatser så att de efteråt kan utöva sitt yrke.

Vi måste också komma ihåg parlamentets betänkande om barnomsorg för studerande, eftersom vi talar om arbete, men arbete börjar med yrkeskvalifikationer. Om det således inte finns någon barnomsorg under studietiden för att få yrkeskvalifikationer, hur ska då kvinnor kunna delta på arbetsmarknaden?

Gabriela Crețu (PSE). – (RO) Det tjeckiska ordförandeskapet har rätt i att Barcelonamålen inrättades före EU:s senaste utvidgning. Däremot har man helt fel när man säger att den särskilda situationen i de nya medlemsstaterna och deras tidigare erfarenheter skulle vara argument mot dessa mål.

Det finns stora fördelar med barnomsorg, för föräldrarna, för jämställdheten mellan kvinnor och män, för ekonomin och sysselsättningsgraden, och för barnen och framtiden. De relativt låga lönerna i våra länder innebär att båda föräldrarna är tvungna att arbeta, och det är inte ett val utan en nödvändighet. Dessutom ökar antalet ensamfamiljer. I några länder är nästan en tredjedel av barnen inte födda inom den traditionella kärnfamiljen.

När det gäller för politiken för att främja rörlighet i arbetslivet, som anses vara en effektivitetsfaktor, kan vi inte fortsätta att bortse ifrån att folk har barn. Många av dessa barn lever i fattiga familjer och får inte lämplig kost, hälsovård och utbildning. Ibland är familjemiljön våldsam. När föräldrarna migrerar för att arbeta lämnas barnen ensamma. Barnomsorgstjänster kan bidra till att bryta fattigdomskedjan och utgör ett positivt alternativ för socialisering under vägledning av specialutbildad personal. För att kunna fullgöra denna roll måste daghem och förskoleverksamheter emellertid vara

1. tillgängliga, men framför allt åtkomliga, vare sig de är kostnadsfria eller tillhandahålls till en rimlig avgift, och

2. av god kvalitet, vilket är skälet till att det är så viktigt att personalen är yrkesutbildad.

För att bekämpa den rådande krisen uppmuntras vi att kassera nästan helt nya bilar för att köpa ännu en ny bil, och slösar bort avsevärda materiella resurser i processen. Vi skulle göra klokare i att investera i att anlägga daghem och förskolor och skapa stabila arbetstillfällen för dem som är sysselsatta inom denna sektor. Kvaliteten på personalen inom barnomsorgen har länge varit en faktor som skiljer de olika länderna åt.

Vi föreslår att kommissionen allvarligt överväger alternativet att beakta den statliga kostnaden för ett barn i utvärderingen av sysselsättningsprogrammen för varje land. Det som Jacques Delors en gång sa att om det finns en skatt i varje barn och att det är samhällets uppgift att ge barnet möjlighet att utforska den är sant. Jag vill dock tillägga orden "annars undergräver samhället hela sin framtid".

Anna Záborská (PPE-DE). – (SK) Att skapa en balans mellan föräldrarnas familjeansvar å ena sidan och deras yrkesambitioner å andra sidan kan ha en mycket positiv och direkt inverkan på hela samhället. Jag föreslår att vi ser över definitionen av arbete för att lyfta fram fördelarna med att skapa en balans mellan familjeansvar och yrkesambitioner.

Familjeansvaret får inte automatiskt betraktas som något negativt för mödrarnas framtidsutsikter bara för att det innebär att de tillfälligt är borta från arbetsmarknaden. Hittills har politikerna och politiken inom EU endast betraktat medborgarna utifrån arbetsmarknadens krav. Om vi ska kunna hantera den demografiska krisen måste medborgarna även betraktas utifrån sin föräldraroll, med andra ord, som mödrar och fäder som har ett familjeansvar.

Här uppstår en grundläggande fråga som kommer att vara avgörande för de fortsatta diskussionerna. Det handlar om vilken social modell vi vill främja. Vill vi ha föräldrar som är anpassade till marknaden och företagens behov eller en marknad och företag som är anpassad till familjen? Detta är absolut ingen meningslös fråga. EU-politiken och den nationella politiken på detta område avgörs både av spänningarna mellan marknadslogiken och av den mänskliga naturens logik. Samhällets uppgift är därför att agera på ett sådant sätt att kvinnor och män kan välja fritt mellan de två logiska alternativen, som båda är berättigade när de ses utifrån ett bredare perspektiv än bara arbetsmarknaden.

EU-politikens logik när det gäller livscykeln är av särskild betydelse eftersom man prioriterar de aktiva kategorierna av män och kvinnor i åldern 15–49 år för att de ska kunna uppfylla sin särskilda roll i insatserna för att komma till rätta med den demografiska krisen. I motsats till kommissionens förslag får inte beslutet att ge liv åt ett barn endast betraktas som ett individuellt mål för att infria längtan efter att ha barn.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). – (BG) Mina damer och herrar! Barnomsorgen bör stå i centrum för EU:s politik. Inte för att barnen är nationens framtid som det brukar sägas, utan för att den rådande krisen gör att vi måste beakta denna aspekt i insatserna för att bygga upp EU:s framtid. Vi tampas för närvarande med en allvarlig demografisk kris, låga födelsetal, en åldrande befolkning och ekonomiska och sociala problem i samhället. Våra insatser måste inriktas på att skapa passande villkor för att föda, uppföstra och utbilda barnen, tillgodose deras materiella behov och främja deras sociala utveckling. Rättigheterna, skyldigheterna och ansvarsbefogenheterna för barnomsorgen måste fördelas på lämpligt sätt mellan staten, de lokala myndigheterna och familjen. Vi måste även stödja barnomsorgen både inom den offentliga och privata sektorn, undersöka hur vi kan inrätta offentlig–privata partnerskap på barnomsorgsområdet och se till att vi har resurser för att utveckla dessa partnerskap. Vi måste vidta konkreta åtgärder om vi ska kunna nå Barcelonamålen och öka tillgången till daghem och förskoleverksamheter, varvid inrättandet av sådana måste prioriteras. Vi måste även skapa nätverk som erbjuder heltäckande tjänster, rådgivning och socialt stöd för barn och föräldrar.

Barnomsorgen har hög kvalitet i mitt land Bulgarien. I den nationella barnstrategi och det nationella program för skydd av barn som har inrättats anges inte bara målsättningar utan även konkreta åtgärder som ska vidtas

av den verkställande myndigheten på barnomsorgsområdet. Barnomsorgen har ändrat sin framtoning; man har till exempel sökt lösningar för att barn ska kunna återvända till sin familjemiljö, principen om fosterföräldrar har godtagits, skyddat boende för barn har inrättats och man har byggt förskolor och daghem. Vi är emellertid mitt i en finansiell och ekonomisk kris, och risken finns att vi kommer att förlora allt vi har uppnått och inte lyckas genomföra alla planer. Kommer vi då att investera i barnens framtid i EU?

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Ni kanske inte kommer att tycka om vad jag säger. Syftet med Barcelonamålen är bland annat att öka sysselsättningen bland mödrar, men det står ingenting om att förbättra deras barns liv, och syftet är inte heller att hjälpa dessa barn att hantera och övervinna livets problem i framtiden. Någon nämnde till exempel att spädbarn och små barn upp till två års ålder behöver ha sin mamma, pappa, en farförälder eller bara en barnsköterska i närheten varje dag, men det som definitivt inte är bra för barnens sunda utveckling är en barnomsorgsinstitution. Situationen är helt annorlunda för barn i förskoleåldern, och här är Barcelonamålen naturligtvis helt lämpliga. Även Tjeckien klarar av att tillhandahålla barnomsorgstjänster för 90 procent av barnen i förskoleålder, och det är bra eftersom dessa barn lär sig att leka tillsammans och behöver lära sig att umgås i grupp. Men Barcelonamålen tillhör förra århundradets politik. En modern familj för 2000-talet bör även främja barnens sunda utveckling. Vi som kommer från kommunistländer har mycket stor erfarenhet av barnomsorgsinstitutioner eftersom mödrarna var tvungna att återgå i arbete redan fyra-fem månader efter barnets födelse. Jag vill uppmana er att läsa lite europeisk historia också.

Katrin Saks (PSE). – (ET) Mitt politiska parti har för vana att besöka daghem och lekskolor kring Internationella kvinnodagen för att ge ett erkännande åt de personer som arbetar där. I år har jag besökt tio daghem och lekskolor, och överallt hörde jag om långa kötider. Det står klart att Estland inte kommer att nå Barcelonamålen, åtminstone inte när det gäller barn upp till tre års ålder, men kommissionens uppmaning är mycket välkommen och kommer att bidra till att lösa problemen.

Jag vill dock lyfta fram en annan aspekt: man talar oftast om barnomsorg inom ramen för frågor som rör jämställdhet mellan könen och kvinnors sysselsättning, men jag vill betona att barnomsorgen inte bara är en vårdtjänst, utan att detta även handlar om utbildning, och denna basutbildning skapar grunden för att det ska gå bra för barnen i skolan och längre fram i livet. Vi anser att barnomsorgen är särskilt viktig även inom detta sammanhang, och det är definitivt inte en attityd från förra århundradet som vi hörde nyss. Det är ett synsätt för det här århundradet.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE). – (RO) Enligt kommissionens rapport från oktober 2008 om genomförandet av Barcelonamålen och barnomsorg för förskolebarn har medlemsstaterna inte nått de mål som har ställts upp av EU:s ledare.

I detta fall rekommenderar jag följande åtgärder:

1. Öka de nationella regeringarnas engagemang i detta problem.
2. Inrätta expertgrupper på nationell statlig nivå som endast arbetar med detta problem.
3. Inrätta strukturer för att EU ska kunna kontrollera medlemsstaternas regeringar med hjälp av en uppsättning särskilda instrument.

Alla dessa åtgärder skulle bidra till att garantera lika möjligheter för kvinnor och män, förbättra livskvaliteten och även kompensera för den åldrande befolkningen, eftersom födelsetalen skulle öka.

Catherine Stihler (PSE). – (EN) Fru talman! Det är oerhört tråkigt att så många länder inte uppfyller Barcelonamålen. Dessutom hade vi kanske sett fler kolleger här i kammaren om den här debatten hade hållits klockan 9.00 i stället för 21.00.

Många har talat om den ekonomiska krisen. I dessa tider är det inte läge att upplösa barnomsorgen, utan vi bör nu bygga ut en kvalitativ barnomsorg som alla har råd med. Vi behöver satsa på våra barn mer än någonsin. En satsning på barnomsorg av hög kvalitet är till nytta både för familjer och barn i försörjande familjer – mest mödrar – som har möjlighet att arbeta, genom att man ger barnen tillgång till en fostrande miljö av hög kvalitet som liknar den i hemmet.

Den här helgen lyssnade jag på ett föredrag av en ledande skotsk psykiater och en person från Barnardo's. De är engagerade i utsatta barn, och det var upprörande att få veta att om man inte gör något för att hjälpa utsatta barn kan de ha skadats oåterkalleligen vid tre års ålder. Barnomsorgen hjälper familjer och samhället

som helhet, och den kan även hjälpa de mest utsatta barnen. Jag uppmanar kommissionsledamoten att fortsätta sina påtryckningar.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE). – (RO) Det land jag företräder hörde länge till de medlemsstater vars sociala barnomsorgspolitik inte nådde upp till EU:s krav. Situationen har gradvis förbättrats genom att man har tillämpat kvalitativa metoder med hjälp av specialutbildning för barnomsorgspersonal. Barcelonamålen har således motiverat de institutioner som arbetar med barnomsorg, och vårdkraven har bidragit till att skapa ansvarskänsla och kompetens. Barnen får verkligen en mänsklig behandling.

Födelsealen minskar för närvarande, och vi måste därför skapa lika möjligheter för dem som lever i särskilda sociala omständigheter. Både medlemsstaterna och kommissionen måste göra insatser för att stödja barnens utbildning och senare integration i samhället. Dessa barn har mindervärdeskomplex jämfört med barn som har växt upp i normala familjeförhållanden. Det är därför stödprogrammen med sociala tjänster som ger barnen möjlighet att tillbringa tid i en familjemiljö och socialiseras kan ge dem en ny chans.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Om kvinnorna ska kunna delta i arbetslivet och ta på sig ett större ansvar måste det finnas tillgång till barnomsorgstjänster.

Kvinnorna måste uppmuntras att planera sin karriär, men det kan de inte göra utan ett effektivt barnomsorgssystem. Varenda euro som investeras i barnomsorg ger en vinst på 6–9 euro för samhället genom skapande av arbetstillfällen och bättre förutsättningar för barnuppfostran.

Det faktum att man i många EU-medlemsstater till exempel måste stå i kö för plats på ett daghem redan innan barnet har fötts, eller att det finns väntelistor på flera månader för en plats i en förskoleverksamhet, visar att det inte finns tillräckligt med barnomsorgstjänster i EU. Barnomsorgen utgör inte bara ett stöd för att kvinnorna ska kunna göra karriär, utan bidrar särskilt till att utveckla barnens färdigheter som samhällsmedlemmar.

Jag vill även påpeka att det är viktigt att vi investerar i utbildning och hälsa under den rådande krisen, eftersom detta är praktiska investeringar i vår framtid.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Fru talman! Daghem är ett ont. De må vara ett nödvändigt ont, men de är ett ont. Jag kommer aldrig att glömma hur jag var tvungen att lämna min tre månader gamla lillebror på en barnkrubba eftersom min mamma var tvungen att börja arbeta tidigt. Han klängde sig fast vid mig och ville inte bli lämnad ensam där. Om vi ställer oss frågan vad som är viktigast, barnets bästa eller föräldrarnas karriär, anser jag att barnets bästa alltid måste komma först.

Daghem och förskolor är nödvändiga, men endast när det finns ett verkligt behov av dem. Det vi framför allt måste göra är däremot att vara lyhörda, skapa möjligheter för och hjälpa de föräldrar, särskilt mödrar, som vill stanna hemma med sina småbarn och ta hand om dem. De behöver både finansiellt stöd och råd. Det måste vi komma ihåg. När vi talar om barnomsorg talar vi om barnen och vad de behöver, inte vad vi behöver för vår egen personliga bekvämlighet.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (PL) Fru talman! Som psykolog och politiker vill jag gärna ta upp två särskilda aspekter. Livet förändras mitt framför ögonen på oss, karriärkvinnan är ett nytt fenomen, fäderna blir allt mer upptagna och kvinnorna kämpar för sina rättigheter. Allt låter så logiskt och modernt, till och med socialistiskt.

Det finns emellertid en oföränderlig konstant i allt detta, och det är barnens individuella psykologiska behov. Här sker inga framsteg eller revolutionära förändringar. Att se till att dessa barn växer upp till mogna medborgare kräver vanliga kvinnors och mäns ansträngningar, utan ideologi, pretentioner och kvasimoderna metoder. Det enda som krävs är vanlig omsorg, tid och engagemang, även om det ibland innebär att man måste lägga sina egna personliga ambitioner åt sidan en tid. Det bör man göra för barnets bästa och därför även för föräldrarnas välbefinnande och för utvecklingen av det normala europeiska samhälle som jag skulle vilja leva i.

José Ribeiro e Castro (PPE-DE). – (PT) Fru talman, herr kommissionsledamot! Jag bad om ordet för att tala om att jag inte håller med Edite Estrela. Det var i själva verket hennes förlöjligande av det tjeckiska ordförandeskapet som fick mig att be om ordet. Ingen vill skicka tillbaka kvinnorna till hemmet. Problemet är att det faktiskt finns kvinnor som vill stanna hemma. Det finns till och med organisationer som försvarar dem! Dessa kvinnor ignoreras, åsidosätts och diskrimineras för att de vill ägna sig åt familjen, och vi lyssnar inte till dem. Dessutom handlar det om frihet, om den valfrihet som vänstern talar sig så varm för, men som den glömmer i det här sammanhanget. Det handlar helt enkelt om att vi måste respektera föräldrarnas val

hur de vill ordna sina liv. Det handlar om att kunna erbjuda en bättre livskvalitet och att föräldrar som ge vill sina barn kvalitetsvård ska kunna göra det. Det är vad vårt samhälle också måste göra. Vi kommer inte att göra framsteg eller lösa problemen med de låga födelsetalen och människornas välbefinnande genom fördomar. Problemen kan endast lösas genom politik som är anpassad till verkligheten och människornas spontana önsknings. Vi kommer inte att göra framsteg genom att vara fixerade vid staten och marknaden. Låt oss gå vidare med en rättvis bild av familjen!

Vladimír Špidla, *ledamot av kommissionen*. – (CS) Mina damer och herrar! Jag vill tacka er för en enligt min mening oerhört viktig och djupgående debatt. Det står naturligtvis klart att både familjen och barndomen genomgår en rad förändringar under den nuvarande historiska perioden. På medeltiden till exempel sågs inte barndomen som en fas, utan barnen betraktades som små vuxna. Man kan säga att konceptet barndom huvudsakligen utvecklades under upplysningstiden, under Jean Jacques Rousseaus tid och hans roman *Émile*. Ur det perspektivet måste man alltid tänka på att familjen är beroende av samhället och samhället naturligtvis är beroende av familjen. Barcelonakriterierna hör definitivt inte till förra århundradets politik; de ger upphov till livliga diskussioner och kommer säkerligen att göra så även i framtiden. Trots allt har man både under den pågående diskussionen och vid arbetsmarknads- och socialministrarnas informella förhandlingar luftat åsikten att Barcelonakriterierna är relevanta för den innevarande perioden och att det är rätt att fortsätta med dem. Jag vill även betona att Barcelonakriterierna inte handlar om att tvinga på alla en gemensam lösning, utan att de utgör ett verkligt val, ett verkligt val för föräldrarna. När det gäller detta har en mycket viktig aspekt lyfts fram i debatten, och den klargjordes enligt min mening mycket tydligt i det senaste inlägget, nämligen att verkligt omsorgsfulla och kärleksfulla föräldrar naturligtvis är fullkomligt kapabla att veta vilka beslut de ska fatta vid en viss tidpunkt, i en viss fas av familjelivet eller i en viss situation, om vad som är bäst för deras barn. Därför anser jag att det även är bra att ge föräldrarna valmöjligheter genom Barcelonakriterierna.

När det gäller frågan om hur kommissionen kommer att stödja Barcelonakriterierna kan detta göras genom strukturfonderna. I den nya budgetramen finns det en uttrycklig möjlighet till det för första gången. Tidigare var det tekniskt möjligt, men det var relativt oklart och komplicerat eftersom detta är en öppen möjlighet. Kommissionen följer naturligtvis utvecklingen av Barcelonakriterierna och kan även bidra till att sprida goda exempel för att främja lösningar för enskilda medlemsstater. Jag är alltså helt övertygad om att Barcelonakriterierna absolut inte strider mot barnens intressen, och jag vill gärna betona något som många har påpekat, nämligen att Barcelonakriterierna erbjuder ett synsätt ur kvalitativ synvinkel, men vi får inte under några omständigheter glömma bort den kvalitativa aspekten. Det är alltså självklart att det alltid är upp till föräldrarna att fatta de viktigaste besluten, och personligen måste jag säga att jag utifrån min egen blygsamma familjeerfarenhet har fullständigt förtroende för föräldrarna i det här avseendet.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Siiri Oviir (ALDE), *skriftlig*. – (ET) Vid EU:s toppmöte i Lissabon i mars 2000 fastställdes de strategiska målen för de kommande tio åren, dvs. att åstadkomma en hållbar ekonomisk utveckling, skapa fler och bättre arbetstillfällen och förbättra den sociala sammanhållningen.

Enligt de så kallade Barcelonamålen, som medlemsstaterna antog 2002, ska de till 2010 garantera att det finns barnomsorg för minst 90 procent av barnen mellan tre års ålder och obligatorisk skolålder, och för minst 33 procent av barnen under tre års ålder.

För att nå Barcelonamålen tillämpades den öppna samordningsmetoden, men ansvaret för att ta fram åtgärder för att nå målen lämnades till medlemsstaterna. Nu måste vi emellertid inse att flera medlemsstater fortfarande är långt ifrån att nå detta mål, och till följd av detta bör målen från 2002 nu ses över.

Den rådande recessionen visar att störningar på finansmarknaden har märkbart negativa bieffekter på den reala ekonomin. Den negativa inverkan på den ekonomiska tillväxten och sysselsättningen är tillräckligt allvarlig och påverkar nu även medlemsstaternas insatser för att nå Lissabonmålen.

Eftersom de flesta EU-medlemsstater nu har riktat sin uppmärksamhet och även sina finansiella resurser på att bekämpa den ekonomiska krisen är det viktigt att se till att Barcelonamålen inte glöms bort inom ramen för dessa åtgärder, eftersom Barcelonamålen bidrar till att stödja insatserna för att nå Lissabonmålen.

Den rådande situationen visar även att vi inte kommer att nå detta mål fullständigt i medlemsstaterna genom att bara fastställa nya datum för Barcelonamålen. En annan viktig fråga för medlemsstaterna på detta område

är EU:s stödåtgärder, som kommer att bidra till insatserna för att nå målen för tillhandahållande av barnomsorg i alla medlemsstater.

18. Barn till migranter (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om en muntlig fråga till kommissionen från Jan Andersson, för utskottet för sysselsättning och sociala frågor, om barn till migranter (O-0023/2009 – B6-0014/2009).

Rovana Plumb, suppleant för frågeställaren. – (RO) Jag vill först och främst tacka alla mina kolleger i utskottet för sysselsättning och sociala frågor, PSE-gruppens sekretariat och kommissionen för att de har stött frågan om barn till migranter. Anledningen till att vi diskuterar den här frågan under dagens plenarsammanträde är att när vi talar om barn, talar vi om vår framtid, om EU:s framtid.

Arbetstagarnas migration fortsätter att öka, inte bara på global nivå, utan även inom EU. Migration ger stora utvecklingsmöjligheter, men medför även allvarliga utmaningar både i EU:s utvecklade och minst utvecklade medlemsstater. Vi kan tala om den positiva effekten av migrationen på ekonomin i de migrerande arbetstagarnas ursprungsländer, eftersom migration kan bidra till att minska fattigdomen och öka investeringarna i mänskliga resurser. Situationen för migranternas barn som lämnas kvar att klara sig själva i ursprungslandet när föräldrarna migrerar för att söka arbete i ett annat land är dock en fråga som har gett upphov till oro i några av medlemsstaterna under de senaste två åren.

Omfattande politiska åtgärder vidtas för att förbättra levnadsvillkoren och utbildningen för de barn som har flyttat med föräldrarna utomlands, men de barn som lämnas kvar i hemlandet har ägnats mindre uppmärksamhet. Att föräldrar migrerar utomlands för att arbeta är ett socialt fenomen med en komplex inverkan på familjens dynamik och funktion och på hela samhället. Barn vars föräldrar har migrerat till ett annat land för att arbeta utgör en sårbar grupp som befinner sig i farozonen.

Denna komplexa fråga, dess orsaker och konsekvenser, dynamiken, hur de rättsliga bestämmelserna ska kunna genomföras på detta område samt komplexiteten när det gäller de yrkesverksamma på området medför utmaningar, inte bara för myndigheterna, utan även för det civila samhället. När det gäller detta har civilsamhället och massmedier i Rumänien tagit fram undersökningar som visar att det i Rumänien finns över 350 000 barn vars föräldrar arbetar utomlands, inklusive 126 000 där båda föräldrarna har migrerat.

Barnen känner främst av de skadliga konsekvenserna av att föräldrarna har migrerat på psykologisk nivå. En känsla av depression och bristande intresse för skolan och fritidsaktiviteter kan vara en direkt följd av att föräldrarna är borta. En annan direkt konsekvens av att föräldrarna migrerar är att barnen berövas sina föräldrars kärlek och även den nödvändiga övervakningen av barnets normala utveckling.

I fall där båda föräldrarna har emigrerat och barnen har stannat kvar hemma i vård hos personer som inte kan ge dem det känslö- och utbildningsmässiga stöd de behöver kan detta även inverka skadligt på barnets hälsa och psykologiska utveckling, och kan även få dem att utveckla ett beteende som inte är normalt eller är olämpligt för barnets ålder, vilket i sin tur innebär att de kan utsättas för andra typer av utnyttjande och övergrepp.

Som mor och europeisk socialdemokrat kräver jag respekt för alla barns rättigheter, för deras rätt till lika möjligheter. Jag begär att staten tar sitt ansvar i det här avseendet och att man gör de investeringar som krävs för att forma våra framtida generationer. Att identifiera de mest sårbara, socialt utestängda eller marginaliserade barnen måste vara den centrala inriktningen i alla forskningsinsatser så att vi kan se till att det finns tillräckliga resurser för att stödja myndigheternas arbete för att skydda alla barns rättigheter.

Kommissionsledamot Špidla! Jag vill uppriktigt tacka er för ert bidrag när ni sände ett videobudskap som en del i den europeiska konferens som jag anordnade i Bukarest i november förra året om barn som lämnas ensamma i hemlandet.

Med tanke på hur komplex den här frågan är, särskilt under den rådande ekonomiska och sociala krisen som främst påverkar sårbara grupper, dit även barnen hör, vill jag för utskottet för sysselsättning och sociala frågor fråga er om kommissionen är villig att undersöka omfattningen av denna situation och om kommissionen instämmer i att situationen för barn till migrerande arbetstagare inte enbart är en fråga för regeringen i migranternas hemländer utan även för regeringarna i de länder som drar fördel av att de migrerande arbetstagarna finns på deras arbetsmarknad?

Vladimír Špidla, *ledamot av kommissionen*. – (CS) Fru talman, mina damer och herrar! Det finns oroande tecken på att relativt nya tendenser uppkommer i ett antal medlemsstater. Föräldrar lämnar hemlandet för att arbeta i en annan medlemsstat – så kallade rörliga arbetstagare – och lämnar sina barn hemma i släktingars vård. Det är meningen att dessa arrangemang ska vara tillfälliga, men de verkar ofta bli mer långvariga. Frågan om arrangemangen för de barn som lämnas kvar hemma fungerar på en formell eller informell basis beror på den tid som föräldrarna tänker arbeta utomlands. Efter en tid slutar dessa barn emellertid i institutionell vård eftersom släktingarna inte längre klarar av situationen på grund av finansiella, personliga eller andra praktiska skäl.

I medlemsstater med hög migration är detta fenomen inte alls ovanligt. Det börjar dokumenteras och har även tilldragit sig mediernas intresse. Kommissionen har genomfört ett antal undersökningar som kommer att bidra till att samla ihop uppgifter och finna lösningar, även om lösningarna enbart kan genomföras på nationell nivå. För närvarande finns det inte tillräckligt med tillförlitliga uppgifter för att vi ska förstå karaktären, strukturen och de huvudsakliga formerna av fenomenet, även om de belägg som redan finns som sagt är tillräckligt oroande. Kampen mot fattigdom och socialt utanförskap är en prioritering inom ramen för den öppna samordningsmetoden på det sociala området. Medlemsstaterna måste förstärka sina förebyggande åtgärder och inrikta sig på de mest sårbara familjerna. I konkreta termer innebär detta att stödja hjälpprojekt för familjer och hjälpa föräldrar i familjer som befinner sig i svåra omständigheter för att motverka risken för att barnen ska skiljas från sina föräldrar redan i tidig ålder.

En ytterligare aspekt som man måste ta itu med i detta sammanhang är att detta fenomen ofta betraktas som en negativ konsekvens av arbetstagarnas rörlighet. I samarbete med Eures-nätverket inriktar sig kommissionen på hur vi bäst ska kunna hjälpa dem som berörs av problemet med barn som lämnas hemma av föräldrar som är rörliga arbetstagare och förse de arbetssökande och deras familjer med information om levnads- och sysselsättningsvillor i EU-länderna. En sådan strategi kan bidra till att mildra de negativa följderna av detta problem, som vi gör rätt i att diskutera i dag.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou, *för PPE-DE-gruppen*. – (EL) Fru talman! Min politiska grupp deltog aktivt i att utarbeta denna muntliga fråga och till att förbättra texten så att man inte längre döljer det hyckleri som finns när det gäller utnyttjande av arbetstagare från tredjeländer.

Vi vet att föräldrar som arbetar i en annan medlemsstat får barnbidrag för sina barn. Vi vet att länder med bilaterala förbindelser kan utnyttja möjligheten till familjeanknytning. Så varför uppstår det här fenomenet, som enligt kommissionen inte går att mäta? Vi har filmer, vi har dokumentärer som har visats på tv i hela världen, bland annat från Rumänien och Ukraina och andra länder. En sådan film visades här i parlamentet, och vi såg hur situationen är.

Det är därför hyckleri att påstå att vi inte har några belägg. Det är skenheligt av oss att säga att familjerna inte kan ta hand om sina barn och att barnen därför överges. Familjerna skulle kunna ta hand om sina barn, men det finns inga förbindelser och överenskommelser på lämplig nivå för att hjälpa dem så att de inte överger sina barn, och EU hjälper inte heller dessa länder för att skapa den infrastruktur som krävs för att garantera att barn som befinner sig i denna situation får hjälp med att läka sina sår, så att de inte behöver bära med sig detta trauma hela livet.

Jag anser att det även är vår uppgift att öka medvetandet bland de föräldrar som kommer till våra länder för att arbeta. Om man har ont i en del av kroppen värker det överallt. Om några av våra medmänniskor, särskilt barn, lider i våra grannländer kommer de hit senare med andra, mer hotande metoder, och vi kommer att låsa in dem i våra fängelser.

Inger Segelström, *för PSE-gruppen*. – Fru talman, kommissionär Špidla! Jag vill börja med att tacka kommissionären för svaret och utskottet för initiativet. Det är på tiden att denna fråga diskuteras i parlamentet. Med Lissabonfördraget blir ju barnfrågor ett mål i EU och får en legal grund. Parlamentet antog också i avvaktan på fördraget en barnstrategi för ett år sedan.

Det är en skandal att barn överhuvudtaget lämnas att leva själva. Självklart kan en mamma och pappa vara tvungna att flytta till ett arbete eller fly, men det är vi som EU-parlamentariker som måste ta ansvar för när vi t.ex. antar regler som säger att asyl får bara den sökande, och inte hans familj, för det är oftast män som flyr och kvinnor och barn som lämnas hemma. Eller när arbetsgivare importerar arbetskraft och inte låtsas, frågar eller bryr sig om att det finns barn hemma. Därför ställer jag mig helt och fullt bakom de krav som socialistgruppen har ställt i sin fråga. Det är bråttom och det är nödvändigt med en konsekvensanalys. Kommissionen måste utifrån den beställda studien som just kommissionären har beställt agera, och det är bråttom.

Det måste tas fram bättre information om barns rättigheter och skolgång. Vi måste också informera och se till att nuvarande barn som finns i denna situation får hjälp. Vi måste inkludera parterna och NGO:er och vi måste komma med förslag. Jag anser också att en relativt ny grupp, dvs. ensamma flyktingbarn, också skulle kunna tas med i sådant här arbete som kommissionären beskriver. Barn bör växa upp med värme och omsorg och är inte någonting som marknaden ska styra. Vi politiker har en skyldighet och vi måste anta den, så ge oss barn-mainstreaming och ge oss barnkonsekvensanalyser av detta enorma problem. Annars får vi skämmas inför nästa generation.

Jean Lambert, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Fru talman! Jag vill tacka kommissionsledamoten för att han är beredd att sätta igång studier och utöka informationen om nätverket Eures för att ge människor mer information om familjerättigheter och rätten till familjeåterförening. Några kolleger har uppmärksammat frågan varför människor känner ett behov av att flytta för att hitta arbete. Behovet av fler framsteg i bekämpningen av fattigdomen i EU är en enormt viktig fråga. Vi ser fram emot en snabb utveckling av den och även av frågan om minimiinkomst, så att människor kan få ett värdigt liv.

Men vi bör också vara medvetna om att många av de föräldrar som flyttar gör så för att de tror att det är det bästa för deras barn, att barnen ska få större möjligheter. De uppoffrar faktiskt ofta sina egna karriärer, den väg de valt i livet så att säga, för att göra det här. Samtidigt som vi försöker lösa barnens problem måste vi akta oss för att betrakta föräldrar som flyttar som onda.

Alessandro Battilocchio (PSE). – (EN) Fru talman! Europeiska kommissionen bör fokusera på den här frågan. Liksom Unicef och andra organisationer har betonat upprepade gånger påverkar den ett mycket stort antal barn i världen och i Europa.

En situation där sociala och ekonomiska risker förvärras av frånvaron av föräldrar som inte kan tillfredsställa sina barns behov av omsorg, skydd och utbildning kan leda till att barnen blir mer utsatta. Huvudansvaret för barnets utveckling ligger hos föräldrarna, och föräldrar som uppfyller sitt ansvar har rätt att få det stöd de behöver från samhället och de lokala myndigheterna. Men tyvärr misslyckas ofta samhället och myndigheterna med att infria sina skyldigheter. Så vi förväntar oss konkret handling från kommissionen på ett sådant viktigt område.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE). – (RO) Enligt en undersökning som har genomförts av Unicef och föreningen "Sociala alternativ" finns det omkring 350 000 barn i Rumänien som har en förälder som arbetar utomlands, och 126 000 har båda föräldrarna utomlands. Dessa resultat är oroande. Jag anser att situationen kan förbättras genom följande åtgärder:

1. De nationella regeringarna i migranternas ursprungsländer och regeringarna i de länder som absorberar denna arbetskraft bör i samarbete med kommissionen inrätta ett gemensamt program för att ge migrerande arbetstagare möjlighet att få tillgång till särskilda barnomsorgstjänster, skol- och utbildningssystem samt språkkurser. Dessa tjänster bör vara tillgängliga för alla typer av migrerande arbetstagare.

2. Kommissionen bör tillsammans med regeringarna i de stater där migranterna arbetar utforma en strategi för att erbjuda vissa hjälpmedel till arbetstagarorganisationerna så att de även kan erbjuda de anställda ett paket med särskilda tjänster som ger migrerande arbetstagare möjlighet att ta med sig barnen till de länder där de arbetar.

Jag anser att dessa åtgärder skulle bidra till en harmonisk utveckling och uppväxt för dessa barn, eftersom även de representerar Europas framtid.

Gabriela Crețu (PSE). – (RO) Jag vill betona en sak. Det arbetskraftsflöde som vi talar om kommer från de mindre utvecklade länderna till de mer utvecklade länderna i EU.

Möjligheten att ta sig in på arbetsmarknaden i de mer utvecklade EU-länderna betraktas vanligen som en avsevärd fördel, och de stora belopp som går tillbaka till ursprungsländerna nämns alltid som ett argument för detta i diskussionerna. De uppgifter som presenteras här visar emellertid på en annan aspekt: förutom de fördelar som de utvecklade länderna vinner externaliserar de även en del av de kostnader som är förbundna med detta. Dessa kostnader är betydande, och det blir de samhällen och stater som arbetstagarerna kommer ifrån som får betala dem.

I detta avseende får inte sammanhållnings- och solidaritetspolitiken mellan medlemsstaterna ses som någon slags osjälvisk handling av de rika till fördel för de fattiga. Denna politik är ett absolut måste eftersom den bidrar till att skapa rättvisa och se till att EU konsekvent håller sig till sina värderingar och upprätthåller medborgarnas känsla för dessa värderingar.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE). – (EN) Fru talman! Inom ramen för den här debatten skulle jag vilja ta tillfället i akt att framhålla en annan aspekt som har ett samband med de frågor som redan har tagits upp. Nyligen var jag skuggföredragande för PPE-DE-gruppen angående betänkandet om utbildning för barn till migranter. Betänkandet grundades på kommissionens grönbok "Migration och rörlighet: utmaningar och möjligheter för EU:s utbildningssystem".

Dokumentet var mycket välstrukturerat och sammanfattade väl de problem som finns i samband med migration och utbildning. En aspekt togs emellertid inte med: Situationen för tusentals europeiska barn som lämnas kvar i hemlandet av föräldrar som åker till ett annat europeiskt land för att arbeta. Dessa barn kallas i allmänhet för "migrationsföräldralösa", och i mitt land finns det nästan 350 000 stycken.

Jag har redan lagt fram en skriftlig fråga till kommissionen i detta ämne men vill ta tillfället i akt att ställa frågan igen. Så, herr kommissionsledamot, kan ni vara vänlig och berätta för oss huruvida kommissionen tycker att det här är en fråga endast för de nationella regeringarna, eller om vi behöver se ett europeisk ingripande på området? Om vi behöver det, vilka åtgärder har, eller kommer, kommissionen att vidta för att hjälpa dessa barn medan de går i skolan?

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) I Rumänien säger vi att en väluppfostrad person har fått tillbringa sina "första sju år hemma". Unga barn måste få vara tillsammans med sina familjer under sina föräldrars direkta överinseende och vård. Föräldrar som bestämmer sig för att tillfälligt arbeta utomlands måste få stöd i sina ansträngningar för att återförena familjen så snabbt som möjligt.

I många medlemsstater erbjuder skolorna undervisning i bosättningslandets språk. I en del medlemsstater har familjer som har vistats där olagligt fått möjlighet att reglera sin situation om de har haft barn som varit inskrivna i skolan och har till och med tilldelats statligt subventionerat boende.

Barn är samhällets mest värdefulla tillgång, och det är vår skyldighet att skapa förhållanden för att de ska kunna utvecklas på ett harmoniskt sätt. Formell utbildning, omvårdnad och barnens integration i samhället är grundläggande villkor för att det sociala EU ska kunna erbjuda lika möjligheter för alla medborgare.

Jag gratulerar Rovana Plumb till detta initiativ. Det är en aktuell fråga som är ytterst viktig inför framtiden. Jag gratulerar.

Anna Záborská (PPE-DE). – (SK) När arbetstagare emigrerar är det ofta barnen som blir offren för familjens förbättrade ekonomiska situation. Det tidigare Tjeckoslovakien upplevde en stor våg av emigration under mellankrigstiden, främst till Förenta staterna. Dessa migranter levde dock i extremt fattiga förhållanden i hemlandet. Och även om barnen tillfälligt vårdades av en av föräldrarna var det vanligen bara för en begränsad tidsperiod.

I dagens konsumtionssamhälle och när familjerelationerna hotas ökar antalet tragiska fall avsevärt. Det är ofta inte extrem fattigdom som motiverar föräldrarna att arbeta utomlands. Det blir ofta så att en eller båda föräldrarna inte återvänder, och de kan vara likgiltiga inför sina barns öde, vars bästa hopp är att någon släkting tar hand om dem.

Vi måste ha denna aspekt i tankarna när det gäller den regionala utvecklingspolitiken, och vi bör sträva efter att undanröja de regionala skillnaderna, särskilt i de nya medlemsstaterna.

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. – (CS) Mina damer och herrar! Jag anser att debatten tydligt har visat att det här är en viktig fråga som vi måste arbeta med, oavsett om det vid ett visst tillfälle inte finns tillräckligt detaljerad information för att vi ska kunna skapa oss en slutlig åsikt. Alla kända fakta utgör trots allt tillräckligt tvingande skäl för att ta itu med frågan och inta ett aktivt synsätt. Jag har förklarat att kommissionen redan har utarbetat några undersökningar, varav en kommer att slutföras till årsslutet. Jag anser även att det står klart att svaret och reaktionen till största delen måste komma från medlemsstaterna, eftersom familjepolitik generellt sett är en fråga för medlemsstaterna. Det finns självklart även möjligheter för EU att agera eftersom frågor som rör migrerande arbetstagare även berör deras sociala trygghet, överförbarhet för sociala förmåner och en rad andra frågor. Så mitt svar på er fråga är att detta framför allt är medlemsstaternas ansvar, men att även EU kan spela en betydande roll i det här sammanhanget.

Talmannen. – Jag har mottagit ett resolutionsförslag⁽¹⁾, som ingivits i enlighet med artikel 108.5 i arbetsordningen.

(1) Se protokollet.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 12 mars 2009.

19. Risk för nedläggning av företaget QIMONDA i Tyskland och Portugal och tusentals uppsägningar i Europa (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är kommissionens yttrande om risken för nedläggning av företaget QIMONDA i Tyskland och Portugal och tusentals uppsägningar i Europa.

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. – (CS) Fru talman, mina damer och herrar! Både företagen och arbetstagarna börjar känna av effekterna av den finansiella och ekonomiska krisen. Även om förhållandena varierar mellan medlemsstaterna försämras sysselsättningssituationen inom EU i allmänhet. År 2009 kan den samlade sysselsättningen minska med 1,6 procent, vilket utgör 3,5 miljoner förlorade arbetstillfällen. Arbetslösheten i EU kan ligga på omkring 10 procent 2010. Dag efter dag meddelar företag omstruktureringsåtgärder eller omlokaliseringar, vilket ofta innebär en förlust av många arbetstillfällen. Situationen på företaget Qimonda, som har meddelat att fabrikerna i Tyskland och Portugal ska läggas ned, är tyvärr inte unik.

Kommissionen är medveten om de negativa effekter som omstruktureringar kan ha på de anställda, deras familjer och den ekonomiska och sociala strukturen i en region. Jag vill emellertid betona att kommissionen inte har befogenhet att ändra eller skjuta upp beslut som fattas av enskilda företag och att företagen inte är skyldiga att informera kommissionen om sina beslut. Jag måste också säga att varken ledningen för Qimonda eller de anställdas företrädare har tagit kontakt med kommissionen.

Kommissionen vill ta upp flera punkter i samband med denna situation. För det första är det mycket viktigt att föregripa och hantera omstruktureringarna på ett bättre sätt genom intensiv dialog med de anställdas företrädare och de andra berörda parterna. Jag anser att det nyligen antagna eller ändrade direktivet om företagsråd utgör ett av EU:s viktigaste bidrag i den här frågan. I detta sammanhang är det ännu viktigare att de berörda företagen noggrant fullgör sina skyldigheter enligt EU:s direktiv om information till och samråd med de anställda. Kommissionen uppmanar även företagen att vidta åtgärder för att behålla så många som möjligt i anställning genom flexibla arbetsarrangemang och tillfälliga friställningar av ekonomiska skäl.

De flesta medlemsstater har vidtagit riktade åtgärder i en insats för att stödja sysselsättningen och begränsa krisens effekter på de vanliga medborgarna. Åtgärderna gäller fyra huvudsakliga områden, dvs. att behålla så många i anställning som möjligt, snabbt integrera arbetstagare i sysselsättning, hjälpa de mest sårbara grupperna genom inkomststöd, förlänga perioden för arbetslöshetsunderstöd eller höja familjebidragen och slutligen att stärka det sociala skyddet och investeringarna i den sociala infrastrukturen och hälsovården.

Kommissionen har förstärkt de finansiella instrumenten på EU-nivå i syfte att hjälpa medlemsstaterna att övervinna krisen och dess sociala konsekvenser. Europeiska socialfonden, som ger stöd åt 9 miljoner arbetstagare varje år, har förenklats så att forskottsbetalningar kan frigöras för projekt som uppgår till 1,8 miljarder euro. Jag hoppas att Europaparlamentet och rådet kan enas snabbt om den frågan. Kommissionen stöder även medlemsstater som vill justera programplaneringen för Europeiska socialfonden. Medlemsstaterna kan likaså begära stöd från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter för att hjälpa friställda arbetstagare. I den europeiska återhämtningsplanen har kommissionen föreslagit att kraven för stödberättigande ska utökas för att bättre bemöta den rådande ekonomiska krisen. Jag hoppas att parlamentet snabbt kommer att nå en kompromiss med rådet även i den frågan. Kommissionen är beredd att arbeta tillsammans med de tyska och de portugisiska myndigheterna för att bedöma alla ansökningar om stöd från EU-fonderna. Kommissionen stöder även dialogen mellan arbetsmarknadens parter på EU-nivå eftersom arbetsmarknadens parter har en avgörande roll att spela i insatserna för att hantera krisen. Vid trepartsmötet den 19 mars kommer arbetsmarknadens parter i EU även att inlämna ett gemensamt förslagspaket om hur vi kan övervinna krisen.

Kommissionen anser att det är viktigt att åtgärderna vidtas gemensamt eftersom det på så sätt kommer att bli möjligt att bekämpa de kortsiktiga effekterna av krisen och ge ett nytt liv i ekonomin i framtiden. Kommissionen hade detta mål i sikte när den tog fram EU-initiativet för att stödja sysselsättningen inom ramen för den europeiska återhämtningsplanen. Den 4 mars mottog kommissionen även ett bidrag avsett för Europeiska rådets möte den 19–20 mars, som bland annat koncentreras på behovet av och metoderna för att stödja arbetstagare som drabbas av krisen samt sårbara personer på arbetsmarknaden.

Kommissionen välkomnar även det tjeckiska ordförandeskapets initiativ att anordna ett toppmöte om sysselsättning och sociala frågor i maj 2009. Syftet med mötet kommer att vara att bedöma situationen och fastställa konkreta åtgärder. Detta bör leda till att man kan enas om en gemensam strategi för att minska de sociala följderna av krisen genom att nå ett nytt samförstånd med arbetsmarknadens parter och andra berörda aktörer om moderniseringen av socialpolitiken samt konkreta åtgärder för att påskynda den ekonomiska återhämtningen och övervinna krisen genom att lösa problemen med strukturella brister på arbetsmarknaden.

José Albino Silva Peneda, för PPE-DE-gruppen. – (PT) Den eventuella nedläggningen av Qimonda leder till att nästan 2 000 arbetstillfällen riskeras i norra Portugal, som på bara några få år har gått från att vara en av EU:s mest industrialiserade regioner till en av kontinentens fattigaste regioner.

Man måste förstå att den industriella strukturen i norra Portugal byggde på traditionella sektorer, där textilbranschen var av stor betydelse. Detta problem har uppkommit precis vid en tidpunkt när industrisystemet befann sig i ett avgörande skede i omläggningen eftersom det genomgick omstruktureringsprocesser som alltid är svåra och kostsamma. Om denna nedläggning genomförs kommer det att ha en enormt stor inverkan, inte bara på regionen utan på hela landet.

Jag vet att Qimondas fortsatta verksamhet framför allt beror på marknadskrafterna och aktieägarnas vilja. Trots detta är det svårt att acceptera det som sker eftersom Qimonda betraktas som en av Portugals största exportörer och även är en viktig del av omläggningen av det ekonomiska systemet i regionen, och vi kan helt enkelt inte godta att företagets framtid endast ska avgöras av marknadskrafterna. Det är förklaringen till varför myndigheterna i Portugal och Tyskland har hanterat frågan på högsta nivå, särskilt helt nyligen genom Portugals president och förbundskansler Angela Merkel. Herr Špidla, det är också därför som jag själv, om den portugisiska regeringen inte har inbjudit er att besöka denna region, som står inför en social nödsituation, uppmanar er att resa dit eftersom jag vill att ni personligen ska kunna se hur allvarlig situationen är, stödja de insatser som görs och mobilisera alla instrument som kommissionen har till sitt förfogande för att förhindra att förtroendebristen i regionen sprider sig ännu mer.

Edite Estrela, för PSE-gruppen. – (PT) Qimonda är ett paradigm inom ramen för den rådande globala finansiella och ekonomiska krisen. Det är ett företag som använder spetsteknologi, anställer högt kvalificerade arbetstagare och främjar forskning. Qimonda uppfyller målen i Lissabonstrategin. Den portugisiska regeringen har gjort allt för att finna en lösning för att göra företaget lönsamt, men lösningen är även beroende av den tyska förbundsregeringens engagemang och delstatsregeringarna i Bayern och Sachsen. Den portugisiska regeringen har redan beslutat att anslå 100 miljoner euro för detta syfte. Som jag sa har den gjort allt och kommer att fortsätta att göra allt den kan, vilket även Qimondas tyska arbetstagare tillstod under den portugisiske presidentens officiella besök nyligen.

Kommissionen och medlemsstaterna har – helt riktigt – agerat för att rädda många banker och stödja vissa industrier, t.ex. bilindustrin. Varför inte stödja Qimonda också? Om vi lämnar Qimonda åt sitt öde kommer det att få ytterst allvarliga konsekvenser. Tusentals anställda i Tyskland och Portugal kommer att förlora sina arbeten, men ovärderlig immateriell äganderätt och stora belopp av gemenskapsmedel som investerats i företaget kommer också att gå förlorade. Att hålla Qimonda i gång i Tyskland och Portugal är så strategiskt viktigt för EU att EU-stöd är väl motiverat.

Herr kommissionsledamot! Vi måste vara konsekventa, och att agera konsekvent innebär att rädda Qimonda. Det är inte vilket företag som helst!

ORDFÖRANDESKAP: VIDAL-QUADRAS

Vice talman

Ewa Tomaszewska, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Det tyska företaget Qimonda, en av de största tillverkarna av minneschip, har förklarat sig i konkurs. Under förra året mottog företaget 325 miljoner i EU-stöd, som visade sig vara olämpligt.

År 2007 sysselsatte Qimonda 13 500 personer. I december förra året blev de tvungna att gå med på en löneminskning på 10–15 procent, med försäkringar om att de ej utbetalade beloppen skulle kompenseras till april i år. I stället förlorade 500 anställda arbetet över en natt. De har varken fått lön eller ersättning för icke uttagen semester eller avgångsvederlag. Ytterligare 500 personer kommer att förlora arbetet under den kommande månaden, och ytterligare 1 500 personer hotas längre ned längs linjen.

Det finns många fler sådana företag i våra länder, t.ex. företag i Krośno eller Stalowa Wola i Polen. Det vi förväntar oss av kommissionen är ett konsekvent program för att skydda arbetstillfällena under krisen.

Elisabeth Schroedter, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Företaget Qimondas konkurs beror på det massiva prisfallet för omoderna dynamiska RAM-minnen. Qimonda ligger i själva verket månader före konkurrenterna när det gäller forskning om energibesparande chip, och det är just där – i företagets innovationspotential – som investeringarna bör göras. Vi hoppas att kommissionen kommer att fokusera på det.

Detta kan emellertid innebära att det inte är möjligt att rädda alla arbetstillfällen. Kommissionsledamoten hade rätt i det. Och det är här som Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter kommer in i bilden. Qimonda har dock högt kvalificerade anställda som, genom lämplig och särskilt utformad omskolning, kan finna nya arbeten inom nya framväxande industrier. De arbetstagare som har gått över till solkraftsindustrin har visat att det är möjligt. Qimondafallet visar även att det är upp till kommissionen att se till att arbetstagarna kan omskolas till arbeten där det finns en framtid, i stället för att bara inta ett splittrat synsätt. Endast riktade investeringar, en miljömässig omstrukturering av ekonomin och därefter motsvarande omskolning av arbetskraften ger människorna hopp och verkliga framtidsutsikter.

Gabriele Zimmer, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Ni blir säkert inte förvånad över att höra att jag inte är nöjd med det svar som ni har gett oss, särskilt eftersom vi gjorde stora ansträngningar för flera veckor sedan för att kontakta en lång rad företrädare för kommissionen, särskilt kommissionsledamot Günter Verheugen, för att kräva tydliga svar. I dag hade kommissionen det perfekta tillfället att svara oss mycket mer exakt och förklara hur den tänker ta på sig sin del av ansvaret.

Jag vill introducera två aspekter i debatten. För det första är Qimonda kapabelt att säkra ett avgörande tekniskt avancemang för EU på området för halvledare och nanoteknik. För det andra har Qimonda inga konkurrenter i Europa, men däremot några i Asien, företag som hjälps med 70 procent i subventioner – vilket är en avgörande skillnad. För det tredje kommer en nedläggning av produktionen vid Qimonda att innebära förlusten av kärnan i samarbetet i ett nätverk på cirka 40 000 arbetstillfällen bara i Sachsen.

Vad förväntar sig de anställda, deras familjer och de som lever i de drabbade regionerna av unionen? Först och främst förväntar de sig ett tydligt och omedelbart åtagande om att kommissionen vill behålla de befintliga anläggningarna i EU som arbetar med halvledarteknik och inom nanoindustrin, att denna framtidschans inte slösas bort och att löftena om framtida finansiering för forskning, särskilt från det åttonde forskningsramprogrammet, är sanna.

Vi förväntar oss även att kommissionen, den tyska förbundsregeringen och Sachsens regionalregering kommer att stödja den nödvändiga lösningen för att förhindra en nedläggning av produktionen. Det finns inte mycket tid kvar, bara några dagar. Personer i den högsta ledningen försvinner redan iväg åt andra håll. Om vi inte finner en lösning skulle högt avancerad forskningsteknik försvinna till Asien eller säljas för en struntsumma. Det kan väl ändå inte vara i EU:s intresse.

Joel Hasse Ferreira (PSE). – (PT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Qimondas svåra belägenhet har förvärrats av den finansiella och ekonomiska krisen. Den portugisiska regeringen har gjort allt den ansett vara lämpligt och användbart för att lösa situationen. Vi skulle ha önskat att även den bayerska regeringen hade hanterat situationen med lika stor ansvars känsla. Om fabrikerna i München kan räddas kommer detta att ha en avgörande inverkan på fabrikerna i Vila do Conde och Dresden.

Manuel Pinho, Portugals minister för ekonomi och innovation, har själv bekräftat hur oerhört viktigt det är att garantera detta företags lönsamhet. Qimonda är ytterst viktigt för Portugal, och är lika viktigt för EU eftersom företaget kan konkurrera på global nivå.

Portugal kommer att fortsätta insatserna för att finna en lösning för att säkra företagets lönsamhet. Vi hoppas att även den tyska regeringen – både på förbunds- och delstatsnivå – verkligen kommer att anstränga sig för att finna en lösning på problemet.

Personligen vill jag återigen betona den strategiska betydelsen av att behålla denna typ av industrier inom EU. Jag hoppas att ingen nationell eller statlig regering kommer att göra misstaget att låta detta företag stänga fabriker och förstöra arbetstillfällen på EU:s territorium.

Vi inser att det finns ett behov av att hjälpa stora koncerner inom bilindustrin med omstruktureringar, men kommissionen får inte göra slut på EU:s fonder och sin energi bara på att hjälpa fordonsindustrin.

Herr Špidla! För att undvika eventuella fel i kommunikationen vädjar vi till er, eftersom vi är bundna till er genom vårt samarbete och av politisk solidaritet, och även till kommissionens ordförande, som aldrig kommer att glömma att han är vår landsman precis som ett avsevärt antal av Qimondas anställda, att kommissionen lovar att stödja Qimonda.

Innan jag avslutar vill jag betona att Portugals president Aníbal Cavaco Silva vid ett besök i Tyskland nyligen sa att det fanns nytt hopp för Qimonda. Det är även viktigt att nämna, vilket mina kolleger redan har gjort, betydelsen av den särskilda ekonomiska sektor som Qimonda verkar inom. Med tanke på Portugals ekonomiska storlek måste vi verkligen inse betydelsen av att den portugisiska regeringen visar att den är beredd att stödja Qimonda med alla nödvändiga medel.

Låt oss hjälpa till att rädda Qimonda. Tiden är knapp!

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! I denna viktiga debatt är det avgörande att vi verkligen inser vad som står på spel, nämligen framtiden för den strategiskt viktiga nanoteknikindustrin och forsknings- och utvecklingsinsatserna inom en sektor som är av grundläggande betydelse för informationssamhällets framtid, det centrala forskningscentrumet vid Qimondas anläggning i Tyskland, med halvledarfabriken i Portugal. EU får inte låta sina industrier förstöras, särskilt inte inom ett så strategiskt viktigt område, och bli beroende av Förenta staterna och de asiatiska länderna, som stöder sina industrier. Det är beklagligt att kommissionsledamot Vladimír Špidla här i parlamentet visar en så stor brist på lyhördhet för frågan om Qimonda som ett produktivt företag.

Det är många arbetstillfällen som står på spel: nästan 2 000 i Vila do Conde, 5 000 i Tyskland, över 5 000 runtom i världen samt tusentals arbetstillfällen som skulle påverkas indirekt vid leverantörsföretag och vid de forsknings- och utbildningscentrum som Qimondas andra partner driver. Enormt viktig forskning hotas av risken att Qimonda läggs ned i Tyskland och den dominoeffekt som en sådan situation skulle leda till i Portugal. Det är otänkbart att EU inte skulle engagera sig i den här frågan i åtminstone lika stor utsträckning som det gjorde med banksektorn. Vi måste tänka på att Vila do Conde är beläget i norra Portugal där arbetslösheten har ökat som mest, antingen till följd av att företag inom textil- och konfektionsbranschen har lagt ned eller för att företag som bland annat tillverkade skor och kablar har omlokalisert verksamheten. Vila do Conde står inför allvarliga sociala risker om vi inte agerar för att hejda den ökande arbetslösheten och trygga produktionen.

Det är därför oerhört viktigt att vi gör allt som står i vår makt. På kort sikt innebär detta statligt stöd, finansiellt stöd från gemenskapen och kreditgarantier för att bevara denna industri som är så strategiskt viktig för EU:s ekonomi. På medellång sikt handlar det om att utveckla detta industriområde och skapa fler arbetstillfällen med rättigheter. Jag önskar att kommissionen och regeringarna i våra länder insåg detta. För vår del kommer vi att fortsätta vår kamp.

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Jag välkomnar att den här debatten har prioriterats. Nedläggningar av företag som Qimonda måste tas på allvar av de politiskt ansvariga, på grund av att de är stora och viktiga som ekonomiska ankare för regionala och nationella ekonomier.

Nedläggning eller utlokalisering av dessa företag är ofta ett resultat av globaliseringskrafter. Globalisering – som vanligtvis är en positiv kraft som ökar den globala välfärden – kan dessvärre vara förödande för regionala ekonomier när stora företag flyttar. Detta har hänt i min egen trakt i södra Irland där Dell har varslat 1 900 anställda i sin fabrik i Limerick. Likadant ser det ut i Waterford, där Waterford Wedgwood kan komma att läggas ned inom en inte alltför avlägsen framtid, och återigen kan ytterligare tusen jobb gå förlorade hos detta företag och dem som kommer senare i produktionskedjan.

De politiskt ansvariga måste ta det här på allvar. Därför välkomnar jag kommissionsledamot Vladimír Špidlas beslut att göra sitt yttersta för att utnyttja de belopp som finns i Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter och Europeiska socialfonden. 500 miljoner euro från Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter kan skapa stora fördelar genom att ge arbetslösa arbetstagare en andra chans att vidareutbilda sig, skola om sig och bli entreprenörer som tar oss ur den här lågkonjunkturen.

Bollen ligger hos de nationella regeringarnas domstolar som kan ansöka om sådan finansiering. Det kan i detta sammanhang vara värdefullt att yrka på 75 procents samfinansiering för att underlätta deras ansökningar och, följaktligen, erbjuda de berörda arbetarna en snabb och effektiv återhämtning på orten.

José Ribeiro e Castro (PPE-DE). – (PT) Herr talman, herr kommissionsledamot! Vi har talat om Lissabonstrategin i årtal och det kanske inte är det lämpligaste tillfället att diskutera den under de rådande

omständigheterna. Trots detta behöver vi utan tvivel en strategi, en strategi för att bemöta de svårigheter och utmaningar som uppkommer till följd av den rådande krisen. Det är också vad vi förväntar oss från kommissionen. Det är mycket viktigt att kommissionen inte drar sig undan den här frågan utan i stället utformar gemensamma åtgärder tillsammans med Portugals regering och Tysklands förbundsregering och delstatsregeringar. Det är även viktigt att tänka på att denna industri, vilket redan har nämnts, är viktig för EU på grund av dess kvalitet och värde, på grund av den forskning den genomför och på grund av den miljökvalitet som är förknippad med den. Det är mycket viktigt att kommissionen inte undviker den här frågan. Jag instämmer i uppmaningen från min kollega José Albino Silva Penada till Vladimír Špidla och kommissionen att besöka Portugal.

Det är likaså viktigt att kommissionen tänker på att EU-medborgarna nu ser till EU och förväntar sig att EU-institutionerna agerar. De behöver känna att EU-institutionerna finns nära dem. Allmänheten i EU accepterar inte ett EU som inte tar tag i problemen. De vill ha ett EU som modigt rullar upp ärmarna och tar i på allvar för att hjälpa dem att klara av sina svårigheter.

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. – (CS) Mina damer och herrar! Det är en viktig fråga som vi diskuterar, och den ingår även i den allmänna ekonomiska situationen. Ni är också väl medvetna om att den strategi som kommissionen utformar definitivt är en politik för industrin eftersom kommissionen är fast övertygad om att industrin alltid måste utgöra en central del av vår ekonomi och att den är högteknologins flaggskepp. Det står klart att den kris som vi genomgår har strukturella inslag, och i sina strategier och grundläggande dokument formulerar kommissionen å ena sidan en framtida grön ekonomi, eller "gröna" arbetstillfällen, samtidigt som vi mycket starkt betonar innovation och moderniseringar. Men det står också klart, vilket jag påpekade i början, att det är upp till företagen att fatta affärsbesluten och att kommissionen inte kommer att lägga sig i sådana beslut.

Den andra aspekten är att om vissa omstruktureringar genomförs, om vissa beslut fattas som får sociala och EU-omfattande konsekvenser, så finns det instrument och politik på EU-nivå som vi naturligtvis är skyldiga att mobilisera, vilket vi också gör. När det gäller uppmaningen från två av talarna om att jag bör sätta mig in i situationen på plats är jag naturligtvis beredd att göra detta eftersom det till syvende och sist är en av våra normala och grundläggande skyldigheter att fatta beslut på grundval av vad som möjligt. Möjligheterna när det gäller EU-fonder har nämnts, och de strategier som diskuteras av den portugisiska och den tyska regeringen har också tagits upp. I alla händelser vill jag att det ska framgå mycket tydligt att kommissionen alltid aktivt utnyttjar alla tillgängliga alternativ, att den gör så i det här fallet, och naturligtvis kommer att göra detsamma i framtida fall.

Talmannen. – Punkten är härmed avslutad.

20. En flerårig återhämtningsplan för blåfenad tonfisk i östra Atlanten och Medelhavet (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om förslaget till rådets förordning om en flerårig återhämtningsplan för blåfenad tonfisk i östra Atlanten och Medelhavet (KOM(2009)0093 – C6-0081/2009 – 2009/0029(CNS)).

Philippe Morillon, ordförande för fiskeriutskottet. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Parlamentets beslut att godta rådets begäran om tillämpning av det brådsakande förfarandet för denna fråga var enhälligt, både i fiskeriutskottet förra veckan och här i plenum nu i förmiddags.

Vi är naturligtvis alla medvetna om att EU måste infria de åtaganden som gjordes i Marrakech i november förra året av det internationella behöriga organet, Internationella kommissionen för bevarande av tonfisk i Atlanten (ICCAT). Vi måste närmare bestämt genomföra de rekommendationer som ICCAT antog i praktiken för att få bukt med det bestående problemet med överfiske av blåfenad tonfisk i östra Atlanten och Medelhavet och bemöta den allvarliga risk för artens framtid, och följaktligen för hela fiskeindustrin, som blir följden av detta.

Två av mina kolleger i fiskeriutskottet, Carmen Fraga Estévez och Raül Romeva i Rueda, reste till Marrakech och kommer att tala om det under debatten. Jag vill påminna er om att vårt utskott fäster stor vikt vid den här frågan, som omfattar alla de huvudsakliga aspekterna av fiskeripolitiken: resursförvaltning, förvaltning av flottorna, respekt för internationella, regionala och biregionala avtal, tekniska åtgärder och framför allt övervakning, som jag kommer att återkomma till snart. Denna centrala fråga är därför enligt vår åsikt ett test av den gemensamma fiskeripolitikens trovärdighet.

Av detta skäl var det självklart inte fråga om att den nya återhämtningsplanen skulle börja tillämpas utan samråd med Europaparlamentet.

Jag är därför mycket nöjd med att kommissionen till slut valde det enda lagliga och politiskt godtagbara sättet att genomföra ICCAT:s rekommendationer, nämligen genom att lägga fram ett förslag till förordning enligt artikel 37 i fördraget.

Införlivandet i gemenskapsrätten av de åtaganden som kommissionen har ingått på EU:s vägnar i regionala fiskerierorganisationer är trots allt knappast en okontroversiell åtgärd, och vi måste insistera på att detta alltid bör genomföras under parlamentets demokratiska överinseende.

Jag är i stort sett mycket nöjd med de olika åtgärdsförslag som har lagts fram. Även om de är relativt restriktiva för våra operatörer är de i linje med utmaningarna, och jag vill betona att de viktigaste åtgärderna utan tvivel är övervakningsåtgärderna, eftersom ingen återhämtningsplan kan vara effektiv utan övervakning.

Herr kommissionsledamot! Jag är alltså mycket tacksam för detta förslag, och jag hoppas att ni kommer visa lika stor beslutsamhet när planen genomförs i praktiken, när den väl har godkänts av rådet, som ni visade genom att nå en tillfredsställande överenskommelse med ICCAT.

Joe Borg, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Först skulle jag vilja framhålla att kommissionen fäster stor vikt vid att de blåfenade tonfiskbestånden och fiskeriet blir hållbara, och även den viktiga roll som Europaparlamentet har i denna process.

Inom ramen för 2006 års återhämtningsplan för den östliga blåfenade tonfisken och med utgångspunkt i en utvärdering av dess tillämpning under fiskesäsongerna 2006, 2007 och 2008 och mot bakgrund av nya vetenskapliga råd har Internationella kommissionen för bevarande av tonfisk i Atlanten (ICCAT) beslutat att anta en ny återhämtningsplan. ICCAT:s vetenskapliga kommitté framhöll tydligt att 2006 års återhämtningsplan var otillräcklig för att få tillbaka beståndet och upprepade sin oro över nivån för total tillåten fångstmängd (TAC) och överskridna fiskeansträngningar.

Dessutom insåg ICCAT:s avtalsslutande parter att tillämpningen av 2006 års plan till viss del hade misslyckats och bestämde sig för att anta en ny plan. I den här planen tar man itu med den vetenskapliga kommitténs orosmoment, i synnerhet genom att minska TAC-nivån och genom att införa nya åtgärder för att ta itu med fiske- och odlingskapacitet.

Man bör också notera att man i den nya återhämtningsplanen införde ett krav på årliga fiskeplaner på ICCAT-nivå, på Europeiska gemenskapens initiativ. Den är ett effektivt instrument för att undvika överfiske genom att man identifierar fartyg som är längre än 24 meter och som fiskar blåfenad tonfisk och fastställer deras individuella kvoter. Jag är övertygad om att upprättandet av den årliga fiskeplanen är ett centralt verktyg för att säkerställa att kvoten respekteras.

Den nya återhämtningsplanen förbättrar också den nuvarande, och man inför nya kontrollåtgärder för att ta itu med de brister som de avtalsslutande parterna hittade, vilka Philippe Morillon hänvisade till.

De huvudåtgärder som införts i den nya återhämtningsplanen innebär en väsentlig minskning av TAC från 27 500 till 22 000 ton 2009 och ytterligare minskningar till 19 950 ton för 2010 och 18 500 ton för 2011. EG-kvoten för 2009 har alltså minskats till 12 406 ton från de 15 641 ton som angavs i 2006 års plan. Fiskesäsongerna har kortats för alla åren och särskilt för notfartyg som står för huvuddelen av detta fiske. En helt ny och avgörande del i den nya planen är åtgärderna att frysa och minska fiske- och odlingskapaciteten. Man har under en längre tid identifierat överkapacitet som huvudsaklig stimulans till överfiske. Nu är det dags att ta itu med det här problemet på ett konkret sätt, och gemenskapen, liksom övriga ICCAT-medlemmar, måste hjälpas åt för att så ska ske.

Jag har redan nämnt införandet av fiskeplaner som en ytterligare åtgärd. Dessutom regleras undantagen för minsta tillåtna storlek. På Atlanten kan flytträlare inte längre dra nytta av undantag, och de undantag som tillämpats för det småskaliga kustfisket har tagits bort förutom i ett fall. Nu är det faktiskt bara spöfiskefartyg som kan utnyttja de tidigare undantagen. I Medelhavet kan det småskaliga kustfisket idag utnyttja ett undantag. Kontrollåtgärderna förstärks, särskilt när det gäller gemensamma fiskeinsatser, antagandet av ett allmänt förbud mot omlastning till havs och införandet av ett regionalt ICCAT-observatörsprogram.

Situationen för den östliga blåfenade tonfisken anses sammanfattningsvis vara mycket allvarig. När kvoterna överskrids och bestämmelserna inte följs, särskilt när det gäller datainsamling och -överföring, undergrävs återhämtningsprocessen. Jag är emellertid säker på att vår överenskommelse om att snabbt vidta åtgärder

för att få bukt med överfisket och se till att ICCAT-åtgärderna efterlevs exakt kan vända situationen och återfå bestånden av blåfenad tonfisk till hållbara nivåer.

Vi måste se till att händelser liknande de som inträffade förra året inte sker igen i framtiden. Den bästa metoden för att uppnå det är att rådet snabbt antar den nya återhämtningsplanen för blåfenad tonfisk. Alla fördröjningar av antagandet av förordningen bör därför undvikas, i synnerhet om vi vill säkerställa gemenskapens trovärdighet på internationell nivå och främja återhämtningsprocessen för detta bestånd. Om den här planen respekteras fullt ut är jag övertygad om att den utgör en realistisk chans för att den blåfenade tonfisken ska återhämta sig. Därför behövs beslutsam och effektiv handling omedelbart på EG-nivå.

När den har antagits är kommissionen fast besluten att bedriva ett nära samarbete med medlemsstaterna och andra avtalsslutande parter inom ICCAT och att ingående kontrollera att återhämtningsplanen införs fullständigt.

Till sist vill jag uttrycka min uppskattning för det konstruktiva tillvägagångssätt och det goda samarbete Europaparlamentet bidrog med när man hanterade detta känsliga ämne. Det speglade vårt gemensamma intresse och engagemang för att se till att gemenskapens fiskeripolitik och våra internationella skyldigheter respekteras fullständigt.

Carmen Fraga Estévez, för PPE-DE-gruppen. – (ES) Herr talman! Min politiska grupp röstade för tillämpningen av det brådskande förfarandet för återhämtningsplanen för blåfenad tonfisk eftersom det är mycket viktigt att de nya åtgärderna träder i kraft innan säsongen inleds i april.

Jag vill dock påminna alla om att ingen återhämtningsplan kommer att rädda den blåfenade tonfisken om inte fiskekapaciteten minskas, till att börja med vissa delar av gemenskapsflottans kapacitet, ett välkänt problem som man har påpekat i många år vid det här laget. Under alla dessa år har de berörda medlemsstaterna låtit sina flottor öka till en skandalös omfattning, samtidigt som kommissionen har förhållit sig passiv. Det är därför vi befinner oss i den här situationen, som det knappast finns någon väg ut från.

När den gällande återhämtningsplanen antogs 2007 lade jag fram ett ändringsförslag som antogs av parlamentet och som kommissionen även tog med i sin slutliga text. Enligt förslaget blev medlemsstaterna skyldiga att inlämna fiskeplaner för att visa att deras flottkapacitet hade anpassats till den kvot de tilldelats.

Trots detta fick fisket återigen stänga i början av 2008, faktiskt tidigare än föregående år, eftersom man upptäckte att praktiskt taget hela gemenskapens kvot hade utnyttjats på bara några veckor, det vill säga det går ändå sämre för oss.

Enligt artikel 5 i den nya återhämtningsplanen är medlemsstater med överkapacitet nu skyldiga att eliminera minst 25 procent av den 2010. Jag anser inte bara att denna minskning är otroligt mild jämfört med de överdrifter som har begåtts, utan med tanke på de tidigare händelserna är jag mest oroad över kommissionens och ICCAT:s förmåga att genomdriva denna skyldighet, med tanke på den mer än tydliga brist på politisk vilja som de berörda medlemsstaterna har visat.

Jag ber därför kommissionsledamoten att här och nu ge oss garantier i detta avseende så att denna bristande politiska vilja inte smittar av sig på kommissionen, och att kommissionen den här gången kommer att ta i med hårdhandskarna och göra mer än att bara stänga fisket tidigt igen i år.

Rosa Miguélez Ramos, för PSE-gruppen. – (ES) Herr talman! Genom förslaget till rådets förordning om en flerårig återhämtningsplan för blåfenad tonfisk i östra Atlanten och Medelhavet genomförs det bindande beslut som antagits genom samförstånd av ICCAT vid organisationens årsmöte som hölls i november 2008.

Som det har förklarats bör förordningen träda i kraft före inledningen av fiskesäsongen i april, vilket innebär att detta obligatoriska samråd med Europaparlamentet måste genomföras under denna sammanträdesperiod. Vi vill bidra till att nå en effektiv politisk överenskommelse med rådet i denna fråga, som enligt vår mening är mycket viktig och förtjänar allra största uppmärksamhet. Det är skälet till att parlamentets fiskeriutskott röstade enhälligt för ett brådskande förfarande.

Syftet med de årliga fiskeplanerna, dvs. att korta av fiskesäsongerna, stärka övervakningssystemet, anlägga romläggningsplatser i Medelhavet och att ICCAT-observatörer ska finnas med på ringnotsfartyg och vid tonfiskodlingsanläggningar, som alla är åtgärder som finns med i denna förordning, är att garantera att de antagna förvaltningsåtgärderna följs och säkra spårbarhet i alla skeden. Jag tror att de kommer att bli framgångsrika.

Varje avtalspart – jag anser att det är viktigt att påpeka detta – kommer att vara skyldig att lägga fram en fiskeplan, både för fiskefartygen och för bottengarn för fångst av blåfenad tonfisk i östra Atlanten och i Medelhavet, där man bland annat identifierar de fiskefartyg över 24 meter som har tillstånd och anger de åtgärder som har vidtagits för att se till att de individuella kvoterna inte överskrids.

En annan av de viktiga åtgärder som kommer att antas är att fiskesäsongen kortas av och att man förlänger de stängda säsongerna för ringnotsfartyg, långrevsfartyg, spöfiskefartyg, dörjfiskefartyg, flyttrålare och fritidsfiske. Anpassningsplanerna för länder med för stor flottkapacitet samt gödningsanläggningar för blåfenad tonfisk är också viktiga.

Jag har läst en hel del om blåfenad tonfisk de senaste dagarna, och jag vill gärna ta upp några frågor på den korta tid jag har kvar.

De nästan obefintliga åtgärderna för att bekämpa de konkurrerande intressena från andra fiskerationer och den stora marknadsefterfrågan i kombination med ett flertal andra faktorer har lett till att den blåfenade tonfisken, en starkt exploaterad art nuförtiden, har försatts i en så prekär situation.

Faktum är att EU, eller snarare tre medlemsstater (Frankrike, Spanien och Italien) tillsammans står för hälften av världens sammanlagda fångst av blåfenad tonfisk. Det är därför oerhört viktigt att EU förser ICCAT med statistik av god kvalitet som överensstämmer med fisket eller de fiskeansträngningar som uttöms, inte minst på grund av att sådan statistik är absolut nödvändig om vi vill bedriva forskning för att tillgodose de behov eller bemöta de biologiska och ekologiska frågor som uppstår i dag när det gäller den blåfenade tonfisken, som utgör en verklig utmaning för den vetenskapliga forskningen.

Om vi vill rädda denna art måste vi lära oss mer om den. Enligt min åsikt är allt som har med datainsamling och statistisk att göra särskilt viktigt.

Raül Romeva i Rueda, för Verts/ALE-gruppen. – (ES) Herr talman! Det är dags att tala klarspråk. Jag anser inte att det är en återhämtningsplan vi har här, utan att man helt klart kan kalla den en dödsattest.

Bristen på politisk ansvarskänsla från vissa regeringar och kommissionen i kombination med den blinda inställningen från sektorn har försatt oss i ett scenario där vi inte bör fråga oss om vi kommer att kunna hjälpa arten att återhämta sig, utan när vi kommer att sluta att se och påträffa tonfisk i våra hav och oceaner. Jag talar inte om ett årtionde här, utan om högst fem år.

Därför borde Internationella kommissionen för bevarande av tonfisk i Atlanten egentligen kallas "Internationella organisationen för fångst av all tonfisk".

Regeringarna och kommissionen har slagit dövörat till för de vetenskapliga rekommendationerna, där man gång på gång har varnat dem för att beståndet kommer att kollapsa i hopp om att det skulle komma en politisk reaktion, som dock har uteblivit. Följden av denna inställning – vi får inte lura oss själva – är att vi tar ytterligare ett steg mot avgrunden.

Nu när vi har nått denna punkt är jag rädd att vi har få lösningar kvar för att rädda tonfisken, även om det finns en sak som vi fortfarande kan göra. Vi måste se till att tonfisk tas med på Cites-förteckningen över utrotningshotade arter och därigenom trygga tonfiskens framtid genom att förbjuda all kommersiell användning.

Iles Braghetto (PPE-DE). – (IT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag välkomnar tillfället att diskutera denna så brådskande fråga om de åtgärder som bör vidtas för att skydda bestånden av blåfenad tonfisk och genomföra den gradvisa minskning av kvoterna som fastställts av ICCAT.

EU måste stå för sitt åtagande att stödja den återhämtningsplan som man enades om i Marrakech, som ska kompletteras med övervakning av medlemsstaterna för att förhindra olagligt fiske av tonfisk. Detta slags fiske är särskilt vanligt i Medelhavet, vilket har avslöjats i färska journalistiska undersökningar i tv och tidningar. EU måste även ta upp frågan om illojal konkurrens från länder i södra Medelhavsområdet i de lämpliga instanserna.

Jag välkomnar särskilt följande aspekter av förslaget till förordning: beslutet att bringa fiskekapaciteten i linje med de tilldelade kvoterna, åtagandet att ta fram information om genomförandet av de respektive årliga fiskeplanerna inom de fastställda tidsfristerna, genomförandet av ICCAT:s ordning för ömsesidig internationell inspektion för att säkra återhämtningsplanens effektivitet samt bestämmelserna om sport- och fritidsfiske. Med andra ord innehåller planen strängare krav för att styra dessa mycket omfattande fiskeverksamheter.

Ioannis Gklavakis (PPE-DE). – (EL) Herr talman! Förslaget till förordning om en återhämtningsplan för blåfenad tonfisk i östra Atlanten och Medelhavet, som vi diskuterar som en brådskande fråga här i kväll, innehåller bestämmelser om minskade kvoter fram till 2011, begränsningar av fisket inom vissa områden och under vissa perioder, en ny minsta storlek, restriktiva åtgärder för sport- och fritidsfiske, en minskning av fiskekapaciteten och gödningsanläggningarnas kapacitet, skärpta kontrollåtgärder och genomförande av ICCAT:s ordning för ömsesidig internationell inspektion för att säkra återhämtningsplanens effektivitet.

Jag instämmer i förordningens anda med tanke på att överfisket av tonfisk har lett till att bestånden befinner sig på mycket farliga nivåer. Vi får inte glömma att kommissionen de senaste två åren har infört ett omedelbart förbud mot tonfiske före slutet av fiskesäsongen, eftersom det framkom att vissa medlemsstater hade överfiskat upp till 200 procent och därmed påtagligt skadat de som inte brutit mot lagen men som också tvingades att sluta fiska tonfisk.

Det finns emellertid två punkter i den nya förordningen som oroar mig.

För det första handlar det om den snäva tidsfrist som medlemsstaterna har på sig för att anpassa sina fiskeansträngningar. I ICCAT-rekommendationen fastställs 2010 som tillämpningsår, medan året fastställs till 2009 i förordningen, dvs. i år, nu. Det är en mycket snäv tidsram, och jag är rädd för att det kommer att uppstå problem med detta.

För det andra gäller det de ökade kostnaderna i och med det förstärkta inspektionsprogrammet, som medlemsstaterna måste bära. Man kanske kan överväga möjligheten till gemenskapsstöd i det här sammanhanget.

Sebastiano Sanzarello (PPE-DE). – (IT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Av det som har sagts hittills framgår det att ICCAT-planen inte har genomförts fullständigt ännu. Detta innebär att planen för att reglera fångstmetoderna för tonfisk, som varierar stort sinsemellan och sträcker sig från ringnotsfartyg till traditionellt fiske med fasta nät, kräver ytterligare finjusteringar innan den kan tillämpas fullt ut. Vi måste skilja mellan den urskillningslösa fångst av arter som sker med ringnotsfartyg – som förvärras ännu mer när flottorna överskrider sina kvoter, något som inte övervakas tillräckligt, vilket några har påpekat – och traditionellt fiske med fasta nät. Med fasta nät är det per definition omöjligt att ge sig ut för att jaga bytet, och genom att använda denna metod varar fiskesäsongen verkligen i 50–60 dagar.

När ICCAT utfärdar de nya bestämmelserna måste denna mångfald i fiskemetoderna beaktas. ICCAT måste även väga in aspekten att metoden att fiska tonfisk med fasta nät även är en kulturell och historisk verksamhet som inte skadar miljön och sysselsätter tusentals personer. Jag anser att även Unesco bör överväga att skydda denna fiskemetod på grund av dess kulturella betydelse och med tanke på att den inverkar positivt på ekonomin och skapar arbetstillfällen. Jag anser vidare att ICCAT bör bygga in ytterligare kontrollsystem i sina program, dvs. att det inte ska vara möjligt att urskillningslöst fånga upp tonfisken innan den når Medelhavet och att det inte heller ska vara möjligt att bedriva urskillningslöst fiske inne i själva Medelhavet, ett fiske som drivs av det kommersiella värdet på blåfenad tonfisk. Jag vill avsluta med att säga till kommissionsledamoten att det är värt att göra diplomatiska insatser för att försöka begränsa fisket till de länder som gränsar till Medelhavet – och alltså förbjuda andra länder att fiska där – eftersom Medelhavsländerna har ett intresse av att skydda fiskebestånden i Medelhavet och även har ett gemensamt intresse av att trygga framtiden för sitt fiske.

Joe Borg, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Först vill jag tacka ledamöterna för deras kommentarer och de synpunkter som har tagits upp i den här debatten och även för att de accepterar önskemålet om att det ska gå snabbt. Som jag sa i början måste åtgärderna som man kom överens om i Marrakech införlivas så snart som möjligt så att de tillämpas från och med denna fiskesäsongens början.

Det här året kommer helt klart att bli ett test av vår förmåga att visa vårt engagemang för att bevara detta endemiska bestånd. Jag kan inte nog understryka hur oerhört viktigt det är för alla avtalsslutande parter, inte minst våra egna fiskare, att respektera de nya åtgärder som man kommit överens om. Det här är enda sättet att ge beståndet en chans att överleva. Respekterar man inte den nya återhämtningsplanen får det allvarliga konsekvenser och leder till att beståndet försvinner.

Jag håller fullständigt med Carmen Fraga Estévez om att vi för att återhämtningsplanen ska lyckas måste få till stånd en minskning av kapaciteten, särskilt för notfartygen som är de som orsakar högst påfrestningar på beståndet av blåfenad tonfisk. I detta avseende skulle jag vilja hänvisa till att vi förra året hade kommit överens om ett omstruktureringspaket som togs fram på grund av bränslekrisen, och vi uppmanar medlemsstaterna att utnyttja detta omstruktureringspaket för att antalet fartyg ska kunna minskas, särskilt

antalet notfartyg. Vi hör en del uppmuntrande nyheter om särskilt en medlemsstat, Frankrike, som just nu försöker uppmuntra vissa fiskare att ta sina fartyg ur bruk för att kapaciteten ska kunna minskas.

Det här måste ske även i de andra medlemsstaterna och särskilt i Italien där överkapaciteten är betydande. Därför för vi just nu diskussioner med de italienska myndigheterna för att se om de kan påverka något i detta avseende på mycket kort sikt.

Jag måste understryka att vi förra året införde fiskestopp tidigt så att inte en medlemsstat eller en grupp medlemsstater skulle utöva påtryckningar på oss. Vi införde fiskestopp tidigt: på en gång när gemenskapens totala kvot var uttömd, enligt våra egna beräkningar. Som ett ytterligare resultat av de årliga fiskeplaner som man kom överens om efter gemenskapens krav i Marrakech är vi i år redo att införa fiskestopp tidigt för vissa medlemsstater. Om fiskeflottan i en viss medlemsstat överskrider sin kvot kommer vi inte att tveka att införa fiskestopp för denna medlemsstat. På så sätt drabbas bara flottan i den medlemsstaten av konsekvenserna av att man där har överskridit kvoterna och inte hela gemenskapens fiskeflotta. Jag hoppas att det räcker för att finjustera våra åtgärder ytterligare under fiskesäsongen.

Om vi inte lyckas med den nya återhämtningsplanen kommer vi att drabbas av den allvarliga konsekvensen att det blir totalt fiskeförbud under de efterföljande åren. Jag hoppas att vi lyckas uppnå våra mål med den här planen.

Därför håller jag tyvärr inte med om det som Raúl Romeva i Rueda sa om att återhämtningsplanen är en dödsattest. Jag tror att återhämtningsplanen, om den verkligen följs, ger oss en realistisk och rimlig chans att se till att beståndet återhämtas. Vi har minskat kvoterna från 15 641 ton till 12 406 ton under 2009, vi diskuterar återhämtningsplanen här idag och rådet fattar förhoppningsvis beslut om den senare i mars, och vi ska införa återhämtningsplanen från Marrakech som antogs i november från och med den aktuella fiskesäsongen. Allt detta tyder på att vi menar allvar. Vi är inte beredda att acceptera något missbruk av de fiskemöjligheter som baseras på överenskommelsen i Marrakech.

Vi har inte väntat på att Marrakechavtalet ska införas otvunget, vilket skulle ha skett för sent på fiskesäsongen för blåfenad tonfisk, utan vi har bestämt oss för att alla parametrarna i Marrakechplanen ska införas från allra första början.

Jag hoppas att dessa kommer att följas fullt ut eftersom vi på det sättet tillsammans kommer att kunna återfå detta endemiska bestånd. Om de inte följs kommer vi nästa år att tvingas tala ett helt annat språk.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum torsdagen den 12 mars 2009 kl. 12.00.

21. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

22. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 23.20.)